

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

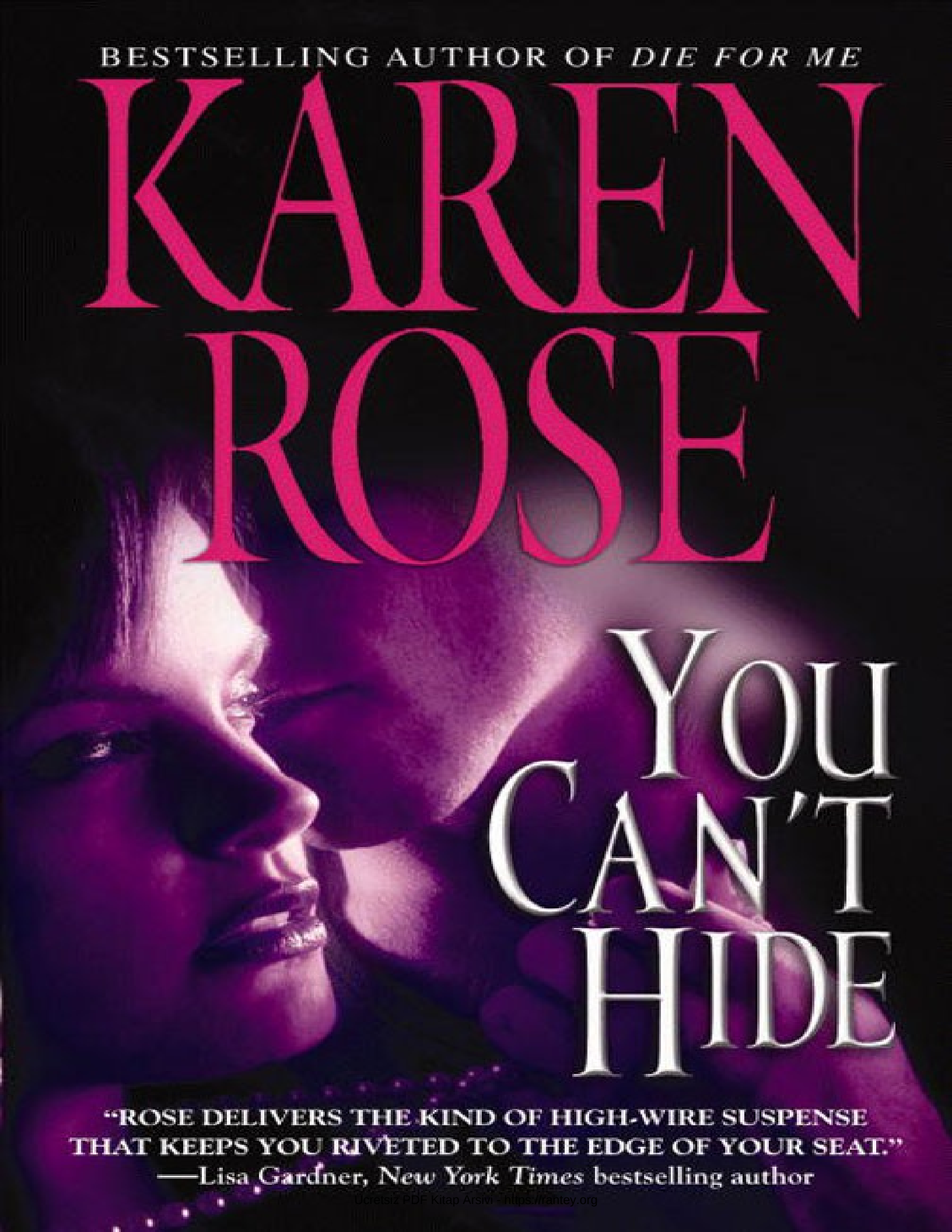
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BESTSELLING AUTHOR OF *DIE FOR ME*

KAREN ROSE

YOU CAN'T HIDE

“ROSE DELIVERS THE KIND OF HIGH-WIRE SUSPENSE
THAT KEEPS YOU RIVETED TO THE EDGE OF YOUR SEAT.”

—Lisa Gardner, *New York Times* bestselling author

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Bu kitabı kapaksız olarak satın alırsanız, bu kitabın çalınmış ve yayıncıya "satılmamış ve imha edilmiş" olarak bildirilmiş olabileceğini bilmelisiniz. Böyle bir durumda ne yazar ne de yayıncı bu "kapağı çıkarılmış kitap" için herhangi bir ödeme almamıştır.

Telif Hakkı© 2006 Karen Rose Hafer

Count to Ten'den alıntıdır, telif hakkı© 2006 Karen Rose Hafer'e aittir

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz; ancak bir eleştiri yazısında kısa pasajlar alıntılanabilir.

Warner Books adı ve logosu Hachette Book Group, Inc. şirketinin ticari markalarıdır.

Diane Luger tarafından kapak tasarımı

Kitap tasarımı: Giorgetta Bell McRee

Warner Books

Time Warner Book Group

Hachette Book Group 237

Park Avenue

New York, NY 10017

Web sitemizi ziyaret edin: www.HachetteBookGroup.com

İlk e-Kitap Baskısı: Nisan 2006

ISBN: 978-0-446-54908-0

İçindekiler

[Karen Rose'un Önceki Romanlarına](#)

[Övgüler Also By Karen Rose](#)

[Adanmışlık](#)

[Teşekkür Önsöz](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Bölüm On Birinci](#)

[Bölüm On İkinci](#)

[Bölüm On](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[On Dört Bölüm On Beş](#)

[Bölüm On Altı Bölüm](#)

[On Yedi Bölüm On](#)

[Sekiz Bölüm On Dokuz](#)

[Bölüm Yirmi Bölüm Bir](#)

[Yirmi Yirmi Bölüm](#)

[Yirmi Üç BölümBölüm](#)

[İki Sonsöz](#)

[Yazar Hakkında](#)

[On'a Kadar Say'ın Önizlemesi](#)

Karen Rose'un Önceki Romanları İçin Övgüler

Korkacak Bir Şey Yok

"Gerilim, aksiyon ve çok yakışıklı bir özel dedektif gibi her şeye sahip nabız hızlandırıcı bir hikâye." -*Cosmopolitan*

"Olağanüstü ... Kalp durduran gerilim ve grafik dehşetiyle dolu. Korkunç katiller panteonunda, [bu kitap] kesinlikle en üst sıralarda yer alıyor."-
Romantic Times BOOKclub Dergisi

"Okurlar Rose'un aksiyon dolu bir kitap sunacağına her zaman güvenebilirler ve bu kitap da bir istisna değil."-*Southern Pines Pilot (NC)*

"Mutlak bir mücevher . . bu kitap kesinlikle raflarımda yerini aldı ve tekrar tekrar okumak için sabırsızlanıyorum. İşte gerçek romantik Bayan Rose'a böylesine harika bir okuma için teşekkür ediyorum."-
RomanceJunkies.com

"Okurların baştan sona takdir edeceği, gerilim dolu, tüyler ürpertici bir gerilim."-
Midwest Book Review

"Rose'un iyi kurgulanmış hikâyesi nabızları hızlandırıyor ve sayfaları çeviriyor."
-BookPage

"Şefkatli bir kadın savunucu kahraman, kararlı, cesur bir kahraman ve şeytani bir kötü adam, Rose'un sürükleyici hikâyesinin olay örgüsünü yönlendiriyor."
-Library Journal

Seni İzliyorum

"TOP PICK! Dehşet verici ve cesur."

-Romantic Times BOOKclub Dergisi

"Gerilim son sayfaya kadar devam ediyor."

-Southern Pines Pilot (NC)

"Beni koltuğumun ucunda tutan şehvetli, sürükleyici bir kitap."

-Rendezvous

"Aksiyon dolu ... heyecan verici bir polisiye romantizm ... hayranları bu gerilimli gerilimden keyif alacak." -Midwest Book Review

"Mükemmel. Karakterlere bayıldım, yan hikayelere bayıldım. Bundan daha iyisi olamaz!" -Romantic Review

Onu gördünüz mü?

"Yükleri hoplatan bir heyecan... yazarın büyüyen yeteneğini gözler önüne seriyor. Okurlar romanın heyecan verici sonuna koşacaklar."

-Publishers Weekly

"Dehşet verici ve sürükleyici." -Romantic Times BOOKclub Dergisi

Sakın Söyleme

"İnsanın ensesindeki soğuk bir el kadar sürükleyici ... ve sevimli karakterler ve dokunaklı bir romantizmle yumuşatılmış."

-Publishers Weekly

"Bu yaz okuduğum en iyi gerilim romanlarından biri . . kaçırmak istemeyeceğiniz ateşli bir yazar."

-*The Belles & Beaux of Romance*

"İyi yazılmış bir gerilim romanı; son sayfaya kadar soluksuz bir roman." -
Romance Reviews Today

"Aksiyon dolu [ve] karakter odaklı bir hikâye çizgisi."

-*Midwest Book Review*

"Okurların kaçırmak istemeyeceği çarpıcı bir güç gösterisi ... *Sakın Söyleme* raflarda yerini alacak." -*WordWeaving.com*

"Bir masalı anlatmak için harika bir iş . . dokunaklı bir şekilde anlatılmış."

-*Bookloons.com*

"Romantik gerilimin gerçekten muhteşem bir örneği."

-*ARomanceReview.com*

"*Don't Tell*, okuyucuyu karakterlerin derinliklerine sürükleyen ve ilgili herkesin duygularına tercüman olan, soluk soluğa okunan bir hikâye."

-*ScribesWorld.com*

"Elimden ." -*Bookhaunts.com*

"Karen Rose'un tırnak yedirten anlatımı benzersiz. . . *Don't Tell*, gelecek harika şeylerin habercisi." -*Heartstrings.com*

"Mükemmel bir romantik gerilim... sizi koltuğunuzun ucunda tutacak... Karen Rose'dan mükemmel bir yazarlık ve hikaye anlatımı."

-*RoadtoRomance.ca*

"Her düzeyde tatmin edici bir hikaye... canlı ve akılda kalıcı."

-*TheWordonRomance.com*

AYRICA KAREN ROSE TARAFINDAN

*Sakin Söyleme
Onu Gördünüz mü? Seni
İzliyorum Korkacak Bir
Şey Yok*

*Martin'e beni olduğum gibi sevdiği ve en çok ihtiyacım olduğu
anda bana M&M'ler aldığı için. Seni seviyorum.*

*Ofisimde saklanıp yazdığımda beni anlayan ve kendi inanılmaz
hikayelerini yaratan ocuklarıma.
İkinize de minnettarım ve ikinizle de çok ama çok gurur duyuyorum.*

*Karen Kosztolnyik ve Karen Solem'e, tüm hayallerimi
gerçekleştirdiğimi düşündüğümde tüm hayallerimi gerçekleştirmeye
devam ettikleri için
zaten vardı.*

Teşekkür

Gözetleme ve bilgisayar ağları konusundaki tüm teknik tavsiyeleri için Carleton Hafer. Ve diğer her şey için.

Marc ve Kay Conterato tıbbi ve eczacılıkla ilgili her şey Minnesota Buzz için. Sizi seviyorum çocuklar.

Harika ailesini benimle paylaşan ve ziti ve "uçan daireler"den bahsederek beni acıktıran Niki Ciccotelli.

Shannon Armstrong Chicago'nun ve oradaki tüm şık şeylerin canlı resimleri için.

Dedektifler ve cinayet soruşturmaları hakkındaki tüm sorularımı yanıtladığı için Danny Agan.

Sam Basso, rottweiler Dolly'nin profilini çıkarmama yardım ettiği için.

Tüm dostlarım -Terri Bolyard, Martha Wile, Kathy Caskie, Jean Mason ve Lani Rich- bana katlandıkları için! Teşekkür ederim. Oh, ve Lani'ye fırının içindeki "tel şey"e "fırın rafı" dendiğini hatırlamama yardım ettiği için.

Bana kendi tatlı kediciğim Bella'yı verdikleri için SPCA. Ve Bella, sabah 6'dan sonra asla uyumamamı sağladığı için (Bu bir iğnelemeydi.)

Megan Scott bana gazete gazeteciliğinin temellerini öğrettiği için.

Parmak izi ve olay yeri incelemesi konusundaki tüm sorularımı yanıtladıkları için Florida Kolluk Kuvvetleri Suç Laboratuvarı.

Frank Ahearn bana şirketlerin arkasına nasıl saklanacağımı öğrettiği için. Nerede olursan ol.

Tüm bu insanlara (ve evcil hayvanlara) - tüm harika ve kapsamlı bilgiler için teşekkür ederim. Bu kitaptaki hatalar tamamen bana aittir.

Önsöz

Chicago, 11 Mart Cumartesi, 11:45

Cynthia." Fısıltının en yalın haliydi ama yine de duydu.

Cynthia Adams gözlerini kapadı, başının arkasını yastığa bastırdı, yastığın yumuşaklığı gergin vücudunun sertliğiyle alay ediyordu. Parmakları çarşaflara gömüldü, acı içinde yüzünü buruşturana kadar büküldü. *Yine mi?*

Boğazından vahşi ve çaresiz bir hıçkırık yükseldi. *Lütfen. Bunu tekrar yapamam.* "buradan," diye fısıldadı sertçe. "Lütfen, sadece git ve beni yalnız bırak."

Ama kimseyle konuşmadığını biliyordu. Gözlerini kendi yatak odasının karanlığından başka bir şey göremeyecekti. Orada kimse yoktu. Ama hala iğrenç fısıltı haftalardır olduğu gibi alay ediyordu. Her gece yatağında yatıyordu. . . . beklemek. En kötü kabusu olan sesi bekliyordu. Bazıları geceleri konuştu. Bazı geceler sadece gerilmiş, bekliyordu. Rüzgârdı, gölgelerdi. Hiçbir şey değildi.

Ama gerçektir. Gerçek olduğunu biliyordu.

"Cynthia? Yardım et bana." Gecenin karanlığında teselli arayan bir çocuğun sesiydi. Korkmuş küçük bir kız. Ölmüş olan.

O öldü. Öldüğünü biliyorum. Her pazar Melanie'nin mezarına zambakları kendisi koyardı. Melanie ölmüştü.

Ama o buradaydı. *Benim için gelmişti.* Körü körüne yatağının başucundaki şişeyi aldı ve iki hapı kuru kuru yuttu. *Git başımdan. Lütfen, sadece git. Uzakta.*

"Cynthia?" Gerçektir. Çok gerçektir. *Tanrım, bana yardım et, lütfen. Aklımı kaybediyorum.* "Bunu neden yaptın?" Fısıltı sürüklendi. "Nedenini bilmem gerek."

Neden? Nedenini bilmiyordu. Kahretsin, nedenini bilmiyordu. Yuvarlandı, yüzünü yastığına gömdü, bedenini en küçük yatağın içine çekti. olası boşluk. Nefesini tuttu. Ve bekledi.

Ortalık sessizdi. Melanie gitmişti. Cynthia bir nefes aldı, sonra koku duyularına hücum edince yataktan fırladı. *Zambaklar*. "Hayır." Geri çekildi, gözlerini tek bir zambağın ucunun görüldüğü yastıktan alamıyordu.

"O sen olmalıydın, Cynthia." Fısıltı şimdi daha sertti. "Mezarına zambaklar koyuyor olmalıydım."

Cynthia bir nefes aldı. Psikiyatristinin ona korktuğu zaman söylemesini söylediği şeyi tekrarlardı. "Bu gerçek değil. Bu gerçek değil."

"Bu gerçek, Cynthia. Ben gerçeğim." Melanie artık çocuk değildi, sesi öfkeli bir yetişkine aitti. Cynthia bu ses karşısında ürperdi. Melanie kızgın olmayı hak ediyordu. *Ben bir korkaktım*. "Bir keresinde kaçmıştın, Cyn. Saklandın. Bir daha saklanmayacaksın. Beni bir daha asla yalnız bırakmayacaksın."

Cynthia yatak odasının kapısına dayanana kadar yavaşça geri çekildi. Sert ve güven verici bir şekilde gerçek olan kapı kolunu kavrarken gözlerini sıkıca kapattı. "Sen gerçek değilsin. Sen gerçek değilsin."

"Sen olmalıydın. Neden beni terk ettin? Neden beni onunla bıraktın? Nasıl yapabildin? Beni sevdiğini söylemiştin. Ama beni yalnız bıraktın. Onunla birlikte. Beni hiç sevmedin." Melanie'nin sesi bir hıçkırıkla sarsıldı ve Cynthia'nın gözleri yaşardı.

"Bu doğru değil. Seni sevdim," diye fısıldadı umutsuzca. "Çok fazla."

"Beni hiç sevmedin." Melanie yine bir çocuktı. Masum bir çocuk. "Beni incitti, Cyn. Ona izin verdin. Beni tekrar tekrar incitmesine izin verdin. Neden?"

Cynthia kapı kolunu çekti ve geriye, tek bir ışığın koridora doğru yuvarlandı. Ve kısa bir süre durdu. Daha fazla zambak. Her yerde. Yavaşça döndü ve sadece bakabildi. Onunla alay ediyorlardı. Akıl sağlığıyla alay ediyorlardı.

"Bana gel, Cyn." Melanie şimdi ikna etti. "Gel. O kadar da kötü değil. Birlikte olacağız. Benimle ilgilenebilirsin. Söz verdiğin gibi."

"Hayır." Kulaklarını kapattı ve kapıya doğru koştu. "*Hayır*."

"Saklanamazsın, Cyn. Bana gel. İsteddiğini biliyorsun." Şimdi çok tatlıydı, çok tatlı. Melanie de çok tatlıydı. Ama sonra. Şimdi ölmüştü. *Bu benim hatam*.

Cynthia sarsılarak ön kapıyı açtı. Ve bir çığlığı bastırdı. Sonra yavaşça eğildi ve ayaklarının dibindeki resmi aldı. İpe asılı cansız bedene dehşet içinde baktı ve onu bulduğu günü hatırladı. Melanie orada öylece sallanıyordu. Sallanıyordu.

"Bunu bana sen yaptırdın," dedi Melanie soğuk bir sesle. "Yaşamayı hak etmiyorsun."

Gözlerini dikmiş bakarken elleri titriyordu. "Bilmiyorum," diye fısıldadı. "O zaman bana gel, Cyn. Lütfen."

Cynthia tekrar geri çekildi, el yordamıyla telefonu aradı. "Dr. Chick'i ara. Ara," diye mırıldandı. *Bana deli olmadığımı söyleyecekti.* Ama telefon çaldı ve irkilerek elinden düşürdü. Sanki canlıymış gibi ona baktı. Dişlerini göstermesini ve tıslamasını bekledi. Ama sadece çaldı.

Melanie soğuk bir sesle, "Cevap ver Cynthia," dedi. "Şimdi."

Cynthia elleri titreyerek eğildi ve telefonu açtı. "Alo?"

"Cynthia, ben Dr. Ciccotelli."

Sert, tanıdık, *canlı* ses karşısında rahatlayarak nefes alan Cynthia'nın omuzları çöktü. "Onu duyuyorum, Dr. Chick. Melanie. O burada. Onu duyuyorum."

"Tabii ki biliyorsun. Seni arıyor, Cynthia. Bunu hak ediyorsun. Ona git. Bitir bu işi. Şimdi bitir."

"Ama ..." Gözyaşları kabardı, döküldü. "Ama ..." diye fısıldadı.

"Yap şunu, Cynthia. O öldü ve bu senin hatan. Ona git. Yıllar önce yapman gerekeni yap. Onunla ilgilen."

"Gel," diye emretti Melanie, sesi yine yetişkin ve otorite doluydu. "Gel."

Cynthia telefonu bıraktı, yorgun bir şekilde geri . *Yorulдум. Çok yorgunum.* "Bırak uyuyayım," diye fısıldadı. "Lütfen bırak uyuyayım."

"Bana gel," diye fısıldadı Melanie. "O zaman uyumana izin vereceğim."

Melanie birçok kez söz vermişti. Pek çok gece. Cynthia döndü ve pencereye baktı. Camın dışında karanlık bir gece vardı. Ama başka ne olabilirdi? Uyku. Huzur.

Barış.

Oturma odası boştu. Cynthia Adams artık kameranın görüş alanında değildi. Dizüstü bilgisayara gelen görüntü artık volta atan, telaşlı kadını göstermiyordu.

Bunu yapacaktı. Heyecanı her an artıyordu.

Dört hafta sonra, Cynthia Adams nihayet yapacaktı. Dört hafta sonra Haftalardır süren yoğun çabalar onu akıl sağlığının eşiğine getirmişti. Küçük bir dürtme onu uçurabilirdi. Umarım kelimenin tam anlamıyla.

"Pencerede." Yolcu koltuğunda oturan kadın kelimeleri mırıldanırken solgundu. Arabayı dikkatlice yerleştirirken elleri titriyordu. kucağında mikrofon. "Bunu daha fazla yapamam."

"Ben aksini söyleyene kadar yapacaksın."

İrkildi. "Atlayacak. Ona durmasını söyleyeyim."

Durmak mı? Kız Cynthia Adams kadar deliydi. "Ona gelmesini söyle." Hiçbir şey yapmadı. Öfkesi kabardı. "Ona gelmesini söyle yoksa kardeşin ölür. Şimdiye kadar blöf yapmadığımı anlamış olmalıydın. Ona gelmesini söyle. Ona ihtiyacın olduğunu, onu özlediğini, sana borçlu olduğunu söyle. Birlikte olduğunuzda her şeyin daha iyi olacağını söyle. Şimdi söyle. Ve bunu hissederek yap." Hâlâ kıpırdamadan oturuyordu.

"Şimdi."

Mikrofonu eline aldı, elleri titriyordu. "Cyn," diye fısıldadı, "sana ihtiyacım var. Korkuyorum." Korkuyordu. Büyük bir dramı beslemek için gerçeklik gibisi yoktur. "Lütfen, gel." Sesi kırıldı. "Böylesi daha iyi olacak. Lütfen." Yalvaran bir fısıltıyla bitirdi.

Sürücü koltuğundan Adams'ın penceresinin manzarası muhteşemdi. Cam kapı yavaşça aralandı ve Cynthia Adams, Mart ayının soğuk rüzgârında çırpınan şeffaf geceliğiyle görüldü. Çekici bir ceset olurdu. Çok Gloria Swanson. Ne harika bir film o, *Sunset Bulvar*. Hollywood artık böyle filmler yapmıyor. Kutlamak için harika bir yol. Patlamış mısır ve eski bir film. Ama Adams balkonda öylece durursa kutlama asla gerçekleşmezdi. *Sadece atla, lanet olsun*.

"Ona gelmesini söyle. Zıplamasını sağla. Bana eşyalarını göster, tatlım."

Alaycı sevecenlik karşısında sertçe yutkundu ama yine de itaat etti.

"Cynthia, sadece bir adım daha. Bir adım daha. Bekliyorum."

"Şimdi bir çocuk gibi yap. Küçük bir çocuk gibi."

"Lütfen, Cynthia. Korkuyorum." Kızın seslere hâkimiyeti iyiydi.

Göz açıp kapayıncaya kadar bir yetiştikten çocuğa, ölü Melanie'den psikiyatrist Ciccotelli'ye dönüşebilirdi. "Lütfen gel." Derin bir nefes aldı ve verdi. "Sana ihtiyacım var."

Ve sonra ... başarı. Kızın boğazından dehşet dolu bir çığlık yükseldi.

Adams aşağı düştü. Yirmi iki kat. Gümbürtüyü duyabiliyorlardı.

Vücudunun kaldırırma çarpma sesi kapalı araba camlarından bile duyuluyordu. Belki de cesedi o kadar da çekici olmazdı. Ama güzellik insanın gözündeydi. ve Adams'ın kaldırırma ölü olarak yayılmış görüntüsü ...

Nefes kesici. Yolcu koltuğundaki kız histerik bir şekilde ağlıyordu. "Kendini topla. Başka bir arama yapmalısın."

"Oh, Tanrım, oh Tanrım." Araba Adams'ın cesedinin bir metre yakınından geçerken yüzünü pencereden çevirdi. "İnanamıyorum. Tanrım, hasta olacağım."

"Benim arabamda . Telefonu al. Al şunu." Ürpererek telefonu aldı. "Yapamam."

"Yapacaksın. Bir numaralı hızlı aramaya bas. Bu Ciccotelli'nin ev telefonu. Cevap verdiğinde ona Cynthia Adams'ın endişeli bir komşusu olduğunuzu ve onun çıkıntıda durup atlamakla tehdit ettiğini söyleyin. Yap hadi."

Aradı ve bekledi. "Cevap vermiyor. Uyuyor."

"O zaman tekrar ara. Prenses telefonunu açana kadar çaldırmaya devam et. Ve hoparlörü aç. Duymak istiyorum."

Üçüncü deneme sonuç verdi. "Alo?"

Uyuyordu. Cumartesi gecesi evde yalnızdı. Ciccotelli'nin hayatının bu yönünün de kontrol altında olduğunu bilmek tatmin ediciydi. A Kızı dürttüğünde repliklerini kekelemeye başladı. "Dr. Ciccotelli? Dr. Tess Ciccotelli?"

"Kimsiniz?"

"A . . . hastalarınızdan birinin komşusu. Cynthia Adams. Bir sorun var. Çıkıntıda. Atlamakla tehdit ediyor." Kız gözlerini kapatarak aramayı sonlandırdı ve cep telefonunu kucağına bıraktı. "İşim bitti."

"Bu gece için."

"Ama-" Sarsılarak döndü, ağzı açık kalmıştı. "Dedin ki ..."

"Bana yardım edersen kardeşini hayatta tutacağımı söyledim. Hâlâ yardımına ihtiyacım var. Ciccotelli'nin sesi üzerinde çalışmaya devam et. Birkaç gün içinde onu tekrar yapmanı isteyeceğim. Bu gece için işimiz bitti. Tek kelime edersen sen de kardeşin de ölürsünüz."

Ciccotelli geliyordu. *Maçlar başlasın.*

Birinci Bölüm

12 Mart Pazar, 1230

Dedektif Aidan Reagan, arabasının kapısını çarpıp gölden gelen soğuk havanın ısırmasıyla irkilirken, normalde intiharın, böyle yüksek fiyatlı bir mahallede bile daha büyük bir kalabalığı çektiğini düşündü. Ama aklı başında çoğu insan böyle bir gecede içerideydi. Aidan'ın böyle bir lüksü yoktu. Merkez aradı ve sırada o ve ortağı vardı. Lanet bir intihar için.

Bu, son iki gününü çalışarak geçirdiği çocuk cinayeti için dikkatini dağıtacak bir şeydi. Çocuk cinayetlerinden nefret ediyordu ama bu cinayetlerden de nefret edebileceğini düşünüyordu. intiharları biraz daha fazla. Tek umudu bu atlayıcıyı bir an önce masasından kaldırıp altı yaşındaki bir çocuğun boynunu kuru bir dal gibi kıran kişiyi bulmaya odaklanabilmektir.

Kaldırımdan izleyen insanlar yirmi yaşlarında görünüyordu. Şehirdeki bir geceden eve dönen birileri. Sessizce beklediler, Gözleri dehşet, hayranlık ve sempatinin hastalıklı bir karışımıyla sahneye kilitlenmişti. Aidan dehşeti anlıyordu. Hiçbir ceset güzel bir manzara değildi, ama yirmi iki kat aşağıya atlamak genel dehşetin bir adım ötesindeydi. Sempatiye gelince... Aidan sempatisini gerçek kurbanlara saklayacaktı. İntiharın kurbanı bir suç olduğunu kim söylediye, belli ki bir aileye hiç haber vermemiştir.

Vardı.

Hastalıklı merak meraklılarının işin bu kısmını da görebilmelerini diledi. Böyle bir sahneyi o kadar da büyüleyici bulmayabilirlerdi. Ama en azından terbiyeliydiler, olay yerine ilk gelen polisler tarafından iki ışık direği arasına çekilen sarı bandın arkasında sessizce duruyorlardı. Arada bir

Soğuk ayak sesleri doğal olmayan sessizliği bozdu. İki üniformalıdan biri kaldırım kenarındaki sarı şeridin yanında, diğeri ise kaldırımda cesetten uzağa bakacak şekilde duruyordu.

Aidan elinde kalkarıyla yaklaştı. Dört ay sonra, üniforma giymeden üniformaya yaklaşmak hâlâ garip geliyordu. "Reagan, Cinayet Masası," dedi keskin bir sesle, sonra önce pis koku, sonra da manzara karşısında durdu. On iki yıl polislik yaptıktan sonra terbiye olduğuna yemin edebileceği midesi fena halde sarsıldı. "Aman Tanrım."

Üniformalı başını salladı, çenesi gergindi. "Biz de öyle demiştik."

Aidan'ın gözleri birbirinin aynısı balkonlardan oluşan duvarda hızlı bir gezintiye çıktı ve bir kadının göğsünden çıkan demir çiviye odaklanmak için geri indi. Şimdi göğsü yırtılmış, parçalanmış kemik ve ... iç organları ortaya çıkmıştı. Bir an için böyle bir manzarayı daha önce de gördüğünü hatırlayarak bakakaldı. Omurgasını çelikleştirdi. Bu diğeri hiç benzemiyordu. Diğer kurban masumdu. Bu kadın burada yatıyordu. . . kendi elleriyle ölmüştü. *Acımak yok*, dedi kendi kendine.

Bu kadın kendini yirmi iki kat yükseklikten betona ve dekoratif bir ferforje çitin üzerine atmıştı. Çit sadece bir ayak yüksekliğindeydi, çoğunlukla ters "u" şeklindeydi, ancak her dört metrede bir yukarı doğru bir sivri uç çıkıyordu. Bu Çiviye çarpma kuvveti onu tam anlamıyla , fışkıran kan üç metre ötedeki kirli bir kar yığınına sıçramıştı. "Tam on ikiden vurmuş," diye mırıldandı.

Üniformalı yüzünü buruşturdu. "Tabiri caizse."

Aidan bakışlarını tekrar polisin çizilmiş yüzüne çevirdi. "Sen misin?"

"Ben Forbes ve ortağım DiBello, şurada kalabalık yapıyor. Kontrol." Forbes yüzünü buruşturdu. "Atışı kaybettim."

Aidan kontrol edilmeye ihtiyacı olmayan sessiz kalabalığın yüzlerini taradı, ama lanet olsun, fırlatmak fırlatmaktı. Üniformalı olduğu yıllar boyunca kendi payına düşeni kaybetmişti. "Bir şey gören var mı?"

"On yedi yaşında iki genç, kızın gece yarısı yirmi ikinci kattan atladığını söylüyor." Forbes siyah eldivenli parmağıyla yukarı doğru işaret etti. "Şuradaki balkon, perdeleri rüzgârda uçuşan balkon, soldan üçüncü."

"Kimse onu itmedi mi?"

"Çocuklar kimseyi görmemiş. Kızın parmaklıklara doğru süzüldüğünü söylediler." Aidan kaşlarını çatı. "Süzülerek mi? Hayalet gibi mi?"

Forbes omuz silkti. "Söyledikleri buydu. Tekrar tekrar söylediler. Siz onlarla konuşana kadar onları ekip arabasının arkasına koydum. Oldukça sarsılmış durumdalar."

"Zavallı çocuklar." Sempatiiyi hak ediyorlardı. Bu manzara uzun süre akıllarından çıkmayacaktı. Sadece on yedi yaşındaydılar, kendi kız kardeşinden sadece bir yaş büyüklerdi. Rachel'ın böyle tüyler ürpertici bir manzara göreceği düşüncesiyle ürperdi, sonra kalabalığa doğru başını salladı. "İçlerinde onu tanıyan var mı?"

"DiBello sordu ama kimse cevap vermedi."

Aidan kadının yüzüne baktı, yüz hatları artık gevşek ve sünger gibiydi. Kulaklarından, burnundan ve açık ağzından kan sızıyordu. Demir çit, kadının düşüşünün şiddetinden nasibini almıştı ama o yükseklikten her düşüş kafatasını parçalıyor, kafa derisi temelde karmaşayı kontrol altına alıyordu. Yüz hatları sıvılaşarak yüze ürkütücü, erimiş balmumu görünümü verdi. "Hiç kimse Onu tanıyor olsalar bile şimdi tanıyamazlar. Atladığı daireye girmemiz gerekecek. Kapıcı buralarda mı?"

"Kapıyı çaldım ama evde yok. Komşulardan biri Bulls maçında olduğunu söyledi." "Maç iki saat önce bitti. Şimdi nerede?"

"Onu bir kez aradım. Bakalım nerede takıldığını bulabilecek miyim?"

"Sağ ol dostum. Ayrıca, bu kalabalığı diğer tarafa taşıyabilir miyiz? Sokak mı? Ve kalabalıkta kimsenin fotoğraf çekmediğinden emin olun. Ortağın kameralı cep telefonlarına karşı gözlerini açık tutsun." Aidan kendi cep telefonunu çıkarıp arama izni ve adli tabip çağırdı, sonra da çömelerek cesede daha yakından baktı. Kadın siyah dantel ve ipekle sarılmıştı ve bu durum için özel olarak giyinip giyinmediğini merak etti. Eğer giymişse bile, sivri uç bu etkiyi bozmuştu. Ve betona sızan bağırsaklar. Sertçe yutkundu. Birinin temizlemesi gereken bir pislikti bu. İntiharların sorunu buydu, diye düşündü acı acı. Dramatik bir yetenekle ölmek isterler ama bunun başkaları için ne gibi sonuçlar doğuracağını hiç düşünmezler. Arkalarında bıraktıkları insanlar için. Temizlemek zorunda kalan insanlara.

Bencilce. Çok kaçınılabilir. *Lanet olsun.*

sıkıştığını ve kasten gevşettiğini fark etti. *Kendine gel, Reagan.* Aldığı derin nefes, duyularını sıcak kanın metalik kokusu ve patlamış bağırsakların iğrenç kokusuyla doldurdu, ama ayak sesleri arkasındaki karı çıtırdatırken altında bir parça tarçın yakaladı. Ortağı buradaydı.

Murphy sessiz bir şekilde, "Gitmek için çok uzun bir yol var," dedi.

Aidan omzunun üzerinden sert bir bakış fırlattı. "Ailesine yapılacak en kötü şey. O ziyareti yapmak için sabırsızlanıyorum."

"Her şey sırayla, Aidan," dedi Murphy, ama gözleri nazik ve anlayışlıydı ve Aidan'ın kendini küçük hissetmesine neden oldu. "Peki ne yapacağız? biliyor musun?"

"Sadece yirmi ikinci kattan atlamış. İki tanık 'süzülerek' çıktığını söylüyor, ne demekse artık. Onlarla henüz konuşmadım. Ona gelince, gençmiş. Kolları iyi tonlanmış görünüyor." Makul ölçüde zarar görmemiş tek vücut parçası olan kol ve bacaklarına odaklandı. "Belki yirmili yaşlarının sonunda ya da otuzlu yaşlarının başında." Kadının üzerine örtülmüş bir elini işaret etti.

Dekoratif çitin ters "u" ları. "Sağ elinde büyük bir taş var, sol elinde yüzük izi yok, yani muhtemelen bekâr. Birinin biraz parası var. O yüzük çok pahalı. Kollarında ve ellerinde herhangi bir savunma yarası yok gibi görünüyor."

Murphy onun yanına çömeldi. "Şık renkler."

İki santim uzunluğundaki tırnakları parlak kan kırmızısına boyanmıştı. "Fark ettim. Siyah dantele karşı kırmızı gerçek bir ifade yaratıyor."

Murphy omuz silkti. "Bir jumper'ın kalıcı bir etki bırakmak ilk kez olmuyor. Onu kimse tanımıyor mu?"

Aidan ayağa kalktı. "Hayır. Atladığı dairenin ona ait olduğunu umuyorum. Arama emri için aradım ve adli tabip yolda. Hadi gidip çocuklarla konuşalım."

"Bırakın geçeyim." Ses geceyi yarıp geçti; yumuşak ama otoriteyle çınlıyordu.

"Hanımefendi, buradan geç. Lütfen bandın arkasında kalın."

Aidan tam zamanında başını kaldırıp Memur DiBello'nun kolunun, koyu renk saçları rüzgârda savrulup yüzünü kapatan, taba rengi yün paltolu bir kadını engellemek için yukarı kalktığını gördü.

Tekrar konuştu, sesi sakın ve sessizdi ama emrediciydi. "Ben onun doktoruyum. Geçmeme izin verin memur bey."

"Bırakın geçsin," diye yankılandı Murphy ve DiBello da bıraktı, ama Aidan kadının yoluna çıkarak onu bir kez daha engellemiş oldu.

sahnesini kirletti. Ayak parmaklarının ucuna kalktı ama hâlâ Aidan'ın omzunun üzerinden görebilecek kadar uzun değildi. Aidan elini omzuna koydu ve onu nazikçe geri itti. Sertleşti ama işbirliği yaptı.

"Hanımefendi, ME'yi bekliyoruz. Şu anda yapabileceğiniz bir şey yok." Bir adım geri çekildi ve hareketsiz kaldı. "Atladı mı?"

Aidan başını salladı. "Özür dilerim hanımefendi. Belki bize anlatabilirsin ..." Ama Aidan saçlarını yüzünden çekerken kelimeler havada uçuştı. Tanıma, kanını kaynatan yeni bir öfke dalgasına yol açtı. "Sen Ciccotelli'sin." Dr. Tess Ciccotelli. Bu kadın doktor değildi. O bir psikiyatristti. Bu Tek başına yeterince kötü olabilirdi, ama *Bayan Chick* kendine büyük bir isim yapmıştı.

O sadece annenden nefret ediyorsun psikiyatristi değildi. O Üç çocuk ve bir polisin katili olduğu bilinen ve *itiraf edilen* bir katilin yargılanmaya uygun olmadığına dair sakince ifade verdiğiğinde, haftalarca sağlam polis çalışmasını parçalayıcı öğütücüye atan kanayan bir kalp psikiyatristiydi. Dört acılı aile adaletten mahrum bırakıldı çünkü bir "doktor" katilin deli olduğunu söyledi.

Tabii ki o piç kurusu deliydi. Üç küçük kızı vahşice öldürdüğünü itiraf etmişti. Bebekleri. Çıplak elleriyle onu indirmeye çalışan tecrübeli bir polisi boğmuştu. Deli olması onu suçlu yapmazdı. bir nebze daha az suçluydu. Şimdi o piç Chicago'daki psikiyatri hastanesinde oturmuş, koluna iğne yapılmasını beklemek yerine bütün gün saksı tutacağı yapıyordu. Bu adil değildi. Doğru değildi. Ama olmuştu. Ve bu kadın bunun olmasına izin vermişti.

Aidan da oradaydı, diğer polislerle birlikte mahkeme salonunda oturmuş, Ciccotelli'nin fikrini değiştirmesini, doğru şeyi yapmasını umuyordu. O gün adaletin yerini bulmayacağını bilen kızların ailelerinin mahkeme salonunda nasıl sessizce ağladıklarını hatırlıyordu. Polisin karısının nasıl en önde ve ortada oturduğunu, etrafının destekleyici üniformalarla dolu bir denizle çevrili olduğunu. Ciccotelli gözünü kırpmamış, soğuk kahverengi gözleriyle önüne bakmaya devam etmişti.

Tıpkı şimdi ona baktığı gibi. "Peki sen?" diye sordu.

"Dedektif Aidan Reagan. Bu da ortağım Dedektif Todd Murphy."

Yüzünü incelerken gözleri hafifçe kısıldı ve bakışlarını korumak için yapabileceği tek şey buydu. Mahkeme salonundaki koltuğundan şık ve sofistike görünüyordu. Ulaşılmaz. Yakından bakıldığında yüz hatlarında vahşi bir güzellik vardı ama yine de yaklaşılamazdı. Kadın Murphy'ye döndüğünde Todd'un gözleri kısıldı. "Todd, lütfen ortağından kenara çekilmesini iste. En azından kimliğini tespit edebilirim."

Murphy onun kolunu nazikçe kavradı. "Tess, bunu yapmak istemezsin. O . . . O gerçekten durumda."

Aidan kenara çekildi ve sahte bir kolunu uzattı. "Eğer görmek istiyorsa, bırakın da iyi doktor baksın."

Murphy ona uyarıcı bir bakış fırlattı. "Aidan."

"Her şey yolunda Todd," diye mırıldandı ve irkilmeden öne doğru bir adım attı. Onlara dönmeden önce bir dakika boyunca cesede baktı, yüzü mükemmel bir şekilde sakindi, gözleri hâlâ soğuktu. "Adı Cynthia Adams. Yakın akrabası yok." Ceketinin cebinden bir kartvizit çıkardı ve hiç titremeden Murphy'ye uzattı. "Sorularınız olursa beni arayın," dedi. "Elimden geldiğince cevap veririm."

Ve sonra arkasını dönüp gri bir eve doğru yürümeye başladı. Mercedes, Murphy'nin sade Ford'unun arkasına park etti. Aidan'ın siniri kabardı.

"Ve bu mu?"

"Aidan," diye uyardı Murphy. "Şimdi olmaz."

"Şimdi değilse ne zaman?" Sesini kontrol etti, yakınlarda kamp kurmuş kalabalığın farkındaydı. "Buraya geliyor ve kurbanı teşhis ediyor, lanet bir salatalık kadar soğukkanlı. Sonra da öylece çekip gidiyor mu? Peki ya yirmi iki kat atlamasına ne sebep oldu, *Doktor*? Bilmeniz gerekir, değil mi?" *Ve umursamalıyım, lanet olsun*, diye düşündü acımasızca. Bir şeyleri önemsemelisin. "Sen ne biçim bir doktorsun?" diye tıslayarak sözlerini bitirdi ve kadının duraklamasını, ellerini ceplerine sokmasını izledi.

Cebinden bir eldiven çıkardı ve parmaklarına , sırtı onlara dönüktü. "İhtiyacın olursa beni ara Todd," dedi uzaklaşmadan önce.

Murphy iki yanağını da emerken gözleri parladı. "Aidan, sana söyledim *Şimdi değil*."

Aidan topuğunun üzerinde dönerek onu başından savdı. "Ne fark eder ki? Nasıl olsa umurunda değil."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok. Onu tanımıyorsun."

Aidan omzunun üzerinden baktı. Murphy, Ciccotelli'nin karşıdan karşıya geçişini izliyordu, yüzü tamamen alışılmadık bir şekilde çatıktı. "Peki ya sen?" Bunu hiç beklemezdi. Saygıdeğer Todd Murphy, Bayan Chick gibi soğuk bir adamın cazibesine . *Şey, yapmayacağım*.

Murphy öfkeli bir nefes verdi ve bu nefes bir anda buhara aralarında bir bariyer oluşturdu. Sonra bariyer de çatık kaşları gibi kayboldu ve Murphy, Aidan'ın ciddi bir şekilde duraksamasına neden olan bir hüznle Ciccotelli'ye bakmaya başladı. "Evet. Aslına bakarsan biliyorum. Git gençlerle konuş, Aidan. Bir dakika içinde döneceğim."

Aidan belirsizliğini omuz silkerek üzerinden attı. Bırak Murphy buz sarkıtı ile ilgilensin.

Yapacak başka işleri de vardı, mesela olay yerini incelemek gibi, böylece adli tabip Cynthia Adams'tan geriye kalanları toplayabilecek ve hepsi evlerine gidebilecekti. O alırdı

Gençlerin ifadesini alacak, dairesinde kimlik kontrolü yapacak sonra da buradan defolup .

Bir dakika daha. Sadece bir dakika daha. Tess Ciccotelli, yalnız kalana kadar soğukkanlılığını korumak için zihninde bir mantra gibi bu sözleri tekrarlardı. Cynthia ölmüştü. Yüce Tanrım. Sokakta yatıyordu, parçalara ayrılmıştı.

Onu düşünme. Onu ölü ve parçalanmış olarak düşünme. Sadece koş. Hızlı koş. Sadece bir dakika daha. Sonra dağılabilirsin, Tess. Ama henüz değil.

Anahtarı arabanın kapısının kilidine sokmaya çalışırken, Todd Murphy ve ortağının arkasından kendisini izlediğinin farkındaydı. Todd ve çok kızgın ortağı, her kimse artık. Adının Aidan Reagan olduğunu söylemişti, diye hatırladı, sonunda anahtarı kilide sokup kapıyı açtı. Zihnini adamın soğuk mavi gözlerinin resmine odakladı. Adam çok kızgındı. Hayır, çok sinirlenmişti. *Sadece başka-*

"Tess?"

Lanet olsun. Anahtarlarını salladı, karanlık sokağa bıraktı ve arabasının altında sekmeye başladılar. Derin bir nefes aldı. Çok yaklaşmıştı. "Ben Todd. Git ve işini yap."

". Tess, titriyorsun."

"Todd, lütfen." Sesi aşağılayıcı bir şekilde tizleşti. "Buradan çıkmam gerek."

Koluna girdi ve onu sürücü koltuğuna yönlendirdi. "Araba kullanmamalısın, Tess. Seni eve bırakması için birini çağırayım."

"Kimse yok," dedi uyuşuk bir sesle. "Buraya gelmem bu yüzden bu kadar uzun sürdü. Ortaklarımı, arkadaşlarımı aradım. Bir hastanın evine asla yalnız gelmem. Bu doğru değil. Etik değil." Şimdi saçmalıyordu ve

kendini durdurdu. "Evde kimse yoktu, ben de yine de geldim." Gözlerini kapattı. Gözlerini tekrar açtığında gördüğü tek şey orada yatan Cynthia'ydı. "Ve çok geç kalmıştım."

"Bu senin hatan değil, Tess," dedi Murphy nazıkçe. "Bunu sen de biliyorsun."

Bir hıçkırık yükseliyordu. Tess kararlılıkla onu geri itti. "O öldü, Todd." Bu ne kadar aptalcaydı? Cynthia Adams sokakta bağırsakları dışarı sarkmış, başı jöle topuna dönmüş bir halde yatıyordu. Evet, ölmüştü.

"Biliyorum." Elini tuttu ve sıktı. "Bu gece geleceğini nereden biliyordun, Tess? Seni o mu çağırdı?"

Tess başını salladı. "Hayır. Komşularından birinden isimsiz bir telefon aldım."

"Neden atladı?"

Sesi sakindi, çok nazikti, gözyaşlarını tutan barajı yıkıyordu. "Kahretsin Todd, bırak gideyim. Lütfen. Seninle yarın konuşacağım. söz veriyorum."

"İyi olduğundan emin olana kadar izin vermeyeceğim."

Tess derin bir nefes daha aldı ve yavaşça dışarı verdi. Direksiyonu iki eliyle kavrayarak bakışlarını Murphy'nin omzunun üzerinden, ortağının ekip arabasının yanında durduğu, sert yüzünün yanıp sönen parlak ışıklarla aydınlandığı yere doğru kaldırdı. Onlara bakıyordu. Onu izliyordu. Bu mesafeden bile adamın delici bakışlarını hissedebiliyordu. Onun düşmanlığını. O yoğun mavi gözleri kısılmış, çenesi gerilmişti. "Yeni bir ortağın var," diye mırıldandı, Reagan gibi bakışlarını sabit tutarak.

"Evet. Aidan Reagan."

Aidan Reagan. "Abe'in akrabası mı?" Abe Reagan'ı tanıyordu, ona güveniyordu. Karısı Kristen'a da güvenirdi. Onlar iyi insanlardı.

"Aidan ve Abe kardeşler."

"Bu mantıklı o zaman." Aidan Reagan kardeşinin karanlık güzelliğini yansıtıyordu. Aynı siyah saçlara, aynı mavi gözlere sahipti ama Aidan'ın kiler kardeşininkilerden daha sert, daha keskindi. Yüzü daha keskindi. Çenesi biraz daha kare. Ağzı ... onun kim olduğunu anlamadan önce daha yumuşaktı. Merhamet kapasitesi vardı. *Sadece bana karşı değil.*

"Tess, o-" Murphy'nin sesi tökezleyerek durdu.

"Benden hoşlanmıyor," dedi dürüstçe. "Sorun değil Todd. Pek sevmez."

İç çekişi derin ve hüzünlüydü. "O gün oradaydı Tess, mahkeme salonundaydı."

Murphy'nin hangi mahkeme salonu olduğunu söylemesine gerek yoktu. İkisi de biliyordu. Harold Green üç küçük kızı vahşice öldürmüştü. Ama evsiz adam sarı atkuyruklu ve dişsiz sırtışları olan altı yaşında küçük kızlar görmemişti. Onu yutmaya gelen kanlı dişleri olan iblisler görmüştü. İlk başta şüpheyile yaklaşmıştı ama saatler süren gözlemler ve Harold Green'in akut şizofrenisini yıllarca tedavi eden ücretsiz klinik doktorlarıyla yaptığı konsültasyonlardan sonra ona inandı. Adam gerçekten deliydi. Ve bu nedenle, yasalara göre eylemlerinden sorumlu değildi. Bu yüzden, kendisine küçümseyerek bakan düzinelerce yüze rağmen, gözlerini soğukkanlı, sesini düzgün tutmayı güçlükle başarak ifade vermişti.

O gün mahkeme salonunu dolduran tüm polisler onun soğuk olduğunu düşündüler. Onun bir katil tarafından kolayca kandırılabilceğini düşündüler. O küçük kızların anneleri acıklı bir şekilde ağlarken onun kayıtsızca oturduğunu düşündüler.

Çok yanılmışlardı.

Dedektif Aidan Reagan'ın da aralarında olması pek çok şeyi açıklıyordu. Yolun karşısında Reagan hâlâ duruyordu, hâlâ saklamaya çalışmadığı bir küçümsemeyle bakıyordu. Göz temasını ilk kesen Tess oldu ve bakışlarını Murphy'nin endişeli yüzüne çevirdi. "Anlıyorum."

"Hayır, . Tam olarak değil. Üçüncü kızı buldu."

Direksiyonu daha sıkı kavradı. O gün Green'le birlikte üçüncü küçük kızın yerini tespit eden kişi oydu. Çocuğun hayatta olduğunu söylemişti. Ama polis geldiğinde, kızın hayatta olmadığını görmüştü. Çocuğu kimin bulduğunu bilmiyordu. Gerçekten bilmek de istememişti. O küçük kız için çok geç kalmış olması, yutması gereken acı bir haptı.

O bebeğin cansız bedenini bulan adam için daha ne kadar ? "O zaman bu gerçekten çok şeyi açıklıyor. Öfkelenmeye hakkı var."

"O iyi bir adam, Tess. İyi bir polis."

Başını salladı. "Sorun değil Todd. Gerçekten anlıyorum." Ve anladı da. Herkesin fark ettiğinden daha fazla. "Anahtarlarımı getirebilir misin? Arabanın altına düştüler."

Murphy iç çekti. "Tamam. Seni yarın ararım. Cynthia Adams'ın dosyasına erişmem gerekecek." Arabasının altındaki kaldırımı yokladı ve anahtarlığı buldu.

Tess başını salladı, motor güvenilir bir şekilde kükreyerek küçük bir rahatlama hissetti. Kapıyı kapatmaya başladı, sonra durdu. "Ortağına söyle ..." Ne söylerse söylesin bir şey fark etmeyecekti. "Boş ver. Teşekkür ederim Todd. Her zamanki gibi."

Kaldırımı çıkarken elleri titriyordu. Kendine üç blok verdi, sonra bir ara girdi, alnını direksiyona dayadı ve gözyaşlarının akmasına izin verdi. *Kahretsin, Cynthia. Neden beni aramadın? Bunu kendine neden yaptın?*

Ama nedenini biliyordu. Tıpkı kadını durdurmak için yapabileceği hiçbir şey olmadığını bildiği gibi. Kendisine yardım edilmesini isteyen müşterilere yardım etti. Diğerleri ne yapacaklarsa onu yaparlardı. Bunu biliyordu. Ama bilmek yas tutmayı asla durdurmadı.

Cynthia Adams, üzerinde hiçbir kontrolü olmadığı olaylar yüzünden acı ve çarpık bir suçluluk dolu bir hayat sürmüştü. Ama kendi ölümünü kontrol etmişti. Bunda bir ironi vardı.

Tess bitkin ve yorgun bir halde arabasını ara sokaktan çekip dairesine doğru yöneldi. Bu gece dinlenmek yok. Cynthia'nın dosyası santim kalınlığındaydı. Todd Murphy ve öfkeli ortağı için ilgili gerçekleri ortaya çıkarmak birkaç saatten fazla zaman alacaktı. Aidan Reagan ve Cynthia Adams için en azından yapabilirdi.

Ve belki de kendisi için.

12 Mart Pazar, 1315

Aidan, Murphy'nin Ciccotelli'nin arabasının ardından uzun süre bakmasını izlemişti

elindeki işe dönmeden önce bir kez daha profesyonelleşmişti. Aidan gençlerle görüşürken Murphy adli tabip ve Olay Yeri Birimi ile ilgilenmişti.

Çocuklar yeni bir şey söylemedi, sadece Adams'ın korkuluklara kadar süzüldüğünü, bir dakika durduğunu, sonra geriye doğru döndüğünü, iki kolunu açtığını ve düştüğünü söylediler. Böyle bir manzaraya tanık olduktan sonra bir daha asla eskisi gibi olamayacaklarını bildiği için çocukları aileleriyle birlikte eve göndermişti.

Şimdi o ve Murphy, Cynthia Adams'ın daire kapısının önünde durmuş, apartman yöneticisinin sarhoş bir halde ana anahtarı almak için elinden geleni yapmasını izliyorlardı.

Kilitte. Jim McNulty görünüşe göre Bulls'un galibiyetini en sevdiği barda kafayı çekerek kutlamıştı. Adli tıp teknisyenleri Cynthia Adams'ın cesedini sedyeye kaldırırken elinde ana anahtarıyla sendeleyerek ayağa kalktığı anda, akşam için geri döneceğinden neredeyse ümitlerini kesmişlerdi. Adli tabipler onu çividen ayıramamış, bu yüzden on sekiz inçlik ferforje çiti de yanlarında götürmüşlerdi. Başkomiser, gözleri Adams'ın cesedine kayana kadar kayıp çit hakkında böğürdü.

O zamandan beri tek kelime etmemişti.

"Bayan Adams'ı ne zamandır tanıyorsunuz?" Aidan ona sordu ve adamın iç çekişinden yayılan pis koku karşısında irkildi. Etrafta açık alev olmaması iyi bir şeydi. McNulty tamamen sinirlenmişti. "Üç yıldır. Üç yıl önce taşındı." Kapıyı iterek açtı ve Aidan hemen iki şeye çarpıldı. Birincisi, daire buz gibiydi, ki bunu bekliyordu. Veranda kapısı bir saatten fazladır açıktı. Ama ikincisi, baskın çiçek kokusu gözlerini kırıştırtmasına neden oldu. Cynthia Adams'ın oturma odasının zemini, bir çiçekçinin dışında hiç görmediği kadar çok çiçekle kaplıydı.

Murphy kaşlarını çatıyordu. "Ne oluyor be?"

"Zambaklar." Aidan, Adams'ın dairesine girdi ve yerdeki çiçeklerden birini belli belirsiz kopardı. "Ölüm çiçekleri."

"Tanrım," diye mırıldandı Murphy, gözleri oturma odasını tararken. "Burada yüz dolar değerinde çiçek olmalı."

Aidan kaşlarını kaldırdı. "Bunun üç katını dene." Murphy ona meraklı bir bakış attığında Aidan omuz silkti. "Diplomamı alırken bahçecilik dersi almıştım." Fuayedeki masanın üzerinde duran üç santimlik posta yığınının en üstündeki zarfı aldı. "Bir yığın postası var." Döndü ve süper. "Şehir dışına mı çıktı?"

Süpermen başını salladı. Üst dudağında ince bir ter tabakası vardı ve gözleri bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. "Hayır, ama kirasını bir ay geciktirmiş. Burada yaşadığı üç yıl boyunca ilk kez kirayı geciktirdi. Müdür, gizlice taşınmaya çalışmadığından emin olmak için bana onun evini izletti."

Aidan elinden geldiğince dikkatlice çiçeklerin etrafından dolaşarak balkona yürüdü. "Basamaklı tabure," diye seslendi Murphy'ye. "Gençler yukarı süzüldüğünü söyledi. Bir taburenin üzerinde yürümüş."

"Uygun."

Süper tökezleyerek cam kapıya doğru gitti. "Bu daha önce burada değildi. Bir hafta önce sızdıran bir musluğu tamir etmek için buradaydım ve bu basamaklı tabure burada değildi."

"Madem musluğu tamir ediyordunuz, balkonu nasıl fark ettiniz?" Murphy hafifçe sordu.

Kapıcının yüzü soldu. "Sigara içmek için çıkmıştım."

Murphy, "Onu oraya özellikle ana olay için koydu," diye mırıldandı, sonra sesi aniden keskinleşti. "Aidan."

Aidan'ın kafası döndü. Murphy eldivenli iki parmağının arasında basılı bir kâğıt tutuyordu, ağzı asıktı. Parlak kâğıda basılmış bir fotoğraftı. Ayak parmakları yerden bir karış yüksekte, iple asılı duran bir kadın resmiydi. Kadının yüzü groteskti, gözleri şişkin, ağzı nefes almak ister gibi açıktı.

"Kimsiniz?" Murphy kapıcıya sordu.

Başkomiser geriye doğru bir adım attı, yüzü daha da solgunlaştı. "Bilmiyorum. O kadını daha önce hiç görmedim. Gitmem gerek."

"Bir dakika içinde, Bay McNulty." Aidan McNulty'nin yoluna çıkarak onu durdurdu. "Lütfen. Müdür için mekânı gözlediğinizi söylemişsiniz. Bütün bu çiçekleri kimin getirdiğini gördünüz mü? Bayan Adams mıydı?"

"Bilmiyorum. Üzgünüm," diye mırıldandı.

"Önemli değil. Güvenlik kameralarından kayıtları alabiliriz." Kapılar açılır açılmaz kamera gözünün asansör çıkışını gösterdiğini fark etmişti.

McNulty başını salladı. "Hayır, yapamazsın. Kamera bozuk." "Uygun," diye mırıldandı Murphy. "Ne kadar süre için?"

McNulty ayaklarını sürüyerek yürüdü. "Birkaç hafta." Aidan onun gözlerinin içine baktı. "Birkaç hafta mı?"

McNulty gözlerini kaçırdı, solgun yanaklarına renk gelmişti. "Tamam, aylar."

Aidan, McNulty'nin söylediğinden çok daha fazlasını bildiğinden emindi. "Son zamanlarda buraya Bayan Adams'ı ziyarete gelen oldu mu?"

McNulty perişan görünüyordu. "Çok fazla ziyaretçisi oluyor."

Aidan'ın kulakları dikildi. Göz ucuyla Murphy'nin de bunu fark ettiğini görebiliyordu. "Ne tür ziyaretçiler efendim?"

McNulty'nin kayıtsız kalma çabası boşa çıktı. "Birçok insan Cynthia'yı severdi."

"Bir sürü erkek mi demek istiyorsun?" Aidan sertçe sordu.

McNulty gözlerini kapattı, suçluluk duygusu yüzünden okunuyordu. Ayık olsaydı, Aidan onun bu kadar şeffaf olacağını sanmıyordu. Ya da işbirlikçi. Hadi boğalar. "Biraz. Evet."

"Biraz mı, evet mi?"

Gözlerini açtı, paniklemişti. "Dinle, eğer karım öğrenirse ... Beni öldürür."

Murphy gözlerini kırptırdı. "Yani Bayan Adams ile bir ilişkiniz olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Hayır." McNulty başını sertçe salladı. "Bir ilişki değil. Sadece bir kez."

Aidan kaşlarını kaldırdı. "Bir kez."

McNulty bir adım daha geri çekildi. "İki kez. En fazla üç kez." "Sizi suçladı mı, Bay McNulty?" Murphy sessizce sordu.

Aidan adamın yüzündeki dehşet ifadesinin sahte olabileceğinden . "Hayır! Tanrım, hayır. Minnettarlık duyuyordu. Hepsi bu."

Bu iş ilginçleşmeye başladı, diye düşündü Aidan. "Minnettar. Ne için?"

"Bu kattaki kamerayı kapattım, tamam mı? Bazı arkadaşları görünmek istemedi. İsimlerini bilmiyorum. İsimlerini bilmek istemedim. O kendi işini yaptı, ben de başka tarafa baktım, yemin ederim. Lütfen, bırak gideyim."

Aidan Murphy'ye bir bakış attı. "Onunla işimiz bitti mi?"

"Şimdilik," dedi Murphy yumuşak bir sesle ve McNulty'nin mümkün olduğunca uzağa gitme kaygısıyla dağınık çiçekler arasında beceriksizce ilerleyişini izlediler. "İrtibatta olacağız Bay McNulty," diye ekledi. McNulty son bir kez titrekçe başını salladı ve gitti.

Aidan kapıyı iterek kapattı. "Şimdi bunların ne tür arkadaşlar olabileceğini merak ediyorum."

"Acaba içlerinden biri ona bunu vermiş olabilir mi?" Murphy ilmekten sarkan ölü kadının fotoğrafını kaldırdı. "Otoerotik Boğulma mı?"

Aidan yüzünü buruşturdu. "Bilemem. Hiç karşılaşmadım."

"Evet," dedi Murphy yatak odasına doğru ilerlerken. "Ne zaman bir şey yanlış giderse, hoş olmaz. Adams'ın yüzünün bir resmini bulmaya çalışın, böylece en azından ben burada arama yaparken nasıl görüldüğünü bilebiliriz."

Aidan, Murphy'nin Adams'ın yatak odasındaki çekmeceleri açışını dinlerken bir yandan da onun çantasını karıştırıp cüzdanından ehliyetini çıkardı. Çekmecenin arkasından bakan kasvetli yüz için istemediği bir acıma duygusu hissetti.

Ehliyet resmi. Bu kadın derli toplu görünüyordu. Çok düzgün. Çok ölçülü.

Şimdi yirmi iki kat aşağıda, kaldırımında yatıyordu. Çok ölü. Bunu neden yapmıştı? Son bir ay içinde kirasını geciktirecek ve nihayetinde kendi canına kıymanın tek çözüm olduğunu düşünecek kadar depresyona girmesine neden olacak ne olmuştu? Ama sonuçta intiharların sorunu da bu, diye düşündü acı acı. Onları seven insanların bu soruların yanıtlarını alabilecekleri kadar uzun süre yaşamıyorlardı. "Otuz dört yaşındaydı Murphy. Düzeltici lens takıyordu ve bir organ bağışçısıydı."

Murphy yatak odasının kapısında belirdi, bir elinde tüylü kelepçeler, diğerinde küçük deri bir kırbaç vardı. "Ayrıca oldukça sapıkça şeylerle ilgileniyordu. Köşede bir makara var. göre kendini bir ya da iki kez yukarı çekmiş."

Aidan Murphy'nin elindeki eşyalara gözlerini kırptırdı, sonra tekrar ehliyetteki ciddi kadına baktı. "Ona bakarak bunu tahmin edemezsin."

"Her zaman yapamazsın. Çantasında ne var?"

Aidan hızla küçük çantayı karıştırdı. "Dört kredi kartı, bir cep telefonu, çeşitli ve muhtelif rujlar ve bir anahtarlık." tuttu. "Bir Honda anahtarı, bir daire kapısının anahtarı ve bir de çok küçük bir anahtar."

"Kiralık kasa mı?"

Aidan anahtarları, Murphy ise kırbaç ve kelepçeleri poşete koydu. "Olabilir. O kadar postanın içinde banka hesap özeti var mıydı?"

Murphy masaya geri döndü ve yığını gözden geçirdi. "Görünmüyor Sanki bu postaları açmış gibi. İşte banka hesap özeti. Kontrol edebiliriz. Cehennem." Murphy elindeki zarfa kaşlarını çatarak baktı. "Bunu açmış. Pul yok, iade adresi yok." Zarfın içinden bir resim çıkardı, Yüz ifadesi acımasızdı. "Bir ölü kadın daha. Bu bir tabutta." Aidan'a uzattı. "Ellerine bakın."

Aidan'ın sırtında küçük bir ürperti belirdi. "Elinde bir zambak tutuyor. İlmikten sarkan kadınla aynı kadına benziyor." Posta yığınının yarısını aldı ve sıralamaya başladı. Birkaç dakika içinde eşit derecede tüyler ürpertici on resim bulmuşlardı. Hepsi aynı kadın. Hepsi rahatsız edici. Bir tanesi bile imzalı değildi. isim ya da iade adresi. "Birisi Cynthia'nın kafasıyla oynuyordu."

Murphy, Adams'ın masasından çerçeveli bir resim aldı. Saçları gözlerine kaçmış genç bir kız camın arkasına gizlenmişti. "Bu o kadın. Adams

belli ki onu tanıyormuş." Resmi çerçeveden çıkardı. "Ama arkasında isim yazmıyor."

"Bu resimlerdekinden daha genç. Belki on altı? Bana okul fotoğrafı geldi. Kardeşim Rachel'ın resimlerinde de aynı gri renk var. arka plan." Eğildi ve masanın altında duran uzun ince bir kutuyu aldı. Bir düzine gül için uygun boyuttaydı. Nedense içinde bulacağını düşündüğü şey bu değildi.

"Aç şunu," dedi Murphy sertçe.

Aidan dikkatle kapağı kaldırdı. "Kahretsin." İlmik şeklinde bükülmüş bir ip, parlak beyaz kâğıt mendil yatağının üzerinde duruyordu. İlmekli ucundan küçük altın bir hediye etiketi sarkıyordu. "Bana gel. Huzurunu bul" yazıyordu." Sonra başını kaldırıp Murphy'nin acımasız bakışlarıyla karşılaştı. "CSU'yu buraya getirelim."

Murphy onları aradı, sonra cep telefonunu cebine geri koyarken içini çekti. "Sanırım Tess'in yarın cevaplaması gereken pek çok soru var."

Aidan'ın çenesi bu düşünce karşısında gerildi. "Sanırım haklısın."

İkinci Bölüm

12 Mart Pazar, saat 10:30.

Joanna Carmichael fotoğraflarının metodik bir şekilde incelenmesini, sabahın erken saatlerine kadar üzerinde çalıştığı metnin dikkatle okunmasını izledi. Sonsuzluk gibi görünen bir süreden sonra, Chicago gazetesinin genel yayın yönetmeni

Bulletin başını kaldırdı.

"Bunları nasıl aldınız?" Reese Schmidt resimleri işaret ederek sordu.

"Doğru yer, doğru zaman." Joanna omuz silkti. *Karma*, diye düşündü ama Schmidt'in bu duyguyu takdir edeceğini sanmıyordu. "Kurban benim oturuyor. O atladıktan hemen sonra köşeyi dönüp binama doğru yürüdüm. Bir çılgılık duydum ve koşmaya başladım.

üç kişi daha vardı. İki genç onun düştüğünü görmüş." Bir parmağını İlk fotoğrafın köşesinde, bağırsakları deşilmiş ve kanlar içinde bir kadın ile bir tarafta duran iki gencin şokları tamamen siyah beyaz çekilmiş. "Fotoğraf çekmeye başladım."

Şüpheli görünüyordu. "Polislerin önünde mi?"

"Henüz orada değillerdi," dedi sakince. "Oraya vardıklarında çekmeye devam ettim ama daha az dikkat çekecek şekilde."

"Flaş kullanmadın mı?"

"İyi bir kameram var. İhtiyacım yoktu." Kaşlarını kaldırdı. "Fotoğraflarımı saklayabilmeyi seviyorum."

Ağzı alaycı bir gülümsemeyle eğildi. "Anlıyorum. Peki ya hikâye?" "Onu ben yazdım."

Başını iki yana salladı. "Kastettiğim bu değildi. Bu bilgiye nasıl ulaştınız? "İsmi açıklanmayan bir kaynak, polisin bu olayla ilgili kanıt bulduğunu doğruladı.

kurbanın 22. kattan atlamaya zorlandığını gösteriyor.' İsmi açıklanmayan kaynağınız kim?"

Kız hiçbir şey söylemeyince Schmidt'in gözleri kısıldı. "Bir kaynağın yok. Ya bütün bu cinayet olayını uydurdun ya da polislere kulak oldun. Hangisi?"

Joanna hayal kırıklığı içinde bir yanağını emdi. "İkincisi."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Sandalyesine oturdu, parmakları hafifçe dikleşti. "Bana CPD'den doğrulama için iletişime geçebileceğim birini getirin, ben de hikayenizi yayınlayayım."

Evet. İki uzun yıldır duymayı beklediği kelimeler. "Nereye?" Sırtı hızlı ve biraz da alaycıydı. "Açgözlü olmayın, Bayan . . .

Carmichael', değil mi? Bana doğrulayabileceğim bir ifade getirin ve konuşalım."

Adil olduğuna karar verdi. İdeal değil ama adil. Bir an için elindeki diğer kozu kullanmayı düşündü. Babasını. Ama bu ne Schmidt ne de kendisi için adil olurdu. Fotoğrafları topladı, elini ilk fotoğrafa, gençlerin ve cesedin olduğu, çarpışmadan hemen sonra çekilmiş fotoğrafa koyduğunda kaşlarını çattı.

"Yanlış bilgi yüzünden dava edilmek istemiyorum," dedi yumuşak bir sesle, "ama yine de resimleri kullanabilirim. Onlar yalan söylemez."

Joanna dişlerini sıktı. "Ben de öyle. Geri döneceğim." Hızlı adımlarla sokağa çıktı ve polis merkezine doğru ilerledi. Nasıl doğrulatacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama . Tabiri caizse kader ön bahçesine bir hikâye fırlatmıştı. Şimdi bu hediye yerini getirmek zorundaydı.

12 Mart Pazar, 1230

Aidan adli nefret ederdi. İyi bir günde bile kokusu midesini bulandırmaya yeterdi. Bu iyi bir gün olmadığını kanıtlıyordu. Bu işe dahil olan herkes için.

Kapının hemen önünde durdu, bakışları muayene masasındaki cesedin üzerindeydi. En azından Cynthia Adams için. İntihar ettiyse, yardımla etmişti. Artık bunu biliyorlardı. Birisi bu kadına sistematik olarak işkence etmişti.

Resimler ve hediyelerle. İmza taşıyan her şey "Melanie" olarak Murphy onun muhtemelen tabuttaki resimdeki kadın olduğunu düşündü ve Aidan da onunla aynı fikirdeydi.

Adli tabip onun içeri girdiğini duymamıştı, Cynthia Adams'ın ellerini incelemeye o kadar dalmıştı ki. Neyse ki Adams'ın gövdesini bir çarşafı örtmüştü. Boğazını temizledi ve Julia VanderBeck başını kaldırdı, gözleri plastik gözlüklerle kapalıydı. Bu kokuya nasıl dayanabildiğini anlayamamıştı, özellikle de hamile olduğu bu kadar belliyken. Julia'ya duyduğu saygı bir iki kademe daha arttı. "Çaldınız mı?" diye sordu ve Julia'nın dudakları kıvrıldı.

"Ben yaptım. Murphy nerede?"

"Kurbanın sesli mesajlarını dinlemek ve kurbanın apartman lobisinin güvenlik videolarını izlemek." Görünüşe göre bina yöneticisi McNulty'nin takdiri binadaki tüm videoları devre dışı bırakmaya kadar uzanmamıştı. "Bütün o zambakları kimin taşıdığını bulmaya çalışıyor."

Julia hızlıca başını salladı. "Gitmeden önce bana zambakları hatırlat," dedi, "ama önce toksin perdesini isteyeceksin."

"Hangisiydi?" Aidan, Adams'ın cesedinin üzerinden geçirdiği panoya uzanarak sordu. Kadının dairesinde on yedi farklı reçete şişesi . Dördü Dr. Tess Ciccotelli tarafından yazılmıştı. Diğer on üç şişe başka doktorların isimlerini taşıyordu ve tarihleri beş yıldan daha eskiye gidiyordu.

Julia belini destekleyerek gerindi. "Murphy'ye bir iyilik borcum olduğu için şanslısın. Kimse için gecenin bir yarısı buraya gelmezdim." Bir nefes verdi ve muayene masasının yanındaki tabureye oturdu. "İdrar toksin testinde bunlardan hiçbirisi çıkmadı. En son Ciccotelli tarafından Xanax için reçete edilmiş. Anksiyete ve depresyon tedavisinde kullanılır. İdrar toksininde bulmam gereken şey buydu. Aslında bulduğum şey yüksek seviyede PCP'ydı."

Aidan kaşlarını çatı. "Bir kullanıcı olabilirdi."

Kendini ayağa kaldırdı. "Buraya gel. Sana bir şey göstermek istiyorum."

Onu morgdan çıkarıp laboratuvarın içine götürdü. Koku burada daha iyiydi. Aidan onun alaycı kıkırdamasını duymazdan gelerek derin bir nefes çekti. "Öyleyse göster bana."

İki farklı şişeden aldığı birkaç kapsülü beyaz bir kâğıt parçasının üzerine salladı. Şişelerden birini Adams'ın dairesinden tanıdı. Bu

Diğerinin üzerinde hastane eczanesinin etiketi vardı. "Soldaki eczaneden Xanax ve sağdaki Adams'ın komodininin aldığınız haplar" dedi.

Aidan haplara kaşlarını çatarak baktı. "Aynı görünüyorlar."

"Birileri onun böyle düşünmesini istedi. Birisi kapsülleri boşaltmış ve PCP ile doldurmuş."

Aidan onun sıkıntılı bakışlarıyla karşılaştı. "Birileri çok fazla zahmete girmiş."

"Birileri onun aklını kaçırmasını ve tamamen telkine açık olmasını istemiş."

Aidan resimleri ve hediye kutusundaki ilgiyi düşündü. Dolaba tıkılmış ikinci bir hediye kutusunda buldukları dolu silahı. Bir hafta önce orada olmayan balkondaki basamaklı tabureyi. Zambaklar. "Cehennem."

"Çok güzel ettin," dedi Julia. "Muayene odasına geri dön. Sana başka bir şey göstermek istiyorum." Onu takip etti ve Adams'ın sağ kolunu kaldırışını izledi. Bileklerinin iç kısmında derin, sivri dikey yara izleri sıralanmıştı.

"Daha önce de kendini öldürmeye çalışmıştı," diye mırıldandı. "En azından bir kez."

"Dairesinde dolu bir silah ve bir ilimik bulduk." İkisi de hediye kutusunda, ikisinde de aynı küçük altın hediye etiketi var. İki etikette de "Bana gel." yazıyordu.

Julia iç çekti. "Birisi gerçekten onun kendi kıymasını istemiş." "Öyle görünüyor. Sana zambakları hatırlatmamı söylemiştin." "Evet. Burun deliklerinde zambakların polenleri vardı."

"Çiçeklerden birini yastığının altında bulduk."

"Bu mantıklı o zaman. Ellerin polen izine rastlamadım."

"Yıkamış olabilir mi?"

"Belki, ama bulduğunuzu söylediğiniz kadar çok zambakla, tüm çiçekleri eline almış olsaydı tırnaklarının altında birkaç tane olmaması pek olası değil. Özellikle de o tırnaklarla."

Aidan, Adams'ın uzun kanlı tırnaklarına baktı. "Yani zambaklara dokunmadı."

"Muhtemelen hayır."

"Yani onları başka biri ." Cep telefonu çaldı ve cebinden .

Arayan Murphy'ydi ve sesi öfkeli geliyordu. "Neredesin, Aidan?"

"Morgda. var?"

"Olay Yeri İnceleme'nin Adams'ın dairesinden aldığı parmak izleri üzerinde kimlik tespiti yapıldı."

Aidan bekledi ama Murphy başka bir şey söylemedi. "Ve? Murphy, Latent ne buldu?"

"Sadece buraya gel," diye Murphy. "Şimdi. Kahretsin."

12 Mart Pazar, 1230

Tess ön kapının yanındaki aynada yansımasını inceledi. İyi bir Bir şişe kapatıcı altın değerindeydi, gözlerinin altındaki koyu halkalar neredeyse görünmezdi. Ayın ikinci pazarıydı ve Blue Lemon Bistro'da arkadaşlarıyla brunch yapma zamanıydı. Cynthia'yı çalıştıktan sonra Adams'ın saatlerce süren dosyasının ardından kısa ve huzursuz bir uykuya daldı, arkadaşlarını arayıp yalvarmak istedi ama direndi. Bir hastasını kaybetmenin hayatını rayından çıkarmasına izin veremezdi. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydı. Bu rutin bir işti.

masada hastalarını kaybeden bir cerrah olan arkadaşı Jon'dan ders aldı. Umarım çok rutin değildir.

Sarkacı diğer yöne doğru iterek, bu sabah kendini süslemiş, saçına, makyajına fazladan zaman harcamış, hatta Özel bir gün için sakladığı kırmızı deri ceketin fiyat etiketini çıkardı. Tess, Amy'nin bunu gördüğünde küçük dilini yutacağına karar verdi. Ceketini ödünç almak için yalvaracak ve her zamanki gibi Tess de ona izin verecekti. Ve hiç sahip olamadığı kız kardeşi olarak Amy, Tess eşyalarını almak için dolabını komando avına kadar ceketini saklayacaktı. Amy neredeyse yirmi yıl önce Ciccotelli ailesiyle yaşamaya başladığından beri bu böyleydi.

Tess gözlerini kapattı. Ailesini düşünmek bile canını yakıyordu, özellikle de Pazar günü. Şu anda masanın etrafında, ailesinin Güney Philadelphia'daki eski evinde toplanıyor olacaktı. Gürültülü, patırtılı ve harika olacaktı, yemek odasının köşesindeki kendi sandalyesi dışında tıklım tıklım dolu olacaktı. Ailenin ölümlerini anma geleneğine uygun olarak, onun sandalyesi boş kalacaktı. Çünkü babasının gözünde o, ailesi için bir ölüydü.

Çoğu gün acısını geri itebiliyordu. Bugün daha kötü görünüyordu, Belki de gece boyunca ona Cynthia Adams'ın yalnızlığı tekrar tekrar hatırlatıldığı içindir. Ailesi yoktu. Önemli biri yoktu. Artık gittiğine göre onu özleyecek kimse yoktu. Tess'e, Cynthia Adams'ın Babalarının kararına karşı gelen kardeşi Vito dışında, onun da ailesi yoktu. Ve Vito çok uzaktaydı. Güney Philly. Bu ona önemli hiç kimsesi olmadığını hatırlattı çünkü Phillip, Allah belasını versin, iğrenç bir iki yüzlüydü.

Ama arkadaşları vardı. Aynadan uzaklaşıp Limon'da çektiydikleri son grup fotoğrafına baktı. Amy ve Jon. Bistro'nun sahibi Robin. Afrika'daki insani yardım çalışmaları için kısa süre önce onları terk eden Jim. Onun yüzünü incelerken kalbi sıkışıyor, sağlıklı ve güvende kalmasını umuyordu. Gen, Rhonda ve muhtemelen çoktan Lemon'da toplanmış olan ve onun nerede olduğunu merak eden diğerleri vardı.

Duvardaki resmi düzeltti ve aynaya dönerek dudaklarını hızla Ravishing Red ile boyadı. Paltosuyla ve birkaç kaş kaldıracığını umduğu bir görünüme son dokundu. Belki de ilgilenen birkaç erkeği çalılarının arasından çekip çıkaracaktı. Aşk hayatının sarsılmaya ihtiyacı vardı. Kahretsin, aşk hayatı için tam bir kan nakli gerekebilirdi. Ya da belki bir medyum, çünkü ölmüştü. Jon ona bunu da söylemişti. Rutin olarak. Arkadaşları için gerçekten minnettardı. Bazen sadece seçici olarak dilsiz olmalarını diliyordu.

Asansörü atlayarak on kat aşağıya, Bay Hughes'un lobi masasında nöbet tuttuğu lobiye doğru normal koşusunu yaptı. Her zaman . Onu görmek sabaha bir denge duygusu getirmiş gibiydi. "Günaydın, Dr. Chick."

Tess kapıcıya gülümsedi. "Günaydın Bay Hughes. Nasılsınız?"

Yaşlı adamın kıkırdaması müzikaldi. "Şikayet edemem. Aslında edebilirdim ama Ethel kimsenin bunu duymak istemediğini söylüyor." Bay Hughes kısık gözlerle onu . "İyi görünmüyorsunuz, Dr. Chick. Yine mi hastasınız?"

Evrak çantasını omzuna aldı. Bugün daha ağırdı, Cynthia Adams'ın dosyasıyla . "Sadece yorgunum."

"Riggin geç geldiğini söyledi. Ağlıyormuşsun."

Riggin gece adamıydı. Onu tartışıyor olmaları can sıkıcıydı. Ne zaman geldiği ya da ne yaptığı kimseyi ilgilendirmezdi.

zamanki ruh halini. Ama insan güvenlik karşılığında vazgeçerdi. Bunu biliyordu. Sıkıntının nefesi bir iç çekişle uçup gitti.

"Bay Hughes, ben iyiyim. Bana bir taksi çağırabilir misiniz? Zaten geç kaldım." Bir taksi onu Limon'a arabayla gidip park yeri aramaktan çok daha hızlı götürebilirdi.

Bay Hughes hâlâ endişeli görünüyordu. "Bu sabah nereye gidiyorsunuz, Dr. Piliç mi? Hayır, bekle. Bugün ikinci Pazar, yani brunch için Blue Lemon'a gideceksiniz."

Adamın açtığı kapıdan geçerken kaşları çatıldı. "O kadar tahmin edilebilir miyim?" Öyle olmadığı zamanlar da olmuştu.

"Saatimi sana göre ayarlayabilirim," dedi Hughes neşeyle taksiyi işaret ederken. "İkinci pazar Mavi Limon, pazartesi hastane, çarşambaları doktorla yemek-" Sözü birden kesti, sırtı kaskatı kesilmişti. Suçlu bir bakışla kadının gözlerine baktı. "Özür dilerim."

Çaba sarf ederek dudaklarını gülümsetti. "Her şey yolunda Bay Hughes." Doktorla Çarşamba akşam yemekleri artık geçmişte kalmıştı. Çünkü doktorun kendisi de geçmişte kalmıştı. Phillip'in hâlâ canını yakabileceğini düşünmek onu öfkeliyordu ama bir taksi kaldırırında durduğunda hem öfkesini hem de acısını bastırdı. Her iki duygu da sağlıklı değildi. İkisi de geçmişti.

"Taksiye gerek kalmayacak," dedi arkasından sert bir ses ve Tess topuğunun üzerinde döndü ama kendini bir gece önce onu o kadar hor gören soğuk mavi gözlere bakarken buldu. Gün ışığında bile yumuşamayan gözlere.

"Dedektif Reagan," dedi, adamın *buraya* gelmesine, lanet olası dünyanın sahibiymiş gibi görünerek alanını işgal sinirlenmişti. Gün ışığında daha da çekici görünmesine sinirlenmişti. Fark etmiş olmasına bile sinirlenmişti. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Murphy Reagan'ın yanında belirdi. İkisi birlikte onun sokağı görmesini engelleyen bir duvar oluşturdular. "Seninle şu konu hakkında konuşmamız gerekiyor Cynthia Adams, Tess."

Evrak çantasını okşayarak, "Dosyası burada," dedi sakın bir sesle. "Açıkçası saatler önce aramanı bekliyordum." Reagan'ın taş kesilmiş yüzünden Murphy'nin dikkatle ifadesiz yüzüne baktı ve kızgınlığı hızla endişeye dönüştü. Bir şeyler çok yanlıştı. Yine de sesini yükseltmedi.

havalı. "Şu anda oldukça meşgulüm beyler. Bir öğle yemeği toplantısına gidiyorum. İşim bitince sizi arayabilir miyim?"

Çenesi sertleşen Reagan ona cep telefonunu uzattı. "İptal et."

Tess'in gözleri Murphy'nin yüzüne kaydı. Gözlerinde en ufak bir aşinalık ya da yumuşaklık fısıltısı yoktu. "Burada neler oluyor Todd?"

"Bizimle gelmene ihtiyacımız var, Tess," dedi sessizce. "Lütfen."

Başını Murphy'ye doğru eğdi. "Beni kelepçeleyecek misin Todd?" diye mırıldandı.

Reagan ağzını açtı ama Murphy ona sert bir bakış attı ve o da ağzını kapattı. "Tess, hadi şu işi bitirelim, tamam mı? Sonra hepimiz günümüze devam edebiliriz." Murphy onun dirseğinden tuttu ve onu eski Ford'una götürdü. "Lütfen."

Bay Hughes'un hâlâ kaldırımında durduğunu ve ağzının bir karış açık olduğunu fark ederek içeri girdi. Bir sonraki bloğa varmadan önce Ethel'in bunu duyacağını biliyordu. Murphy arabayı trafiğe sokarken, "Bir telefon görüşmesi yapabilir miyim?" diye sertçe sordu.

Dikiz aynasında onun gözleriyle karşılaştı. "Kime?"

Kime, diye düşündü ama hırıltılı bir düzeltme olacak cümlesini ısırarak geri aldı. "Dedektif Reagan'ın misafirperverce talep ettiği gibi toplantımı iptal etmek için."

Reagan döndü ve gün ışığında daha da mavi olan öfkeli gözleriyle onu kıstırdı. "Sadece bir arama." Alaycı bir kaşını kaldırdı. "İşbirliğiniz için teşekkürler, Dr. Ciccotelli."

Parmaklarını cep telefonunun etrafına kapattı, ona fırlatma dürtüsüyle savaştı, onu beyaz sıcak ve içini titreten saf öfke parıltısından rahatsız oldu. "Ne zaman isterseniz, Dedektif Reagan." Numaraları tuşlamaya odaklandı, keşke Reagan'ın taş suratını yumrukladığını hayal etmeseydi.

Dün gece, Harold Green'in son küçük kurbanını bulmaktan dolayı büyük bir yara almış olan bu adama sempati duymuştu. Bu, ona kötü polis numarasını çekmeden önceydi. *Cehenneme gidebilir ve tüm sorunlarını da yanında götürebilirdi.* Aradığı numara kulağında çınlarken gözleri onu izliyordu.

Neyse ki Amy üçüncü zil sesinde telefonu açtı. "?" diye sordu önsöze gerek duymadan. "Geç kaldın." Tess arka planda Mavi Limon'un hareketliliğini ve Jon'un neyin yanlış olduğunu soran endişeli sesini duyabiliyordu.

"Size katılamayacağım," dedi resmen. "Acil bir durum var."

"Tess." Amy tahmin edilebileceği gibi mızızlanmadan hemen önce durdu. "Hepimiz bu zamanı kutsal tutacağımızı söylemiştik. Hepimizin acil müşteri işleri var."

Tess, Reagan'ın gözleriyle saf bir meydan okuma bakışıyla karşılaştı. "Bunun gibi değil," dedi. "Gelebilirsem gelirim, ama sen bensiz devam et."

"Tess, bekle." Jon Amy'nin telefonunu almıştı. "Dün gece mesajını aldım ama dışarıdaydım ve eve ancak üçten sonra gelebildim. İyi misin?"

Onu kendisiyle gelmesi için çağırmıştı, canlı bir hastayla yapılacak bir konsültasyona tanıklık etmesini umuyordu. "Ben iyiyim. Sorun çözüldü." Cynthia Adams'ın kendisi tarafından. Sadece Reagan'ın soğuk bakışları Cynthia'nın bir gece önce kaldırımında yatan cesedini hatırlayınca ürpermesini kontrol etmesini sağlamıştı. Şimdi morgda, soğuk bir levhanın üzerinde, ayak parmağındaki etikette bir numara olacaktı ama en azından biraz huzur bulmuştu. En azından Tess öyle umuyordu. "Jon, gitmem gerek. Seni sonra ararım, tamam mı?" "Jon, gitmem gerek."

telefonu kapattı. "Bir arama, Dedektif. İsteğiniz üzerine."

Alaycı ses tonu karşısında gözleri parladı. "Teşekkür."

"Bütün bunların ne hakkında olduğunu bana ne zaman söyleyeceksin?"

"Şehir merkezinde konuşuruz, Doktor." Reagan koltuğunda kıpırdanarak onu başından savdı.

Şehir merkezinde. Tam da istediği gibi uğursuz bir tınısı vardı. Kötü polis akıl oyunları oynuyordu. *karşılaştığını anlayacak.* İyi polise döndü "Murphy?"

Murphy gözlerini kızın gözlerinden kaçırarak dosdoğru önüne baktı ve kız ilk kez bir endişe hissetti. "Bunu resmi olarak yapmalıyız, Tess. Konuşacağız. şehir merkezinde."

12 Mart Pazar, 1325

Aidan çift yönlü camdan Ciccotelli'yi inceledi. Sadece kendi yansımasını gördüğünü bilmesine rağmen Ciccotelli ona doğru bakıyordu. İzlendiğini bilecek kadar sık camın iki tarafında da bulunmuştu. Sırada ne olduğunu biliyordu ama korkmuyordu. Onun

gözleri hiç dalgalanmadı. Kesinlikle havalı biriydi. Ama onun yaptığıını yapmak için de havalı olmak gerekirdi.

Eğer o yaptıysa. Tüm kanıtlar onun yaptığıını söylüyor.

İmkânsızdı. Tamamen mantıksız. Neredeyse imkansızdı.

Murphy öyle olmadığından emindi. Ama konu Dr. Tess Ciccotelli'ye geldiğinde Murphy pek de tarafsız görünmüyordu. Aidan'ın kabul etmesi gerekir ki adamı suçlamak zordu. Aynanın diğer tarafında dar, düşük paçalı bir kot pantolon ve kıvrımlarına eldiven gibi oturan balıkçı yaka bir kazak giymiş, ikisi de siyah olan bir afet oturuyordu. Siyah saçları çılgınca kıvrılmıştı. Bugün "saygın bir doktor" kılığına girmiş modern bir çingene gibi görünüyordu. Bir toplantıya gittiğini söylemişti. *Ha. Kimse böyle giyinerek toplantıya gitmez.*

Tanıdığı hiç kimse böyle giyinmiyordu. Ya da denediklerinde görünüyorlardı. Dişlerini sıktı, vücudunun verdiği tepkiden dolayı kendine kızdı.

Ciccotelli'nin o muhafazakâr rengi paltosunun altına sakladığı şeyi görünce. Ne kadar olasılık dışı olursa olsun, o bir şüpheliydi. Şüpheli olmadığı ortaya çıksa bile, yine de soğuk bir kaltaktı. Son derece seksi ve soğuk bir kaltak olması, düzgün erkeklerin başa çıkmak zorunda olduğu kaderin küçük tuhafliklarından sadece biriydi.

Yanında Murphy iki elinin topuklarını yüzünde gezdirdi. "Gözlerinin altında halkalar var. Uykusuz bir gece geçirmiş gibi görünüyor." "Bu durumda üç kişi oluyoruz," diye karşılık verdi Aidan. Onun üzerinden baktı Teğmenleri küçük gözlem alanının arka duvarına yaslanmış, kaşlarını çatmış, tuzlu ve biberli bıyıklarını aşağı doğru eğmişti. "Hâlâ aynı fikirde değilsin."

Teğmen Marc Spinnelli başını salladı. "Tess Ciccotelli'yi yıllardır tanırım. O iyi bir insandır. İyi bir doktor. Her zaman iyi bir doktor olmayabilir. İstedğimiz şekilde teşhis koyabilir ama o kadını akıl sağlığının eşğine kapasitede değil."

"Ve onu itip kakarak," diye mırıldandı Murphy. "Hadi şu bitirelim."

Aidan, Murphy'nin görüşme odasına girip Ciccotelli'den en uzaktaki koltuğa oturmasını izledi. Bakışları kısa bir süreliğine Murphy'ye kaydı, sonra tekrar cama döndü, artık soğuk değildi. Şimdi koyu kahverengi gözleri öfkeyle parlıyordu. İyi oldu. Öfkeli olmak, soğukkanlı ve sakin olmaktan her zaman daha iyiydi. "O da işin içinde,"

Aidan mırıldandı, eli kapı kolundaydı, gözleri Murphy'nin ifadesiz yüzündeydi.

"Hepimiz öyleyiz," diye karşılık verdi Spinnelli, ses tonunda hayal kırıklığı vardı. "Şehirdeki her polis öyledir. Harold Green'i bilmeyen pek yok ama çoğu Tess'i tanımıyor. Oraya git ve işini yap, Aidan. Murphy de öyle."

"Ya yapmazsa?"

Spinnelli oflayıp pufladı. "O zaman ben devreye gireceğim."

Bu sözle birlikte Aidan görüşme odasına girdi. Gözleri onu takip etti, daralmış ve ... tehlikeli.

"Buradayım Dedektif Reagan, tam da istediğiniz gibi. On beş dakikadır beni izliyorsunuz. Burada ne haltlar döndüğünü bana ne zaman söyleyeceksin?"

Masanın sonunda, onun yanına oturdu. "Bana Cynthia Adams'tan bahset."

Gözlerini kırptırdı ve nefes aldı, gözle görülür bir şekilde kontrol için savaşıyordu. Ve o tamamen büyülenmiş bir halde izlerken, derece derece bunu başardı. "Cynthia

Adams karmaşık bir kadındı," diye cevap verdi sonunda, Murphy'yi tamamen görmezden gelerek doğrudan Aidan'a bakarak. "Ama eğer onun dairesine bunu biliyorsa..."

"mi?" Aidan sordu. "onun dairesine girdin mi?" "Hayır. Onun dairesine hiç girmedim."

Kadın gözünü kırpmadan yalan söyleyebiliyordu. Göz ucuyla, ortağı dişlerini sıkarken Murphy'nin çenesindeki kasın seğirdiğini görebiliyordu. Aidan Murphy'ye ve Spinnelli'ye de acıdığını hissetti. Belli ki Ciccotelli'yi önemsiyorlardı. Bunun onlar için zor olacağını biliyordu. O halde *bunu onlar için ben yapacağım*, diye düşündü. "Ama onun dairesine gittiniz, değil mi Doktor?" bastırdı. "Dışarıda mı?"

Ona ihtiyatla baktı. "Bir kere. Bir randevuyu kaçırmıştı. Endişelenmişim. Aradım ve sadece sesli mesaj aldım, bu yüzden ortağım Dr. Ernst ve ben onu kontrol etmeye gittik."

Beş yıldır Dr. Harrison Ernst'in yanında çalışıyordu. Emeklilik yaşına yaklaşan Ernst çok saygı duyulan biriydi. Aidan onu sorgulamak için almadan önce Ciccotelli hakkında yaptığı hızlı araştırmadan bunu biliyordu. "Normalde bunu yapar mısınız? Ev ziyaretleri mi?"

"Hayır, bilmiyorum. Cynthia biraz özel bir durumdu."

"Neden?"

Çenesi hafifçe yana eğildi, parmaklarını kucağında sıkıca birleştirdi. İfadesi artık okunamaz haldeydi. "Onu önemsiyordum."

"Ne zaman oldu bu? Ziyarette," diye açıkladı ve kadının çenesinin refleks olarak sıkılmasını izledi. Bir soru sorup ardından açıklama yapması onu rahatsız etmişti. Güzel.

"Yaklaşık üç hafta önce." "Seni geri aradı mı?" "Eninde sonunda."

"Ve?"

"Ve benimle bir randevu daha ayarladı." O oynuyordu oyun şimdi. Takdire . Sadece sorulana cevap verin, başka bir şey söylemeyin.

"mi? Yeni randevuya."

"Hayır." Her türlü çekingencilik kayboldu, yerini bir anlığına öyle keskin bir üzüntü ifadesi aldı ki, kendini zihinsel olarak geri dönerken buldu. Eğer masumsa, gerçekten umurundaydı. Eğer suçluysa, çok iyiydi. "Hayır, yapmadı," diye mırıldandı. "Onu tekrar aradım, bir mesaj daha bıraktım ama beni geri aramadı. Onunla bir daha hiç konuşmadım."

Aidan cebinden bloknotunu çıkardı. "Bayan Adams neden sizinle görüşüyordu, Doktor?"

O temkinli bakış geri gelmişti. "Depresyondaydı."

"Ne hakkında?"

Ciccotelli gözlerini kapattı. "Hayatta olsaydı bunların hiçbirini size anlatamazdım.

Bunu anlıyorsunuz. Bu ayrıcalıklı olacaktır."

"Ama o hayatta değil," dedi Aidan ipek gibi. "Morgda bir levhanın üzerinde yatıyor, kendi eliyle içi boşaltılmış." Kadının gözleri fal taşı gibi açıldı ve Aidan onlarda şok olmuş bir öfke gördü. Ama o bunu dikkatle sakladı.

"Cynthia'yı yaklaşık bir yıl önce tedavi etmeye başladım. Bana gelmeden önce belki bir düzine doktora gitmişti."

Aidan onun evinde buldukları reçete şişelerini düşündü. ilaç dolabı. Bir sürü doktor. Ve yine de Cynthia Adams hâlâ ölüydü. "Belli ki ona o kadar çok yardım etmişsin ki kendini öldürmüş," dedi sertçe. Murphy ona uyarıcı bir bakış fırlatırken gözleri parladı ve sonra sakinleşti.

Çantasından bir dosya çıkardı ve aralarındaki masanın üzerine koydu. "Cynthia, genç bir kızken uğradığı tacizden kaynaklanan ağır bir depresyondan muzdaripti. On yaşından itibaren babası onu taciz etmiş.

Ta ki on yedi yaşımda evden kaçana kadar." Ona sabit bir bakış attı. "Evinde aşırı cinsel davranışlara dair kanıtlar bulduğunuzu tahmin ediyorum, Dedektif."

"Kelepçeler ve kırbaçlar bulduk, evet. Birkaç da resim."

Ona sabit bir şekilde bakmaya devam etti. "Cynthia kendinden nefret ediyordu, babasının tacizlerinden dolayı ondan nefret ediyordu. Bazen istismar mağdurları en çok nefret ettikleri şeye yönelirler. Nefret ettikleri o şeyle tanımlanır hale gelirler. Bazen cinsel istismar mağdurları seks bağımlısı olurlar. Cynthia öyleydi. Bir gecede olabildiğince çok erkekle seks yapar, ertesi gün kendini hor görürdü. Bırakacağına söz verirdi ama daha da kötüye giderdi."

"Yani onu seks bağımlılığı için tedavi ediyordun," dedi Aidan ama o başını salladı.

"Hayır, ona depresyon tedavisi uyguluyordum. Cynthia ile neredeyse bir yıl önce tanıştım. İntihar girişiminden sonra hastanede tedavi görüyordu. Bileklerini kesmişti, bir insanın gerçekten ölmek istediğinde yaptığı gibi. Eğer henüz yapmadıysanız bileklerinin iç kısmında derin yara izleri bulacaksınız."

Gördüğü sivri yara izlerini düşündü, ironik bir şekilde Adams'ın atlayışından kurtulan tek tanımlayıcı izlerden biriydi. "Bir yıl önce intiharı denemesine ne sebep oldu, Doktor?"

"Sana söylemiştim. Kendinden nefret etme."

"Ama bir süredir kendinden nefret ediyordu. Neden bileklerini kesmek için o zamanı seçti?"

"Aynı zamanda başka bir travma daha geçirdi." Artık sinirlenmeye başlamıştı. "o?" "Kız kardeşi kendini astı ve Cynthia onu buldu."

Ani ilgi patlamasını kontrol etti. "Neden kendini astı? Kız kardeş."

"Kız kardeşi daha küçüktü. Cynthia evden kaçtığında, babası küçük kız kardeşin üzerine gitmeye başladı. , kız kardeş anılara dayanamadı ve kendini astı. Cynthia, kız kardeşini babalarıyla yalnız bıraktığı için büyük bir suçluluk duyuyordu. Kız kardeşinin intiharı onu kenara."

"Kız kardeşinin adı neydi, Doktor?"

Klasörü açtı ve içindekileri inceledi. Sayfaların çoğu daktiloyla yazılmıştı ama birkaçı düzgün ve kendinden emin bir elle yazılmıştı. El yazısıyla yazılmış böyle bir sayfayı çıkardı ve taradı. Baş aşağı, bir Nisan tarihi okudu

sayfanın üstündeki bir önceki yıldan. "Kız kardeşinin adı Melanie'ydi. Kendini öldürdü ..." Durdu, geniş gözleri sayfaya sabitlenmişti. "Bir yıl önce bugün. Oh, Tanrım. Bunun olacağını tahmin etmeliydim." Yutkunmaya çalışırken boğazı düğümlendi ve Aidan o an için Murphy'nin haklı olduğuna inanmaya hazırды.

Murphy elinin tersiyle ağzını ovuşturdu. "Dairesinde ilaç bulduk. Bir sürü ilaç."

Gözlerini Murphy'ye kaldırdı, sade ve her türlü kavgacılıktan ya da öfkeden sıyrılmıştı. "Xanax reçete ettim."

"Adli tabip toksin testinde PCP buldu, Tess."

Şaşırان Ciccotelli başını sertçe salladı, gözleri kısılmıştı. "PCP mi kullanıyordu? Yasa dışı uyuşturucu kullanımına dair hiçbir belirti görmedim."

"Sadece ona verdiğin ilaçlardan," dedi Aidan, ses tonu birkaç ton fazla kabul edilebilirdi.

Başını çevirip ona baktı, elmacık kemiklerinin üzerinde ikiz renk bayrakları yükseliyordu. "Bu da ne demek şimdi?"

Aidan cevap vermedi. Bunun yerine bir gece önce Adams'ın daairesinde buldukları resimleri yerleştirmeye başladı.

Ve yüzündeki tüm rengin çekilişini izledi. "Aman Tanrım," diye fısıldadı, her birini eline alıp dehşet içinde bakarken elleri titriyordu. Sonuncusuna, Melanie'nin ilimkte asılı, ölü resmine ulaştığında, artık solgun yüzüne karşı doğal olmayan bir kırmızıya bürünen dudaklarından boğuk bir inilti döküldü. "Bunları nereden buldun?" diye sordu boğuk bir fısıltıyla.

Murphy onun gözleriyle karşılaştı, bakışları açıkça "*Sana söylemiştim*" diyordu. Vurdu.

ilmik resminin köşesinde. "Bunu dün gece balkonunun sürgülü cam kapısının yanında buldum. Tabuttaki kız kardeşinin fotoğraflarından bazıları postayla geldi ama iade adresi yok."

Dikkati hâlâ resimlere odaklanmıştı, sesi hâlâ tekinsiz bir fısıltı gibiydi. "Kim böyle bir şey yapar ki?"

Aidan kaşlarını kaldırdı. Bir kez daha, eğer masumsa gerçekten umursadığını düşündü. Eğer , şimdiye kadar tanıdığı en iyi yalancılardan biri idi. Murphy birincisine ikna olduğu sürece, ikincisinin olasılığını da korumak zorundaydı. "Bazıları e-posta eki olarak geldi. Cynthia'nın e-posta adresini biliyor musunuz, Doktor?"

Yavaşça ona döndü, koyu renk gözleri şimdi ihtiyatlıydı. "Bir yerlerde var. Yeni hasta formumdaki sorulardan biri." Tekrar Murphy'ye döndü. "Neden?"

Murphy dudaklarını büzdü. "Oynat."

Aidan, dışarıda yere bıraktığı kaset çaları alacak kadar uzun süre odadan dışarı çıkmadı. Makineyi Ciccotelli'nin yanına koydu ve OYNAT düğmesine basmadan önce Ciccotelli'nin gözlerinin kendi gözlerine kaymasını bekledi.

"Cyn-thia." Çocuksu bir feryattı, tuhaf bir şekilde akıldan çıkmıyordu. Mesaj devam ederken Ciccotelli irkildi. "Bir daha gelmedin. Beni bırakmayacağına söz vermiştin. E-postanı kontrol et, Cynthia."

Aidan kaseti durdurdu ve masanın üzerindeki yığından bir tabut resmi çıkardı. "Bu onun sesli mesajındaydı. Bu da e-postanın ekiydi. Dün gece Cynthia'nın oturma odasının zemini cesedin tuttuğu gibi çiçeklerle ."

Ciccotelli gözlerini kapatarak yavaşça, "Birisi onu Melanie'nin ölümünü yeniden yaşamaya zorluyordu," dedi. "Vücudundaki PCP onu bunun doğru olduğuna, hayaletleri duyduğuna inandırmış olabilir. Kim böyle bir şey yapar ki?"

şey?" diye tekrarladı.

Gerçekten kim? Aidan kaseti yeniden başlattı, yüzündeki ifadenin nüansını izliyordu. Uzun süre beklemek zorunda kalmadı. Daha ilk kelimede gözleri fal taşı gibi açıldı. Gerçekten şok olmuştu. Dinlerken korkudan gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

"Cynthia, ben Dr. Ciccotelli. Seni çok özledim. Melanie de seni özledi. Bugün bir yıl oldu. Onun doğum günü, Cynthia. Melanie sana hediyeler bıraktı. Ona istediğini vermenin zamanı gelmedi mi? Sözünü zamanı gelmedi mi? Sözünü tut, Cynthia."

Aidan teybi durdurdu ve görüşme odası aniden sessizleşti. Hiçbir şey söylemedi, sadece kayıt cihazına sanki saldırmaya hazır bir kobraymış gibi bakarak oturdu. Önündeki masaya iki resim daha koydu.

ilmik ve silah. "Bunlar Melanie'nin Cynthia'ya hediyesiydi," dedi açıkça.

Onun gözlerinin resimlere kaymasını izledi.

Ve Murphy'nin gerçekten haklı olduğuna inanmaya başladı. Onun toplam ve tam bir şok tamamen ikna ediciydi. Ama yine de, bu kadın insan zihnini tanıyordu. Böyle bir sahneyi nasıl oynayacağını çok iyi biliyordu. değil mi?

"Tess," dedi Murphy, sesi sertleşmişti. "Adams'ın apartmanının lobisindeki güvenlik kayıtlarında siyah saçlı ve ten rengi paltolu bir kadının asansöre büyük bir çanta taşıdığı görülüyor." Duraksadı, sonra gerisini ağzından kaçırdı. "İpin ve silahın bulunduğu kutularda parmak izleri bulduk. Xanax şişesinde de."

Bakışlarını yavaşça Murphy'nin yüzüne doğru çekti. "Kimin?" Ama gözlerindeki dehşet ifadesi, cevabı duymadan önce bile bildiğini gösteriyordu.

Murphy zorlukla yutkundu. "Seninki, Tess. İlaçta, ipte ve silahta senin parmak izlerin vardı. Bana verdiğin karttan aldığımız parmak izlerinle eşleşti."

Sandalyesinde dikkatle arkasına yaslandı. Sonra bir gece önce Adams'ın sokaktaki parçalanmış bedenine bakarken gördüğü sakinlikle Aidan'a baktı.

"Sanırım şimdi avukatımı arayacağım, Dedektif. Bu görüşme bitmiştir."

Üçüncü Bölüm

12 Mart Pazar, 1443

Tek kelimeyle inanılmazdı. Ama gerçektir. *Ve bana da oluyor.* Cynthia ölmüştü. *Ve ben camın yanlış tarafında oturuyorum, Hayatımda ilk kez bir savunma avukatına ihtiyacım vardı.* Tek bir seçenek vardı, Tess'in arayabilecek kadar güvendiği bir avukat. En iyi arkadaşı Amy bir sivil savunma avukatıydı, ama Tess Amy'nin zaman zaman ceza mahkemelerinde ücretsiz olarak çalıştığını biliyordu. Peki o hangi cehennemdeydi? Blue Lemon polis karakoluna yirmi dakikadan daha az bir mesafedeydi ama Tess bu sürenin iki katı kadar bir zamandır burada tek başına oturduğundan . Dakikalar geçip giderken bekliyordu. Yine de saatine bakma isteğiyle savaştı ve gözlerini önünden ayırmadı.

Onu izliyorlardı. Camın arkasından. Bunu, aynadan kendisine bakan kendi yüzünü tanıdığı kadar iyi biliyordu. Todd Murphy ve Taş gibi suratı ve soğuk mavi gözleriyle yeni ortağının kibirli pisliği. Bakışlarını ayırmadı, başka tarafa bakmadı. *Bırak o piç beni izlesin. Bırak merak etsin.*

Onun yaptığını düşündüler. Cynthia Adams'ı kendi canına kıymaya sürükledi. Gerçekten de onun yaptığını düşünüyorlardı. Bu düşünce onu soğuk bir şekilde öfkeliyordu.

Murphy bile. Kalbi sıkışırken gözleri camın arkasındaki polisler bağli kendi yansımasına kilitlendi. Reagan'ın bu tür bir kanıtla agresif olmasını beklerdi. Ama Todd Murphy mi? Onun böyle bir şey yapabileceğini hayal etmesi bile onu incitmişti

Onlar arkadaşı. Böyle bir güven ihlali . . . Asla düzeltilemezdi. Bunu kişisel deneyimlerinden biliyordu. Güven kırılan bir metaydı ve sadece aptallar bunu körü körüne verirdi. Sadece daha büyük aptallar ezildiğinde ve paramparça olduğunda onu tekrar bir araya getirmeye çalışırdı. Ve Tess Ciccotelli aptal değildi.

Ben de ezilmiş ve paramparça olmuş değilim. Gözlerini cama dikti ve Reagan'ın diğer tarafta durduğunu, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturduğunu hayal etti. Ona bakıyordu. Cüssesini etkili bir şekilde kullanıyordu. Ona doğru eğilmiş, o lanet olası teybi çalarken onu incelemişti. Onun gözünü korkutmaya çalışmasını bekliyordu. O da denemişti. Başarısız bir şekilde.

Ama onu şok etmeyi başarmıştı. Bunu kolayca kabul edebilirdi. Kendi sesini duymak, böyle müstehcen şeyler söylemek ... Parmak izlerini bilmek Cynthia'nın zihinsel işkence aletleriydi. Hâlâ şoktaydı. Ama öfke dalgası yerini hızla almış, duyularını yeniden harekete geçirmişti.

Bunu biri yapmıştı. Birisi hiçbir şey olmayan bir şeyi organize etmişti. Cynthia Adams'ın öldürülmesinden daha az. *Ve o biri beni düşmem için tuzağa düşürdü.*

Oldukça da ustaca. Bunu o da kabul edebilirdi. Cynthia'nın dairesine hiç girmemişti. Eşyalarına hiç dokunmamıştı. İlaçlarına dokunmak için bir nedeni olmamıştı. Ona böyle bir amaçla saptırılabilircek hiçbir hediye göndermemişti. Yine de kendi sesi gibi parmak izleri de bulunmuştu.

Reagan oldukça ciddiye. Onun bu korkunç, aşağılık şeyi yaptığına inanmıştı. Onu sözleriyle suçlamıştı ama sözlerinin söylemediğini söylemişti.

Ve bunu yaparken de Cynthia Adams'ı savunmuş oldu.

Tess'in sessiz iç çekişi sessiz görüşme odasında gürlüyor gibiydi. Aidan Reagan, Cynthia Adams kaldırımında ölü yatarken bile onun haklarını savunmuştu. *Ne biçim doktorsun sen?* diye sormuştu. Dün geceki öfkesinin altında acı vardı. Cynthia'yı önemsemediğini düşündüğü halde onu önemsemişti. Murphy, onun iyi bir adam olduğunu söylemişti. İyi bir polis.

Tess kesinlikle öyle umuyordu. Onun, açıkça yerleştirilmiş kanıtların ötesini görebilen, kendi görüşünün ötesine bakabilen bir polis olmasını umuyordu.

ne tür bir doktor olduğuna dair önyargıları vardı.

Öfkesi artık odaklanabileceği kadar azalmıştı, gözlerini aynadan Reagan'ın masanın üzerine uygun bir şekilde bıraktığı resimlere çevirdi. Muhtemelen Reagan'ın kendi suçluluğunun ağırlığı altında ezilmesini ve yaptıklarını itiraf etmesini umuyordu.

Üzgünüm, Dedektif. Bugün olmaz. Tess, Murphy'nin Cynthia'nın zemininde bulunduğu resmi aldı. Cynthia'nın eline geçen son fotoğrafı, zamanlaması kusursuzdu. Melanie'nin intihar hikâyesini Cynthia'dan dinlemişti elbette. Birçok kez. Melanie kendini öldürmekle tehdit ama Cynthia kız kardeşinin bunu gerçekten yapacağına inanmamıştı. Bir yıl önce bugün, Cynthia kız kardeşini doğum günü yemeğine götürmek için Melanie'nin dairesine gittiğinde Melanie'yi ölü bulmuştu. Bir ilimkte sallanıyordu.

notunu beyaz bluzuna iliştiirmişti. Tess resmi yaklaştırdı ve tepedeki ışıkların fotoğrafın parlak yüzeyindeki yansımaları yok etmek için çevirdi.

Ah. İşte . Melanie'nin bluzuna iliştilmiş not. Demek bu resim polis cesedi indirmeden önce çekilmiş, diye düşündü. Kim tarafından çekilmişti? Polis mi? Polis fotoğrafı gibi görünmüyordu. Cynthia mı?

Mümkün değil. Polis, Melanie'nin intihar ettiği yere vardığında rapora göre iyice çökmüştü. Melanie ablasına tuhaf bir son tekme mi atmıştı? Bu mümkündü, özellikle de Melanie'nin bir yıl önce o gece Cynthia'nın gelmesi gereken saat konusunda çok kesin konuştuğu düşünülürse. Sanki Cynthia'nın onu bu şekilde asılı bulmasını planlamış gibiydi. Ölümünden dakikalar sonra fotoğrafını çekmek için bir kamera ayarlamış olması o kadar da Her şeyden sonra akıl almaz.

Ama bu fotoğrafı kim ele geçirmiş olabilir? Cynthia'nın geçmişi hakkında bu kadar şeyi kim bilebilirdi? Cynthia, cinsel dürtülerinin dışarı sızmasının lüks bir finansal planlama firmasındaki işine mal olacağından endişe ettiğinden, tam bir gizlilik ihtiyacı konusunda çok netti. Cynthia bu konuda bu bilgilerin hiçbirini isteyerek paylaşmadı.

Kim Cynthia'nın ölmesini ister ki? Ve neden? Ama belki de o saatin en önemli sorusu zihninde dönüp duruyordu. "Neden beni kullanıyorlar?" diye mırıldandı.

Tess bir nefes verdi ve saatini kontrol etme isteğine boyun eğdi. Altmış üç dakikadır tek başına oturuyordu, kahretsin. Amy neredeydi?

Aidan aynanın diğerk tarafında durmuş onu izliyordu. iğrenç şok anından sonra soğukkanlılığını yeniden kazanmış ve bir daha kaybetmemişti.

Arkasından kapı açıldı, sonra kapandı ve Aidan hafif bir tarçın ve yoğun sigara dumanı kokusu aldı. Zavallı Murphy. Birlikte geçirdikleri dört ay boyunca sigarayı bırakmaya yardımcı olması için tarçınlı sakız çiğnemişti. Görünüşe bakılırsa son birkaç saatin stresi ortağını da yoldan çıkarmıştı. "Bütün paketi mi içiyorsun Murphy?"

"Yarısı." Murphy boğazını kabaca temizledi. "O nasıl?"

"Yeterince iyileşmiş görünüyor." Bir saatten uzun bir süredir aynaya meydan okuyan bir meydan okumayla karışık kararlı bir sakinlikle bakıyordu. Gitmesine izin verebilirdi, vermeliydi. Bunu o da biliyordu. Onu tutacak kadar güçleri yoktu, bundan kesinlikle emindi. Yine de olduğu yerde donup kalmıştı.

Onu izlerken, o onu izliyordu.

Aidan itiraf etmeliydi ki, kadın onu heyecanlandırmıştı. O yüze, o vücuda heyecanlanmadan bakabilecek başka bir erkek olduğunu sanmıyordu. Aidan kesinlikle hayattaydı. Ama verdiği tepkide dış görünüşten daha fazlası vardı. Bekleyişinde sessiz bir asalet vardı.

O bir psikiyatrist, dedi kendi kendine. Duygularını gizleme konusunda eğitimli. Uzun sessizlik dönemlerini bekleme konusunda eğitimli. Polisler gibi. Dr. Tess Ciccotelli ile ortak bir yönü vardı. Bu hoşuna gitmemişti.

Camın diğerk tarafında ani bir hareketlenme oldu ve kadın içini çekti, omuzları kısa bir süreliğine çöktü. Gözlerini masanın üzerine bıraktığı resimlere dikti ve Cynthia Adams'ın kazığa oturtulmuş bedeninin polis tarafından çekilmiş fotoğraflarını sakince bir kenara koydu. Ardından daha yakından incelemek için Cynthia'nın kız kardeşinin asılı olduğu fotoğrafı seçti, bakarken kara kaşları birbirine yaklaşıyordu.

"Neden beni kullanıyorsun?" diye mırıldandı, ancak onların duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "Bu çok iyi bir soru," diye mırıldandı Aidan.

Murphy sessizce, "Bunu onun yapmadığını biliyorsun," dedi.

Aidan bir yanağını içine çekti. "Henüz hiçbir şey *bilmiyorum* Murphy. Sen de bilmiyorsun. Ama kendi sonuçlarıma varmam için bana zaman verdiğin için minnettarım. Rütbesini yükseltip onu çoktan kovabilirdin." Eğer durum tersine dönseydi, Aidan eğitmen, Murphy de yeni

Aidan muhtemelen tam da bunu yapardı. "Neden yapmadın?"

Murphy iç çekti. "Belki de sen kasetle yüzleştğinde onun yüzünü görene kadar ben de tam olarak emin değildim. İkimize de kızgın ama onu incittim ve bunu kolay kolay affetmeyecek. Avukatı başka bir gezegenden mi geliyor yoksa?"

"Yarım saat önce gelmesini bekliyordum. Avukatının adı Amy Miller." Murphy neredeyse fark edilmeyecek şekilde kaskatı kesildi. "Yani avukatın kim olduğunu biliyorsun. avukat?"

"Onunla daha önce tanışmıştım," dedi Murphy kısaca. "Onunla hiç çalışmadım."

Aidan dikkatini tekrar Ciccotelli'ye çevirdi, Ciccotelli her birini inceliyordu. resimlere odaklandı. Resimleri onu yıkabilecekleri ihtimaline karşı ona bırakmıştı ama gerçekten düşünmemişti. "Onun katil olma ihtimalinin düşük olduğunu kabul ediyorum Murphy. Ama bu Onu yakaladığımız için şok olmuş olabilir." "Buna inanıyor musun?"

"Hayır. Bence o bunun için fazla zeki. Bence tüm bunlar için fazla zeki. Ancak elimizde aksini söyleyen kanıtlar var ve bunları görmezden gelemeyiz. SA ne dedi?"

Eyalet Savcısı Patrick Hurst'ü aramak Murphy'nin dışarı çıkmak için bahanesiydi ama Aidan bunun Tess Ciccotelli'nin sert bakışlarından kaçma ihtiyacı olduğundan da şüpheleniyordu. Ve yarım paket sigara içmek için.

"Yırtılmıştı." Murphy neşesiz bir kahkaha attı. "Patrick de onu tanıyor. Bunların hiçbirine inanamadı. Daha fazla neden istediğini söyledi. Gerçekten bir suç işlendiğine dair daha fazla kanıt."

Aidan kaşlarını çatı. "Bir kadın öldü. Bu ne zamandan beri lanet bir suç değil?"

Arkalarındaki kapı açıldı, içeri bir esinti ve pahalı bir parfümün baş döndürücü kokusu girdi, hemen ardından profesyonel lacivert takım elbiseli otuzlu yaşlarında bir kadın geldi. Sarı saçları düzgün bir şekilde toplanmıştı ve kulaklarında küçük elmaslar parıltıyordu. Yeşil gözleri sertti, ağzı gülümsemedi, bu da ona genel olarak asık suratlı bir görünüm veriyordu. "Kimse beni zorlamadığı için Ölü kadını balkondan atarsanız ortada suç falan kalmaz," dedi. "Ben Amy Miller, Dr. Ciccotelli'nin avukatıyım ve onu buradan götürüyorum. Şimdi." Sonra durdu ve Murphy'ye göz kırptı. "Seni tanıyorum."

Murphy bir kez başını salladı. "Ben Dedektif Murphy. Bu da ortağım. Dedektif Reagan. Siz ve ben geçen yıl hastanede tanışmıştık Bayan Miller."

Gözleri spekülasyonla kısıldı, sonra tanıyarak genişledi. "Yatağının yanında oturuyordun." Başını inançsızlıkla salladı. "Onu *tanıyorsun*. Onun bu işle bir ilgisi olduğuna nasıl inanabilirsin? Utanmalısın. Neden o kadını atlamaya kimin ittiğini bulmuyorsun?"

Çünkü Tess Ciccotelli *olmadığı* kesin. Şimdi izin verirseniz, müvekkilimle konuşmak istiyorum." Duvardaki düğmeye dikkatle baktı. "Özel olarak."

Murphy hoparlörün düğmesini çevirdi. "Bunu neden ben düşünemedim?" diye alaycı bir şekilde mırıldandı. "Gerçek katili bulmak. Lanet olsun."

Aidan, Miller'ın masanın köşesine tünemesini ve Ciccotelli'nin kahverengi gözleri çıldırmış bir halde kol saatine dokunmasını izledi. Murphy'ye döndü, hastanede Ciccotelli'nin yatağının yanına nasıl oturduğuna dair bir açıklama bekliyordu ama ortağı başını yorgunca salladı.

"Şimdi olmaz. Biraz uyumak için eve gidiyorum. Yarın kasayı kontrol eder ve Cynthia Adams'ı kimin istediğini araştırırız. öldü."

Aidan bir dakika daha durdu ve avukatıyla birlikte Ciccotelli'yi izledi. Miller konuşuyor, sorular soruyordu ama Ciccotelli sadece aynayı işaret etti. Miller omzunun üzerinden sinirli bir bakış fırlattı ve Aidan'ın görüşünü engellemek için. Elbette bir savunma avukatı müvekkilini savunacaktır. Bunda şaşılacak bir şey yoktu ama görünüşe göre Murphy'nin bu olayla ilgisi, söylemek istediğinden çok daha derinlere iniyordu. Aidan, Murphy ve Ciccotelli arasında romantik bir olup olmadığını merak etti. Murphy'nin aşk hayatıyla ilgili hiçbir hikâyeye duymamıştı, ne şimdiki ne de geçmişteki kız arkadaşları.

Bu mümkündü ve bu fikir onu rahatsız ediyordu. Murphy'nin rahat görünümü, temsil ettiği insanlar ve ölümler için derin bir endişe duyduğunu gizliyordu. Yine de Aidan'ın annesi, suların derin aktığını söylerdi. Doğru kadın bu derinliği bulabilirdi. . . çekici bulabilirdi.

Aidan dişlerini sıktı ve Ciccotelli'nin tüm fotoğrafları toplayıp düzgün bir yığın haline getirmesini izledi. Tüm o kıvrımların bir erkeğin ellerini nasıl dolduracağını hayal etti. Ortağının ellerini. Bu resim hiç hoşuna gitmemişti.

Kadının eşyalarını toplayıp odadan çıkışını izledi, avukatı da yanındaydı. Onu orada dikilirken gördüğünde hiç şaşırmış görünmüyordu ve bu da onun hoşuna gitmemişti.

"Dedektif," dedi bir gece önce kullandığı aynı düzgün ses tonuyla. "Green'in yargılandığı gün mahkemede olduğunuzu ve benim hakkımda ne düşündüğünüzü biliyorum. Yanıldığınızı söylemenin şu anda hiçbir yararı olmaz."

Kadının sesindeki dengeli tını ensesindeki tüylerin diken olmasına neden oldu. Onun gözlerini tuttu ve başını salladı. "Haklı olduğunuzu söylemek zorundayım, Dr.

Ciccotelli. Bunun bir yararı olmaz. Topladığımız kanıtlara bakmak zorundayız. Cynthia Adams'ın iyiliği için."

"Tess." Avukatı onun kolunu çekti. "Hadi gidelim."

"Hayır, Amy. Bekle." Kısa bir an için gözlerini kaçırdı, sonra tekrar yukarı baktı, bakışları delici ve ... üzgündü. Bu onu şaşırttı. Sadece birazcık. "Dedektif Reagan, biri Cynthia'nın ölmesini istedi ve bu ben değildim. Lütfen." Sonra beklenmedik bir şey yaptı, ön kolunu kavradı ve tüm kolunun sarsılmasına neden oldu. Kalbi dörtmala koşmaya başladı ve odada yeterince hava kalmadı. Onun karanlık gözlerinden başka bir yere bakamıyor gibiydi. "Kim olduğunu bul

bunu yaptı," diye fısıldadı şiddetle. "Hastalarımın birine zarar vermek için beni kullandılar.

Cynthia aklını kaybettiğini düşünerek öldü. Onu da terk ettiğimi. I Benim hakkımda ne düşündüğünü biliyorum. Ama dün gece onu önemsedin. Lütfen bunu kim yaptıysa bedelini ödesin."

Sonra eli gitti, kendisi de gitti ve adamı arkasından bakakaldı. Ve merak ediyorum.

12 Mart Pazar, 1530

Sadece bir dakika daha. Asansörün zili çaldı ve daha kapılar tam olarak açılmadan Tess kapılardan geçip polis merkezinin lobisine girdi, nefes nefese kalmıştı, Amy de onu daha yavaş bir tempoyla takip ediyordu. Boğucu bir asansöre itilmek, aksi takdirde berbat geçecek bir güne son noktayı koymuştu. Tess sokağa açılan cam kapılara bir göz attı. *Bir dakika daha.* Bir dakika sonra karakoldan çıkmış olacaktı ve ...

Ve hâlâ akıl almaz bir çıkmazın içinde olacaktı. Tess, Amy'nin yardım elini tokatlayarak yolundan çekti ve kollarını kendi başına ceketinin içine sokarak yürüdü. "Lanet takım elbiseni giymek için eve gittiğin için mi bir saat boyunca o sorgu odasında oturmama izin verdin?" diye tısladı.

Amy tek kaşını kaldırdı, aynı hem kibirli hem de ağırbaşlı görünmeyi başarıyordu. "Bir sokak fahişesi gibi değil de bir profesyonel gibi görünmenin daha iyi olacağını düşündüm."

Tess sarsak hareketlerle ceketinin düğmelerini ilikledi. "Bir sokak fahişesi gibi görünmüyorum," diye dişlerini sıktı, sonra Amy'nin ağzının bir köşesinin yukarı doğru kıvrıldığını gördü ve en eski arkadaşının amacına ulaştığını anladı. Birkaç saniyeliğine çift yönlü aynanın olduğu o karanlık odayı ya da Aidan Reagan'ın suçlayan gözlerini düşünmemişti. Ya da morgda ölü yatan Cynthia Adams'ı. Ya da hiç gitmediği bir yerde kendi parmak izlerinin bulunduğu gerçeğini. Öfkeli bir nefes verdi. "Bu kırmızı ceket sende önce bulduğum için beni kıskanıyorsun."

Amy kıkırdadı. "Haklısın. Macy's?" "Marshall Fields, yüzde altmış indirim."

Amy'nin sırtışı kurnazlaştı. "Ödünç almama izin verecek misin?"

"Elbette, neden olmasın? Siyah kazağını ödünç almama izin verdiğin sürece." Tess, masa çavuşunun bariz meraklı bakışlarını görmezden gelerek ana masanın önünden geçti.

İki acımasız dedektifin arasına girmişti ve şimdi bilinen bir savunma avukatıyla birlikte gidiyordu. Hay aksi. İkiyle ikiyi bir araya getirmek için dahi olmaya gerek yoktu. Vardiya bittiğinde her şey karakolun her yerinde olacaktı ve buradaki hiçbir polisin tek bir damla gözyaşı dökmeyeceğini biliyordu. Onun yerine Reagan ve Murphy'ye, psikiyatriste hak ettiği cezayı verdikleri için kadeh kaldıracaklardı.

Amy onun dirseğini hafifçe kavradı ve onu ön kapıya doğru itti. "Yeni kaşmir kazağım mı?" diye sordu, ama sesindeki neşe gergindi ve Tess onu dinlemekte olan herhangi bir kulak için rutini sürdürdüğünü biliyordu. "Göğüslerin benimkilerden daha büyük. Onu esneteceksin."

En iyi arkadaşının neşelenmek için çabaladığını duymak Tess'in ruh halini daha da bozdu. Durum çok ciddiydi. Bu ortaya çıktığında bir psikiyatrist olarak itibarı zedelenecek, dolayısıyla muayenehanesi ve hastaları da zarar görecekti. Bunun ortaya çıkacağından hiç şüphesi yoktu. Etrafta özel muayenehanesinin yerle bir olduğunu görüp sevinçten havalara uçmayacak bir polis yoktu. Harold Green'den sonra, eyalet savcılığıyla olan sözleşmesinin yenilenmemesini sağlamışlardı. Peki ya suçlandığını ve yargılandığını görmek? Bu sadece pastanın üzerindeki krema olurdu. "Bencillik etme Amy," dedi alaycı bir tavırla. "Siyah kazağın beni sıcak tutmakla kalmayacak, aynı zamanda

siyah hapisane çizgilerini tamamlıyor. Tanrı'ya şükür, en azından zayıflatıyor."

"Tess, sus," diye mırıldandı Amy. "Şu anda kötü görünüyor ama bu işi halledeceğiz. . Hadi gidip sana yiyecek bir şeyler alalım. Bugün bir şey yemedin, değil mi?"

"Hayır." Murphy, Amy'yi beklerken ona bir sandviç getirmeyi teklif etmişti ama o reddetmişti. Midesi yemek yiyemeyecek kadar rahatsızdı ama öyle olmasaydı bile Todd Murphy'den yardım kabul etmezdi. Bir daha asla.

"Peki, seni evime götürüyüm ve sana çorba yapayım."

Amy'nin çorbasını düşünmek Tess'in yeniden midesini bulandırdı. "Hayır, teşekkürler. Sadece beni eve götür. İyi olacağım."

Amy dudağını ısırdı. "Tess, eğer yemek kendini yine hasta edeceksin."

Tess öfkesinin kabardığını hissetti ve onu bastırdı. Amy iyi niyetliydi. Her zaman iyi niyetliydi. "Yemek yiyeceğim. Söz veriyorum. Şimdi onu rahat bırak."

"Doktor mu? Dr. Ciccotelli?"

Tess durdu, kendisine seslenen kadınla konuşmak istediği için değil, kadın cam kapının önüne çıkarak yolunu kapattığı için. Gençti, belki yirmi beş yaşındaydı. Geniş gri gözleri ve dar gözlükleriyle çalışkan görünüyordu. Uzun sarı saç örgüsü bir omzunun üzerinden sarkıyordu ve çenesinde hafif bir çukur vardı. Sesinin tonu "güneyli" diyordu. Kızın gözlerindeki parıltı "muhabir" diye bağıırıyordu. *İşte başlıyoruz*, diye düşündü Tess ve karakoldaki polislerden hangisinin basına karşı duyduğu hoşnutsuzluğu bir kenara bırakıp bu piranayı peşine taktığını merak etti.

"Benim adım Joanna Carmichael. *Bulletin* için Adams davasını takip ediyorum. Dün gece yarısından hemen sonra Adams'ın atladığı olay yerindeydiniz. Polisin Bayan Adams'ın zorla düşürüldüğü yönündeki görüşünü yorumlayabilir misiniz?"

Amy'nin kolu Tess'in önüne düştü. "Yorum yok," diye homurdandı arkadaşı. "Yoldan çekil. Şimdi."

Tess genç kadının gözlerine düşünceli bir şekilde baktı ve anında bir karar verdi. Joanna Carmichael sorgulandığını bilmiyordu, yoksa sorusunu çok farklı bir şekilde sorardı. Bu ortaya çıktığında, kendi köşesinde bir sözcüye sahip olmanın zararı olmayabilirdi. "Bana kartını ver," dedi. "Söyleyecek bir şeyim olursa seni ararım."

Carmichael cebini karıştırdı ve bir kart çıkardı. "Teşekkür ederim."

Tess dışarıda soğuk ve temiz havayı ciğerlerine çekti. Gri gökyüzü muhabirin gözleriyle neredeyse tamamen aynı renkteydi. Ama gözleri düşününce aklına Aidan Reagan'ınkiler geldi; delici mavi ve suçlayıcı.

Gitmekte zgrd. Sorgu odasında otururken zgr olmayabileceği dşnncesine izin vermemişti. Orada oturduğu ve Reagan'ın camdan kendisini izlediğini hissettiği bir saat boyunca duygularını soğuk bir öfkeye kanalize etmişti. Öfke korkudan daha güvenli bir duyguydu. Ama şimdi açık gökyüzünün altındaydı ve korku, sert omurgasından aşağı bir ürperti göndererek vurdu.

Bu kabus bitmemişti. Hem de hiç. "Eve gitmem gerek," mırıldandı. *Yapacak işlerim var.*

Dördüncü Bölüm

12 Mart Pazar, 1830

Aidan soğuk akşam yağmurundan çıkıp ailesinin sıcak çamaşır odasına girdi. Burnuna lezzetli şeyin kokusu gelirken bile ürperdi. Bu, annesinin Pazar akşamı için yaptığı rosto olacaktı ve ... takdirle tekrar kokladı. Turta.

Kiraz olsun, diye düşündü, sıırıslıklam *olmuş* paltosunu çıkarırken. Sepetten soluk bir havlu aldı ve başını hızlıca kuruladı.

Annesinin bulaşık makinesini doldurmak için lavabonun başında durduğu mutfığa girmeden önce. Tabak yığınınına bakılırsa ev dolu olmalıydı, diye düşündü hüznle, keşke ben orada olsaydım. Bir Pazar öğleden sonrasında tüm aile bir araya gelmeyeli epey olmuştu. Hepsi kendi hayatlarıyla çok meşguldü.

Becca Reagan başını kaldırdı ve nedense kalbinin göğsünde sıkışmasına neden olan bir gülümseme gözlerini aydınlattı. Cynthia Adams'ın sokakta ölü yatarkenki görüntüsü, Ciccotelli'nin sesiyle birlikte zihnini doldurdu. *En yakın akrabası* olmadığını söylemişti. Eve döndüğünde gülümseyecek bir annesi yoktu ve sadece onu istismar eden bir babanın korkunç anıları vardı. Sonra zihnindeki görüntü

Adams'ın çağrısını almadan önce çalıştığı bir çocuk cinayeti oldu. Altı yaşında bir çocuk, öz babası tarafından öldürüldü. Sonra

Ciccotelli ve avukatı gitmiş, Aidan çocuğun annesini ziyaret etmişti. Anne, babanın nerede saklandığını biliyordu ama kendi oğlunu korumadığı halde o caniyi korumuştı.

Anlamaya çalışırsa aklını kaybedecekti. Bu yüzden kendi annesinin sesine odaklandı, sıcak bir karşılama.

"Aidan! Ben de ne zaman geleceğini merak ediyordum." Aidan onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Merhaba anne. Bir şey kaldı mı?"

Onu dikkatle inceleyerek bir aşağı bir yukarı baktı. Bu tanıdık bir bakıştı, babasına her gün sokaklarda geçirdiği bir günün ardından eve döndüğünde attığı bakış. CPD'deki kariyerinin ardından Kyle Reagan artık emekliliğinin tadını çıkarıyordu. Ellerini kuruladı ve Aidan'ın yanağını avucunun içine aldı, gözleri anlayışlıydı. O teklif etmedikçe hiçbir şey sormazdı. Bu onda en çok sevdiği şeylerden biriydi. Başka bir kadında asla bulamadığı şeylerden biri. Denediğini sadece Tanrı biliyordu. Otuz üç yaşında hâlâ bekâr olmasının nedeninin de bu olduğunu düşünüyordu.

"Buzdolabında bir tabak kızartma artığı var. Turta hâlâ soğuyor." Kaşlarını kaldırdı. "Zamanlaman her zamanki gibi mükemmel."

Yorgun bir gülümsemeyi başardı. "Mükemmel."

"Başın ıslak, evlat. Zatürre olacaksın, biliyorsun."

Buzdolabının kapağını açtı. "Çünkü yağmur yağıyor anne. Ve Camaro'nun üstü eve gelirken su sızdırdı."

İç çekti. "Sana mantıklı bir araba almanı söylemenin hiçbir yararı olmaz."

Sadece sırtıttı ve büyük mutfak masasına oturdu. "Camaro'nun iki yüz doksan beygiri var."

Onun tepkisine alışmış bir şekilde gözlerini devirdi. "Babanın garajda biraz koli bandı var. Yemeğini ye, sonra da git şu yığının düzelt."

"Çoktan ," dedi ağzı doluyken. "Buraya gelirken bant almak için dükkâna uğradım." Adam tabağını temizledikten sonra kadın tabağı aldı ve büyük bir dilim turta ile dolu yeni bir tabak koydu.

"Sean, Ruth ve çocukları özlediniz. Abe ve Kristen hala Burada," dedi. "Baban bebeğe puan öğretmeye çalışıyor."

On beş aylık yeğeni Kara. Vaftiz kızı. Kardeşi Abe'in sonunda bulduğu mutluluğu düşününce kalbi tekrar sıkıştı. "Biliyorum. Abe'in cipi tüm araba yolunu kaplıyor, bu yüzden park ettim. Rachel nerede?" On altı yaşındaki kız kardeşi onun hoşuna gitmeyecek kadar hızlı büyüyordu.

"Bir arkadaşının evinde. Dokuza kadar evde olur. Sanırım erkeklerle ilgili bir sorunu var ama bana söylemedi." Kaşlarını kaldırdı. "Belki onunla konuşabilirsin."

Aidan homurdandı. "Erkekler hakkında mı? Tabii ki hayır. Babamın yerinde olsam onu yirmi beş yaşına kadar odasında kilitli tutardım, o zaman kimsenin endişelenmesine gerek kalmazdı.

o çocuklar."

"Sen de bir zamanlar *o çocuklardan* biriydin." "Aynen öyle."

Kahvesini yudumlarken gözleri doldu. "Geçen hafta Shelley'nin annesini güzellik salonunda gördüm."

Aidan'ın çenesi sıkıştı. Shelley St. John yasak bir konuydu. "Anne, bugün bunun için uygun bir gün değil."

Becca başını salladı. "Biliyorum. Ama bunu başka birinden duymanı ve hazırlıksız olmanı istemedim. O evleniyor."

Bir zamanlar incindiğini hissetmişti. Şimdi ise sadece tiksinti duyuyordu. "Biliyorum." Annesinin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Biliyor musun? Nasıl?"

"Bana bir davetiye gönderdi." Pek çok satır arasında son ve iyi yerleştirilmiş bir iğneleme. Shelley arkadan bıçaklama ve ihanet sanatında ustalaşmıştı. "Şimdi kes şunu, lütfen."

Becca iç çekti. "Kardeşin senin için kestiğimi fark etmeden önce turtanı ye."

"Artık çok geç," diye homurdandı Abe kapı aralığından. "Kahretsin, Aidan, hepsini yiyorsun."

"Ertelersen kaybedersin," diye karşılık verdi Aidan yumuşak bir sesle.

Kardeşi homurdanarak bir tabak kaptı ve masaya oturdu. "Ne oldu sana böyle? Sırılsıklam olmuşsun."

Becca kahve fincanını koydu. "Yağmur yağıyor Abe," dedi ve Aidan kendisine rağmen gülümsedi.

Ama Abe gülümsemedi. "Uyumadın, değil mi? Hâlâ Morris'le mi çalışıyorsun?"

Aidan başını salladı. "Ben ve Murphy dün bütün öğleden sonrayı o iğrenç babanın izini sürerek geçirdik ama adam battı. Gece yarısından hemen sonra yeni bir dava aldık. Bütün gün bizi meşgul etti."

Abe kaşlarını çatı. "Dün geceye ait panodaki tek yeni vaka bir jumper'dı." Aidan tatlısına odaklandı. "Bu bir intihar değildi. Pek sayılmaz."

"Nasıl olur da bu gerçekten bir intihar olmaz?" Becca bilmek istedi. "Bu birazcık hamile olmak gibi bir şey değil mi?"

"Kim hamile?" Yengesi Kristen, kucağında kırmızı bukleli bir bebekle mutfığa girdi. Gözlerini önce kalan turta dilimine, sonra da Abe'e dikti. "Hey."

Abe omuz silkerek, "Annemle konuş," dedi ve bebeğe uzandı.

"Kim hamile?" Kristen masada onlara katılarak tekrarladı.

Abe Kara'yı dizinde zıplattı. "Hiç kimse. Aidan dün gece bir kazak kaptı."

Kristen yüzünü buruşturdu. "Zor bir gece." Baldızı zor davalar hakkında her şeyi biliyordu. Eyalet 'nda savcı olarak çalışan Kristen her gün cesetlerden payına düşeni alıyordu.

Aidan içini çekti. "Daha yarısını bile bilmiyorsunuz. Bu kadın bir psikiyatrist tarafından tedavi ediliyordu-" Abe ve Kristen birbirlerine bakınca durdu.

"Tess Ciccotelli," dedi Kristen kesin bir ifadeyle. "Demek bu öğleden sonra onu Mülakat'a sürükleyen sendin. Lanet olsun, Aidan."

Aidan Kristen'dan Abe'e baktı. Kristen öfkeli görünüyordu, Abe ise Kara'nın kıvrıcık saçlarındaki fiyongu yeniden bağlamaya odaklanmıştı. Aidan tek başına olduğunu biliyordu. "Nereden biliyorsun?"

"Patronum bu öğleden sonra beni aradı. Bana temel bilgileri anlattı ve Onu sorgulamak için getiren polislerle konuşmak için. Ona yapamayacağımı söyledim. Tess ve ben yıllardır birlikte çalışıyoruz. Biz arkadaşız."

"Görünüşe göre sen ve diğer herkes." Aidan sinirli bir şekilde turtayı dürtükledi. Kadının NATO'dan daha fazla müttefiki vardı. "Harold Green'i üç küçük çocuk ve bir polisi öldürmekten akladığında mahkeme salonunda başka kimse yok muydu?"

Kristen hareketsiz kaldı. "Onu sorumluluktan muaf tutmadı, Aidan."

"Sen orada değildin Kristen," dedi Aidan, sesinde bir uyarı vardı. "Ben ."

"Mahkeme salonunda değil, hayır. Önce, sonra, evet. Bana geldi, Aidan, Yapmak zorunda olduğu şey yüzünden yıpranmıştı. Tepkinin ne olacağını biliyordu.

Buna tamamen inanmasaydı Green'in mahkemeye çıkmaya ehil olmadığına asla ifade veremezdi. O böyle bir kadın değil. Bu öğleden sonra onunla saatler geçirdiniz. Eminim bunu görmüşsünüzdür."

Aidan sandalyesinde kıpırdandı, rahatsızdı çünkü hâlâ tam olarak ne gördüğünden ve duyduğundan emin değildi. "O bir psikiyatrist, Kristen. İnsanların görmelerini istediği şeyleri görmelerini sağlayabiliyor."

Kristen tabağını . "O bir psikiyatrist, cadı doktoru değil.

Zamanını boşa harcıyorsun, Aidan. O kadının ölmesini başka kimin istediğini öğren. Ve Tess'ten, onu bu işin ortasına sürükleyecek kadar nefret edeni bul.

" Zor nefes alarak ayağa kalktı. "Listenin sandığınızdan çok daha uzun olduğunu göreceksiniz."

Aidan yorgun başını ovuşturdu. "Kristen, lütfen."

"Lütfen, ne, Aidan? Sen küçük önyargılarını tatmin ederken lütfen başka tarafa bakar mısın? Hiç sanmıyorum. Tess Ciccotelli'nin polis sendikası tarafından protesto edildiği için belediye ile olan sözleşmesini kaybettiğini biliyor muydun?"

Bir gece önce kullandığı Mercedes'i düşündü. "Hayır, ama gelir sıkıntısı çekiyor gibi görünmüyor."

Kristen'in gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı. "Peki, o zaman, bir polis onu Interview'daki o kaçıklardan birinden korumak için yeterince hızlı davranmadığı için neredeyse hayatını kaybettiğini biliyor muydun?"

Aidan irkildi. "Hayır. Bunu bilmiyordum."

"Murphy'ye sor. Sana ne olduğunu anlatabilir. Tess Ciccotelli doğru olanı yaptığı için yeterince bedel ödedi. Bunun için suçlanmasına seyirci kalmayacağım. Bunu yapmasının hiçbir yolu yok ve bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun."

Becca'nın nefesi kesildi ve Aidan, baldızının ağzından nadiren çıkan bu kelime karşısında şoke olmuş bir şekilde gözlerini kırptırırken, Abe'in elleri Kara'nın kulaklarını kapatmak için yukarı kalktı. "O kelimeyi söyledin," dedi Abe yavaşça. "Bebeğin önünde."

Kristen dudaklarını büzdü, gözle görülür bir şekilde titriyordu, yanakları kızarmıştı. "Bunun için üzgünüm Abe. Ama başka hiçbir şey için üzgün değilim. Murphy ile konuş, Aidan. Sonra Tess'in içeri tıkmamıza yardım ettiği tüm suçluların bir listesini çıkar. Sonra gözlerimin içine bak ve bana, ona böyle bir tuzak kuracak kadar acı çektiğini görmek isteyen kimse olmadığını söyle."

"Kristen," diye mırıldandı Abe. "Sakin . Aidan bu işin aslını öğrenecek." İçini çekti ve bebeği dizinde salladı. "Bu işi sen halledeceksin. değil mi?"

Kristen başını salladı. "Hayır. Konu bu olduğunda objektif olamam. Bence tüm bu olanlar açıkça haksızlık. Patrick yapabileceğini söyledi Objektif ol, sonrasını o halleder." Aidan'a ciddi bir bakış fırlattı. "Soruşturma onu sorumluluktan kurtarmadığı sürece."

Aidan onun bakışlarıyla karşılaştı. Baldızının, uğruna bu kadar tutkuyla savaştığı biri hakkında yanıldığını hiç görmemişti. Ciccotelli'nin masumiyetine herkesten çok o inanıyordu. "Bugün ayrılmadan önce Records'tan aleyhinde ifade verdiği suçluların listesini istedim. Yarın sabah elimde olur."

Nefes aldı. "Teşekkür ederim."

"Ve Murphy'ye ona zarar vermeye çalışan kaçık hakkında sorular soracağım." "Kim başardı," dedi sessizce. "Tess'i kontrol , Aidan. Bulacaksın onun hakkında yanılıyorsun."

"Umarım öyledir, Kristen. Ama her halükarda işimi yapacağım."

Kaşlarını kaldırdı. "Buna güveniyorum."

12 Mart Pazar, 2030

Ciccotelli artık evdeydi, güvende ve sağlamdı. Penceresinden açıkça görülebiliyordu. Tabii ki dürbünle. Ticarete çok önemli bir araç. Onlar olmadan asla evden çıkmayın. İnsanlar bir silahı ya da bıçağı fark ederdi, ama kimse boynunda dürbünle sokakta yürüyen birini sorgulamazdı ve eğer soran olursa, kuşlara hayranlık duyduğunu iddia etmek yeterince basitti.

Sanki. Can sıkıcı küçük cıvıl cıvıl yaratıklar. Gökyüzünden sessizce onları izleyen ve masum hedeflerin üzerine çullanan yırtıcı kuşlar hariç, Pençeleri kağıt gibi eti parçalamaya hazırды. Yırtıcı kuşlar hayran yaratıklardı. Ve öykünülmesi gereken.

Şüphesiz hedef yemek masasında oturmuş, dizüstü bilgisayarında çalışıyor, kulaklıkları kulaklarını kapatıyordu. Ara sıra başını kaldırıp Chicago'yu ayaklarının dibine seren pencereden dışarı bakıyordu. Bu gerçekten de ilginç bir gerçektir. Yeterince yüksek bir pencere verildiğinde, çoğu insan dışarı bakarken bir başkasının da kolayca içeri bakabileceğini asla düşünmez. Ve gerçekten de çok kolaydı. Ve şu anda sıkıcı.

Hapiste değildi. Hayal kırıklığı yaratsa da bu beklenen bir şeydi. Dr. Tess Ciccotelli'yi gülünç gibi görünen suçlamalara karşı savunacak kadar insan hala onu düşünüyordu. Sebep neredeydi? diye sorarlardı. Takdirname üstüne takdirname almış, namuslu bir psikiyatrist ... Bir kıkırdama sessizliği bozdu. Yarın bu saatlerde polis gerekçesini bulmuş olacak ve onun sadık savunucularının sayısı kısa sürede azalacaktı.

Ama her ihtimale karşı, daha fazlası olmalı. Daha fazlası olmalı.

Hızlı arama tuşuna bir dokunuşla Nicole'ün telefonu çaldı ve akıllı bir kız ilk çalışta cevap verdi.

"Ne?" sesi çiğ ve boştu.

"Sesine ne yaptın böyle?" Beklenen o ki Aktris sesine daha iyi bakardı ama Nicole ağlıyormuş gibi geliyordu. Zayıf bir kadındı. Yakından izlenmesi gerekiyordu. Belki de Nicole'ün küçük kardeşine bir ziyaret daha yapılması gerekiyordu. "Hâlâ performans gösterebilsen iyi olur."

Nicole boğazını temizledi. "Önemli bir şey değil. Ben iyiyim."

"Öyle umsan iyi olur. Senin sesin için çok zaman ve para harcadım Nicole. Lütfen kardeşinin sağlığının sadece ve sadece sana bağlı olduğunu unutma."

"Ne istiyorsun?" Nicole sordu, kelimeleri sanki sıkılmış dişlerinin arasından çekiliyormuş gibi .

"11'de Michigan ve Eighth'in köşesinde ol. Peruğu getir."

Bir süre sessizlik oldu, sonra Nicole'ün sesi duyuldu, boğuk ve korkmuştu. "Birkaç gün süreceğini söylemiştin."

"Fikrimi değiştirdim. On bir, Nicole." *Sen ve ben Bay Avery Winslow'u ziyaret edeceğiz.* Winslow'un yüzü hüzünlü, basset-hound sarkıklığıyla yığının en üstünde duran fotoğraftan yukarı bakıyordu. Sırada küçük Avery'nin yüzü vardı. Zavallı Bay Winslow, küçük oğlunu kaybetmişti. Bir babanın kendini suçlu hissetmesi son derece anlaşılabilir bir şeydi. Bir psikiyatristten yardım isteyeceğini, mantıklı. Psikiyatristinin Tess Ciccotelli, onun kıyameti.

Avery Winslow üç haftadır ilaç . Dairesi hazırды. İkinci perdenin zamanı gelmişti.

Zavallı Bay Winslow. Gerçekten kişisel bir şey değildi. En azından ona karşı değildi. Ama Ciccotelli . . . o farklıydı. *O* kişiseldi.

Yakında ölmüş olacaktı. Ama önce çok acı çekecekti.

12 Mart Pazar, 1130

Çok geç. Çok geç. Çok geç kaldım. Kalabalığın arasında ilerlerken bu nakarat Tess'in aklından tekrar tekrar geçti. Göremiyordu.

Bütün erkekleri göremedim. Uzun boylu adamlar. Koyu renk saçlı. Hepsi çok kızgındı.

Bana kızgındı. Son adamı da iterek geçti ve durdu. Ayaklarının dibinde Cynthia Adams yatıyordu. Ölmüştü. *Artık çok geçti.* Adamlardan biri eğildi ve

Cynthia'nın kalbini parçalanmış bedeninden çıkardı ve hâlâ elinde pompalayarak uzattı.

"Al şunu," diye emretti, mavi gözleri gecenin içinde parlıyordu.

"Hayır, hayır." Geri adım attı. Kalbi hâlâ titriyor, parmaklarının arasından damlayan kan Cynthia'nın solgun yüzüne düşüyordu. Kan Cynthia'nın yüzünde küçük damlacıklar oluştururken gözlerini açıp baktı. Ölü ve boş.

Boğazında düğümlenen bir çığlıkla arkasına döndü. Ve yerde dondu kaldı. Polis. *Benim için geliyorlardı.* Gözünün görebildiği kadarıyla üniformalılar. Suçlayan gözler. *Koş. . Kahretsin, uyan ve kaç.*

"Tess. Kahretsin, Tess, ."

Tiz ve dehşet dolu bir çığlık duydu. Çığlığın kendi boğazından geldiğini fark etti. Tess başını yemek masasından kaldırdı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, görüşü hâlâ bulanıktı. Gözlerini kırıştırdı ve bir yüz netleşti.

Tanıdık. Kahverengi gözler, kısa kesilmiş kumral saçlar. Parmaklar kulaklığındaki kulaklıkları çıkarıyor. Yüzünde güçlü eller. Canlı ve sıcak.

Jon. Jon buradaydı. O iyiydi. Onu yakalayamazlar. Bugün değil. Nabızı hâlâ deli gibi atıyordu ama yeniden nefes alabiliyordu. "Tanrım, Jon."

Jon Carter onun yüzünü cerrah ellerinin arasında tuttu, becerikli parmakları kafatasını kavradı, başparmakları elmacık kemiklerini okşadı, kendine gelene kadar bekledi. Tess ona titrek bir baş selamı verdi ve sandalyesine geri oturdu. Başka bir sandalye kaptı ve üzerine oturarak onu dikkatle izledi. "Ben

iyiyim. Sadece kötü bir rüyaydı."

"Uh-huh." Parmak uçlarını kadının şahdamarına götürdü ve sayarken parmaklarını orada tuttu.

"dedim ya." Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Sadece kötü bir rüyaydı."

"O kadar yüksek sesle bağıırıyordun ki seni koridordan duyabiliyordum. Ödüm bokuma karıştı, Tess. İyi ki anahtarım vardı. Polisleri arayabilirdim.

Aksi takdirde." Ürperdi. "Sanki burada bağırsakların deşiliyor gibiydi."

Sarsılarak geri çekildi, kalp rüyası hâlâ zihninde canlıydı. "Bu hiç komik değil Jon."

"Böyle olması gerekmiyordu." Kumral kaşları endişeli bir şaşkınlıkla çatıldı. "Bu bir rüya olmalı. Ne oldu?"

Tess dizlerini lastik gibi hissedince sinirlenerek ayağa kalktı. "Hem sen neden buradasın ki?"

"Senin için endişelendim. Öğle yemeğinden sonra Amy'yi aradın ve iyi olduğunu bana hiç haber vermedin. Bütün öğleden sonra aramayı denedim ama cevap vermedin, ben de vardiyam bittikten sonra geldim."

"Uyuyabilmek için zil sesini kapattım."

"Uyumuyorsun," diye işaret etti.

Birkaç kez denedi. Lanet olası rüya onu uyandırmaya devam ediyordu. Bildiği daha önce hiç çılgılık atmamıştı. "Aslında şimdi çılgılık atıyordum."

"Uh-huh. Masada, yüzün dizüstü bilgisayarının klavyesinde. Salyanın oradaki elektrikli şeylere iyi gelmeyeceğinden eminim. Burada neler oluyor, Tess?"

Kadın mutfığa doğru deneysel bir adım atarken gözleri onu takip etti, sonra bir adım daha. "Amy sana hiçbir şey söylemedi mi?"

"Hayır. Tek söylediği, yolda kaldığın için seni almaya gittiği, eve götürdüğü ve yatağına yatırdığı. Anladığım kadarıyla bundan biraz daha fazlası var."

"Ah. Avukat-müvekkil gizliliği. Yani sır saklayabiliyor. Bildiğim iyi oldu." Tess buzdolabına ulaştı ve hâlâ titreyerek kapıyı tuttu. "Bir kadeh şarap içeceğim. Sen de ister misin?"

Onu takip etmişti ve şimdi mutfak girişinde kaşlarını çatarak duruyordu.

"Hayır.

Sen neden , avukat-müvekkil gizliliğinden mi? Amy arabanızın bozulduğunu söyledi."

"Amy'yi hizmetleri için tuttuğum için ağzı sıkı davranıyordu." Tess tirbuşonu buldu, titreyen ellerini meşgul edecek bir şey bulduğu için minnettardı. "Görünüşe göre ben bir şüpheliyim."

Kaşları daha da çatıldı. "Suç işlemek gibi mi?"

Tess şişenin mantarını çekerken gergin bir kahkaha attı. "Hem de büyük bir suç işleyerek Jon. Şunu doldurur musun? Ellerim hâlâ sabit değil." Jon bardağı doldurdu ve kadın üç gürültülü yudumda bardağı boşalttı.

"Daha fazla."

Adam sessizce itaat etti ve kadın bardağı yemek masasına geri götürüp sandalyesine geri oturdu. "Müşterilerimden biri dün gece intihar etti."

"Dün gece aldığın telefon bu muydu? Seninle gelmemi istediğin telefon mu?"

Elini ırdı. "Evet, ama ne olursa olsun bu olacaktı, o yüzden kendini suçlu hissetme. Otur canım. Sana bir hikaye anlatacağım."

Oturdu ve Reagan'ın suçlayan mavi gözlerine ve karakolun kapısındaki genç muhabire kadar her şeyi anlattı.

Uzun bir süre boyunca hiçbir şey söylemedi. Sonra homurdandı. "Bu delilik."

Tess güldü. "Sanırım bu da diğerleri kadar iyi bir kelime." Bardağını masanın üzerine koyduğu şişeye çarpacak şekilde itti. "Daha fazla. Lütfen."

Dördüncü kadehi doldurdu. "Senden para aldılar mı?" "Henüz değil.

Kasabada kalmalısın. Sana bir karakter olarak ihtiyacım olabilir. tanık."

Kaşlarını attı. "Bu hiç komik değil, Tess."

Başını öne eğdi. "Böyle olması gerekmiyordu. Başım ciddi bir belada." Müzik kutusunun yanındaki kaset yığınına işaret etti. "Ve bunların hiçbirinde bir ipucu yok. Hiçbirinde Cynthia'nın adı geçmiyor.

oturumlarımızın. Beş saatlik kasette değil. Konuşulan her kelimeyi yazıya döküm." Jon bir nefes aldı, düşüncelere daldı. "Sırada ne var?"

Tess omuz silkti. "Önce bu şarabı bitirmeliyim. Sonra uyumam gerek. Gerçekten uyumalıyım. Yeterince şarabın beni bayıltacağını ve böylece o lanet rüyayı bir daha görmeyeceğimi umuyorum. Yarın bu dökümleri Reagan'a götüreceğim. Sonra, gece boyunca beni tutuklayacak bir şey bulamazsa, hastaneye gidip vizitemi yapacağım." Tekrar omuz silkti. "Ondan sonrasını herkes tahmin edebilir."

"Bunu yapmak istediğine emin misin?"

Ağzının bir köşesini yukarı kaldırdı ve tırnağıyla neredeyse boş şişeye vurdu, hoş olacak kadar sersemlemiş hissediyordu. "Çoktan içtim. Dört bardak."

"Tess." Jon ona uyarıcı bir bakış fırlattı. "Dedektife bu bilgiyi gönüllü olarak vermenin akıllıca olduğunu düşünüyor musun demek istedim. Sözleşmenin feshedilmesine neden olanlardan de o olabilirdi."

"Olabilirdi. Muhtemelen öyleydi. Yine de, o ve Murphy şu anda bu işi çözmek için tek şansım. Eğer işi batırırlarsa, ben daha fazlasını yaparım. Spinnelli beni hâlâ seviyor. Şimdilik dedektiflerle işbirliği yapacağım." Başını sandalyenin arkasına yasladı ve gözlerini kapattı. "Jon, biri Cynthia Adams'ı öldürdü, onu balkondan aşağı itmiş kadar eminim.

kendisi. Reagan'ın kim olduğunu bulmasına yardım edebilirsem, bunu ortadan kaldıracam ve hayatımı geri kazanabilirim." Ayağa kalkmaya çabaladı, bu kez onun yol gösteren ellerine minnettardı. "Şimdi biraz uyumam gerek." Ağır bir şekilde onun omzuna yaslanarak yatak odasına doğru ilerledi.

Adam onu yatağa itip çoraplarını çıkardığında kıkırdadı. Dirseklerinin üzerine yaslandı ve ona sıırttı. Yakışıklı bir adamdı ve ellerinin ameliyat dışındaki becerileri hakkında birden fazla fısıltı duymuştu. Ama o ve Jon sadece arkadaştlar. en ufak bir kimya kıvılcımı bile yoktu. Amy'den sonra Jon onun en yakın arkadaşlıydı ve üstelik tek eşliydi. Yine de alay etme isteğine karşı koyamadı. "Yatak odama bir erkek girmeyeli uzun zaman oldu Jon. Kalmak istemediğine emin misin?"

Ona gülümsedi. "Bu ilgi çekici bir teklif, Tess. Ama Robin ne der?"

Gözlerini kapattı. "Endişelenme. Şeytani pençelerimden kurtuldun." Tekrar kıkırdadı, duyuları rahat olmasına yetecek kadar ısınmış ve körelmişti. "Robin'e ellerimi kendime sakladığımı söyle." Yastığa sarıldı ve adamın eli yüzündeki saçları itince iç çekti. Sürüklenmeye başladı. "Tek başıma uyuyakalmışım. Yine."

Jon'un eli tereddüt etti. "Tess."

Tek gözünü açtı. Yüz ifadesi acılıydı ve bu da beklenmedik bir özlem dalgasının kalbine çarpmasına neden oldu. Şarap yüzünden, dedi kendi kendine. *Çünkü o aldatan orospu çocuğunu unutmuştum.* Bir yıldan uzun bir süredir Phillip Parks olmadan bu yatakta tek başına uyuyordu. Onu özlememişti. Cehennemde kızarması umurunda bile değildi. Ama birisine sahip olmayı özlüyordu, diye düşündü. Kendini hafifçe sallayarak yatağın havada süzölmesini sağladı.

Yarın kendimi analiz etmek için bolca zamanım olacak. *Özellikle de Reagan beni gerçekten tutuklamayı başarırda.* "Ben iyiyim Jon. Eve, Robin'in yanına git. Sadece kapıyı kilitle ve Bella'nın dışarı çıkmasına izin verme." Tess'in kaplumbağa kabuğu kedisi sanki adını duymuş gibi yatağa fırladı ve yüzünün yanındaki yastığa kıvrılıp yüksek sesle mırıldandı.

"Beni yarın ara, Tess."

Uyku geliyordu. Sonunda. Merhametli bir şekilde. "Tamam."

Beşinci Bölüm

13 Mart Pazartesi, Sabah 7:40

Daniel Morris, altı , iki ay. Ölüm nedeni, boğulma. Akciğerlerde köpük yastıkla uyumlu lifler bulundu." *Kahretsin.*

Aidan adli tabibin raporunu masasının üzerine fırlattı ve boğazında yükselen safrayı yuttu. Piç baba bebeği bir yastıkla boğmuş, sonra boynunu kırmış ve suçunu örtbas etmek için onu merdivenlerden aşağı atmıştı. Aidan dişlerini sıktı. Ve o küçük çocuğun annesi de hikâyeyi kabul etmişti. Her nasılsa bu durumu daha da kötüleştiriyordu. Gözlerini kapadı, burnundan bir nefes çekti. *Sakin ol. Kendini kaybedersen o çocuk için adaleti sağlayamazsın.* Murphy'nin sesini zihninde duyabiliyordu, tıpkı Cuma akşamı omuz omuza durup adli tıp teknisyeninin o küçük cesedi torbaya koymasını izlerken olduğu gibi yatıştırıcı ve kararlı.

Lanet olsun. Sertçe yutkundu, dudaklarını büzdü. Gözlerinin yanmasına lanet okudu. *Başka bir şey düşün. Başka bir şey.* Cynthia Adams ve Tess Ciccotelli. Bugün Kristen'a verdiği sözü tutacaktı. Adams'ın kendisine, onu kimin öldürmek istediğini bulmaya odaklan. Cynthia Adams'ın Çalıştığı aracı kuruma gidip kimlerle takıldığını öğrenmiş. Yüzünü buruşturdu. Çok kötü bir kelime seçimi. Zambakları takip edecekti. O kadar çok çiçek alan biri elbette hatırlanırdı ve-

"Dedektif?"

Uyarı vermeden gelen bu ses onu ayağa fırlattı ve gözlerini masasının köşesinde duran, yüzünde düşünceli bir ifade olan Tess Ciccotelli'ye . Sakinleşmeye başlayan nabızı bir anda

Yarış sıçraması ve bir an için duyabildiği tek şey kulaklarında çarpan kendi kanıydı. Ama ona yukarıdan aşağıya baktıkça çarpıntı azaldı.

Bugün profesyonelce giyinmiş, koluna taba rengi bir palto geçirmişti. Dar kot pantolonu ve kırmızı deri ceketini gitmiş, yerine muhafazakâr, özel bir görünüm, kömür rengi pantolon ve ceket gelmişti. Saçları artık çılgınca kıvrılmıyordu. Bir şekilde düzleştirmiş ve ensesinden geriye doğru çekmiş, yüzünü yumuşatmak için birkaç tutam bırakmıştı. Makyajı daha inceydi. Parlak kırmızı ruj gitmişti. Bugünkü tek rengi boynuna hafifçe bağladığı kırmızı ipek eşarbyıydı. İnce topuklu çizimleri artık pırıl pırıl parlayan mantıklı düz mokasen ayakkabılar. Yılın İş Kadını için kapak modeli gibi görünüyordu ve dün çingeneyi görmemiş olsaydı, böyle bir dönüşümün mümkün olduğuna asla inanmazdı.

Yine de, muhafazakâr ya da değil, soğuk kaltak ya da değil, şüpheli ya da değil, ağzını sulandırıyor. Bu da onun tehlikeli, izlenmesi gereken bir kadın olduğu anlamına geliyordu. Asla dokunulmaması gereken. Müttefikleri kim olsun. Gözlerini tekrar onunkilerle buluşturdu. "Dr. Ciccotelli. Asansör zilini duymadım."

İtiraz etmeden onun incelemesine katlanmıştı. "Çünkü merdivenleri kullandım. Dedektif Reagan, sizi bu kadar erken rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi sessizce. "Bu sabah vizitem var ama önce bunu size bırakmak istedim. Yukarı gelmeyecektim ama masa çavuşu burada olduğunuzu söyledi ve beni yukarı gönderdi." Bir omzu kalktı, yüz ifadesi alaycı bir hal aldı. "Sanırım haberleri duymamıştı."

Masasının yanındaki sandalyeyi işaret etti. "Kahve ister misiniz?"

"Tencerenden mi?" Kadının ağzının bir köşesi seğirdi ve adam büyülenmiş ve için kendini zor tutuyordu. "Şimdi de beni zehirlemeye çalışıyorsun. Hayır, teşekkürler Dedektif." Sobering, bir manila çekti çantasından bir zarf çıkardı. "Akşamı Cynthia Adams ile yaptığım son beş seansı yazıya dökerek geçirdim. Belki biraz yardımcı olabilirler diye düşündüm. Cynthia'nın ölümünü araştırırken içgörü."

Söylemesini beklediği şey bu değildi. Yine de zarfı aldı ve içindekileri masasının üzerine silkeledi. İçinden özenle basılmış bir yığın sayfa ve beş kaset çıktı. "Seanslarını mı kaydediyorsun?"

"değil. Sadece belirli müşteriler ve sadece onların izniyle." "Cynthia Adams izin verdi o zaman?"

"İlk başta değil, hayır. İlk görüşmeye başladığımızda, Cynthia davranışlarının daha sapkın yönlerini inkar ediyordu. Bana kendisinden bahsederdi.

bölümler."

"Onun işleri."

"Tek gecelik ilişkileri," diye düzeltti. "Bir sonraki seansta böyle bir şey söylediğini inkar edecekti. Onu ikna ettim.

Benim duyduklarımı o da duyabilsin diye konuştuk." Ciccotelli'nin yüzüne bir gölge düştü. "Yıkılmıştı. Ama sonuçta gerçek sorunlara odaklanmamıza yardımcı oldu."

Hiç de beklediği gibi biri değildi. Gerçi Kristen'ın buna şaşırmayacağını tahmin ediyordu. Murphy ya da Spinnelli de şaşırmazdı. "Depresyonunu kastediyorsun."

"Evet. Bunu kontrol altına alması gerekiyordu çünkü diğer tüm davranışlarını etkiliyordu."

"Bir yıl önce intihara teşebbüs etmesi gibi."

"Ve cinsel parafilisi - bağımlılığı," diye açıkladı. "Bu Cynthia için bir takıntıydı. Muhtemelen aynı anda hem erkekleri hem de kendi bedenini kontrol etmenin bir yoluydu."

"Çünkü babası onu taciz etti."

"Evet. Yalvarsalar bile aynı adamı nadiren iki kez eve getirirdi."

Aidan kâğıt destesini aldı ve göz gezdirmeye başladı. "Kim yalvardı?" "Birkaç tane. Israrcı olduğunu bildiğim isimlerin altını çizdim ama Cynthia bana hiç vermezdi. Çoğu zaman ilk isimleri onun uydurduğunu düşünüyorum."

"O zaman doğruyu söylediğini nereden biliyorsunuz?"

Ciccotelli iç çekti. Yorgun görünüyordu. "İlaçlarından biri olası karaciğer toksisitesine neden oluyor, bu nedenle düzenli kan testleri yaptırması gerekiyordu. O geldi

Karaciğer hasarı için negatif çıktı, ancak bu tek gecelik ilişkilerden birinden bel soğukluğu için pozitif çıktı. Kim bilir kaç kişiye daha bulaştırdı. Yasa gereği onu sağlık departmanına bildirmek zorundaydım. Bayan Tuttle ile konuştum, Cynthia'nın vaka çalışanı. Cynthia'ya STD'den ve onu ihbar ettiğimden bahsetmem konusunda anlaştık." Bir nefes aldı ve bıraktı. "Cynthia o gün çok öfkeliydi. Onun mahremiyetini ihlal etmişim. "Cynthia'ya cinsel yolla bulaşan Brokerlik şirketindeki işini kaybedecek. Sondan ikinci seansımızdı. Asla geri dönmeyeceğine yemin etti."

"Ama senin bir seansın daha vardı, o da yaptı."

"O yaptı. Aldığını hatırlamadığı bir adamla uyandı."

"O adamı kontrol etmedi."

"Aynen öyle. Bu onu geri dönecek kadar korkuttu. İlaçlarını değiştirdim ve bir hafta sonra tekrar kontrol için gelmesi gerekiyordu. Ama gelmedi."

"İşte o zaman onun dairesine gittin."

"Evet, ama ya evde değildi ya da cevap vermedi." Gözlerini hafifçe kısmıştı. "Parmak izlerim onun kapı zilinde olabilir. Muhtemelen ama o gece kapı koluna bile dokunmadım, Dedektif. Bir sorun çıkma ihtimaline karşı yanımda bir meslektaşımı getirdim."

Dün Mülakat'ta da demişti. "Bunu normalde yapar mısınız? Bir meslektaşımı getir."

"Evet. Her zaman. Ya bir meslektaşımı getiririm ya da gitmem." Gözlerini kapattı. "Cumartesi gecesi hariç. Genelde aradığım hiç kimse müsait değildi."

Not defterini çıkardı. "Dün gece kimi aradınız, Doktor?"

Gözlerini açtı. "Önce ortağım Harrison Ernst'i aradım ama evde değildi. Sonra Jonathan Carter'ı aradım ama o da evde değildi. County'de cerrah. Sizinle konuşmak istemeyecektir. O iyi bir arkadaş ve tüm bu olanlar yüzünden biraz kızgın."

Aidan adamın adını yazdı ve içindeki kıskançlık duygusunu görmezden geldi. Yani Murphy ile işi bitmişti ve şimdi de Bu Carter. Önemli olduğundan değil. Doğru. "Bana Cumartesi gecesi aldığın bahset."

"12:06'da geldi. Dün gece arayan numarayı kontrol ettim ama bilinmeyen olarak görünüyordu. İsterseniz ev telefonu kayıtlarımı kontrol edebilirsiniz. Cep telefonu sesine benziyordu, biraz cızırtılıydı. Arayan bir kadındı, genç."

"Ne kadar genç?"

"Genç değildi ama orta yaşlı da değildi, sanmıyorum. Adını vermedi, sadece Cynthia Adams'ın komşularından biri olduğunu ve gelmem gerektiğini çünkü Cynthia'nın çıkıntıda durduğunu ve atlamakla tehdit ettiğini söyledi."

Aidan notlarına kaşlarını çattı. "Adams'ın atlamakla tehdit ettiğini mi söyledi?" "Sanırım tam olarak bu kelimeleri kullandı, evet. Neden?"

"Çünkü kimseyle konuşmadığını söyleyen şahitlerim var. Sadece balkonun kenarına kadar yürüdü, arkasını döndü ve düştü."

Ciccotelli'nin yüzü neredeyse belli belirsiz gerildi. Eğer onu aramasaydı, kaçırabilirdi. Cumartesi gecesi bunu aramamıştı. Pek çok nedenden ötürü çok kızgındı ve onun ifadesiz yüzünün aklından geçenleri söylediğini varsaymıştı. Kimseyi olduğu gibi kabul etmemesi gerektiğini daha iyi bilmeliydi. Kahretsin, daha iyi biliyordu. Yine de fiziksel kanıtlar vardı. "Parmak izlerinizin onun dairesine nasıl girdiğini düşünüyorsunuz, Doktor?"

Yavaşça başını salladı. "Bilmiyorum. Bunu anlamaya çalışmak için beynimi yordum." Saatine baktı. "Şimdi viziteye çıkmam gerekiyor, Dedektif. İşte kartım. Arkasına cep telefonu numaramı yazdım ama viziteye çıkarken yanımda olmayacak. Bugün daha fazla konuşmaya ihtiyacınız olursa sekreterim bana ulaşabilir." kalktı, boynundaki eşarbi biraz çekti. Tereddüt etti, sonra bir kez daha onun gözlerine takıldı. "Masanıza bakmak istememiştim Dedektif Reagan, ama bir şey gördüm.

Ben geldiğimde okuduğun ME raporu. Küçük çocuk hakkında."

Gözleri kısıldı. Kanın yanaklarını ısıttığını hissedebiliyordu. "Bu sizi ilgilendirmezdi, Doktor. Hâlâ da değil."

"Biliyorum. Sadece söylemek istedim. Özür dilerim. İşinizde çok şey görüyorsunuz. İstemediğiniz halde sizi kızdırdığımı tahmin edebiliyorum."

Onu sorumluluktan kurtarıyordu. Ne kadar ironik. "Sen de çok şey görüyorsun."

Gülümsemesi hem kendini küçümseyen hem de hüznüydü. "Aynı değil. Küçük çocuklar değil. İlk başladığımda bir kez istismara uğramış çocuklarla çalışmayı denedim. Yapamadım." Başını eğdi, bakışları sabitti. "Bu seni şaşırttı mı?"

Bu kadar şeffaf olması biraz can sıkıcı olmaktan da öteydi. "Biraz, evet."

"Psikiyatristlere güvenmiyorsun."

"Sizin kendi göreviniz var Doktor, benim de kendi görevim."

Dudakları kıvrıldı. "Yani, git hastaları tedavi et ama benim kafamdan uzak dur. Yeterince makul, Dedektif." O izlerken ceketini çekti, parmakları yardım etmek için kaşınırken beyni ona geri durmasını söylüyordu. "Yeni bir şey hatırlarsam seninle temasa geçerim. Parmak izlerim başka bir yerde çıkarsa bana haber verir misin?"

Kendine rağmen gülümsedi. "Gülümseyeceğim. için teşekkürler. Ve ... baldızım selamlarını gönderdi."

Başını salladı. "Kristen iyi bir arkadaştır. Ona selamımı söyle." Merdivenlere açılan kapıya doğru ilerledi ve durdu. Murphy orada duruyordu, elleri cebinde, kaşları birbirine çatılmıştı.

"Tess. Seni burada görmeyi beklemiyordum."

"Yukarı gelmeye niyetim yoktu." Kadın adamın yanından geçip gitti ve Murphy de onunla birlikte döndü, kolunu tuttu, gözleri gergindi.

"Özür dilerim, Tess. Bunu hiç düşünmemeliydim bile."

Aidan odanın diğer ucundan bile kadının gözleri kapandığında ve sesi kesildiğinde ürperdiğini hissedebiliyordu. Bir kez daha mahkeme salonunda oturmuş, bir katili serbest bırakan kelimeleri telaffuz eden kadını görebiliyordu. Kolunu dikkatlice döndürerek Murphy'nin elinden kurtardı. "Hayır, gerçekten yapmamalıydın. Bazı okuma materyalleri bıraktım. İyi günler Todd." Sonra Murphy'nin elini uzatmış, yüzünü asık bırakarak gitti.

Topuklarının üzerinde dönen Murphy sandalyesine çöktü ve adli tabibin küçük Danny Morris hakkındaki raporunu görmeden önce bir dakika boyunca masasına baktı. Sertçe yutkundu. "Lanet olsun. Güne başlamak için mükemmel bir yol."

Aidan ikisine de kahve getirdi ve Murphy'nin masasının kenarına tüneyerek kendi masasına yaslandı. "Murphy, bana Ciccotelli ile aranızda ne olduğunu anlat. Kristen geçen yılki saldırı hakkında bir şeyler bildiğini söylüyor."

Murphy fincanını ellerinin arasına aldı. "çok soğuk." "Birkaç dakika önce burası da soğuktu."

Murphy homurdandı. "Onu siktir et." Ama bir nefes verdi ve sandalyesine iyice yerleşti. "Green'in mahkeme gününden yaklaşık iki hafta sonra Tess'ten başka bir şüpheliyi değerlendirmesi istendi."

"Bu, şehirle olan sözleşmesini kaybetmeden önce olmuş olmalı."

Murphy sertçe başını kaldırdı. "Evet, ondan önce. Değerlendirmesi gereken adam kötü bir oyuncuydu, ev sahibesini ve onun yatalak kocasını öldürmüştü. Şizofren olduğunu iddia ediyordu ama adli tabip sadece kafasının iyi olduğunu düşünüyordu. Avukatı delilik savunması yapacaktı. Gerçekten büyük bir adam." Murphy bir an sessiz kaldı, sonra başını salladı. "Onu elleri ve ayakları kelepçeli olarak getirdiler. Tess ondan olabildiğince uzağa oturdu. Adam benim yakamdaydı, bu yüzden camın diğer tarafında SA-Patrick Hurst ile otuyordum. Ama odada onunla birlikte bir gardiyan vardı. Gardiyan

Tess'e bir bakış attı." Murphy başka tarafa baktı, dudakları yüzünü buruşturdu. "Sümüklü piç. Sanki ondan nefret ediyormuş gibi, anlıyor musun?"

"Evet. Biliyorum." Ve bildiği için biraz utanç duydu. "Şüpheli ne yaptı?"

"Zamanını bekledi, sonra masanın üzerinden atladı ve onu yakaladı." Kahvesini masanın üzerine koydu. "Kelepçe zincirini boğazına doladı ve boynunu kırmakla tehdit etti."

Aidan yüzünü buruşturdu. "Muhafız ne yaptı?"

Murphy dilini yanağına bastırdı. "Yarım vuruş sonra o da atladı ama iri adam Tess'i yakalamıştı. On beş saniyeden daha kısa bir sürede oradaydım ama Tess'in canını çoktan yakmıştı. Onu döndürdü ve kafasını beton duvara çarptı, sonra onu orada tuttu ve boğdu. Gözlerindeki bakışı asla unutmayacağım. O gün öleceğini düşünmüştü."

"Adamı kızın üzerinden çektin mi?"

"Ben, SA ve iki gardiyan. O sırada bayılmıştı. Adam kolunu kırdı ve kafatasını çatlattı. Zincirden dolayı boynunda bir yara izi var."

Aidan onun o sabah boynuna bağladığı renkli atkıyı düşündü ve anladı. Boğazına sarılmış bir katilin ellerini düşündü ve soğukkanlılıkla öfkелendi. "Yani sen de gidip onunla birlikte hastane."

"Evet. Onun için kardeşini aradım. O da uçakla O gece Philadelphia'daydı. Ertesi gün nasıl görmek için geri döndüm ve konuşmaya başladık. Aslında konuşamıyordu. Sesine zarar verdiği için bir not defterine yazmak zorunda kaldı. Ama birkaç gün sonra konuş." Ağzı yukarı doğru eğildi. "Bana küçük kardeşimi hatırlattı, çok şımarıktı. Ve arkadaş olduk."

"Hâlâ öyle mi?"

Murphy'nin kaşları kalktı. "Ne? Bana kız kardeşimi mi hatırlatıyor? Evet." Sandalyesine geri oturdu ve düşünceli bir şekilde Aidan'ın yüzünü inceledi. "Sana kız kardeşini mi hatırlatıyor, Aidan?"

Aidan yalan düşündü ama vazgeçti. "Hayır." Murphy usulca güldü. "Peki, lanetleneceğim." "Bir daha söylersen olursun."

"Neden? Bunu o yapmadı ve sen de bunu biliyorsun. Onu aklayacağız ve sonra sen de aklanacaksın."

"Fark etmez, Murphy." Çünkü Tess Ciccotelli gibi kadınlar aşırı derecede bakım isterlerdi. Aidan geriye doğru uzandı ve yazıcısından bir sayfa aldı. "Bunlar Cynthia Adams'ın dairesinin beş mil tüm çiçekçi dükkânları. Son zamanlarda çok zambak alan biri olmadığını öğrenebiliriz diye düşündüm."

"Bana listenin yarısını ver." Murphy, Aidan kendi masasına oturana kadar bekledi ve ekledi: "Bekâr."

Aidan ilk numarayı çevirirken yarı yolda durakladı. "Ne?" "Bekar.

Nişanlıydı, şimdi değil."

Mantıklı beyni onu *bırak, Reagan*, diye uyardı. Aptal beyni aynı fikirde değildi. Sandalyesinde kıpırdanarak masanın üzerinden, listesindeki ilk numarayı çoktan çevirmiş olan ve kendisini görmezden gelen Murphy'ye baktı. Bu duruma sinirlenen Aidan beş farklı çiçekçiye aradıktan sonra ahizeyi kapattı. "Neden?"

"Neden ne?"

"Nedenini çok iyi biliyorsun," diye tısladı Aidan. "Götlük yapma,"

Murphy gülümseyerek yukarı baktı. Kendini beğenmiş piç. "Sunağa iki hafta kala adamdan ayrıldı." Gülümsemesi soldu. "Söylentilere göre nişanlısı onu aldatmış."

Aidan şaşkınlıkla başını salladı. Görünüşe göre Tess Ciccotelli ile ilk başta düşündüğünden daha fazla ortak noktaları vardı. "O zaman aptalın tekiymiş."

"Bu konuda hemfikiriz. zambak aldın mı?"

"Güller, karanfiller. Zambak yok, en azından o dairede gördüğümüz miktarda değil."

"Muhtemelen en az birkaç farklı yerden satın alınmıştır. Saat ona kadar aramaya devam edelim. Sonra Adams'ın çalıştığı aracı kurumu ziyaret ederiz."

"Kulağa bir plan gibi geliyor."

13 Mart Pazartesi, Sabah 8:30

Hırıltıyla şemsiyesini bırakan Tess, birkaç dakika içinde üçüncü kez çalan cep telefonunu cebinden çıkardı.

Birisi ısrarcıydı. Arayanın kimliğine bakınca, bu kişinin sekreteri olduğu anlaşıldı.

"Evet, Denise?" diye niyetlendiğinden daha sert bir şekilde sordu, ayağı bir çukura battığında yüzünü buruşturdu ve ayak bileğine kadar ıslandı. Psikiyatri hastanesinin önündeki çıkıntının altına eğildi ve muhtemelen mahvolmuş olan sağ ayakkabısındaki soğuk kirli suyu silkeleyerek titredi. Soğuk ve yağmurlu, berbat bir sabahtı. Ruh haliyle tamamen uyumluydu. "Ne oldu?" diye daha sakin bir şekilde sordu.

"Bu sabah bazı telefonlar aldınız, Dr. Chick."

Buzyağmurla hiçbir ilgisi olmayan bir ürperti Tess'in omurgasından aşağıya doğru aktı ve çok kötü bir kelime olduğundan emin olduğu şeyi yuttu. "Nereden?"

"Birkaç muhabir. Biri *Trib*'den, biri Kanal 8'den. Bu sabahki *Bulletin*'de çıkan haberle ilgili yorum istiyorlar."

Başına keskin bir acı yayıldı. "*Bülten*." Aklına gri gözlü, uzun sarı örgülü genç bir kadın geldi. "Dur tahmin edeyim. Joanna Carmichael."

"Hayır, Cyrus Bremin yazıyor, ama ... evet. Fotoğraflarda Carmichael'ın adı var. Makaleyi görmediniz o zaman?"

Fotoğraflar. Acı üç katına çıktı. "Hayır. Ne kadar kötü?"

"Gerçekten kötü. Ayrıca eyalet ruhsatlandırma kurulundan Dr. Fenwick adında biri sizi iki kez aramış. Onu derhal geri aramanız gerektiğini söylüyor." Denise numarayı tıkırdattı. "Ona bu sabah danışmanlık yapacağını söyledim ama ısrar etti."

Numarayı hafızasına kaydederken Tess'in midesi bulandı. "Başka arama var mı?"

"Bayan Brown panik atak geçiriyor. Onu Dr. Gryce'a yönlendirdim. Bay Brown.

Winslow üç kez aradı, seni görmek istiyor, başka kimseyi istemiyor. Sesi histerik geliyordu, ben de onu üç kez aradım."

"Teşekkürler." Telefonunu cebine attı, kalbi o kadar hızlı atıyordu ki göğsünü delip geçeceğini düşündü. Hızla taradı. Caddenin karşısında bir dizi gazete otomatı vardı.

İşğa karşı karşıya geçti, korna sesleri ve öfkeli bağırışlarla karşılaştı. Gazeteyi makineden çekerken elleri titriyordu. *Ön sayfa*. Ön sayfadaydı.

Yağmur açıkta kalan başını dövüyor, paltosunu ıslatıyordu ama hareket edemiyordu. Kendi yüzü sayfadan yukarı bakıyordu, müstehcen bir yazının yanında

Cynthia Adams'ın Chicago'da bir caddede kazığa oturtulmuş resmi. Ve

kalbi boğazında atmaya başladı. HASTASININ INTIHARINA KARIŞTIĞI BİLİNEN BİR PSIKİYATRİST.

Cep telefonu çaldı ve odun gibi sesle cevap verdi. "Ciccotelli." "Ben Amy. Bu sabahki *bülteni* gördün mü?"

"Evet."

Yağmur devam ederken aralarında sessizlik uğulduyordu. ", Tess?"

Gerçeklik bir şekilde zihninde yeniden canlandı ve yine o beyaz öfke patlamalarından birinin etkisiyle Tess kendini silkeledi ve gazeteyi en yakındaki çöp kutusuna fırlattı. Görmesi gereken hastaları vardı ve sanki hiç aklı yokmuş gibi yağmurun altında durarak zaman kaybediyordu. "Şu anda hastane." Hızlı adımlarla yolun karşısına geçmeye başladı, bu kez yağmuru umursamadan ışığı bekliyordu. Zaten sırlıklam olmuştu. "Şimdi viziteye çıkmam gerekiyor Amy, ama daha sonra eyalet ruhsat kuruluyla görüşeceğim gibi görünüyor. Sanırım avukatımın da yanımda olması gerekecek."

"Bana ne zaman ve nerede olacağımı söyleyin, orada olacağım."

Tess'in boğazı ve kararlılıkla boğazını temizledi. "Teşekkürler."

13 Mart Pazartesi, Sabah 8:30

"Ben geldim."

Joanna Carmichael spor sayfasından başını kaldırdı ve neredeyse kakaolu gevreği boğazına kaçırıyordu. Erkek arkadaşı oturma odasının ortasında durmuş, yağmurdan sırlıklam olmuş, bir eliyle ciltlenmiş bir gazete yığınının tutarken diğer eliyle de kocaman bir sarı çiçek demeti tutuyordu. Normalde sadece seks yaptıktan sonra ortaya çıkan o büyük, özensiz sırtışı takınmıştı. "Ne yaptın Keith?"

"Hatıra eşyaları." Gazete yığını bir gümbürtüyle masanın üzerine düştü ve kâsesindeki süt şırıldadı. Yirmi tane gazete almış olmalıydı.

Bültenin kopyaları, her biri editörünün hain aldatmacasının kanıtı. Her biri Cyrus Bremin'in hikayesinin başlığını taşıyordu. *Benim hikayem*.

Schmidt ona bir hikaye sözü vermişti. Ona asla bir yazı sözü vermemişti, diye düşündü acı acı.

Keith ıslak bir köpek gibi sallandıktan sonra buketi görkemli bir şekilde sundu. "Eve birkaç kupür göndermek isteyebileceğinizi düşündüm."

Cehennem gibi. Dişlerini sıktı. "Keith, bu benim hikâyem değil."

Gülümsemesi soldu ve hâlâ kızın almayı reddettiği çiçekleri tutarak orada durdu. "Tabii ki öyle. Hem de ön sayfada."

"Bu Bremin'in hikâyesi," diye tükürdü. "Gazetede ki kıdemli araştırmacı muhabir olduğu için benim imzamı almış. O pislik Schmidt ona benim hikâyemi verdi."

"Adın resimlerin yanında," dedi sessizce, çiçekleri bir kenara bırakırken, yüzündeki tüm mutluluk gitmişti.

"Bir fotoğraf kredisi." Alay etti. "Ben fotoğrafçı değilim. Ben bir gazeteciyim ve eğer birazcık aklınız varsa aradaki farkı anlarsınız."

Islak saçlarını geriye attı. "Çok mantıklı olduğumu düşünüyorum, Jo. I Farkı gör. Ayrıca adınızı büyük bir gazetede, baş sayfada görüyorum. Bu senin istediğin şeydi. Babana yapabileceğini kanıtlamak istediğin şey. Kendi başına. Artık eve gidebiliriz."

Kağıtları yere itti, babasından ve onun çileden çıkaran küçümsemesinden bahsetmek kanını kaynatıyordu. "Eve dönmeye hazır olmaya hiç yakın değilim Keith. Birinci sayfanın tepesinde bir başlığım olana kadar değil. Daha önce değil."

Bir süre öylece durdu, her zaman içini kıpır kıpır eden ifadeyle ona baktı. "Burada iyi bir şey yaptın, Jo. Kendi müşterilerine zarar veren bir doktoru ifşa ettin. Belki kendi egonun etrafını görebilseydin, bunun doğru olduğunu anlardın. Sana karşı sabırlı davrandım ama adın birinci sayfada. Bu olduğunda Atlanta'ya dönebileceğimizi söylemiştin. Jo, ben eve gitmek istiyorum."

"O zaman git." Tiksintiyle kalkıp kâsesini lavaboya koydu. "Ama yalnız git. Bu şehirden ayrılmayacağım." Yerdeki kâğıt yığınının kendisiyle alay eden Cyrus Bremin'in ismine ters ters baktı.

"Schmidt'e karşı elimde biraz koz olmalı." Fokurdayan öfkenin ortasında bir düşünce oluştu. "Ciccotelli'yle özel bir görüşme bunu yapabilir. Bana dedi ki onu ara." Keith'in yatak odasına doğru çekilirken arkasından baktı ve ani bir suçluluk duygusuna kapıldı. "Keith, seni terslediğim için özür dilerim. Sadece çok hayal kırıklığına uğramıştım."

Arkasını dönmeden başını salladı. "Çiçekleri suya koymayı unutma. Hep unutuyorsun ve sonra ölüyorlar."

Joanna tedirginliğini omuz silkerek uzaklaştırdı. Keith yola gelecekti. Birlikte geçirdikleri altı yıl boyunca hep olmuştu. Şimdi gerçekten önemli olan şeye gerekiyordu. Ciccotelli'nin özel bir röportajı kabul etmesini sağlamak. Bu sabahki makaleden sonra bu kolay olmayacaktı ama bu fiyaskonun suçunu Bremin'e atabilir, kendi yolunu açabilirdi. İşe yarayabilir. Sonra da Babasının yanıldığını kanıtlamak. Onun yardımını olmadan da gazetecilikte başarılı olabilirdi. Kendi kazandığı bir diplomayla aile haber işinde yerini alabilecekti.

13 Mart Pazartesi, 915

Onuncu çiçekçi görüşmesinin ortasında masasına bir gazete düştüğünde Aidan gözlerini kırıştırdı. Teğmeninin gergin ve sert yüzünü görmek için başını kaldırdı, sonra gözlerini tekrar sayfaya indirdi. Ve çiçekçinin sesi kulağında sadece bir uğultuya dönüştü. "Hanımefendi, sizi sonra ararım." Telefonu kapattı ve gazeteyi eline aldı. *Bulletin*'di, süpermarket tabloidlerinden bir adım üstteydi.

Ciccotelli'nin yüzü ön sayfadan ona bakıyordu. "Murphy, şuna bak."

Murphy ayağa fırladı, gözleri sert ve soğuktu. "Bu boku kim bastı?"

"Cyrus Bremin," diye Spinnelli, bıyığı şişmiş bir öfkeyle titriyordu. "CPD içinde isimsiz bir kaynağı olduğunu söylüyor. Hikâyesini kimin doğruladığını bul. Onu en kısa zamanda ofisimde istiyorum." Ofisinin kapısı çarpıldı ve pencere panjurları takırdadı.

Murphy hâlâ siyah-beyaz sayfaya bakıyordu. "Bremin' konuşacağım," dedi çok sessiz bir şekilde. "Kaynağını yeterince hızlı tespit edecektir."

"Ve bizi basınla daha derinden tanıştır. Bana hep aklımı başıma almamı söylüyorsun. Bu sefer kendi korona vaaz ver Murphy." Aidan Adams'ın resmini inceledi. "Bu ben olay yerine gitmeden önce çekilmiş olmalı, Çünkü kalabalığı caddenin karşısına ittim ve Forbes ile DiBello'ya kameralara dikkat etmelerini söyledim." Gözlerini kısarak fotoğrafın künyesine baktı. "Fotoğrafı Joanna Carmichael'ın çektiği yazıyor." Carmichael'ın adını bilgisayarına yazdı. "Vay, vay. Bayan Carmichael'ın ev dediği yere bakın."

Murphy omzunun üzerinden baktı. "Cynthia Adams'ın binası. O hikayenin içine doğru yürüdü, şanslı sürtük."

"Bizimle bir randevusu var, belki de o kadar şanslı değildir." Spinnelli'nin kapısı açıldığı sırada Aidan adresi yazdırdı.

Spinnelli, "Konferans odası otuz dakika içinde," diye bağırdı. "CSU'daki Jack Unger'ı ara ve onu da oraya getir. SA konuşmak istiyor."

13 Mart Pazartesi, 930

Tanıklar bekleniyordu. Fotoğrafçılar beklenmiyordu.

Bana mutlu Noeller. Cynthia Adams, tabiri caizse yüreğini ortaya koyarak ön sayfada yer alıyordu. Ama daha da iyisi, her zaman popüler olan Tess Ciccotelli'nin endişeli ve yıpranmış görünmesiydi. Bir insan bu tür bir reklamı satın alamaz. Sonuç olarak, şu ana kadar çok iyi bir gündü.

Bay Avery Winslow da programa uygun olarak ilerliyordu. Bütün öğleden sonra oturma odasında volta atmak, çocuk odasında kendini sallamak ve çılgınca güvendiği psikiyatristini aramak arasında gidip geldi.

Akli dengesi Cynthia Adams'inkinden çok daha bozuktur. O dirençliydi. En çok korktuğu şeyi inkâr etmekte çok ustaydı. Sinir bozucu bir işti. Adams ne zaman yaklaşırsa kendini geri çekiyor, bir şey duyduğunu inkâr ediyordu. Bazen bir kız kardeşi olduğunu bile ediyordu. Aklını yeterince yitirmeden önce "ilaçlarının" üç kez artırılması . Sonunda doğal olmayan kimyasalların kullanılması gerekti. PCP onu itti.

Zambaklar ustaca bir dokunuştı, kız kardeşinin ilmikle asılmış fotoğrafı ise pastanın üzerindeki krema gibiydi. Doğum günü pastası. Takvim, Bayan Cynthia Adams'ın zihinsel ayrışmasında çok yardımcı olmuştu.

Takvim, Bay Avery Winslow'u da dönüştürmenin anahtarı olabilir. Bu ve bir bebeğin durmadan ağlaması. Ustaca.

Ve eğer küçük Nicole sorumluluklarını yerine getiriyorsa, tam şu anda zavallı Bay Winslow'un eline onu çileden çıkaracak bir fotoğraf daha geçiyordu.

Güvendiği Dr. Ciccotelli'yi de yanında götürüyor.

13 Mart Pazartesi, 9:45

Eyalet Savcısı Patrick Hurst gazeteyi tiksintiyle masaya fırlattı. "Lanet olsun. Bu çok kötü Marc. Gerçekten çok kötü."

CSU'dan Jack Unger kâğıdı masanın kendi tarafına çekti ve inceledi. "Bremin'in anonim kaynağı kim?"

Murphy kaşlarını çatı. "Bilmiyoruz. Dün gece orada değildi. Fotoğrafçı oradaydı. Olay yerine ilk gelen iki üniformalı Carmichael'ı kalabalığın içinde gördüklerini hatırlıyorlar ama onunla tek kelime konuştuklarını inkar ediyorlar."

"Dün vardiyada olan herkes Ciccotelli'nin bizimle geldiğini görmüş olabilir." Aidan ne kadar kızgın olduğunu hatırlayarak huzursuzca omuz silkti. Kendi yüzüne bir bakış bile onu ele verebilirdi. "Avukatı alt katta imza attı, böylece kayıtlara bakan herkes onun burada olduğunu biliyordu. Bir sürü insanlar onları birlikte ayrılırken görebilirdi. Hiçbiri basınla konuştuğunu kabul Marc, ama hepimiz biliyoruz ki herhangi biri bunu yapmaktan çok mutlu olurdu."

Spinnelli kâğıdı katladı, böylece Ciccotelli'nin yüzü artık onlara bakmıyordu. "Yeterince doğru. Ama her zaman yaptığımız gibi diğer her şeyle birlikte sızıntıyı da araştıracağız. Peki gerçekten neden buradayız Patrick? Ziyaretin biraz erken gibi görünüyor."

Savcı yardımcısı iç çekti. "Buradayım çünkü bunun Tess Ciccotelli'nin masumiyeti ya da suçluluğunun, hatta bunu o zavallı kadına yapanı bulmanın çok ötesinde sonuçları var."

"Cynthia Adams," dedi Aidan usulca, sonra Patrick kaşlarını çatınca kaşlarını kaldırdı. "Zavallı kadının adı buydu."

SA'nın gözlerinde şefkat parıldadı. "Bunu ben de biliyorum, Dedektif. Ama şu anda Bayan Adams'ın ölümünün bir cinayet olduğuna bile karar vermedik."

Aidan itiraz edemedi elini kaldırdı. "Araştıracaksınız. Bunu kimin yaptığını bulacaksınız. Size durmanızı söylemiyorum. Aslında sana acele etmeni söylüyorum. Büyük

Buradaki mesele Dr. Ciccotelli'nin geçmiş vakalardaki güvenilirliği. Bremin ve *Bulletin* sayesinde onu sorgulama için getirdiğiniz artık herkes tarafından

biliniyor. Ciccotelli'nin ifade verdiği bir davayı kaybeden her savunma avukatı temyiz için gerekçe gösterecektir. Bu ofisim için yıkıcı olabilir. Son bir yıl içinde kaç davaya karıştığını biliyor musunuz?

beş yıl mı?"

Evet, diye düşündü Aidan. Şimdi tam olarak kaç kişi olduğunu biliyordu. Ve Kristen kesinlikle haklıydı. Harold Green bir sapkınlıktı. Tess Ciccotelli bazı kötü adamları içeri tıkmak için kendi payına düşenden fazlasını yapmıştı. Bu bilgi onu bastırdı. "Kırk altı," diye mırıldandı.

Spinnelli'nin bıyığı, büzülmüş dudaklarının üzerine kıvrıldı. "Ne?"

Aidan boğazını temizledi. "Dr. Ciccotelli kırk altı davada ifade verdi. Dün kayıtlardan listeyi istedim. Buraya gelirken aldım." Çıktıyı masanın ortasına fırlattı.

"Kaç mahkumiyet, Aidan?" Spinnelli sordu. "Kırk altı mahkûmiyetin otuz biri."

Murphy başını sandalyesine yasladı. "Aman Tanrım."

Patrick çıktıyı aldı, yüzü asıktı. "Otuz bir olası temyiz. Bunun personelimi ne kadar meşgul edeceğini biliyor ?"

Spinnelli, "Bunu düşünmek bile istemiyorum," dedi. "O halde Tess'i temize çıkaralım ve personeliniz tüm yeni pislikleri mahkûm etmeye odaklansın. Biz ne yapıyoruz?"

Adams'ın dairesindeki parmak izlerinden başka bir şey var mı?"

"Adams'ın sesi," diye yanıtladı Aidan.

Jack, "Ses kaydını elektronik departmanına gönderdim ve bir ses çıktısı aldıldım," dedi.

Patrick başını salladı. "Kabul edilemez."

Jack, "Ama parmak izleri farklıysa onu eleyebiliriz," diye karşı çıktı. "Adamımız iyi, Pat. Zaman ayırmaya değer."

"Yap o zaman," diye kabul etti Patrick.

"O zaman Dr. Ciccotelli'nin gelip karşılaştırma için onlara canlı bir ses örneği vermesi gerekecek." Aidan not aldı. "Çok işbirlikçi davranıyor, bu yüzden bununla bir sorunu olacağını sanmıyorum. Peki ya hediye etiketli silah?"

"Parmak izleri için temizlendi. Seri numarası zımparalanmış ama sanırım yükseltebilirim." Jack Spinnelli'ye baktı. "Sanırım önceliği yüksek seviyeye çıkarıyoruz?"

"Doğru varsayıyorsun. Başka ne var?"

Murphy, "izini sürüyoruz," dedi. "Şimdiye kadar üç tane Cumartesi günü büyük zambak satışı yapan mağazalar. Bu öğleden sonra onları ziyaret edeceğiz. Önce Adams'ın ofisini ziyaret etmek istiyoruz. Birileri o kadından ölmesini isteyecek kadar nefret ediyordu. Birçok cinsel partneri olduğunu biliyoruz."

Muhtemelen birkaçına kötü bir ayrılık hediyesi vermiştir. Belki de o kişilerden biri ondan ölmesini isteyecek kadar nefret ediyordu."

Aidan, Ciccotelli'nin tanıklık ettiği davaların listesine baktı ve bir gün önce Mülakat'ta tek başına oturduğunu hatırladı. *Neden beni kullandılar?* diye sormuştu. Belki de anlamışlardı. "Ya da belki Cynthia Adams sadece bir piyundu. Belki de birileri gerçekten temyize gitmek istiyordu."

Patrick'in kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Görünüşe göre daha kolay yollar var." "Çok fazla belki var," dedi Spinnelli. "Biraz kesin bilgi alalım. Ne ekleri olan e-postalar hakkında? Onları takip edebildik mi?"

"Talep Elektronik'e ulaştı. Tekrar , ." Jack kaşlarını çattı ve kâğıdı tekrar açtı. "Bu fotoğraf bu kadın indikten hemen sonra çekildi. Yani *hemen* sonra. Belki otuz saniye. En fazla bir dakika."

Aidan daha yakına eğildi. "Nereden biliyorsun?"

"Kafasının yanındaki betona bakın. Henüz kan birikintisi yok."

Aidan'ın nabızı hızlandı. "Ciccotelli, Adams'ın 12:06'da atlamak üzere olduğunu söyleyen isimsiz bir telefon aldığını söyledi. Genç tanıklar Adams'ın 12:05'te atladığını söyledi."

Patrick, "Belirli," diye yorum yaptı ama gözleri de parlamıştı. "Sokağa çıkma yasağına geç kalmışlar. Kızın söylediğine göre gece yarısı olduğunu ve ailesiyle başının derde girmesinden korktuğu için saatine baktığını söyledi." Aidan Murphy'ye baktı. "Ciccotelli aramanın cep telefonu sesine benzediğini söyledi."

Murphy gözlerini kıstı. "Arayan kişi oradaydı, onun düşüşünü izliyordu. Orospu çocuğu."

"Ciccotelli ayrıca arayanın Adams'ın komşusu olduğunu iddia eden bir kadın olduğunu ve-"

"Carmichael, Adams'ın binasında oturuyor," diye bitirdi Murphy. "Bir muhabirin kendi haberini yapması ilk kez olmuyor." Omuz silkti. "Listeye eklemeye değer."

"Başka fotoğraf çekip çekmediğine bakmaya kesinlikle değer," diye ekledi Jack. "Eğer failiniz oradaysa, belki Carmichael onu görmüştür. Ya da onu."

Aidan sandalyesine geri oturdu. "Yani şu anda şüphelilerimiz temyize gitmek isteyen otuz bir potansiyel mahkûm, cinsel yolla bulaşan olan bir sürü adi seks bağımlısı, kameraya meraklı genç bir muhabir ve ne yazık ki hâlâ Tess Ciccotelli."

Patrick ayağa kalktı. "Başka bir şey yapmadan önce Tess'i eleyin. İtirazlarla uğraşmak zorunda kalmak istemiyorum."

"Anlaşıldı," dedi Spinnelli. "Beyler." Kapıyı işaret etti. "Gidip bana biraz kesin getirin. Bugün. Hâlâ o 'anonim kaynağı' istiyorum. İşe koyulun."

Murphy selam verdi. "kontrol etmeye gidiyoruz. Karınla şu anda, geçmişte ya da gelecekte herhangi bir sorun yaşadın mı Marc? Sana biraz çiçek alabiliriz. Küçük bir taşıma ücreti. Eşler çiçekleri sever."

Spinnelli'nin ağzı yukarı kalktı. "Karımla başım hep belada. Ne yazık ki onun zevkleri daha çok büyük parlak taşlara yöneliyor. Git."

Konferans odasından çıktıklarında Aidan Murphy'ye yan yan baktı. "Evlendin mi Murphy?"

"Öyleydi. Artık değil. Listendeki ilk çiçekçi hangisi?"

Konunun değiştirildiği belliydi. "Josie's Posies. O sattı Cumartesi günü biraz zambak." Aidan yürürken Ciccotelli'nin davalarının listesini inceledi. "Sen sür. Bu isimlere bakmak istiyorum. Bu mahkûmlardan bazıları serbest bırakıldı." Saatine bir göz attı. "Adams'ın komisyoncu evine gitmeden önce Sağlık Departmanına uğrayalım ve Adams ile Tess Ciccotelli'nin aynı kişileri kızdırıp kızdırmadığına bakalım."

13 Mart Pazartesi, 10:30

Orta yaşlı bir kadın olan Bayan Tuttle büyük ahşap masasından kaşlarını çatarak onlara baktı. "Müşterilerimizden aldığımız her türlü bilgi gizlidir, Dedektifler. Bunu biliyorsunuz."

"Bir cinayeti soruşturuyoruz hanımefendi," diye yumuşak bir şekilde karşılık verdi Murphy. "Müşterilerinizden biri öldü. Artık mahremiyeti söz konusu değil."

"Ama ortaklarının mahremiyeti öyle. Size yardımcı olamam."

Aidan not defterinden bir resim çıkardı. "Bu Cynthia Adams, hanımefendi. Yirmi iki kat düştükten sonra."

Bayan Tuttle resme baktı, sonra gözlerini kaçırdı, gözleri kapalıydı, ince yüzünün rengi solmuştu. "Gidin buradan, Dedektifler. Size yardım edemem, etmeyeceğim de."

"Biri onu düşürdü hanımefendi," dedi Aidan sessizce ve meramını anlattıktan sonra resmi . "Bu kişi ortaklarından biri olabilir. Kini olan biri. Olası bir enfeksiyondan haberdar edildiklerinde Bayan Adams'ı tehdit eden birini hatırlıyor musunuz?"

"Dedektif," diye başladı, doğrudan onun gözlerine bakarak. "Müşterilerimiz hakkında bir şey açıklasaydım, buraya kimse gelmezdi. Benim işim halkı korumak. Sizin burada olmanız bile bunu zorlaştırıyor. Eğer size bilmek istediklerinizi söylersem, işimi yapmam imkânsız hale gelir."

"Sizi işinizi yapmaktan alıkoymak istemiyoruz. Gerçekten istemiyoruz." Aidan ona en ikna edici olduğunu umduğu bakışını attı. Bunun kolay olacağını düşünmemişti. Tuttle aslında beklediğinden daha fazla yardımcı oluyordu.

"Doktor kayıtlarında Bayan Adams'ın irtibat kişisi olarak siz görünüyorsunuz. En azından onu hatırlayıp hatırlamadığınızı söyleyebilir misiniz?" Bir başka fotoğrafını çekti.

Cynthia not defterinden, bu da ehliyetinden alınmış. "Böyle görünüyordu. Yaklaşık altı hafta önce gelmiş olmalı."

Tuttle dudağını ısırды. "Onu hatırlıyorum. Evet."

"Ortaklarından herhangi birinin, kendilerine haber verildiğinde herhangi bir tehdit ya da öfke ifade edip etmediğini söyleyebilir misiniz? İsim yok, sadece doğru yönde ilerleyip ilerlemediğimizi söyleyin."

"İsim yok mu, Dedektif?"

Aidan başını salladı. "Hayır, hanımefendi."

Nefes aldı. "Bir. Çok öfkeliydi. Ona bunu ödetmekle tehdit etti." Aidan bir adım geri çekildi. "Teşekkür ederim, Bayan Tuttle. Şimdi gidiyoruz."

Murphy cebinden bir çubuk tarçınlı sakız çıkarmadan önce sokağa çıkmalarını bekledi. "İsim listesi almadınız."

"beklemiyordum." Aidan Murphy'nin arabasının yolcu koltuğuna kayd ve ortağının direksiyona geçmesini bekledi. "Ama şimdi biliyoruz ki mahkeme celbi alma zahmetine değecek, ki benim de tek beklediğim buydu."

Murphy trafiğe girdi. "O zaman iyi iş çıkardın evlat. Biraz yemek yiyelim, sonra Adams'ın çalıştığı aracı kuruma gidelim. Sonra da Josie's Posies'e."

Altıncı Bölüm

13 Mart Pazartesi, 15:15

Amy, Tess'in ofisinin kapısını kapattı. "Daha kötüsü de olabilirdi, Tess."

Tess sandalyesine yığıldı. Eyalet ruhsatlandırma kurulu başkanı Dr. Fenwick ile görüşmesi iyi geçmemişti. "Daha iyi olabilirdi."

"Herhangi bir yaptırım yapmadılar. Hâlâ bir antrenmanınız var."

"Çünkü ben yanlış bir şey yapmadım, lanet olsun," diye tersledi Tess, sonra migreninin tuttuğu alnını ovuşturdu. "Özür dilerim. Geldiğin için teşekkürler. Burada olman gerginliğimi azalttı." Tess, avukatı orada olmasaydı Dr. Fenwick'in "onaylamamaktan" daha fazlasını yapacağından şüpheleniyordu. Ama onaylamamıştı. Kurulun, üyelerine yönelik suçlamaları kabul edilebilir bulmadığını açıklamıştı. Kurul, o vizitelerini tamamlarken telefonlarına cevap verilmemesinden hoşnut değildi. Kurul soruşturmayı ve onu izliyor olacaktı. Yetkililer tarafından aklandığında, kurula aynı şeyi belirten bir beyanname sunacaktı. "Kurulun canı cehenneme," diye mırıldandı.

"İşin o noktaya geleceğini sanmıyorum," diye hafifçe takıldı Amy. "Artık çoğunun sağlıklı bir Viagra dozu olmadan bunu yapabileceğini sanmıyorum."

Tess ona sert bir bakış fırlattı. "Hiç komik değil. Burada benim kariyerim söz konusu."

Amy kanepenin koluna oturdu ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak hıçkırığa ağlamaya başladı. "Peki bu konuda ne yapacaksın, Tess?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani bu suçlamanın kontrol edilmeden geçip gitmesine izin veremezsiniz. Kariyerini mahvedebilir."

"Duh."

"Tess, ben çok ciddiym."

Tess ayağa kalktı ve çantasını toplamaya başladı. "Bunu gerçekten kimin yaptığını bulmak için polisle birlikte çalışacağım."

Amy öne doğru eğildi, kaşlarını kaldırdı, yüzünde alaycı bir ifade vardı. "Haber bülteni, evlat. Polis bunu *senin* yaptığını düşünüyor."

Tess bir klasörün içindekileri inceledi, sonra da diğerleriyle birlikte çantaya attı. "Bildiklerini sanmıyorum."

"Todd Murphy olmayabilir ama Dedektif Reagan'ın olduğu kesin."

Tess Reagan'ı, onun o sabah sorduğu soruları düşündü. "Hayır, onun da bildiğini sanmıyorum. Ne olursa olsun, beni suçlayamazlar çünkü ben hiçbir şey *yapmadım*."

Amy'nin gülüşü hiç hoş değildi. "Sanki bu onları durduracak. Uyanın ve kahvenin kokusunu alın. Her gün, hiçbir şey *yapmadıkları* için suçlanmayacaklarını düşünen insanları savunuyorum. Seni böyle düşündüren ne? farklı mı?"

Tess çantasının kapağını , soğuk bir korku dalgası nabzını bir roket gibi hızlandırdı. "Çünkü ben *masumum*, işte bu yüzden."

Amy'nin gözlerinde acı parladı. "Suçlu olduğumu düşündüğüm insanları temsil etmiyorum, Tess."

Tess'in omuzları çöktü. "Özür dilerim. Duygularını incitmek istememiştim." Elini Amy'nin koluna koydu ve arkadaşının gerildiğini hissetti. "Etik değerlerinin *senin* için de benim için olduğu kadar önemli olduğunu biliyorum."

Amy başını sıkıca salladı. " yok." Ama değildi. Bu açıkça görülüyordu. Yine de Amy omuzlarını dikleştirdi. "Bak, bence bu konuya kafa yormalısın. Gazeteyi ara ve onlara kendi tarafını anlat. Bremin'in aceleci davrandığı için aptal gibi görünmesini sağla."

Tess gün boyunca benzer bir plan üzerinde düşünmüştü. ". Gazetelerden herhangi birinde bir bağlantın var mı? Adil olacağına güvendiğiniz biri?"

"Evet, var. Ayarlamaları yapmama izin verin. Kimin ve ne zaman geleceğini sana bildiririm." Amy parmağıyla bir uyarı işareti yaptı. "Benim ayarladığım görüşme dışında başka kimseyle konuşma. Bana söz ver."

". Kaşlarını çatarak saatine baktı. "Saat üçte bir seansım vardı. Kimdi o?" Dudağını ısırды, sonra hatırladı.

Bay Winslow. Ne kadar üzgün bir adam. Hikâyesi neredeyse kalbini kıracaktı. "Amy, bu hastayı görmem gerekiyor. İşim bitince seni ofisinden ararım."

Amy ceketinin düğmelerini ilikliyordu ki kapı hafifçe çalındı. Denise kafasını içeri uzattı. "Doktor, size yirmi kadar mesajım var. Çoğu muhabirlerden, yarım düzinesi de hastalardan." Kaşlarını çatı. "Üçü yarınki seanslarını iptal etti."

Tess içini çekti ve Denise'in uzattığı mesaj yığınının alıp her birini taradı. "Sanırım biraz yıpranma beklenebilir."

"Dedektif Reagan iki kez aradı. Müsait olur olmaz onu aramanızı istedi. Acil bir durum. Cep numarasını bıraktı. Oh, ve birinci hatta bir çağrı var. Bay Winslow hakkında. Bay Winslow olduğunu iddia eden biri.

Winslow'un komşusu. Sizinle konuşmak için ısrar etti. Mesaj bırakmadı."

Tess'in başı döndü, "komşu" kelimesi kalbinin karnına doğru neden oldu. "Ne?"

"Bay Wins'in bir komşusu-"

Tess telefona doğru sıçradı. "Kahretsin. Oh, ." Tess masasındaki telefona koştu ve elleri titreyerek açtı. "Alo?"

"Dr. Ciccotelli?"

Aynı kadın değildi. Bu kadının sesi, Cynthia Adams'ın komşusu olduğunu iddia eden kadından daha yaşlı geliyordu. *Lanet olsun*. El salladı Denise ve Amy'yi sessizliğe davet etti. Derin bir nefes aldı ve sesinin sabit olmasını diledi. "Ben Dr. Ciccotelli. Sorun nedir?"

"Hastalarınızdan biri olan Avery Winslow'un komşusuyum. Avery için endişeleniyorum. Bütün gün dairesinde ağlıyordu. Onu kontrol etmek için kapısını çaldım ama bana söyledi. Elinde bir silah vardı, Doktor."

Oh, Tanrım. "Polisi aradın mı?"

"Hayır, sadece sen. Tanrım, sanırım 911'i aramalıydım. Şimdi ararım."

"Hayır. Ben yaparım. Teşekkür ederim, Bayan-?" Telefon kulağında tıkırdadı.

"Kahretsin." Elleri titreyerek Reagan'inkini bulana kadar mesajları sıraladı.

"Kahretsin. Lanet olsun. Denise, 911'i ara. Polis Bay Winslow'un dairesine gitsin.

Onlara intihara meyilli olduğunu söyle. Sonra bana adresini bul. Arabama indiğimde almak için seni ararım. *Yürü, Denise*." Yüzü bembeyaz olan Denise söyleneni yapmak için ortadan kayboldu. "Kahretsin, cep telefonum nerede?"

Amy elini Tess'in ceketinin cebine attı. "İşte burada. Sakin ol, Tess."

"." Boğazından dehşet dolu bir hıçkırık yükseldi ve Reagan'ın numarasını çevirirken onu geri itti. Ceketini almış ve dışarı çıkmıştı.

ofis kapısını açtığında. "Reagan."

"Dedektif Reagan, bu Tess Ciccotelli."

"Dr. Ciccotelli, bütün öğleden sonra size ulaşmaya çalıştım." Sesi bir kez daha gergin ve öfkeliydi. "Biz-"

"Her , beklemesi gerekiyor." Asansörü atladı ve merdivenleri koşarak çıktı, Amy'nin arkasından geldiğinin farkında bile değildi. "Yardımaınıza ihtiyacım var. Bir telefon daha aldım."

"Kim?"

"Avery Winslow. Sekreterim şu anda 911'i arıyor. Winslow'un adresine ihtiyacınız olursa onu arayın. Hemen geliyorum. Lütfen benimle orada buluşun."

"Yapacağız."

"Acele edin, Dedektif." Telefonunu kapattı ve otoparka daldı. "Arabam şurada."

"Benimkini alıyoruz." Amy onun kolunu tuttu ve ters yöne doğru yönlendirdi. "Araba kullanacak durumda değilsin." Bir yıl gibi gelen bir dakika içinde Amy'nin Lexus'una ulaştılar. Amy garajdan çıkıp trafiğe girdiğinde Tess titriyordu.

Amy'nin eli kendi elinin üzerine kapanınca sıçradı. "Nefes al, Tess. Sadece nefes al. Seni oraya olabildiğince hızlı götüreceğim."

13 Mart Pazartesi, 1545

"Hediye etiketi var mı?" Murphy sordu.

Aidan ayağa kalktı, Bay Avery Winslow'un Colt 45'liğini eldivenli iki parmağının arasında tutuyordu.

Bay Winslow'un artık buna ihtiyacı olmayacaktı.

"Hediye etiketi yok." Adamın oturma odasının her yerinde sadece beyinler ve kafatası parçaları vardı. Bilgisayar masasının arkasındaki duvar enkazı taşıyordu ama Winslow'un bilgisayar monitörü kaplıydı, klavye kırmızı, gri ve yapış yapıştı. Monitör . Kan ve doku ardında bir dizi resim kayarken ekran aydınlanıp kararıyordu.

Murphy dağınıklığın içinden slayt gösterisini inceleyebilecek kadar ekrana yaklaştı. "Bebek resimleri. Küçük bir oğlan."

Winslow'un cesedinin yanında tekerlekli bir sandalye yan yatıyordu. Aidan, "Bilgisayar koltuğunda oturuyordu ve sırtı ekrana dönüktü," dedi.

Murphy homurdandı. "Atışın gücü onu monitörün içine fırlatmış olmalı."

Aidan cesedin yanına çömeldi. "Elinde bir ayı tutuyor." Nedense bu cümle boğazını sıktı. Yutkunarak Murphy'ye baktı. "Altın bir hediye etiketi olan doldurulmuş bir oyuncak ayı. Öncekiyle aynı türden. 'Mutlu Yıllar, Avery, Jr.'"

Murphy felsefi bir tavırla yüzünü buruşturdu. "Ama çiçek yok," diye gözlemledi. "Belli ki onun tetikleyicisi değil."

"İşte ayının geldiği kutu." Murphy kutuyu bir not defteriyle birlikte sehpadan aldı. "Bugün saat üçte Tess'le buluşacaktı."

Jack Unger kapı aralığından, "Dikkati dağılmış gibi görünüyor," dedi. "Spinnelli her ihtimale karşı beni burada istedi." Olay yerini eleştirel bir gözle inceledi. "Ekibimi buraya getireyim ve başlayalım."

Aidan ona banyoyu işaret etti. "Bak bakalım ilacı var mı? Her şeyi etiketleyin ve poşetleyin, aspirinleri bile."

Jack omzunun üzerinden hafif sabırsız bir bakış fırlattı. "Merak etme, Aidan. Buranın üzerinden bir cımbızla geçeceğiz."

Murphy bilgisayar masasının yanına gitti ve eldivenli parmağıyla fareyi dürttü. "Bilgisayar bu slayt gösterisinde takılı kaldı. Fareyi hareket ettirmek onu durdurmuyor."

"Beyin lapası ile karışmış olabilir." "Öyle düşünmüyorsun, değil mi?"

Aidan başını salladı. "Hayır. Sabit diski de getirtelim. Yatak odasını mı mutfağı mı istersin?"

"Ben yatak odasını alacağım."

Aidan'ı mutfağı araması için bıraktı. Kirliydi, lavaboda bir yığın bulaşık vardı. Fırına dokundu. Sıcaktı, kadran en yüksek ayara getirilmişti. Ama kapıyı indirdiğinde onu karşılayan manzaraya hazırlıklı değildi. Öğürerek geri adım attı, çünkü ne olduğunu tam olarak anlamıştı. "Murphy! Gel de şuna bir bak."

Murphy hiç vakit kaybetmeden omzunun üzerinden bakmak için acele etti. "Ne oluyor be?"

"Bu gerçek değil," dedi Aidan acımasızca. Mendilini çıkardı ve kızartma tepsiyi fırından çıkana kadar fırın rafını çekiştirdi. "Sadece bir oyuncak bebek ama gerçek gibi görünüyor." Bebeğin parmakları, ayak parmakları ve burnu erimişti ve yanan saçların kokusu burnunu ve gözlerini yakıyordu. "Gerçek sa ve her şey."

Jack arkalarından, "şunu," diye emretti ve Aidan hemen itaat etti. "Ne kadar zamandır orada olduğunu, içeriden gelen seslere bakarak anlayabiliriz. içerideki sıcaklık." Jack fırının ışığını yaktı ve camın baktı. "Bu ..." Başını iki yana salladı. "İnsanlık dışı. Bu adamın hikâyesi nedir?"

Murphy bir çekmeceyi açarak, "Tess bize söyleyebilir," dedi. "Aidan, bak."

Aidan bir yığın fırın eldiveninin üzerinde duran tabancaya tiksintiyle baktı. "Bebeği bulmasını, delirmesini ve sonra da bunu bulmasını umuyorlardı."

Oturma odasından bir ses geldi. "Dedektifler?" Aidan oturma odasına geri döndü, adli tıp teknisyeni Winslow'un cesedinin başında kaşlarını çatmış duruyordu. "Ben VanderBeck'in ofisinden Johnson. Julia bu adamın kraliyet muamelesi gördüğünü söyledi. Ne arıyorum ben?"

"Başlangıç için ölüm zamanı," dedi Aidan. " toksikoloji ekranı."

Johnson cesedin yanına çömeldi. "Hâlâ sıcak. Kan pıhtılaşmaya başlamamış. Tetiği en fazla bir saat önce çekmiş olmalı. Ayının nesi var? Dostum, şuna bak," diye devam etti, cevap beklemeden. Başını kaldırdı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Annem her zaman onu yoldmaya zorladığımızı söylendi, ama gerçekten bunu yapan birini hiç görmedim."

Aidan daha yakından bakmak için eğildi. Winslow sol elinde, gümüşle işlenmiş bir avuç koyu kahverengi sa tutuyordu. Aynı salar kafasının arkasından gevşekçe sarkan bir kafa derisi parçasından da sarkıyordu.

Johnson ayıyı Winslow'un elinden yavaşça aldı ve incelemek için havaya kaldırarak yavaşça döndürdü. "Saçı da ayının üzerinde. Ayıyı yakalamadan önce iki eliyle çekip çıkarmış olmalı."

"Sana ne yaptılar Winslow?" Aidan mırıldandı. "zgnm

Dedektif, burada biraz boşluğa ihtiyacım var. Çekilebilir misiniz?"

Aidan dikkatlice kenara çekildi ve boğuk bir çığlık bakışlarını açık kapıya çevirene kadar ME'nin hareketlerine odaklandı.

Tess Ciccotelli'nin paltosuz, saçları ve takım elbisesinin ceketi sıırıslıklam bir halde durduğu yer. Yüzü tamamen kansızdı. Bir eliyle ağzını kapatmıştı ve koyu renk gözleri dehşet içindeydi. Oturma odasına doğru tökezleyerek tek bir adım attı ve durdu.

"Oh, hayır," diye fısıldadı. "Oh, Avery."

Koridorda duran bir üniformalı kolunu tuttu. "Özür dilerim, Dedektif. Beni atlattı." Polis onu çekti ama kadın çırpındı, gözleri Avery Winslow'un vücudundan hiç ayrılmadı. Polis tekrar çekti, bu sefer daha sert. ", *Doktor*." Bu terim hiç de saygılı değildi ve adamın ellerini kızın üzerinde görmesiyle birlikte Aidan'ın öfkesinin kabarmasına neden oldu.

"Ellerinizi onun üzerinden çekin, Memur Bey." Sesini sakın tutma çabalarına rağmen, yine de bir hırıltı olarak çıktı.

Polis gözlerini kırıştırdı, gerçekten şaşırmıştı. "Bu Tess Ciccotelli, Dedektif. O-"

"Onun kim olduğunu biliyoruz," dedi Aidan sert bir sesle. "Bırakın onu gitsin."

Yüzü kararan polis memuru, Ciccotelli'yi küçümseyen bir bakışla geri adım atarak ona itaat etti ama Ciccotelli bunu fark etmedi bile. Murphy eldivenlerinden birini çıkardı, onu omzundan tutup çekti. "Gel bakalım, Tess," diye mırıldandı. "Şu anda yapabileceğin hiçbir şey yok. Seni eve götürmesi için birini çağırayım."

Murphy'nin elinden omuz silkti. "Oğlunu kaybetti," dedi sanki hiçbiri konuşmamıştı. "Onun bebeği." Gözlerini Aidan'ın kılere kaldırdı ve o anda masumiyetine dair tüm şüphe kırıntıları . . . basitçe silindi. Gözlerinde ısırap vardı. Ve gerçek.

"Oğlunu nasıl kaybetti?" Aidan sessizce sordu. Ve taktığı renkli ipek eşarabın altından boğazının çalışmasını izledi. Çok yanılmıştı. Bunu şimdi anlayabiliyordu.

"Geçen yazdı," diye mırıldandı. "Hava çok sıcaktı, hatırladın mı? O sabah işe gitmek için kapıdan koşarak çıkıyordu ki karısı ona oğullarını kreşe bırakma sırasının kendisinde olduğunu hatırlattı." Gözleri tekrar Winslow'un vücuduna kaydı ve titreyen dudaklarını büzdü.

Göz ucuyla Johnson'ın ellerini sabit tuttuğunu ve Jack'in mutfak kemerinden onu izlediğini gördü. Ciccotelli hepsinden habersiz konuşmaya devam ediyor, sesi ensesindeki tüyleri diken diken eden uhrevi bir nitelik kazanıyordu.

"O istemedi. Meşguldü. Ve geç kalıyordu. Akli randevularla doluydu ama karısının istediğini yaptı çünkü bebekle ilgili görevleri eşit olarak paylaşıyorlardı ve ..." Boğazı tekrar düğümlendi. "Ve çünkü oğlunu seviyordu. Bebeği araba koltuğuna bağladı ve yola koyuldu. Trafik kötüydü ve o daha da geç kaldı. Sakinleşmek için bir CD açtı. Sonunda işe vardı ve içeri koştu. Bekleyen müşterileri vardı. Yol boyunca bir yerlerde oğlunu unutmuştu. Ta ki birkaç saat sonra dışarıda bir kargaşa duyana kadar. Otoparkta bir polis arabası ve bir ambulans vardı. Memurlardan biri bir arabayı kırıyordu. pencere."

Gözlerini kapattı. "Onun minibüsüydü, Bay Winslow'un, bebek hâlâ içindeydi. Minibüsün içindeki sıcaklığın yüz on dereceye ulaştığını söylediler. Bebeğinin beyni" Başını sallayarak devam edemedi. Devam etmesine gerek yoktu. Çizdiği resim son derece netti.

Aidan sadece o sahneyi hayal edebiliyordu, orada duran ve böylesine korkunç bir şey yaptığını bilen bir babanın çılgınca çaresizliğini. O babanın fırında pişen bir oyuncak bebek bulduğu görüntü daha da korkunç bir hal aldı.

"Avery orada durup izlerken bebeği hayata döndürmeye çalıştılar ama artık çok geçti," diye ağır ağır sözlerini bitirdi. "Oğlu en az iki saat önce ölmüştü."

Aidan derin bir nefes aldı. Tüm yeğenlerini, kendi kardeşlerinin sık sık ne kadar meşgul olduklarını düşünmenin sırası değildi. İyi ebeveynlerin bile başına böyle trajik bir hata nasıl gelebilirdi? Ama yine de düşündü. Ve düşündüğü için de boğazını kabaca temizledi. "Size ne zaman geldi?" "İlk kez intihara teşebbüs ettikten sonra. Karısı onu terk etmişti.

Sonra. Kendinden nefret ediyordu. Ve tanıdığı herkes onu suçladı." Gözlerini açtı, adamın bakışlarıyla buluştu. "Bu bir kazaydı, Dedektif. Korkunç bir kazaydı."

Johnson sessizce yeniden çalışmaya başlamıştı. "Dedektifler, altında bir şey var," dedi ve Winslow'un cesedinin altından küçük bir tabak büyüklüğünde yassı bir kutu çıkardı.

Murphy kutuyu aldı ve kapağını kaldırdı. İçindekileri görebilmeleri için kutuyu eğerken şaşkın bir ifadeyle başını kaldırdı. "Bu bir CD. *Phantom of the Opera'nın* müzikleri. Neden?"

Sanki kırk voltluk bir şokla sarsılmış gibi irkildi. Kutudaki CD'ye bakarken parmak uçları dudaklarını bastırdı. "Bu onun müziği idi."

o gün dinledi. Kendini kaptırmıştı, dedi, 'Music of the İyi geceler.' Yine zorlukla yutkundu. "O günden sonra tek duyabildiği bu oldu. Bu ve bebeğinin ağlaması. Uyuyamadı, işlevini yerine getiremedi. İşini ve karısını kaybetti. Suçluluk duygusu onu uçurumun kenarına sürükledi."

Aidan, "Biri onu itmiş," dedi ve Aidan başını salladı.

"Evet. Yaptılar."

Murphy kutunun kapağını yerine taktı ve Jack'e verdi. "Poşetleyin.

Lütfen." "Dedektifler." Johnson cesedi yan çevirdi ve bir renk ortaya çıkardı.

Sekiz buçuğa on bir ebatlarında, parlak bir fotoğraf. Ve Melanie'nin asılmasından daha korkunçtu. Aidan'ın midesi altüst .

gözlerini kaçırdı, bir şekilde . Mavi bir tulum giyen bir bebek arkaya bakan bir araba koltuğunda oturuyordu, yüzü kızarmış ve şişmişti, yüz hatları zar zor seçilebiliyordu.

Hareketleri sert olan Tess Ciccotelli kapı aralığından Aidan'ın yanına doğru yürüdü ve yere baktı. "Bu onun oğlu." Sesi sertti, şimdi de öfkeden titriyordu. "Polis o sabah onu böyle buldu."

Gözleri kayarak kapandı ve dudakları acıyla kıvrıldı. "İronik olan ne biliyor musun? Bunu her kim gönderdiyse göndermesine gerek yoktu. Avery Winslow gözlerini her kapadığında bu resmi görüyordu."

Birkaç dakika boyunca kimse tek kelime etmedi. Sonra Murphy bir nefes verdi. "Masanın üzerinde bir zarf var, resimle aynı boyutta." Yüzünü buruşturarak kan ve beyinle kaplı olmayan tek köşeyi kavradı. Sonra da iade adresini tısladı. "'Dr. T. Ciccotelli, MD.' Kabartmalı, Tess. Seninkilerden biri."

Ağzı açık kaldı, vücudu dondu kaldı. Dehşete kapılmış bakışları zarftan resme, oradan da Avery Winslow'un cesedine kaydı ve gözlerinde fırtınalar koptu. "Özür dilerim. Gitmem gerekiyor." Topuklarının üzerinde döndü ve kapıya doğru koştu.

Murphy onun peşinden gitti ama Aidan eldivenlerini çıkararak başını salladı. "Ben giderim." Merdiven boşluğunun kapısına doğru yöneldi. "Dr. Ciccotelli, bekleyin." Yüzünü kararlılıkla başka yöne çevirerek yürümeye devam etti. Ciccotelli onu kapıya kadar takip etti ve ilk katın yarısında başının üst kısmını gördü. "Doktor, durun." Kısa bir süre tereddüt etti, sonra daha da hızlandı, bir köşeyi dönüp bir sonraki kata inerken denge için tırabzana tutundu.

Tess koştu, merdivenler ayaklarının altında bulanıklaşıyordu. Reagan hâlâ geliyordu.

Ayak sesleri arkasında , gittikçe yükseliyordu. Ama duramıyordu, nefes alamıyordu. Bir dakikaya ihtiyacı vardı. Nefes almak ve sakinleşmek için sadece bir dakika.

Bu resim . . . Tanrım. Bunu kim yapar ki? Kim bu kadar zalim olabilirdi? O resim... o iğrenç müstehcenlik onun zarfında gelmişti. Köşesinde benim adım yazıyordu. Avery zarfı ona güvendiğı için açmıştı. Boğazı düğümlendi. Neler düşünmüş, neler hissetmiş olmalıydı. Oğlunu o halde görmenin ve bunun benden kaynaklandığını düşünmenin acısı. Sonra da silahını ağızına soktu ve tetiğı çekti.

O ölmüşü. Avery ölmüşü. Ama bu ne kadar kötüyse, daha büyük gerçek çok daha kötüydü. Bir saat önce bile kendi kendine suçsuz olduğunu, Cynthia Adams'ın ölmesini isteyen biri tarafından kullanılan bir araç olduğunu söyleyebiliyordu.

şimdi bunun doğru olmadığını biliyordu. Artık Cynthia ve Avery'nin araç olduğunu biliyordu. Asıl hedef . . . *bendim*. İki masum insan öldü. *Benim yüzümden*.

Hıçkırarak nefes aldı ve aniden durdu, kalbi kulaklarında çarparken ve dizleri çökerken tırabzana tutundu. Bir basamağı oturmak için kendini alçalttı, aldığı her nefes bir öncekinden daha zordu.

Reagan'ın ayak sesleri önce yavaşladı, sonra kesildi. arkasındaydı. Artık merdiven boşluğundaki tek ses kendi hırıltılı nefes alış verişiydi.

"Tess," dedi. Başka bir şey demedi. Sadece bu kadar.

Ama adının tek hecesi aralarında geziniyor, kendine ait bir hayatla titreşiyor gibiydi. Gözlerini önündeki duvara dikti. "Kasabayı terk etmeyeceğim," dedi ve ayağı kalktı. "Sana söz veriyorum. Söz veriyorum.

Elimden gelen her şekilde işbirliğı yapacağım." Tahta gibi bir sesle tekrar yürümeye başladı ve adam onu soldan geçene kadar yarım kat daha inmişti. Sahanlıkta durdu ve iri gövdesiyle yolunu kesti. Tess son basamakta durdu, dizleri titriyordu.

Seni tutuklayamaz, dedi kendi kendine. *Sen hiçbir şey yapmadın.*

Ama eğer isterse bunu yapabileceğini ve bu konuda yapabileceğı hiçbir şey olmayacağını biliyordu. "Özür dilerim, Dedektif." Sesi titriyordu ve kendi zayıf korkusunu lanetledi. Bu Avery ve Cynthia hakkında olmalıydı, ama o

olmadığını kabul edecek kadar pragmatistti. Her şey onunla ilgiliydi.

"Bütün öğleden sonra bana ulaşmaya çalıştınız. Ne buldun?"

O kadar yakın duruyordu ki, iç çekişini yanağında hissedebiliyordu. Güçlü ve sağlamdı, gözleri keskin ve sertti ama yine de içindeki şefkati görmüştü. Cynthia için. Avery için. Ve bir an için, onun suçlaması yerine korumasının muhatabı olmanın nasıl bir şey olacağını merak etti. O an kısa sürdü.

"Cumartesi günü genç bir kadına zambak satan üç çiçekçi bulduk," dedi acımasızca. "Hepsine kredi kartıyla ödeme yapmış."

Tess'in sormasına gerek yoktu. O zaten biliyordu. Cesaretini toplayarak gözlerini onunkilere dikti. Ciddiydiler ama suçlayıcı değillerdi. "Benim," dedi açıkça.

Bir kez başını salladı. "Evet."

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Bunu ben yapmadım, Dedektif. Bunların hiçbirini." Gözlerini kaçırdı. "Bana inanmanızı beklemiyorum."

"Ben de sana inanmayı beklemiyordum."

Sersemlemiş bir halde gözlerini adamın gülümsemeyen yüzüne çevirirken nabızı bir kez daha hızlandı. "Bana inanıyor musun?"

Sanki bu noktaya nasıl geldiği tam bir muammaymış gibi kaşları çatıldı. "Evet."

"O zaman ..." Kelimeleri yüksek sesle söylemekten neredeyse korkuyordu. "O zaman beni tutuklamayacak mısınız?"

"Hayır." Tırabzanın ucundan tuttu ve sahanlıkta bir adım geri çekildi, yoğun gözleri sıkıntılıydı. "Ama nedenini anlamam gerek."

"Bilmiyorum. Sadece bir araç olduğumu sanıyordum. Bir piyon. Ama ."

"Bu sabah hedefin sen olabileceğini düşündüm. Şu ana kadar emin değildim."

Başını öne eğdi. "Neden bu sabah? Ne değişti?"

Birkaç saniye uzaklara baktı. Tekrar baktığında gözleri donuklaşmıştı. "Dün öğleden sonra savcılık için ifade verdiğin davaların bir listesini istedim. Bir sürü dava vardı, size tuzak kurarak kazanç sağlayabilecek bir sürü insan vardı. Size bir özür borçluyum, Dr. Ciccotelli. Yanılmışım."

Kadının unvanını kullanması duvarı yeniden dikmeye yaradı. Yine de resmiyet, haftanın her günü suçlamayı yenerdi. "Teşekkür ederim."

"Buradan nereye gideceğimize karar vermeliyiz." Saatini kontrol etti. "Gideli çok oldu. Üst kata geri dönmeli ve

sahne. Hadi, seni yukarı çıkarayım, sen de asansöre geri dönersin."

Tess başını iki yana salladı, düşüncesi midesini bulandırdı. "Bu doğru. Ben merdivenleri kullanacağım."

Bakışlarından onun deli olduğunu düşündüğü anlaşılıyordu. "Dokuz katlı."

Dokuz kat ya da on dokuz, fark etmezdi. Tess sadece tamamen kaçınılmaz olduğunda asansöre binerdi. Bu da genellikle yirmi katlık bir hedef gerektiriyordu. ya da daha üst katlarda. Şu anki durumunda, sadece dokuz kat için bile olsa, sekize onluk bir kutuda mahsur kalmayı düşünmek bile istemiyordu. "Bir buçuk kat aşağı indim, yani şu anda sadece yedi buçuk kat var. Yukarı çıkın ve işinizi bitirin, Dedektif. Avery Winslow için en azından bunu yapabiliriz. Ben iyi olacağım. Oturup konuşmaya hazır olduğunda beni ara. Mahkeme değerlendirmelerimle ilgili notlarımı gözden geçireceğim. Belki listendeki isimlerden birinin kurtulmasına yardımcı olur." Aşağıya baktı, sonra tekrar yukarıya, onun gözleriyle buluştu. "Bana inandığınız için teşekkür ederim Dedektif."

Adam bir kez başını salladı ve iki basamak yukarı çıkarken o da iki basamak aşağı indi. Ensesine bir şey battı ve başını kaldırıp baktığında adamın durduğunu ve aşağıya baktığını gördü. Ağzında acımasız bir çizgi vardı, mavi Gözleri parlaktı ve onun incelemesi altında ısınan yüzüne odaklanmıştı. Eskisi gibi suçlayıcı bir bakış değildi ama bu yeni ifade de en az onun kadar yoğundu. Nabızı hızla atmaya başladı.

" ederim Doktor," dedi sonunda, gayet ağırbaşlı bir şekilde. Sonra merdivenleri ikişer ikişer çıktı ve bir dakika geçmeden başının üzerindeki kapı açılıp kapandı, ses merdiven boşluğunda yankılandı.

Tess kocaman bir ciğer dolusu hava çekti, başının döndüğünü hissetti. Dedektif Aidan Reagan güçlü bir adamdı. Kategorize etmeye bile çalışmayı reddettiği o uzun bakışın etkisiyle teni karıncalandı. *Olmadığı için minnettar ol. Seni tutukluyorum*, Tess, dedi kendi kendine. Merdivenlerden inmeye başladı, aynı anda hem rahatlamış hem de suçluluk duyuyordu. Tutuklanmayacaktı.

Ama iki kişi hâlâ ölüydü. Bunu değiştiremezdi.

Hâlâ dizlerinin bağı çözülmüştü ve başı dönüyordu, kalan yedi buçuk katı çıkmayı başardı, Amy asansörden indiğinde birinci kat merdiven boşluğundan çıktı, Tess'in taba rengi paltosu kolundaydı. Arkadaşının gözleri hemen kısıldı. "Yukarıda ne oldu? Sonunda bir park yeri buldum ve seni bulmak için yukarı çıktım ama asansörden inmeme izin vermediler. Dedektif Reagan'ın seni merdivenlerden aşağı kovaladığını söyleyen sümüklü bir polis nöbet tutuyordu. Seninle yine şehir merkezinde buluşmak zorunda kalacağımı düşündüm."

"değildi. Avery Winslow öldü."

"O kadarını tahmin etmişim," dedi Amy. "Her yerde polisler ve CSU var."

"Başka bir resim daha vardı." Bu düşünce midesinin bulanmasına neden oldu. "Resim ofisimden bir zarfın içinde geldi, Amy."

Amy'nin kaşları birbirine çarptı. "Bu iyi bir şey değil ama herkes bir zarf çalabilir. Bu dünyanın sonu değil."

"Avery Winslow için."

"Buna sen sebep olmadın, değiştiremezsin de. Paltonu al. Seni eve götüreceğim."

Tess küçük bir minnettarlık gülümsemesiyle aldı. Trafik durma noktasına geldiğinde yarım blok ötedeki Amy'nin arabasından fırlamış ve ceketini arka koltukta bırakmıştı. "Teşekkürler. Tek iyi şey Reagan'ın bunu benim yapmadığımı bilmesi."

o."

"Öyle, değil mi? Ve bunu size büyük dedektif mi söyledi?"

Tess onun alaycı ses tonundan rahatsız olarak ayaklarının üzerinde kaydı. "Evet, öyle yaptı."

Amy'nin gülüşü bir alaydan farksızdı. "Ve sen de ona inandın mı?"

Tess başıyla onayladı. "Evet, inandım."

"Lanet olsun, Tess, aptallık etme."

Tess omurgasını dikleştirdi, küstahlaşmıştı. "Ben ."

Amy kapıyı iterek sokağa çıktı. "Eğer bir polisin sana söylediği her şeye inanıyorsan, aptalsın demektir. Arabam iki blok ötede park halinde." Tess'in yüzünü eleştirel bir gözle inceledi. "görünüyorsun. Ben arabayı getirene kadar burada beklemek ister misin?"

Tess başını iki yana salladı, hakaretin acısı hâlâ geçmemişti. "Yürüyüş bana iyi gelecek."

Amy omuz silkti ve yürümeye başladı. "Her neyse. Bak, sana aptal dediğim için özür dilerim ama burada beni korkutuyorsun. Polis onlara güvenmeni istiyor. Bu dümenin bir parçası. Reagan'ın inanılmaz mavi gözleri var ve samimiyetinden eminim ama sonuçta o bir polis. Polisler itiraf ettirmek için yalan söylerler." Ona sert bir bakış attı. "Onunla merdiven boşluğunda konuştun, değil mi?"

Tess gözlerini ileri dikti. "Sadece söylemek için." "Ve daha sonra konuşmak için bir araya gelmenizi istedi."

Amy'nin sözlü saldırısı altında sarsılan çenesini kaldırdı. "Aslında ben teklif ettim."

Amy'nin küçümseyici kahkahası homurdandı. "Senden ne kadar söylemiştim? İki katına çıkarmam gerekecek."

Tess dişlerini sıktı ve hiçbir şey söylemedi.

Amy sabırsızca ofladı. "Şimdi *de* bana kızılıyorsun çünkü tek sana doğruyu söyleyen biri. Tess, polise güvenme. Reagan o uzun kirpiklerini kırıştıracak ve ona her şeyi anlatman için o film yıldızı gülümsemesini gösterecek. Ve tatlım, *söyleyeceğin* her şey sana karşı kullanılabilir ve kullanılacaktır. Beni bu kadar uğraştırma. Çeneni kapalı tutarsan her şey yoluna girecek. Avukatın olmadan hiçbir dedektifle konuşma. Son kontrol ettiğimde, o bendim. Söz veriyor musun?"

Tess soğuk ellerini ceplerine soktu, hangisinin onu daha çok sinirlendirdiğinden emin değildi - Amy'nin mu yoksa Tess'in karakter yargılama yeteneğine dair oldukça aşağılayıcı görüşü mü? *Ben psikiyatrist falan değilim ki*, diye düşündü alaycı *bir tavırla*. Polisle çalışmak bir hata değildi. Başka kimse ölmeden bu işi bitirmek için tek umudu bu olabilirdi. "Peki ya hayır dersem, Danışman?"

Amy kaldırımın ortasında durdu ve Tess'i de aynısını yapmaya zorladı. Arkadaşı tamamen ciddiydi, gözleri jilet gibi keskin, yanakları öfkeden kıpkırmızıydı. "O zaman kendinize başka bir avukat tutmanız gerekecek *Doktor*, çünkü sizi ben temsil etmeyeceğim." Sonra tekrar yürümeye başladı ve Tess'i kaldırımında ağzı açık bir şekilde Amy'nin arkasından bakarken bıraktı. Amy kalabalığın içinde kaybolurken, Tess bir saat içinde ikinci kez birinin kendisine o çirkin ses tonuyla "Doktor" dediğini fark etti.

İlki Avery Winslow'un kapısının önündeki polisti ve kolunu tutuşu muhtemelen bir çürük bırakmıştı. Ama Aidan Reagan onunla yüzleşmişti. Polise ellerini çekmesini söylemişti ve bunu kibarca da söylememişti. Reagan onun için ayağa kalkmıştı. Ama kendi kendine, bunu yapmanın onun doğasında olduğunu söylemişti. Görünüşe göre böyle bir yapısı vardı.

Eve dönmek için mevcut seçenekleri gibi bu da ayıltıcıydı. Amy çoktan gitmişti ve Tess peşinden koşsa bile ona yetişemezdi, ki bunu yapmayacaktı. Ama ofisinden evrak çantası ya da cüzdanı olmadan çıkmıştı. Cebinde bir elli dolar bozuk para, biraz tiftik ve telefonu vardı. *Evde olsaydım Vito'yu arayabilirdim ve gözünü kırpmadan gelirdi.*

Bu düşünce gözlerini kırpmasına neden olacak kadar beklenmedikti. Ve dişlerini sıkmasına. Artık evi Chicago'ydu, Güney Philadelphia değil. Ve kardeşi Vito yüzlerce kilometre uzaktaydı. *Onu özliyorum.* Bunu kendine itiraf edebilirdi.

I

hepsini özliyordu. Ararsa Vito'nun geleceğini biliyordu. Ama bu kardeşinin babasıyla sorun yaşamasına neden olacaktı ve bunu istemiyordu. Şimdi eğer gerçekten tutuklanmış olsaydı . . . Evet, o zaman Vito'yu arardım. Ama tutuklanmamıştı, o yüzden tartışmalıydı.

Jon şu anda ameliyatta olacaktı ve Denise de gitmiş olacaktı. Avery'nin binasının yüksekliğine baktı. Murphy ve Reagan hâlâ .

Avery Winslow'dan geriye kalanlar gibi. Gözlerini anılara karşı kapattı, göz kapaklarına çarpan resimler karşısında hızla açtı. Avery orada yatıyordu, kafasının yarısı uçmuştu. Cynthia, vücudu parçalanmış. Ve Cynthia'yı ölüme sürükleyen kendi sesi. Bu görüntüler sonsuza dek peşini bırakmayacaktı.

Oraya geri dönemezdi, bununla tekrar yüzleşemezdi.

Her ne kadar canını sıkarsa da Amy'nin uyarısı zihninde dönüp duruyordu. Reagan iyi bir adamdı, iyi bir polisti. Murphy öyle demişti. Yine de Murphy onun getirilmesine ve sorguya çekilmesine izin vermişti. Mantıken onun işini yaptığını biliyordu. Ama yine de canı yanmıştı. Ve bir polisin güveninin ne kadar çabuk bir kenara bırakıldığını gösteriyordu.

Reagan ve Murphy'ye yardım edecekti. Ama dikkatlice. Şimdilik oturacak ve soğuktan kurtulacak bir yere ihtiyacı vardı. Etrafına bakındı, yönünü buldu. Lemon'dan sadece birkaç blok ötedeydi, beş parasız kabul edileceğini bildiği bir yerdi.

13 Mart Pazartesi, 1645

Joanna, hantal bir av köpeğini bir kadının yanından geçerken mırıldanarak özür diledi. Tess Ciccotelli, sokaktaki diğer herkes gibi, rüzgâra ve yağmura karşı başını eğmişti. Peşinden rahatça gidebilmek için. Bütün öğleden sonra kadını takip etmişti ve şimdi Ciccotelli'nin müşterilerinden birinin daha öldüğünü biliyordu. Bu da başka bir manşet haberi olacaktı.

Cy Bremin'in imzasıyla. *Cesedimi çiğnemedim.* Kelime oyunu yapmıyorum.

Gözleri kısıldı, hâlâ köşeyi dönmüş olan ve şu anda batıya doğru ilerleyen deneğine odaklanmıştı. Schmidt piçinin hikâyesini Bremin'e atmayacağını garanti altına almak için ayrıcalığa ihtiyacı vardı.

Tess Ciccotelli'ye engelsiz erişime ihtiyacı vardı. İstedğini elde edebilecek gibi görünüyordu. Joanna'nın hâlâ kafasını kurcalayan bir hareketle, Ciccotelli savunma avukatını kovmuştu. Hem de sokak ortasında. Çünkü psikiyatrist gerçekten de polislerle işbirliği yapmak istiyordu.

Şahsen, Joanna avukatla aynı fikirdeydi. Ciccotelli bir aptaldı. Ya da, ki bu da bir düşünceydi, belki de gerçekten yanlış bir şey yapmamıştı ve bu gerçekten özenle hazırlanmış bir tuzaktı. Açıkçası, başlıkta "Joanna Carmichael" yazdığı sürece hangisinin doğru olduğunun pek bir önemi yoktu.

Yedinci Bölüm

13 Mart Pazartesi, 1645

Aidan, teknisyen Johnson Winslow'un ceset torbasını fermuarını çekerken geri döndü. Sedyenin önünden çekildi ve Murphy'nin yanına doğru yürüdü. "O iyi," dedi Aidan, sesi alçaktı. "Ona kredi kartlarından bahsettim. Onun olduklarını söylememe gerek yoktu. O zaten biliyordu."

"Sen onunla birlikteyken Spinnelli beni aradı." Murphy ona, üzerine şehrin öbür ucundaki bir posta kutusu dükkânının adresini karaladığı not defterini gösterdi. "Kredi kartının fatura adresinin izini sürerek burayı buldu. Altıya kadar açıklar."

Aidan saatine baktı. "Bunu başaracağız."

"Spinnelli Patrick'ten haber aldığını da söyledi. Temyiz başvurusunda bulunan beş farklı avukattan haber almış."

"Kahretsin."

Murphy sözlerini, " anda ortalık karıştı," diye bitirdi. "Tess nerede?"

"Eski mahkeme değerlendirmelerini gözden geçirmek için eve gideceğini söyledi. Onu bu gece arayacağımızı söyledim."

"Murphy!" Jack yatak odalarına giden koridordan çıktı ve onlara gelmelerini işaret etti. "Sen de Aidan. Gel . Bunu görmek isteyeceksin."

Jack'i Winslow bebeğin çocuk odasına kadar takip ettiler.

Beşik hâlâ köşede duruyordu, alt değiştirme masası hâlâ tek kullanımlık bebek bezleri ve bebek pudrasıyla . Kalın bir toz tabakası

Her şeyi. Jack'in adamlarından biri bir taburenin üzerinde duruyordu, yüzü açık bir havalandırmaya dönüktü, havalandırma kapağı duvara yaslanmıştı.

"Bu Rick Simms. Onlara ne bulduğunu göster Rick."

Rick arkasına döndü, baş ve işaret parmakları bir inç genişliğinde ve yarım inç kalınlığında küçük siyah bir kutuyu kavıyordu.

Aidan daha iyi için taburenin köşesine çıktı. Kutunun bir ucundan bir santim uzunluğunda bir kablo çıkmıştı ve birden Rick Simms'in tam olarak ne bulduğunu anladı. Murphy'ye baktı, hem şaşkın hem de öfkeliydi, öğleden sonra gördüklerinden sonra hâlâ ikisini de hissedebilmesine . "Bu bir kamera."

"İyi göz," dedi Rick. "Kablosuz kamera, yüksek çözünürlüklü." Kutuyu hafifçe çevirdi. "Ve ses iletimi yapabiliyor. İşte mikrofon."

"Orospu çocuğu izlemeyi seviyor," diye mırıldandı Murphy. "Orada olduğunu nereden biliyordun?"

"Rick bu havalandırma kapağının köşesinde hiç toz olmadığını gördü," dedi Jack, sesinde bir gurur kırıntısı vardı. "İyi iş çıkardın."

Rick'in gülümsemesi parladı. "Teşekkürler."

"Bu kameralardan daha kaç tane ?" Aidan tabureden inerek sordu.

"Biz de aynı şeyi merak ettik." Jack onları oturma odasına geri götürdü. "Büyük finali kaçırmak istemezler," dedi ve bilgisayar laboratuara geri götürüldüğü için artık boş olan masanın üzerindeki havalandırma kapağını işaret etti. "Şunu dene."

Rick, üzerine kan ve beyin parçaları sıçramış olan havalandırma kapağına ulaşmak için zorlanırken yüzünü . "Dostum, bu çok kötü, Jack."

Jack kuru bir kahkaha attı. "Değişiklik olsun diye ellerini sana iyi gelir. Rick birimin elektronik uzmanlarından biri," dedi Aidan'a.

"Normalde laboratuvarında olur ama herkesi çağırdım."

Rick havalandırma kapağını Jack'e uzattı, o da dikkatle bir kenara koydu. "Haklıymışsın," dedi Rick. "Mikrofonlu başka bir kamera ve ..." El fenerini karanlık açıklığa tuttu, sonra tedirgin bir şekilde arkasına döndü. "Ve duvarın iç tarafına monte edilmiş bir hoparlör." Hoparlörü görebilmeleri için yerinden çıkardı; erik büyüklüğünde küçük bir kutuydu. "Neden bir hoparlör?"

"Sen Tess'le birlikteyken bir komşu geldi, Aidan," dedi Murphy. "Bütün gün bir bebeğin ağladığını duyduğunu söyledi. Bir video izliyor olabileceğini düşündüm. Artık biliyoruz."

Rick elindeki hoparlöre bakarak kaşlarını çatı. "Kendimize hasta bir piç bulduk."

"Video yayını nereye gidiyor?" Aidan sordu.

Rick, "Alıcıyı bulmam gerekecek," dedi, "ama ilk tahminim? Ethernet'e . Ve sonra ..." Elini salladı. "Dışarıda."

Murphy gözlerini kırptırdı. "Ethernet mi?"

"İnternete girmenin bir yolu," mırıldandı Aidan, zihni çok hızlı çalışıyordu, imalar çok bunaltıcıydı.

Rick başıyla onayladı. "Video akışı. Bu çok moda, dostum. Normalde kameraların doğrudan yere ya da ayakkabılarına baktığını görüyorum, böylece sapıklar kadın kıyafetlerine bakabilir. Bu gözetleme içindi." Murphy başını sallıyordu. "Yani bu *internette* mi?" diye tekrarladı.

"Web sitesi gibi bir mi? Bize herhangi birinin Winslow'un beynini uçurmasını izleyebileceğini mi söylüyorsunuz?"

"Belki." Rick bir omzunu kaldırdı. "Failinizin ne yapmak istediğine bağlı. Eğer bu özel bir şovsa, standart Google aramasında çıkmayacaktır." Kaşlarını kaldırdı. "Ama eğer özel değilse ..."

Rick'in ne demek istediğini Aidan'ın midesi bulandı. "Aman Tanrım. İzleme başına ödeme gibi mi?" Murphy'ye baktı ve onun da aynı sonuç.

"Yirmi birinci yüzyıl snuff filmleri." Murphy'nin gergin çenesindeki bir kas seğirdi. "Bu inanılmaz."

"Bunların ne zamandır orada olduğuna dair bir fikrin var mı?" Aidan sordu.

Jack havalandırma kapağını incelemek için eğildi. "üzerinde toz var ama vidaların etrafında neredeyse hiç yok. Belki bir ya da iki hafta?"

Murphy, "Bu yüzden son iki hafta içinde bu daireye kimin girdiğini bulmamız gerekiyor," dedi. "Ne tür bir insan ? Özel aletlere ihtiyaçları var mı?"

Rick çekildi. "Dürüst olmak gerekirse, herhangi bir genç hacker bu işi yapabilir." Aidan alnına yorgun bir iç çekti. "Jack, kontrol etmeliyiz Cynthia Adams'ın dairesi de aynı cihazlar için." Jack

başını kaldırıp Rick'e baktı. "Bu gece yapabilir misin?"

Rick başını salladı. "Bu adamı yakalamak için mi? Oh, evet."

Murphy, "Adams'ın gelen çiçeklerle ilgili bir ipucunu takip etmeliyiz," dedi. "Buradaki işini bitirebilir misin, Jack?"

Jack elinin bir hareketiyle onları kovdu. "Gidin. Saat sekizde Spinnelli'nin ofisinde buluşalım. Spinnelli'ye Çin yemeği sipariş etmesini söyle. Uzun bir gece olacak."

13 Mart Pazartesi, 2030

Hâlâ buradaydı. Yemek masasında kırmızı ipek bir bornoz ve beyaz ter çorapları, dirseğinde yarım bardak kırmızı şarap, dosyalara göz atıyor.

Hâlâ buradaydı. Olması gereken yerde değil; etrafı temizlenmemiş haşaratla çevrili bir nezarethanede, sözde arkadaşlarından birinin kefaletini ödemesini ya da bir hakimın karşısına çıkmayı bekliyordu.

Ama sabır bir erdemdi. Ve Ciccotelli'nin yüzünde gerginliğin izleri görülüyordu. Şarap kadehini eline aldığı anda elleri titriyor, ara sıra da dehşet dolu bakışları tenini solgunlaştırıyor ve gözlerini camlaştırıyor. Cesetlerin nasıl görüldüğünü hatırlıyordu. Ölmeden hemen önce nasıl hissettiklerini, onlara ihanet ettiğini düşündüğünü düşünüyordu. Sıradakinin kim olacağını merak ediyordu.

Şimdilik bu kadarı yeterli olmalı.

Polise gelince, iki elleriyle kışkılarını bulsalar şanslı sayılırlar. Sonunda kurbanların mali kayıtlarını incelediler ve Ciccotelli'nin güzel tabutunu sağlamlaştıracak çiviler. O zamana kadar, eyalet ruhsatlandırma kurulunun açısı vardı. Cy Bremin ve onun ön sayfadaki haberi sayesinde beklenenden önce devreye . Ne kadar eğlenceliydi.

Tekrar oynatmaya değer. Ses dosyasına fare ile tıkladığınızda Dr. Fenwick'in cızırtılı sesi canlanıyor. *Kurul bu tür iddiaları hem ciddi hem de kabul edilemez bulmaktadır.*

Hayır. *Gerçekten mi?* Hem ciddi hem de kabul edilemez değil. Bu, mikrofonun Ciccotelli'nin ofisindeki bir dosya dolabının arkasına saklanmasından bu yana geçen haftalarda kaydettiği en saçma yorumlardan biriydi. Kurulun Ciccotelli hakkında hiçbir bilgisi yoktu ve odadaki herkes bunu biliyordu. Fenwick, Ciccotelli ve moruğun tehditlerini kolayca bertaraf eden avukatı. Ancak ziyaretin kendisi, üzerine inşa edilecek bir temel bırakmıştı. Zorba Dr.

Fenwick muhtemelen Bay Avery Winslow'un ölümünü ciddi ve daha az kabul edilebilir. İkinci atış, olduğu gibi. Üçüncü atış polise değil, ruhsat kuruluna yönelik olacaktı. Nihai sonuç bu değildi ama polis etrafta dolanırken can sıkıntısını hafifletebilirdi.

Ve her şeyden önemlisi, izlemesi çok eğlenceli olurdu.

13 Mart Pazartesi, 2030

"Eee?" Spinnelli masanın başında oturmuş, yemeklerini yerken kaşlarını çatmıştı. Masanın etrafında Aidan, Murphy, Jack, Rick ve Patrick oturuyordu; Spinnelli asık suratla temyiz bildirimlerinin sayısının sekize çıktığını söylemişti.

"Bize yemek için bir dakika ver, Marc," diye itiraz etti Jack. "Öğle yemeğinden beri bir şey yemedim."

"Öğle yemeği yemedik," diye mırıldandı Aidan. Çiçekçi dükkânlarıyla çok meşguldüler. "Ama yemek yerken size bazı videolar gösterebiliriz." kalktı ve posta kutusu dükkânının güvenlik kamerasından aldıkları diski aldı, sonra Murphy açgözlülükle yemeğine General Tso's kartonunu kaptı. "Çok geriye gitmemize gerek yoktu." Diski yerleştirdi ve

PLAY, ardından grubun TV ekranını görebilmesi için geri çekildi. "Bu geçen Perşembe öğleden sonraydı." Taba rengi bir palto giymiş bir kadın görüntüye girdi. Siyah saçları dalga dalga omuzlarına dökülüyordu. Tess Ciccotelli'yle hemen aynı boydaydı ama paltosunun büyüklüğü yapısını gizliyordu.

Kadın Latin gibi görünüyordu. Yüzü Ciccotelli'ninkinden biraz daha ince olsa da, telaşlı bir tezgâhtarın ya da düşük kaliteli mağaza videosunun hafızasında İtalyan olarak geçebilecek kadar benzerdi.

"Tess de aynı renk palto giyiyor," dedi Murphy. "Bu kısım beni gerçekten kızdırdı," diye ekledi. "Ceketinin düğmelerini açışını izleyin, boynundaki atkıyı gösterecek kadar. Tezgâhtarın atkıyı gördüğünden emin olmak istedi çünkü Tess her zaman atkı takar."

Tabii üzerine ikinci bir deri gibi oturan siyah bir balıkçı yaka giymiyorsa, Aidan düşündü, sonra bu zihinsel resmi olabildiğince uzağa itti.

Spinnelli'nin çenesi gerildi. "Geçen yılki saldırıdan kalan yara izi yüzünden."

Şimdi Aidan'ın zihninden uzaklaştırdığı görüntü, onu neredeyse öldürecek olan dolandırıcının boğazına sarılmış kendi elleriydi.

Patrick ekrana bakarak, "Kahretsin," diye mırıldandı. "Ona benziyor." "Tess'e benzemesine imkân yok," diye karşılık verdi Murphy. "Ne yani, sen Kör mü?"

Patrick başını salladı. "Hayır, değilim, ama bir yargıç Bu temyizlerin geçmesine izin vermek için benzerlik. Özellikle de yığılan diğer tüm fiziksel kanıtlarla birlikte. Sebep olmadan, neredeyse

"Onu suçlamaya yetecek kadar," diye ekledi, "ama suları bulandırmaya yetecek kadar. Kahretsin. Bu hiç iyi değil."

Aidan, kadının kutusuna doğru yürümesini, ve Anahtar. "Aklı başında hiç kimse bunun o olduğunu düşünmez. Bu kadın Tess Ciccotelli gibi hareket etmiyor."

"Kendimi bir yargıcın önünde bu argümanı kullanırken pek göremiyorum Aidan," dedi Patrick, sesinde alaycı bir mizah vardı. "Yine de çok az kadının Tess gibi hareket ettiğini söyleyebilirim."

Aidan omzunun üzerinden Patrick'in oturduğu yere , yüzünde hiç görmediği kadar yakın bir gülümseme vardı. Murphy, iki kez pişirilmiş domuz eti kutusunun dibine ani bir ilgi duymaya başlamıştı. Jack açıkça sırtıyordu ve Rick de sırtmak ister gibi görünüyordu. Yanaklarının ısındığını hisseden Aidan gözlerini devirdi. "Onu kastetmiştim. Boş ver."

Spinnelli'nin bıyığı seğirdi. "Ne demek istediğini *hepimiz* biliyoruz, Aidan." Boğazını temizledi, ayıldı. "Ama bu kadının hareketleri ne kadar akıcı olursa olsun, Patrick haklı. Hâlâ onun Tess olmadığını kanıtlamamız gerekiyor. O posta kutusundan parmak izi alabilir miyiz?"

"Oraya bir ekip göndereceğim, Marc," dedi Jack. "Ama görünüşe göre eldivenlerini hiç çıkarmamış."

Videodaki kadın kutudan çıkan postayı taşıdığı evrak çantasının yan cebine soktu. "Yani bu bizim beynimiz olabilir mi?" Patrick düşündü.

"Bilmiyorum," dedi Aidan. "Bana çok gergin görünüyor. Twitchy."

Patrick omuz silkti. "İki kişiyi öldürmeyi planlıyor olsaydım ben de tedirgin olabilirdim. Ama bu bana da doğru gelmiyor. Çok açıkta. biliyor ve poz veriyor. Kim olduğunu bulmamız gerek."

Murphy kollarını göğsünde kavuşturdu, kaşları çatıldı. "Adams'ın binasının lobisindeki kayıta da vardı. Bina yöneticisi Adams'ın katındaki asansörde bulunan kamerayı devre dışı bırakmış, ancak birinci kattaki asansörde bulunan kamerayı devre dışı bırakmamıştır. Winslow'un binasında onu gören olup olmadığını öğreneceğiz. daire."

Spinnelli parmaklarını çenesinin altında birleştirdi. "Peki ya dairelerde bulduğunuz kameralar?"

Rick yemeğinden arta kalanları bir kenara itti. "Adams'ın dairesinde de aynı kamera sistemini buldum. Biri yatağının üstünde, diğeri oturma odasında.

Banyosunda da bir tane var," diye ekledi şaşkınlıkla.

"İlk intihar girişiminde bileklerini kesti," dedi Aidan, posta kutusu mağazasının güvenlik diskini makineden çıkarırken. Rick'in yanına oturdu. "İnsanlar bunu genellikle küvette yaparlar. Belki de adamımız onun bunu tekrar deneyeceğini düşünmüştür."

"Belki de. Her , iki dairede de benzer düzenekler buldum. Kablosuz kameralar ve hoparlörler. Her şey silinmiş ve bunları kim kurduysa havalandırma kapaklarında da herhangi bir iz bırakmamış. Ve siz sormadan söyleyeyim, parçaların izini sürüp satın alma noktasına kadar takip etmek neredeyse imkansız. Bunlar genel gözetleme sistemleri. İyi kalite. Herhangi bir elektronik mağazasından ya da internetten satın alabilirsiniz ve raflardan fırlıyorlar. Samanlıkta iğne aramak gibi bir şey."

"Peki ya yayınlar?" Aidan sordu. "Onların izini sürebilir miyiz?" "Besleme canlı kaldığı sürece deneyebiliriz. Adams'ın evindeki Ama Winslow'un dairesindeki kameralar hâlâ yayın yapıyor. Kablosuz kameranın beslendiği yönlendiriciyi buldum. Ağa bir paket dinleyici koyabilir ve gittiği IP adresini okuyabilirim."

Patrick gözlerini kırptırdı. "İngilizce, Rick."

Rick kıkırdadı. "Özür dilerim. İnternet iletileri paketlere ayrılır, gidecekleri yere gönderilir ve diğer uçta yeniden birleştirilir. Paket koklayıcılar her paketi bileşenlerine ayırır. Bu parçalardan biri de IP adresidir, yani nereye gittiğidir. Mesajlar ağ üzerinden geçerken IP adreslerini ekranımda okuyabiliyorum. Yine de iki büyük sorun var. Birincisi ," dedi Patrick'e. "Bu telefon dinlemek gibi bir şey. Başlamak için bile arama iznine ihtiyacım olacak."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Patrick parmaklarını masaya vurdu. "Başka ne var?"

"Bu daha büyük bir sorun. IP adresini bulduktan sonra gerçek olduğunu garanti edemem. Her hacker bu videoyu kendisine göndermez. Bir yerdeki bir zombi bilgisayara gönderecektir. Eğer akıllıysa, ilk zombinin ikinci bir zombiye göndermesini sağlayacaktır." Omuz silkti. "Son IP adresini bulduğumda, hala bir kişiye bağlamam gerekiyor ve İSS sağlayıcıları işbirliği yapmıyor. Bu da başka bir arama emri anlamına gelir."

"Koklayıcılar ve zombiler," diye mırıldandı Spinnelli. "Bu iş ne kadar sürecektir Rick?"

"Belki birkaç gün. Ama bu ISP'lerin bazılarının yabancı holding şirketleri aracılığıyla yönetildiğini bilmeniz gerekiyor. Akıllı olanlar öyle."

"Bu bana oldukça akıllıca görünüyor," diye homurdandı Patrick. "Eğer yabancı bir şeyse, duvara çarpmak gibi bir şey."

Aidan şakaklarını ovuşturdu. "Bunu çok yaptın Rick." "Maalesef, evet. Şu anda bizim için en önemli alanlardan biri internet.

suç, çocuk pornosu listenin başında yer alıyor. Bu pedofiller sistemi biliyor, dostum. Başınız dönüp önünüzü göremez hale kadar sizi oyalayabilirler. Ve sonuna geldiğinizde, mahvolmuşsunuzdur çünkü başka bir yerde yeniden başlamışlardır. Elimden geleni yapacağım. Bundan emin olabilirsiniz."

Aidan, "Ama pek de umutlu değilsin," dedi. Rick başını iki yana salladı. "Hayır. Keşke aksini söyleyebilseydim."

Patrick bir nefes verdi. "Ama başlangıç için tek şey bu. Bir saat içinde tutuklama emrini Rick. Winslow'un dairesine dön ve bekle."

Rick eşyalarını topladı ve el salladı. "Yemek için teşekkürler, Teğmen. Bir şey daha var. Adamınız Adams'ın kameralarının elektriğini kesti. Çok yakında aynısını Winslow'unkilere de yapacağını sanıyorum. Bu gerçekleştiğinde, elimde hiçbir şey kalmayacak."

Rick odadan çıkarken Spinnelli sinirli bir ses çıkardı. "Her zaman bu kadar iyimser mi?"

Jack omuz silkti. "Çoğu zaman çocuk pornosu satıcılarıyla uğraşıyor. Ne kadar iyimser olmasını bekliyorsunuz?"

Patrick kendini masadan uzaklaştırdı. "Gidip onu almalıyım. emri" dedi. "Beni güncel tut. Marc, bunu çürütmek için kullanabileceğim bir şey bulmaz beni ara ve şu lanet olası temyizleri yakamdan düşür."

SA gittiğinde Spinnelli gözleri yorgun bir şekilde Aidan, Murphy ve Jack'e baktı. "Tess olmadığını kanıtlamaya çalışabiliriz ya da kim olduğunu bulabiliriz bunun arkasında gerçekten. Şimdiye kadar pek başarılı olmadık, o yüzden ikincisine odaklanalım. Tüm bunlar için kimi seviyoruz?"

Murphy Aidan'a baktı. "Adams'ın öfkeli aşıklarından biri olabileceğini düşündük ama Winslow'u göz önüne alırsak, Sağlık Departmanı'nın kayıtlarını mahkemeye vermek mantıklı değil."

"Hayır," diye kabul etti Aidan. "Haklısın. Şu anda bunu iki farklı yöne götürebiliriz. A seçeneği, birileri Tess'in itibarını sarsmak istiyor.

Ciccotelli."

"Neden?" Spinnelli sordu. "Sebeup ne? Bu çok ayrıntılı. Birinin bunu için çok büyük bir kine ve zekaya sahip olması gerekir. Değerlendirdiği insanların çoğu böyle bir tuzak kuracak kadar zeki değil."

Murphy, "Temyiz başvurusu iyi bir gerekçedir," dedi. "Ve bu insanların aileleri var."

Aidan not defterinden duruşma çıktısını çıkardı. "O zaman bu listedeki isimlerden birine geri dönüyoruz. Onları kontrol edecek vaktim olmadı ama Tess bu gece eski dosyalarını inceleyeceğini söyledi. Belki bir şeyler bulmuştur." Çıktıya baktı, sonra başını salladı, Rick Simms'in söylediği bir şeyden hâlâ rahatsızdı. "Ama içimi kemiren bir B seçeneği var. Ne kişisel bir hedef değilse? Ya birileri onun kendilerini öldürmeleri için manipüle edilebilecek insanlar için iyi bir kaynak olduğunu düşündüyse? Onun uzmanlık alanı

intihara teşebbüs eden insanlar. Ya birileri onun hasta listesinden kurbanlar seçiyor ve onları sulandırıyor, kendilerini öldürene kadar kendi suçluluklarıyla onlara eziyet ediyorsa?"

"Ve sonra da her şeyi videoda izlemek," diye bitirdi Jack acımasızca.

Spinnelli ikna olmamış görünüyordu. "Çok fazla sorun var gibi görünüyor." "Birileri yaptığı işten zevk alıyor, Marc," dedi Aidan sertçe.

"Ve verilen

Doğru fiyatı ödemeye hazır doğru kitleye ... Sebeup basit bir açgözlülük olabilir."

Spinnelli, "Bu konuda basit bir şey yok," dedi. "Ama demek istediğini anladım, Aidan. Hepimiz çıkar uğruna başka bir insanı istismar etmek için gözünü bile kırpmayacak sosyopatlarla karşılaştık. Peki burada kimden bahsediyoruz?"

"Eğer Tess sadece bir kanalsa ve gerçek mal hastalarıysa ..." Aidan omuz silkti. "O zaman bir bağlantımız yok demektir. Herhangi birinden bahsediyor olabiliriz."

Spinnelli bir nefes verdi. "Rick Simms kadar iyimsersiniz. İntihara *meyletmeden* önce bana daha iyi haberler verin beyler."

Jack bir kâğıdı masanın ortasına itti. "Buraya gelirken Julia'yı kontrol etmeye gittim ve onda senin toksin raporun vardı.

Winslow." Adli tabip Julia Vanderbeck aynı zamanda Jack'in karısıydı. "Kanında PCP buldu, Adams'inkiyle aynı," diye devam etti Jack.

"Haplar değişti mi?" Murphy sordu ve Jack başıyla onayladı.

"Evet, Xanax şişesinin üzerinde reçeteyi yazan doktor olarak Tess'in adı ve Adams'la aynı şekilde şişenin üzerinde parmak izleri vardı."

Spinnelli kaşlarını çattı. "*Daha iyi* haberler dedim Jack."

"Sabır, Marc. Şişenin dışında ne olduğu, içinde ne olduğu kadar ilginç değil. Şişenin dibindeki kalıntı üzerinde spektral bir analiz yaptırdım. Sadece şişenin tabanının kıvrımına sıkışmış tozdu. Çıplak gözle göremezsiniz. Daha iyi haber, Marc, Xanax ya da PCP değildi. Soma'ymış. Julia kas gevşetici olduğunu söyledi. Ve iki şişede de var."

Spinnelli yavaşça başını salladı. "O zaman biri şişeleri tekrar kullanmış."

Murphy, "Şişenin üzerinde parmak izleri olduğuna göre, belki de başlangıçta Tess'in parmak izleriydi," dedi. "Ama bu onu temize çıkarmaz, Jack. Aslında, bu onu daha kötü."

Jack kaşlarını kaldırdı. "Tabii çalınmamışlarsa."

Spinnelli başını salladı. "Çok fazla belki var millet. Tess'in Soma alıp almadığını ve ne zaman aldığını öğrenin. Bunu da diğer ihtimallerin yanına koyarız. Elinde başka ne var Jack?"

"Bebeğin ne kadarının eridiğine bakarak fırında ne kadar kaldığını kontrol ediyoruz ve her iki daireyi de süpürdük. Failin her iki yerde de bulunması için ortak lifler arayacağız."

"Sadece bir tane olduğunu varsayıyorum," dedi Aidan. "Tess bugünkü arayanın sesinin Cumartesi gecesindekinden farklı olduğunu söyledi. Daha yaşlı."

"LUD'larını sen mi çektin?" Spinnelli sordu.

"Ev telefonu LUD'larını aldık. Cumartesi gecesini arama tek kullanımlık bir cep telefonundan yapılmış gibi görünüyor. Bugünkü arama ofis telefonundan yapılmış, o yüzden o LUD'leri de istedim. Biz gelmeden önce rapor hazır değildi. Size haber veririm. Peki ya silahların seri numaraları, Jack?"

"Adamlarım Adams'ın silahındaki numarayı yükseltmedi, ben onu Büro laboratuvarına gönderdim. Ekipmanları daha iyi ama birkaç gün içinde ellerine ulaşır. Winslow'un ki de dosyalanmış. Aynı hikaye. Üzgünüm." Jack Spinnelli'nin önüne başka bir kâğıt ve bir yığın fotoğraf koydu. "İşte iki daireden aldıklarımızın envanteri. Oyuncak ayı Winslow'un elindeki standart bir modeldi. Özel yanı yok. Wal-Mart ve Toys "R" Us'da bulduk, yani muhtemelen çıkmaz sokak."

Aidan masaya eğildi, ölü adamın elindeki ayının hatırası canını sıkıyordu. "Ayının resmini göreyim." Spinnelli

Aidan, o akşam konferans salonuna giderken Kayıtlar'dan aldığı dosyayı açtı. "Vay be. Bu özel bir şey. Bu Winslow bebeğin ölümüyle ilgili polis raporu." Herkesin görebilmesi için dosyadan bir fotoğrafı ayının resminin yanına koydu.

Bu

ölüm sahnesinin daha geniş bir görüntüsüydü ve minibüsün arka koltuğunun tamamını gösteriyordu. Araba koltuğunun bir bebek bezi çantası, sağında ise peluş bir ayı duruyordu. "Bu, öldüğü gün bebeğin araba koltuğunun yanında bulunan."

"Piç kurusu hiçbir numarayı kaçırmıyor," diye mırıldandı Murphy. Başını resimlerden kaldırdı, yüzünde tiksinti vardı. "Melanie Adams'ın dosyası sende mi?"

"Evet. İkisini de çektim." Aidan, Melanie'nin ölüm mahallinde çekilen polis fotoğrafını masanın ortasına koyarken, Murphy de Cynthia Adams'ın dairesinde bulduğu fotoğrafın bir kopyasını Jack'in destesinde aradı.

"Aynılar," dedi Murphy. "Aynı poz, aynı kıyafet. Aynı ayakkabılar. Farklı olan tek şey arka plan. Polis fotoğrafçısının çektiği daha düz görünüyor. Bu," diyerek yeni fotoğrafa dokundu, "parlak. Daha cesur."

"Bunu Photoshop ile yapabilirsin," dedi Aidan ve Murphy'nin şaşkın bakışlarıyla karşılaştı. "Diplomam için grafik dersi almıştım. Bu bir yazılım programı. Bir fotoğraf çekebilir, onu kırpabilir, hatta renklerini bile değiştirebilirsin. Deneyimli biri isterse bu resmi Melanie kendini Eyfel Kulesi'ne asmış gibi gösterebilir."

Spinnelli, "Demek ki birinin dosyalarımıza erişimi var," diye mırıldandı. "Orospu çocuğu." Sandalyesinde geriye yaslandı, çenesi gergindi, imadan açıkça .

Çok uzun bir süre mutlak bir sessizlik oldu. Sonra Aidan konuştu kimsenin söylemeye istekli görünmediği sözleri söyledi. "Tess Ciccotelli'ye karşı kin güdebilecek başka bir grup daha var."

Spinnelli göz göze geldi ve Aidan patronunun da aynı sonuca vardığını görebiliyordu. "Biz," dedi.

Aidan başını salladı. "Biz."

Spinnelli başını kısa bir süre sallayarak gözlerini kapattı. "Murphy, Kayıtlar'a git, Aidan'la aranız bozulmuş ve dosyaları kontrol etmek için oradaymışsın gibi davran. Kayıtları görmek iste. Bu dosyaları kimin görüntülediğini bulmamız gerekiyor." Üçüne de baktı.

gözleri keskin. "Ve şimdilik bunu kendimize saklayalım. Gerekğinde İç İşleri'ne haber veririm."

"İki kişiyle yetinmeyebilirler," dedi Murphy sessizce. "Bunun arkasında kim olursa olsun diğer hastaları da risk altında. Hasta listesini görmemiz gerekecek."

Jack yüzünü buruşturdu. "Sana vermeyecek. Doktor-hasta ayrıcalığı."

Spinnelli, "Önce ona sorma nezaketini gösterelim," diye karar verdi.

"Soracaktır."

Hayır dersiniz, mahkeme celbi alırız. Şimdilik, tıp ve elektronik bilgisi olan birini arıyoruz, videodaki kadın olabilir de olmayabilir de. Şimdi git ve bana çalışacak bir şeyler getir. Yarın saat sekiz buçukta burada buluşuruz."

Bu sözlerle birlikte kovuldular. Masalarına geri dönerlerken Murphy Aidan'a yan yan baktı. "Onunla konuşman bittikten sonra beni ara."

"Ne demek *ben* onunla konuştuktan sonra? Benimle geliyorsun." Murphy başını salladı. "Onu duydun. Kayıtlara gitmem gerekiyor." "Lanet olası korkak," diye homurdandı Aidan. "Onunla yüzleşmek istemiyorsun." "Henüz benimle konuşmuyor. Hâlâ yaralı. Ayrıca, onu öldüren sensin. onun hareketlerini izlemeyi seviyor."

"Kapa çeneni, Murphy." Masalarına ulaşmışlardı ve Aidan sandalyesinden ceketini aldı. "Bütün gün Danny Morris hakkında hiçbir şey yapmadım. Danny morgdayken pislik babası hâlâ dışarıda bir yerlerde."

"Tess'e giderken Morris'in takıldığı bara uğrayın."

Belki şansın yaver gider ve bir bira içmek için uğrar." "Sen Kayıtlar'da takılırken. Hiç adil değil Murphy." "Kıdem, Reagan. Yarın görüşürüz."

13 Mart Pazartesi, 11:15

Tess, Jon'un bardağını güzel bir merlotla doldurmak için yemek masasındaki klasör yığınının üzerine eğildi. "Sürekli beni kontrol etmene gerek yok. biliyorum. Kendi başımın çaresine bakabilirim." Her ne kadar saatlerce mahkeme kararıyla verilen değerlendirmeleri okuduktan ve bu dosyalardan birindeki isimlerden birinin iki hastasının ölümünden sorumlu olabileceğini bildikten sonra ... hem mola hem de Jon'un arkadaşlığı için minnettardı. Dairesi çok sessizdi.

Normalde sessizlikte kendini rahat hissedebilir, hatta bazen bundan keyif bile alabilirdi ama bu gece rüzgârın penceresine vurduğu her küçük gıcırtı, çarpma ve tıkırtı onu yerinden sıçrattı.

Jon şarabını yudumlarken ona kaşlarını çattı. "Elbette kendi başının çaresine bakabilirsin. Sadece bunu yapmamayı seçiyorsun. Dondurucu yağmurda Lemon'a kadar on blok yürüdün. Kahretsin, Tess, Robin oraya vardığında donmuş olduğunu söyledi. Bırak şemsiyeyi, şapkan bile yoktu."

Amy sol sahneden çıktıktan sonra Robin'in Blue Lemon Bistro'suna gitmişti ve Robin onu tam da beklediği gibi kollarını açarak karşılamıştı. "Şemsiyemi çantamla birlikte işte unutmuşum. Bakın, bütün kış boyunca daha kötü havalarda koştum. Üşümüştüm ama kolayca ısındım. Robin üzerime titredi, bana çorba verdi. İyiydim." Ona, yüzündeki çatık kaşları sileceğini umduğu arsız bir sırıtış fırlattı. "Sonra Thomas bana omuz masajı yaptı. Robin bu adamın mutfaktaki yeteneklerini boşa harcıyor. Harika elleri var."

Jon'un dudakları kıpırdadı. "Ben de öyle duydum." Aşırı sabırlı bir iç çekişle başını salladı. "Bir dahaki sefere kendini sokakta parasız bulursan beni ara, tamam mı? Senin için endişelenmeye hakkım var."

"Bu gecelik durabilirsin. Robin bana taksi parası ödünç verdi ve ben de eşyalarımı almak için ofisime geri döndüm ve kendimi eve bıraktım. Uzun uzun ıslandım ve rahatladım. Gördün mü?" Terden çorapla kaplı ayaklarını uzattı.

Jon güldü. "İpek ve ter çoraplarını ancak sen " Ama gülümsemesi gözlerinden çabucak kayboldu. "Başın ne kadar belada, Tess? Bütün gün senin için endişelendim. Sonra o hikâye ortaya çıktığında İntihar. Tüm televizyon haberlerindeydi ve her muhabir sizin adınızdan bahsetmeyi ihmal etmedi."

Tess sertçe yutkundu, paylaştıkları neşeleri gitmiş, öğleden sonra yaşadıkları dehşet geri gelmişti. "Polis artık şüpheli olmadığımı söylüyor."

"Bu iyi bir şey. Ama?"

"Ama korkunçtu. Orada yatıyordu, o ayıyı tutuyordu. Kafasının yarısı gitmişti Jon."

Elini kendi eliyle kapattı. "Senin hatan değil, Tess."

Gözlerini onun eline dikti. "Hayatındaki herkes onu terk etmişti. Karısı onu affedemiyordu. Kendini affedemedi. Onların çoğu Arkadaşlar artık onun gözlerinin içine bakamıyordu. Konuşması gereken tek kişi bendim." Jon'un eli bulanıklaşırken gözleri doldu, o gün ilk kez

Bunu yapmalarına izin vermişti. Tek düşünebildiği, o fotoğrafı gören adamın neler hissetmiş . "İğrençti," diye bitirdi boğuk bir fısıltıyla. "Müstehcen."

"Tess, bana bak." Jon'un sesi o kadar nadiren keskin çıkıyordu ki Tess onun dediğini yaptı.

Yüzünde şiddetli bir sadakat, öfke ve endişe karışımı bir ifade vardı.

Başparmağıyla yavaşça ıslak gözlerini sildi. "Bunu kendine yapamazsın, tatlım. Hastalarla fazla içli dışlı olman hakkında kaç kez konuştuk?"

Öfkesi, dilini biraz daha sertleştirecek kadar kendini gösterdi. "Senin için durum farklı. Hastalarınız her zaman soğukta. Sığır eti gibi de olabilirler."

Jon eleştirileri soğukkanlılıkla karşıladı. "Ben de böyle seviyorum. Onlar hakkında senin düşündüğün gibi düşünemem, Tess. Bu beni mahveder. Ve bir dahaki sefere elime neşteri aldığımda tereddüt edebilirim. Bu tereddüt bir hastanın hayatına mal olabilir."

İç çekti. "Biliyorum. Profesyonel mesafe. Sen , ben asla yapamam. Sen kazandın."

Gülümsemesi hüznünlüydü. "Senin kazandığını söyleyenler de var. Demek istediğim, güçlü yönlerine göre oynamalısın evlat. İyi bir doktorsun çünkü önemsiyorsun, ama bu sana neye mal oluyor? Bence çok fazla. Belki de uğraştığın nüfusu yeniden düşünmelisin. Tüm bu intihara meyilli hastalar seni yiyip bitiriyor." Birdenbire neşelendi, sevimli bir şekilde, diye düşündü Tess. Ta ki o devam edene kadar. "Değişiklik olsun diye bazı güzel fobileri tedavi etmeye ne dersin?"

Ona dar bir bakış attı. Onun utanç verici fobisini bilen bir avuç insandan biriydi. "Klostrofobi gibi mi?"

Adamın ağzının bir tarafı kalktı ve kadın bunun adamın cesaret edebileceği büyük bir gülümseme olduğunu anladı. "Belki de. Belki de sadece bir tatile ihtiyacın vardır. En son ne zaman tatile ?"

Çenesi otomatik olarak sıkıştı. "Balayım." Amy'yle çıktığı gemi seyahati, çünkü Çin'e gitmek için kızgın kömürlerin üzerinden yürüyecekti.

O orospu çocuğu Phillip'in küçük fahişesini almasına izin vermeden önce ve biletler tabii ki iade edilemez olduğu için.

Jon yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Robin ve ben gelecek ay Cancún'a gidiyoruz. Bizimle gel."

Gülüşünün içi boştu. "Hayır, teşekkürler. En iyi arkadaşınla balayına daha kötü olan tek şey, *ménage*'inde *üçlü* olmaktır."

Jon sırtıttı, kaşlarını salladı. "Hadi, Tess. Biraz yaşa. Robin aldırılmaz. Senin için birini bulabiliriz."

Kendine rağmen gülümsedi. "Eve git Jon. Çok yorgunum."

Bardağını bir kenara bıraktı ve ayağa kalkarak onu ayağa kaldırdı. "Beni dışarı çıkar ve-"

"Kapıyı sürgüleyin." Kapıyı açtı. "Vito'nun olduğundan daha kötüsün."

Jon kapının önünde durdu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Evi mi aradın?" Gülümsemesi kayboldu. "Hayır."

"Tess-"

"Evine git Jon," diye tekrarladı, artık ciddiye.

Ayak parmağına bakarak duraksadı. "Robin'in endişelenmesi dışında uğramamın başka bir nedeni daha var." Bir nefes verdi ve çoğu kadının uğruna cinayet işleyeceği kirpiklerinin altından yukarı baktı. Aidan Reagan'ınkiler daha uzundu. Ve daha koyuydu. Gözleri çok daha maviydi.

Tess gözlerini kırıştırtarak Jon'un yüzünü tekrar . *Vay be. Bu da nereden çıkmıştı?* Çok az uyku ve çok fazla stresten, diye karar verdi. Ve onu sıcak tutacak tek şey kedisi olduğu halde yalnız uyuduğu çok fazla gece.

Jon yaklaşıyordu. "Tess, neyin var? Yüzün solgunlaştı." "Bir şey yok.

Düşündüğümden daha yorgunum. Ne yapacaktın?
ne diyorsun?"

"Sadece Amy birkaç saat önce beni aradı."

Tess'in dudakları inceldi. "Öyle mi? Beni müşterisi olarak kovduğunu söyledi mi?"

"Keşke dediği bazı şeyler olduğunu söyledi. O dedektif tarafından hapse atılmandan o kadar korkmuş ki doğru düzgün düşünemiyormuş. Ona hâlâ kızgın olup olmadığını öğrenmemi istedi."

Tess başını salladı. Sanki hâlâ on altı yaşındaydılar ve ailesinin evinde bir odayı paylaşıyorlardı. "Beni kendisinin araması aklına gelmedi mi?"

"Telefonu kapatacağını ."

"Kapatmış olabilirim."

"Eve sağ salım vardığından emin olmak için aradığını ama senin cevap vermediğini söyledi. Aradaki adam olmak istemiyorum, o yüzden ara onu, tamam mı? Ona öpüşmek ve barışmak istediğini söyle. Ve onu dinle, Tess. Bu konuda senden daha çok şey biliyor. Ve bir pislik gibi davranırsa da, senin hapse girmeni istemeyen iyi niyetli bir pislik."

O haklıydı. Amy iyi niyetliydi. Tess de Robin'in bistrosuna doğru on blok yürürken aynı sonuca varmıştı. "Tamam. Öpüşüp barışacağız ve seni aradan çıkaracağız." Ama yapmayacaktı.

Amy'nin dediklerini yapacağına söz verdi. Winslow'un dairesinden ayrıldıktan sonraki saatlerde bu konu üzerinde çok düşünmüştü ve polisle işbirliğinin hayati önem taşıdığına her zamankinden daha fazla ikna olmuştu. Ama Jon çok endişelenmişti. Düşüncesizce ayağa kalkarak onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Teşekkürler." Dudakları onun yanağına değdiği anda Jon'un sırtı dikleşti ve kolu onun boynuna dolandı.

omuzlarını korumaya aldı. Onun bakışlarını takip etti ve kalbi yerinden fırladı.

Dedektif Reagan asansörün dışındaki koridorda duruyordu. Ve hiç de mutlu görünmüyordu. Bornozunun kenarlarını kavradı, ipeği yukarı ve boğazına doğru çekti. Bu tamamen içgüdüsel bir hareketti. Jon onun yarasını görmüştü. Çok az kişi görmüştü.

Reagan yavaşça yaklaştı, gözleri Jon'un elinin hâlâ sıkılı olduğu omzundaydı, kendi elleri ise paltosunun ceplerine sokulmuştu.

Sadece saygılı olmak için yeterince uzakta durdu. Hala yeterince yakın tıraş losyonunun kokusunu alabiliyordu. Çünkü gelmeden hemen önce tıraş olmuştu. Bugün öğleden sonra yanaklarının kirli sakallarla kapkara olduğu yerde yüzü pırıl pırıldı. "Dr. Ciccotelli."

"Dedektif Reagan. Bu Dr. Jonathan Carter, bahsettiğim meslektaşım."

Jon'a başıyla kısa bir selam verdi. "Sizinle biraz konuşabilir miyim, Doktor?"

Jon'un parmakları kadının koluna gömüldü, uyarısı yüzündeki vahşi kaşlar kadar . "Avukatı burada olmadan olmaz."

Reagan'ın gözleri onunkilerle buluşmak için yükseldi, bakışları okunamıyordu. "Eğer gerçekten istediğiniz buysa, Doktor, avukatınızı çağırabiliriz." Sesi, Reagan'ın sırtından aşağı bir ürperti gönderecek kadar soğuktu. "Ama bu gece bazı sorulara cevap bulmam gerekiyor."

Tess, Jon'un göğsünün ortasını okşadı. "Ben iyi olacağım Jon. Amy'yi arayacağım. Söz veriyorum. Evine git."

"Bilmiyorum-"

"O gittiğinde seni arayacağım, böylece hâlâ yaşadığımı ve nefes aldığımı bileceksin," diye araya girdi, ses tonunu kasıtlı olarak hafif tuttu. "Mahkemede bana karşı kullanabileceği hiçbir şey söylemeyeceğim." Adamın elinden kurtulup onu dürttü, bornozu hâlâ boğazına sıkıca sarılıydı. "Evine git, Jon."

Jon'un ayrılık bakışı neşterlerinden biri kadar keskindi. Ama hiçbir şey söylemedi ve bir dakika sonra asansörden aşağı iniyordu.

Yalnızdı. Aidan Reagan ve onun uzun kirpikleriyle. "Todd nerede?"

"Başka ipuçlarını takip ediyorum."

"Anlıyorum. Peki, dairemde konuşurken rahat mısınız, yoksa koridorda durmayı mı tercih edersiniz?"

"Bu size bağlı hanımefendi."

Yani artık bir "hanımefendi"yim. Reagan'ın hanımefendi "si dikkat çekici bir şekilde hakarete benziyordu. "İçeri girelim o zaman. Koridorda bornozumla durmamayı tercih ederim."

Kapıyı kapattı. "Geç saat için özür dilerim," dedi sert bir sesle. "Hâlâ uyanık olmanı umuyordum."

Boştaki elini yemek masasının üzerindeki klasör yığınlarına doğru salladı. "Dosyalarımı gözden geçiriyordum. Sakıncası yoksa üstümü değiştireyim. Sadece birkaç dakika sürer."

Üç dakikadan kısa bir sürede geri döndü, bornozunu kalın bir balıkçı yaka ve kot pantolonla değiştirdi. Ter çorapları kalmıştı. Onu oturma odasında ayakta durmuş, duvarındaki çerçeveli kalem ve mürekkep çizimlerini incelerken buldu. "Paltonuzu alabilir miyim, Dedektif?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, teşekkürler."

"O zaman sana biraz şarap getireyim mi, yoksa hala mesaide misin?"

Arkasını döndü, gözleri kadının yüzüne gitmeden önce yemek masasının üzerindeki iki şarap kadehine takıldı. "Hayır, teşekkür ." Sesi kibardı ama soğuk bir şekilde . "Şimdi avukatınızı arayacak mısınız? Bu işi halletmek istiyorum."

"Hayır. Devam edin ve sorularınızı sorun, Dedektif. Cevap verebilirsem, veririm."

Gözlerindeki şaşkınlık titreşimi kadar kısıydı ki, hayal edip etmediğini merak etti. "Erkek arkadaşına onu arayacağını söylemişsin."

"Ve yapacağım. Siz gittikten sonra. Avukatım ve ben polisle aynı çalışma ilişkisine sahip değiliz, Dedektif." Ağzı alaycı bir gülümsemeyle eğildi. "Zaten artık benim avukatım olduğunu da sanmıyorum. Bir tür kavga ettik." Kaşlarını kaldırdı ve dikkatle onun yüzünü izledi. "Ve Dr. Carter benim erkek arkadaşım değil."

Bu kez o mavi gözlerdeki titreşim bir parıltıydı, kusursuzdu. Yoğun. Bakışları onunkileri yakaladı ve uzun bir an boyunca sanki

merdiven boşluğunda yeniden. Sonra o an sona erdi.

Gözlerini kaçırdı ve bakışlarını masanın üzerindeki klasör yığınının sabitledi. "Bir şey bulabildin mi?" diye sordu, sesi sertti.

Tess bir nefes aldı. Ani oksijen artışı beynini yeniden harekete geçirdi. Amy'nin uyarısı tekrar aklına geldi; Reagan bakışlarını kullanarak gardını düşürmesini sağlayacaktı. O bir an için gardını düşürmüştü ve bu düşünce onu sarstı.

"Cevap vermeden önce, Dedektif, de bir sorum var." Adam bir kez daha göz göze gelinceye kadar bekledi, kaşları kalkmıştı, bekliyordu. "Bana bir avukat?"

Hiç irkilmedi. "Hayır."

Riski tarttı ve sonra orijinal planını uyguladı. "Tamam. Dosyaları inceledim. Öncelikle benim tanıklığıma dayanan mahkûmiyet kararlarının olduğu davaları arıyordum. Otuz bir mahkûmiyetten beşi vardı. Hepsi de erkek. Dördü cinayet, biri tecavüz." Pragmatik bir şüphecilikle başını salladı. "Ama hiçbirini bana böyle bir şeyi sahneleyecek entelektüel kapasiteye sahipmiş gibi gelmedi. Bu adamlar hayduttu, hayal gücünün herhangi bir uzantısı olarak suç dehası değil. Ve ayrıca, hepsi

Şartlı tahliye kurulu gerçekten çuvallamadığı sürece beş kişinin hâlâ hapiste olması gerekir."

Adamın dudaklarının az kalsın kayacakken seğirdiğini gördüğünü sandı. "Ailelerine bakacağız," dedi Reagan. "Bakalım kimler aktif olarak yeni bir duruşma."

Tess'in midesi sıkıştı. "Yani temyize mi gidiyoruz?" "Evet."

İç çekti. "Bahse girerim Patrick Hurst bu gece mutlu bir adam değildir."

"Bu bahsi kazanırsınız, Doktor. Soma'yı duydunuz mu?"

Konuyu aniden değiştirmesi kızın gözlerini kırptırmasına neden oldu. "Evet. Bu bir kas gevşetici."

"Hiç aldın mı?"

Yavaşça başını salladı. "Evet. Geçen yıl bir kaza geçirdim." Zincirli bir kazaydı ve anısı hâlâ içini güçteydi. Reagan'ın gözlerine odaklandı ve paniği geri gelsin istedi. "Sırtım tutmadı ve doktorum o zaman verdi."

"Ne kadar süre kullandın?"

Yüz ifadesi bir kez daha okunamaz haldeydi ve Amy'nin sesi bir kez daha belirdi. *Aptal olma, Tess.* "Yaklaşık altı aydır ara sıra. Neden?"

"Hâlâ yanında mı? Reçete."

"Hayır. Artık istemiyordum. Beni çalışamayacak kadar sersemletti." Her ne kadar acı dayanılmaz olsa da ve zaman zaman hala olsa da. "Neden Soma'yı soruyorsun?"

Tereddüt etti, sonra omuz silkti. "Çünkü her iki kurbanın dairesinde bulduğumuz şişelerde de izler vardı."

Dizlerinin bağı çözüldü. Masanın kenarına tutunan Tess kendini yemek odasındaki sandalyeye bıraktı, gözlerini onun yüzünden ayıramıyordu. "Parmak izlerimin olduğu."

"Evinize hiç zorla girildi mi?"

iki yana salladı, o sadistin kendi dairesinde, kendi alanında olduğunu düşününce gözleri büyüdü. "Hayır. Hayır, bunu rapor ederdim."

"Şişelere ne oldu?"

Ayağa kalktı, aniden huzursuz ve üşümüştü. Masadan pencereye doğru yürüdü, kollarını ovuşturdu ve aşağıdaki caddede akan trafiğe baktı.

"Hatırlayamıyorum. Onları atmış olmalıyım."

Onun hareket ettiğini duydu ve sonra arkasındaydı, elleri omuzlarındaydı, sıcaktı. Güçlü. Sıcaklık kollarına ve sırtına yayıldı ve zayıf bir an için dönüp kollarının kendisine sarıldığını hissetmeyi diledi. Keşke başını onun geniş omzuna yaslayabilseydi. Ama dilekler sadece bu kadardı. Gerçek ise her yeni olayla daha da kötüleşen bir kâbustu.

bilgi parçası.

"Otur," diye mırıldandı. "Solgunsun." nazıkçe sandalyeye geri itti ve önünde çömeldi, mavi gözleri kısıldı. "İyi misin?"

Güçsüzce başını salladı. "Bu benim yaptığım izlenimini da güçlendiriyor." Ayağa kalktı ve hiçbir şey söylemedi.

Sertçe yutkunarak gözlerini onunkilere dikti. "Ben yapmadım."

Gözünü kırpmadı. "Sizi hiç tehdit eden oldu mu, Doktor? "Ne zamandan bahsediyorsun? Hiç mi?"

"Son ... yıl içinde."

Adamın söyledikleri kadının yüzüne bir tuğla gibi çarptı. "Green davasından beri demek istiyorsun. Polisler demek istiyorsun." Düşüncesi bile midesini bulandırdı. "Aman Tanrım."

Yine hiçbir şey söylemedi, bu da basit bir teyitten çok daha fazlasını ifade ediyordu.

"Birkaç mektup aldım," dedi. "Hiçbiri imzalı değildi. Çoğu kişisel hakaretler, bir sürü isim takma. 'Bebek katili. 'Polis katili'." Bu mektuplar O zamanlar isimler acı veriyordu. Yine de yaptılar. "Bir kişi vardı ki Birden fazla yazdım. Üzgün olacağımı söyledim. Bir ay sonra sözleşmemin yenilenmediğini bildiren bir mektup aldım. Bunu kastettiklerini düşündüm. Ben alışveriş merkezindeyken biri arabamın camına tuğla fırlattı ama o kişiyi yakalayamadılar. Bunun da olayın bir parçası olabileceğini düşündüm."

Reagan kızgın görünüyordu. "Bunları rapor ettiniz mi?"

"Kırık camı ben yaptım. Mektupları değil. Fiziksel bir tehdit yoktu."

"Mektuplar hala sende mi?"

"Bir yerde. Özür dilerim. Şu anda düşünmekte zorlanıyorum."

"değil," dedi sessizce. "Acele etme." Şarap şişesini eline aldı. "Bundan biraz ister misin?"

"Hayır." Düşüncelerine odaklandı, yavaşlamalarını istedi, mektupları aldığını ve ofisindeki dolaba yerleştirdiğini hayal etti. "Burada bekle. Mektuplarla ne yaptığımı hatırlıyorum."

Aidan ellerini iki yanında yumruk yaparak onun geri çekilişini izledi. yüzüne sürme dürtüsüne boyun eğerse avuçlarında onun kokusunu alacağını biliyordu. Son on beş dakika kesinlikle bir Kendini kontrol edebilen bir adam olduğuna dair en ufak bir şüphe yoktu. Asansörden inerken onu o kırmızı ipek bornozun içinde görmek kasıklarına saf bir şehvet dalgası göndermişti. Onun ayağa kalkıp sarışın doktorun yanağını öptüğünü görmek, bir anlığına beynini bulandıran kıskanç bir öfke dalgasına yol açmıştı.

Sarışın adamın erkek arkadaşı olmadığını söylediğini duymak, onu kendisine doğru sürüklemek ve merdiven boşluğundaki o uzun bakışın onu da kendisi kadar etkileyip etkilemediğini öğrenmek neden oldu.

Ellerini onun omuzlarına koymasına bile daha fazlasını istemesine neden oldu. Eğer ona istediği gibi dokunabilseydi ...

Ama yapmamıştı ve . Onun dairesine baktı.

Michigan Avenue'nun en lüks semtlerinden birinde yer alan dairesinin fiyatı, iç mimar kız kardeşi Annie'yi zevkten dört köşe edecek mobilyalar ve sanat eserleri hariç, bir milyon dolar civarındaydı. A

Bu şekilde yaşamaya alışmış bir kadın, Aidan Reagan'ın vermeye hazır olduğundan daha fazlasını istiyordu. Aidan bunu zor yoldan öğrenmişti. Beni bir kez kandır.

Bu düşünce, ağızındaki her damla nemle birlikte buharlaştı. "Onları buldum." Ciccotelli elinde büyük bir zarfla çıkageldi, dili yapışkan şeridi yalamaya başladı ve sistemi aşırı hızlandı.

Elinin sadece zarfı almasını isteyerek uzandı ve durduruldu.

Kadının haykırışı, elini elinin üzerine koyması gibi onu da şaşırttı. "Ne yaptın sen?"

Aidan bir nefes aldı. Parmak eklemleri, Danny Morris'in babasının, oğlunu boğup cesedini merdivenlerden aşağı attığından şüphelendikleri serseri arkadaşlarından biri yüzünden çığ ve sıyrıklıydı. Aidan ofisten çıktıktan sonra Morris'in ana uğrak yerine uğramıştı. Morris'in serseri arkadaşı, Aidan'ın yüzüne sarhoş bir yumruk attıktan sonra şimdi bir nezarethanedeydi. Morris'in kendisi hâlâ ortalıkta görünmüyordu.

Morris'in eşinin gözü yeni morarmış olmasına rağmen kocasının küçük oğlunun ölümüyle ilgisi olduğunu reddetti.

Ve Tess Ciccotelli hala onun elini tutuyordu.

"Bir tuğla duvara çarptım," dedi, sesinin hâlâ aynı seviyede olmasına şaşırmıştı. Kalbinin ise öyle olmadığı kesindi. Elini çekip kurtarmaya çalıştı ama kadın onu bırakmadı. Başını kaldırdı, koyu renk gözleri endişeyle doluydu.

"O duvar birinin yüzü müydü?"

"Hayır. Gerçekten tuğla bir duvardı. Şüphelilerden biri direndi ve onu kelepçelemeye çalışırken elimi sıyırdım." Bir kez daha çekiştirdi ve kadın onu bıraktı.

"O şüpheli bu davada mıydı?"

"Hayır, üzerinde çalıştığım başka bir dava."

Başını salladı, sakinleşmişti. "Bu sabah otopsi raporunu gördüğüm küçük çocuk."

"Evet." Boğazına gibi hissettiği kelimeyi ağızından çıkarmayı başardı.

Dudakları sarktı ve Aidan dişlerini sıktı. Kadının, gördükleri kadar yumuşak olup olmadıklarını öğrenmek için bir erkeğe yalvaran dudakları vardı. "Özür dilerim," dedi sessizce. "Elinize bir şey koymama izin verir misiniz? Kötü bir kesik var." Adam tereddüt edince, dolgun dudaklarını gülümsemeye zorladı. "Ben bir doktorum, biliyorsun."

Gitmeli. Hemen şimdi. Ama ayakları hareket etmiyordu. "Sanırım . Psikiyatristlerin de tıp doktoru olduğunu hep unutuyorum."

"Çoğu insan yapar." Mutfağa gitti ve bir ilk yardım çantasıyla geri döndü. "Ama ben de diğer tüm doktorlar gibi tıp fakültesine gittim. Bu da Jonathan Carter'la tıp fakültesinde tanışmıştım. Uzun zamandır arkadaşız." Başının üzerine eğilmişti, saçları yüzünü gizleyen koyu dalgalı bir perde oluştuyordu. Saçlarının ensesinden ayrıldığı yer hâlâ nemliydi ve şampuanının kokusu ona eziyet etmek için yukarı doğru süzülüyordu. Çok uzun sürmedi. Üstün dedektiflik yeteneği sayesinde duşta olduğunu varsaydı, bu da muhtemelen o kırmızı bornozun altında çıplak olduğu anlamına geliyordu. O kıvrımların ıslak ve sabunlu görüntüsüne karşı dişlerini sıktı.

"Beni koruyor," diye devam etti, sonra başını kaldırıp baktı, saçları geriye doğru savrulmuştu. Yanakları ve söylemek üzere olduğu kelimeler kayboldu. Aniden başını eğdi ve boğazını temizledi. "Şey ..." Derin bir nefes alırken omuzları bir yükselip bir alçaldı. "En azından kirli değil. Bu acıtabilir."

Öyle oldu ama acısı tamamen başka bir yere odaklanmıştı. "Adam yüzüme bira fırlattı, ben de onu içeri aldıktan sonra duş almak zorunda kaldım. Temizledim."

Kadının gırtlaktan gelen kıkırtısı adamın omurgasında bir ürperti yarattı ve eli refleks olarak sarsıldı. Kadın sustu, sonra parmak eklemlerini ovmaya devam etti. "Biranın cilde iyi geldiğini söylerler." Parmak eklemlerinin etrafına biraz gazlı bez sardı ve ucunu bantladı. Geri adım atarak yukarı baktı, gözleri serindi.

İki gün önce bunu duygusuzluk sanmıştı. Şimdi bunun onun kalkanı olduğunu biliyordu. Ona ihtiyacı olduğunu bilmek, yapmaması gereken her şeyi yapmak istemesine neden oluyordu. "Kuru tut," diye mırıldandı. "Sanırım yaşayacaksın."

Aidan sol elindeki zarfı havaya kaldırdı. "Bu mektupları kontrol edeceğim. Başka arayan oldu mu?" "Hayır."

"Yapmanız durumunda dinleyebilmemiz için hattınızı dinlememize izin verir misiniz?"

Bir an sessiz kaldı. "Evet. Devam et. Bir ibraname imzalayacağım. Sadece ev telefonum için. Ofis hattım için değil."

Beklediğinden daha fazlaydı. "Adams'ın telesekreterindeki mesajla karşılaştırmak için sesinizin bir örneğine de ihtiyacımız olacak."

"Yarın sabah geleceğim. İlk iki randevum iptal oldu."

"Özür dilerim."

Bir omzunu kaldırdı. "Gazetede ki o makaleden sonra bunu beklemek *Bülten*."

Hasta listesini yeterince ertelemişti ve iç çekerek Todd Murphy'yi bir kez daha cehenneme gönderdi. "Bu tekrar olabilir. Bunu biliyorsun."

Çenesi yukarı kalktı ama gözleri soğuktu. "Biliyorum."

"Bir sonraki hamlesini tahmin edebilmeliyiz. Hasta listenizi istemek zorundayım."

Gözünü bile kırpmadı. "Bunu yapamayacağımı biliyorsun. Hasta mahremiyeti sadece 'olması gereken' bir şey değildir. Bu bir kanun, Dedektif."

Sesi kızgın gelmiyordu, diye düşündü. Bunun yerine, sanki bu soruyu başından beri bekliyormuş gibi teslim olmuş gibiydi. "Bize Adams'tan ve Winslow."

"Bir suçun tespiti için kritik önem taşıdığı anda veya müvekkil risk altında olduğunda ve rıza gösteremeyecek durumda olduğunda ifşa etme iznim var. Her iki durumda da ifşa için gerekli şartların yerine getirildiğine karar verdim. Ayrıca, yeterince derine inerseniz kendi polis raporlarınızdan elde edemeyeceğiniz çok fazla şey söylemedim."

"Bana Cynthia Adams'ın cinsel yolla bulaşan bir hastalığa yakalandığını söylemişsiniz."

Gözlerinde bir şey kıpırdadı, anlaşılmaz ve kısa. "O zaman hedefin o olduğunu ve bunu bilmenin sana bir neden vereceğini düşünmüştüm. Zaten bunu otopsi raporundan öğrenecektiniz." Bir nefes aldı. "Bugün eyalet ruhsatlandırma kurulu tarafından ziyaret edildim. Benim kararına katılmadılar."

Aidan kaşlarını çatı. "Benimle konuştuğunu nereden biliyorlardı?"

"Sağlık departmanındaki vaka çalışanı onları aradı. Özür dilemeyin, Dedektif," dedi sert bir şekilde, adam tam da bunu yapmak için ağzını açtığı anda. "İfşa ettiğimde risklerin farkındaydım."

Ama bu da başka bir darbe olmuştu, bunu görebiliyordu. Herhangi bir lisans kurulu kınamasının nasıl bir şekil alabileceğinden emin değildi. "Bir şey yaptılar mı?"

"Bu sefer öyle olmadı. Avukatım oradaydı ve bu da durumu biraz yumuşatmış gibi görünüyordu."

"Ama yarın dönecekler. Winslow hakkındaki haberleri gördükten sonra."

"Muhtemelen. Tıpkı bu gece eve geldiğimde apartmanımın kapısında kamp kurmuş olan gazeteciler gibi." Sesi yumuşadı

marjinal bir şekilde. "Benim için endişelenmeyin, Dedektif Reagan. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Yapıp yapamayacağını merak etti. Hastalarının intiharlarının belki de kâr amacıyla kaydedildiği haberini nasıl karşılayacağını merak etti Winslow'un cesedine bakarken gözlerindeki bakışı hatırladı ve kameraları öğrenmek zorunda kalmamayı diledi ama er ya da geç öğreneceğini biliyordu. Ama bu gece olmak zorunda değildi. "O zaman uyumanıza izin vereceğim, Dr. Ciccotelli." Sargılı elini kaldırdı. "Teşekkür ederim."

Üzgün bir şekilde gülümsedi. "Beni tekrar şehir merkezine götürmediğin için teşekkür ederim." Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Yorgun olduğumda kelime dağarcığım bozuluyor."

Onun kışını tekmelemek isteyeceği çok daha iyi yerler vardı. Gerilen libidosu bunlardan herhangi birini gerçeğe dönüştürmeden önce döndü ve kendini bir kez daha, kadının yatak odasında kıyafetlerini değiştirdiği gerçeğini aklından çıkarmak için daha önce üzerinde çalıştığı kalem ve mürekkep çizimlerine bakarken buldu. "'T. Ciccotelli,'" diye okudu her birinin alt köşesinde. "Bunları sen mi yaptın?"

"Hayır, kardeşim Tino yaptı."

Şaşırmış bir halde dönüp ona baktı. "Tino adında bir kardeşin mi var? Gerçekten mi?"

Bu kez gülümsemesinde gerçek bir eğlence vardı. "Benim dört ağabeyim var; Tino, Gino, Dino ve Vito. Ve hayır, hiçbirisi Soprano değil, o yüzden sormayın."

Dört büyük -ve muhtemelen çok koruyucu- kardeş. Bu neredeyse moral bozucu bir düşünceydi. Neredeyse. Kırmızı cüppe hâlâ aklının bir köşesindeydi. "Buralarda yaşayan var mı?"

Gülümsemesi yine hüznünlendi. "Hayır, hepsi evlerine döndü."

"Philadelphia."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Nasıl-? Beni kontrol ettin."

Düzgün bir şekilde başını salladı. "İşte bu yüzden kışın lüks dairende ve şehir merkezinde sert bir sandalyede oturmuyorsun."

Bir süre ona baktı, sonra odanın her köşesini dolduran ve nabzını bir kez daha karıştıran bir kahkaha atarak onu şaşırttı. "Touché, Dedektif. Ve iyi geceler."

O da gülümsemesine izin verdi. "İyi geceler, Doktor."

Sürgünün düştüğünü duyana kadar bekledi, sonra asansöre yöneldi. Eve gidip biraz uyuyacaktı. Ama önce bir tane daha

Duş. Ve bu sefer çok soğuk .

Sekizinci Bölüm

13 Mart Pazartesi, 11:55

Tess vücudunu ön kapıya yasladı ve elinin topuğunu kalbine bastırdı. Gülümsemeyen ve öfkeli Aidan Reagan, şimdiye kadar tanıştığını düşündüğü en güçlü adamdı. Ama gülümserken... tek kelimeyle çok güzeldi. Ve şu anda ihtiyacı olan son dikkat dağıtıcı şeydi.

Ya da belki de değildi. Kalbi bu kadar hızlı atmaya, teninin her santimetre karesi uykuya dalmış ve şimdi yeni uyanıyormuş gibi hissetmeyeli epey zaman olmuştu. Bu kadar tahrik olmadığından beri. Bir daha asla olamayacağından korkmaya başlamıştı.

"Devam et ve söyle Chick," diye mırıldandı yüksek sesle. *O bisiklete geri dönmelisin. Biriyle yatmalısın.* Ama bunu söyleyemiyordu. Düşünmekte bile zorlanıyordu. Phillip' ihaneti onu zincirli bir dolandırıcının yapabileceğinden çok daha derin yaralar açmıştı. Kendi kendine onu unutacağını, aldatmasının onu etkilemeyeceğini söylemişti. Ne şaka ama. Tabii ki bu onun için bir yansımaydı. Sözlerini tutmaktan aciz bir adam seçmişti. En azından bunu dürüstçe yapmıştı. Anne gibi, kız gibi.

Ve en azından onu aldatan kişiyi kışına tekme basacak kadar gururluydu. Annesinin aksine. Ama gurur, geceleri arzuladığı insani dokunuşun yerini tutamazdı. Phillip'ten beri gözüne girmeye çalışan erkekler olmuştu. Ne yazık ki gözleri ilgilenmemişti.

Şimdiye kadar. Gözleri de diğer her şeyiyle birlikte ilgileniyordu. O da ilgileniyordu. Ve eğer kadın bir karakter yargıcaysa, o da ondan daha fazla olmak istemiyordu. Ama o ne tür bir karakter yargıcı olabilirdi ki? Ne de olsa Phillip'i seçmişti.

Neşeli bir düşünce. Belki de Amy haklıydı. *Onu şimdi aramalıyım. Öpüşüp barışalım falan.* Jon'a söz vermişti, Reagan'ın önemli bulduğu bir gerçektir bu. İyi adamlar için bir puan. Kapıdan uzaklaştı, sonra kapı zili çaldığında bir adım sıçradı. Gözetleme deliğinden bakınca bir yemin tısladı. Küçük Bayan Carmichael elinde bir pizza kutusuyla kapısının önünde duruyordu.

Carmichael yüksek sesle, "Orada olduğunu biliyorum," dedi. "Az önce polisin gittiğini gördüm."

"buradan, Bayan Carmichael. Size söyleyecek bir şeyim yok."

"Size bir teklifim var."

Tess kapısını bir aralık açtı. "Teklifleriniz vazelin gerektiriyor, Bayan Carmichael. Şimdi lütfen ben polisi aramadan gidin."

Carmichael kapıdaki aralıktan ona baktı. "Özel bir görüşme istiyorum."

Tess bu ifadenin saçmalığı karşısında güldü. "Sen aklını . Ve inan bana, neden bahsettiğimi biliyorum."

"Yardımanız olsa da olmasa da bir makale yazacağım, Doktor. Eğer bana bir ayrıcalık tanırsanız, kelimeler sizin olacak."

Tess başını salladı. "Sanki söylediğin her şeye inanabilirim de. Hem sen buraya nasıl çıktın?"

"Kapıcınıza komşunuza pizza götüreceğimi söyledim. Bu arada bina güvenliğiniz berbat."

Bu konuda haklıydı. "Bildiğim iyi oldu. Git ." Tess kapıyı bir çırpıda kapatıp sürgüyü çevirdi, sonra da kapıya doğru son bir atış yaptı. "Eğer beş saniye içinde hala oradaysanız polisleri arıyorum ve hikayenizi bir nezarethanede anlatabilirsiniz. Beş, dört, üç-"

Joanna sırtarak geri çekildi. Ciccotelli'nin özel bir anlaşmayı kabul etmesini beklemiyordu ama bu kadar sert bir dil de beklemiyordu. Ciccotelli sonunda pes ettiğinde, kopya olağanüstü olacaktı. Şimdilik, dairesine dönecek ve pizzayı kendisi yiyecekti.

Sabaha kadar yapacak çok işi vardı. Annesi her zaman balla sirkeden daha çok sinek yakalanacağını söylerdi. Babası ise her zaman sinek kâğıdının en akıllıca yol olduğunda ısrar etmişti. Bunu kabul etmekten ne kadar nefret etse de, bu sefer babası haklıydı. Yenilgiyi kabul etmeden önce Ciccotelli'nin sinek kâğıdının üzerinde kıvranan kaç sinek görmeye dayanabileceğini görmesi gerekiyordu.

Bu hoş olmazdı ve Ciccotelli sessizce işbirliği yapmazdı.

Ama işbirliği yapacaktı. *Ve toz duman dağıldığında, byline benim olacak ve Cy Bremin sadece kulağında sinir bozucu küçük bir vızıltı olacak.*

Bir dilim pizzayı mutlulukla mideye indirdikten sonra asansöre bindi ve çıkarken berbat kapıcıya el salladı.

14 Mart Salı, 1235

Aidan araba yoluna girdiğinde kontrolü tekrar ele almıştı, ki bu iyi bir şeydi çünkü soğuk duşlar can yakıyordu ve özellikle Yine de etkiliydi. Dolly'nin oturma odasını dağıtmamış olmasını umuyordu. İyi bir iyi eğitilmişti ama bugün onu uzun süre bırakmıştı. Uzun süre evde olmadığına Dolly'yi dışarı çıkarması için yan komşusu on iki yaşındaki çocukla bir anlaşma yapmıştı ama Aidan çocuğu aramayı unutmuştu. Mutfaktan içeri girdi ve doksan altı kiloluk, vücudu sallanan bir rottweiler tarafından karşılandı.

Aidan kulaklarının arkasını kaşımak için bir dizinin üzerine çöktü ve Dolly'nin dili yüzünü yıkadığında güldü. "Sen bir fahişesin, bebek surat." Yan tarafına şefkatli bir tokat atarak ayağa kalktı ve tasmayı duvardaki askısından aldı. Geç olmuştu ama Dolly yürümeyi seviyordu ve Aidan'ın hâlâ atması gereken bir sürü stres kalıntısı vardı.

"Onu çoktan yürüttüm."

Aidan irkilerek uykulu sesin geldiği yöne doğru döndü, silahı elindeydi ki tanıma yetisi devreye girdi. Duvardaki düğmeye vurarak odayı ışıkla doldurdu.

Kız kardeşi Rachel kapıda duruyordu, gözleri sersemlemiş bir dehşetle açılmış, bir elini göğsüne dayamıştı.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye sordu. "Bana gizlice yaklaşmaman gerektiğini bilmiyor musun? Seni vurabilirdim."

"Ben ..." Titrek bir nefes verdi. "Özür dilerim. Düşünemedim." Aidan silahını kılıfına geri soktu. "Tabii ki ."

Ama kızın rengi solmuştu ve titriyordu, o yüzden yanına gitti ve kollarını ona doladı. "İyi misin?"

Onun göğsüne doğru başını salladı. "Evet. Bana sadece bir dakika ver." Geri çekildi ve duvara yaslandı, kara kaşları çatılmıştı. Aidan gibi Rachel da babalarının saçlarına ve gözlerine sahipti ama narin bedeni tamamen annelerine aitti. Yüzündeki buyurgan ifade de öyleydi. "Geç kaldınız."

"Asker ," diye . "Neden evde yatağında değilsin? Annem ve babam uyandıklarında seni evde bulamazlarsa çok endişelenecekler."

"Hayır, yapmazlar. Marie'lerde olduğumu sanıyorlar."

Aidan gözlerini dikmiş ona bakıyordu. "Onlara yalan mı söyledin? Rachel."

"Yalan söylemedim. Marie'nin evindeydim. Katılmamaya karar verdiğim bir partisi vardı."

Aidan hâlâ ters ters bakarak buzdolabından bir sürahi süt aldı. "Biraz ister misin?"

Burnunu kırıştırdı. "İğrenç."

"Senin süte ihtiyacın var, evlat. Osteoporoz olacaksın, sonra da pişman olacaksın." Gülümsemesini sağlamak için annelerini taklit etti, ama ağzı sert bir çizgi halinde sıkıca bastırılmış olarak kaldı. "Peki neden partiye gitmemeye karar verdin? Okul gecesi olması dışında," diye ekledi, sonra gözlerini kıstı. "Annem ve babam okul gecesi dışarı çıkmanıza izin mi verdi? Okul gecesi dışarı çıkmamıza asla izin vermezlerdi.

Gece."

Omuz silkti. "Tarih sınavına çalışacaktık." "Ama çalışmayacaksınız."

"Ders çalışmak için orada olduğumuzu sanıyordum, Aidan," dedi sessizce.

"Gerçekten öyle sanıyordum.

Sonra Marie'nin erkek arkadaşı geldi ve ... işler kontrolden çıktı."

Aidan bir bardak süt içti ve elinin ağzını sildi. "Nasıl kontrolden çıktı?"

"Boş . Önemli olan benim olmam." Kolunu kaldırdı ve kokladı. "Gerçi ben yapmışım gibi kokuyor."

Aidan eğildi, kokladı, sonra kaşlarını çatarak arkasına yaslandı. "Bira ve esrar mı?"

Rachel, kim bu çocuklar? Marie'nin ailesi neredeydi?"

Rachel garajda satılan mutfak sandalyelerinden birine oturdu. "Evde değillerdi." Adam azarlayacakken elini kaldırdı. "Sadece yapma. Hemen gitmeliydim ama ilk iki saat sadece Marie ve ben vardık ve ders çalıştık." Gözleri yalvarıyordu. "Yemin ederim, Aidan."

"Sana inanıyorum Rachel." Onun yanına oturdu. "Ne oldu tatlım?" Sonra kızın mavi gözleri yaşlarla dolunca irkildi.

"Rachel?"

"Ben ," dedi ve ellerinin topuklarıyla gözlerini sildi. "Orası korkunçtu. Bir grup çocuk geldi ve ..." Ürperdi. "Arka kapıdan sıvıştım."

Kalbi her bir atışta atıyor, olası tüm sonuçları gözünde çok iyi canlandırabiliyordu. "Neden annemle babamı aramadın?"

Başını iki yana salladı. "Çocuklardan biri üzerime bira döktü ve ben de Onlara yalan söylediğimi düşünmelerini istemedim. Bu yüzden buraya yürüdüm."

"Yürüdüñ mü?"

Başını salladı. "Üç mil." Gülümsemesi acınasıydı. "Artık video oyunlarının beni yumuşattığına dair saçmalıklar yok. Burada kalmayacaktım. Sadece asılacak bir yere ihtiyacım vardı ve bu kokuyu kıyafetlerimden çıkaracaktım. Ama Dolly gezdirilmek için yalvarıyordu, sonra bir dakikalığına dinlenmek için oturdum ve kanepede uyuyakaldım."

"Beni aramalıydın, Rach. Her şeyle ben ilgilenirdim."

Gözlerini devirdi. "Tabii, benim büyük polis kardeşim günü kurtarmak için acele ediyor."

Aidan, fiçı partilerine gitmiyorum ama sosyal hayatımın bir kısmını korumak istiyorum." Yüzü düştü. "O zaman annemle babama söyleme, lütfen?"

Bunu düşündü. Abe ve Sean gençken onu birçok kez korumuşlardı. "Parti hâlâ devam ediyor mu?"

"Hayır. Marie'nin ailesi saat on ikide evde olacaktı, yani herkes çoktan gitmiştir."

"Marie'yi bir daha görmeyeceğine söz veriyor musun?" Kadın yine ürperdi. "Ah, evet."

"O zaman anlaştık. Git bir duş al. Ben sana eşofman bulacağım ve bakalım birayı bu kıyafetlerden çıkarabilecek miyiz?" Ona bir sırıtış attı.

"Yıkanacak bira kıyafetlerim de var, böylece su tasarrufu yapabiliriz." Kaşları kalktı. "Parti mi yapıyorsun, Aidan?"

"Hayır. Bar kavgası."

Dudakları seğirdi. "Sen mi kazandın?"

"Tatlım, ben her zaman kazanırım." Parmak ucuyla kızın burnuna dokundu ve de bakışları sargılı eline takıldı. *Her zaman değil*, diye düşündü. Konu, fiyat aralığının dışında kalan Michigan Avenue doktoruna geldiğinde değil. Kızın ilgisini çekmiş olsa bile. Hem de çok ilgilenmişti.

Rachel burnunu çekti, sonra elini yüzüne götürdü. "Sonsuza kadar."

"Affedersiniz?"

"Ellerinizdeki koku. Adı 'Forevermore'. Ayrıca pahalı." Gözleri sinsileşti.
"Parti yapıyormuşsun. Çok bulaşıksın, Aidan."

Garip bir şekilde utanarak güldü. "Git düşünu al, bücür."

Ayağa kalktı ama kapının eşiğinde durakladı, gözlerinde ağırbaşlı, yaşlı bir ifade vardı. "Teşekkürler, Aidan. Bu gece başka nereye gideceğimi bilemedim."

Kalbi göğsünde ters döndü. Küçük kız kardeşi ailesinin Geç gelen bir sürprizdi ve hepsi onu şımartmıştı. Ama o iyi bir çocuktü. Gerçekten iyi bir çocuk. Onun hayatın çirkin yüzünü bu kadar erken görmesi düşüncesinden nefret ediyordu. "Buraya her zaman gelebilirsin Rachel. Sadece bir daha bana gizlice yaklaşma, tamam mı?"

"Tamam."

14 Mart Salı, Sabah 8:09

Aidan, Spinnelli'nin sinirli bakışlarından kaçınarak Murphy'nin yanındaki sandalyeye kaydı.

"Geç kaldın, Aidan."

"Özür dilerim." Kız kardeşine temiz kıyafetler almak için ailesinin evine gizlice sonra Rachel'in okulunun önündeki bırakma trafiğine yakalanmıştı. Giysilerindeki bira gitmişti ama esrar kalmıştı.

Jack yarısı boş bir kutu çöreği masaya doğru kaydırdı. "Ertelersen kaybedersin. Murphy ve ben bütün jöleleri yedik." Aidan'a spekülâtif bir şekilde baktı.

"Müşteri listesini aldın mı?"

"Hayır." Aidan sırlı bir ekmek aldı ve parmaklarını yaladı. "Çok kibarca reddetti. Ama Green'den sonra tehdit mektupları aldı.

Buradalar." Temiz eliyle zarfı masanın diğer tarafına itti. Forevermore gibi kokan zarfı. Bir zarfı koklarken kendini gülünç hissetmişti ama nedense kendini tutamamıştı. "Ve Soma kullandığını doğruladı. Yine, Green'den sonra. Artık hiçbir şişesi yoktu ve onları atıp atmadığını hatırlayamıyordu." Spinnelli'ye baktı. "Bu sabah ses örneği vermek ve ev telefonu için dinleme izni imzalamak üzere geliyor."

Spinnelli iç çekti. "Elinden geldiğince işbirliği yapıyor. Eğer hasta dosyalarını teslim ederse lisansını kaybedecek."

"Ruhsatlandırma görevlileri çoktan onun peşine düştü. Dün onu ziyaret ettiler." Aidan Murphy'ye baktı. "Sağlık Bakanlığı'ndaki o kadın ciyakladı."

Murphy yüzünü buruşturdu. "Lanet olsun. Gittikçe daha iyi oluyor." "Kayıtlarda bir şey bulabildin mi?"

Murphy, ciddiyetle başını sallayan Spinnelli'ye baktı. "Devam et Todd."

"Adams ve Winslow dosyaları üç ay önce kontrol edildi. önce." Bir nefes verdi. "Preston Tyler tarafından."

Aidan şaşkınlıkla başını salladı. "İmkânı yok. O-" *Ölmüştü.* Ama elbette hepsi bunu biliyordu. Harold Green'in çıplak elleri tarafından öldürülmüştü. Bu da o piçin üç küçük kıza yaptığından çok daha merhametliydi. Aidan, o küçük kızın parçalanmış bedenini her düşündüğünde kendisini tüketmekle tehdit öfkeyi bastırmaya çalışırken dişlerini sıktı.

Ve Harold Green'in adaletten kaçtığı gerçeği. Tess Ciccotelli sayesinde. *Otuz bir tehlikeli adamı daha içeri tıkmıştı.* Kendine bunu hatırlattı. Avery Winslow'un cesedine bakarken gözlerindeki ıstırabı, soğuk yüzünün ardındaki

önemseyen bir kadındı. Çünkü o bir insandı. Ve insan olduğu için bir hata yapmıştı. Korkunç, trajik bir hata.

Herkesin sessizce onu izlediğini fark etti ve tıslayarak bir nefes verdi. "Kim birisinin Preston Tyler'ın adını kullanarak bir rapor imzalamasına izin verir ki? isim?"

"Yeni bir katip. Bilmiyordu, Aidan," dedi Murphy. "Bu sabah onu buraya getirdim ve bir polis olduğunu ve kimliği olduğunu söyledi. Ayrıca raporun tezgâhtan bile çıkmadığını, ancak polisin bir sonraki vardiyasında rapora tekrar bakmak için geldiğini söyledi."

Spinnelli acımasızca, "İç İşleri şu anda onu yakaladı," dedi, "fotoğraflarını çekiyor."

Jack'in ifadesi sertleşti. "Peki ya kimlik tespiti yapamazsa ya da yapmamayı seçerse?"

"Bu bir olasılık," diye itiraf etti Spinnelli. "Ama İç İşleri'nin kendi var."

"Güvenlik videoları mı?" Aidan sordu.

Murphy omuz silkti. "Uygun bir şekilde kayıp."

"Kayıtların tutulması buraya kadarmış," diye mırıldandı Jack.

"IA bunu da araştırıyor." Spinnelli yorgun görünüyordu. "Bir sonda olacak."

"Haklısın Murphy," dedi Aidan. "Gittikçe daha oluyor. Rick'ten iyi haber var mı?"

Jack başını salladı. "Bütün gece çalıştı ama adamımız zeki. İletim neredeyse Mars'a yönlendirilmiş durumda. Ama başka haberlerim de var. Adamlarımdan biri bazı zambakların üzerinde siyah lifler buldu. Bunlar naylon. Winslow'un evindeki oyuncak bebekle de aynı liflere benzeyen şeyler bulduk, ama fırının ısısı naylon lifleri eritmiş. plastik deri, bu yüzden onları belirli bir analiz için ayıramayız."

"Bir çanta olabilir mi?" Murphy sordu. "Birin onları taşımak için kullandığı bir şey mi?"

Jack başını salladı. "Biz de öyle düşünmüştük. Sizi çantaya götürmesi şart değil ama çantayı bulursanız muhtemelen içinde zambakların polenlerini bulacaksınız."

Aidan, Adams'ın zeminini dolduran çok sayıdaki zambağı hatırladı. "Eğer zambaklar sadece bir çanta. Adams'ın binasını posta kutusundaki kadının fotoğrafıyla dolaşp onu gören olup olmadığına bakabiliriz. Belki oradayken Joanna Carmichael'ı bulabilir ve Adams'ın olay yerine ait başka fotoğraf olup olmadığına bakabiliriz. Dün öğleden sonra orada değildi."

"Kulağa hoş geliyor," dedi Spinnelli. "Başka bir şey var mı?"

Murphy düşünceli bir şekilde çöreğini kemirdi. "Adams'ın kiralık kasasının anahtarı bizde."

"Ve Tess'in ifadesinin kesinleştirdiğini düşündüğü beş mahkûmiyetin bir listesi." Aidan, Murphy'nin şaşkın bakışlarını yakaladı. "Dün gece bana verdi. Ama beşi de hâlâ hapiste." *Çünkü şartlı tahliye kurulu ya çuvallamış ya da çuvallamıştı*, diye düşündü Aidan, Tess'in yanaklarının nasıl kızardığını hatırlayarak. Murphy hâlâ ona bakıyordu. "Ne?"

Murphy başka tarafa baktı. "Hiçbir şey. Hasta listesini kim mahkemeye verecek, Marc?"

Spinnelli'nin bıyığı aşağı doğru eğildi. "Patrick'e hemen gitmesini söyleyeceğim." "Adams'ın kasası için de arama emri çıkartsın," dedi Murphy. dedi.

Spinnelli not aldı. "Mutfak kapanmadan önce başka siparişi olan var mı?" diye sordu alaycı bir tavırla. "Aidan, Tess ne zaman geliyor?"

"Bu sabah bir ara. Geldiğinde seni ararım." Jack ayağa kalktı.

"Ses kabininde her şeyi hazırlayacağım."

Spinnelli hâlâ kaşlarını çatarak onun gidişini izledi. "Elimizde çok fazla olasılık var. Git onları daralt."

Murphy kapıda durdu. "Hepimiz IA'nın bize kayıt memurunun kimliğini söylemeyeceğini biliyoruz, Marc."

"Git işini yap, Murphy." Spinnelli'nin sesi . "IA ile ben ilgilenirim."

Masalarına dönerlerken Murphy başını sallıyordu. "O bizden daha iyi. Sen iyi misin?"

Aidan kaşlarını çattı. "Ben iyiyim, neden?"

"Parmak eklemlerin berbat durumda."

Ve tek düşünebildiği *onları bandajladığı* oldu. Sonra kendini odaklanmaya zorladı. "Morris'in arkadaşı dün gece kahraman olmaya karar verdi. Şimdi nezarethanede serinliyor. Hâlâ evrak işlerini bitirmem gerekiyor.

Tutuklanmaya direnmek ve polise vurmak."

Yürürlerken Murphy onu inceledi. "Yüzün hâlâ güzel. Nerene vurdu?"

Aidan yüzünü buruşturdu. "Karnıma bir tane yedim. Adamın müthiş bir sol var." "Yaşayacaksın."

Aynen söylediği gibi.

Murphy masasının arkasında oturmuş, hâlâ onu inceliyordu ve bu inceleme Aidan'ın kıvrınmasına neden oldu, o da dikkatini boş bir dinleme izni formu bulmaya verdi. Bir dakika sonra hırlayarak başını kaldırdı. Murphy hâlâ ona bakıyordu. "Ne?"

"Ona 'Tess' dedin."

Aidan inkâr etmek için ağzını açtı ama Murphy haklıydı. "Yani?"

"Yani o da senden hoşlanıyor."

Aidan şafaktan hemen önce onu uyandıran rüyayı düşündü.

Onun yatağındaydı, saçlarının koyu dalgaları karnına yayılmıştı ve vücudunu öpüyordu. Tüm o kıvrımlar ve o meşgul ağız

. . . Masasının üzerindeki telefon çaldı ve cevap vermesini engelledi. "Arayan alt kattaki masaydı," dedi sertçe. "Dr. Ciccotelli burada."

Murphy'nin ağzının bir köşesi kalktı. "O zaman elbette Dr. Ciccotelli yukarı. Jack'i arayıp geldiğimizi haber vereyim."

Tess karakolun lobisinde oturmuş, her hareketini izleyen polis gözlerinin farkındaydı. Önceleri nefret ve aşağılama vardı.

Şimdi, rozet takan birinin daha kişisel bir intikam peşinde olup olmadığını merak etmek zorundaydı. Bu düşünce onu gecenin büyük bir bölümünde uyanık tutmuştu. Sırada hangi hastalarının olabileceğine dair spekülasyonlar da .

Bir yanı umutsuzca Reagan'a dün gece istediği hasta listesini vermek istemişti, böylece korunabileceklerdi. Böylece başka bir hastanın ölü gözlerine bakmak zorunda kalmayacaktı. Ama bu etik değildi. Reagan bunu biliyordu. Hastanın mahremiyeti korunmalıydı.

Bir psikiyatriste görünmekle ilgili bir damgalanma vardı. Onun çoğu Hastalar, yardıma ihtiyaç duyduklarının bilinmesi halinde hayatlarının mahvolacağına inanıyorlardı.

Bunun yerine hayatlarının sona ermemesi için dua etti. Reagan'a isimlerini veremezdi ama her birini kendisi arayabilirdi. Buradaki yükümlülüklerini yerine getirdikten sonra bunu yapacaktı. Telefonunu dinlemek ve ses örneği almak için bir kez bırakacaktı.

Asansörün kapısı kayarak açıldı ve Reagan dışarı çıktı. Tahmin edilebileceği gibi nabızı bir kademe yükseldi. İnanılmaz görünüşlü bir adamdı. Artık bunu kabul edebilirdi. Bir tür sarmal güçle yürüyordu ve bu da onun bir hesaba gereken bir güç. Öyle olacağından emindi. Yaklaşırken odayı taradı, onun gözleriyle karşılaştı. O da kadın gibi değerlendirme yapıyordu. Sonra onun Gözleri boynundaki eşarba kayd ve ruh hali düzleşti. Adam biliyordu. Ve biliyor olması onu rahatsız ediyordu.

"Dr. Ciccotelli," dedi, sesi yumuşaktı. "için teşekkürler." "Geleceğimi söyledim." Eşyalarını topladı. "Ne dersem onu yaparım." Kadın Onu takip etti, asansörün önünde durduğunda midesi bulandı. "Bu sabahki koşumu kaçırdım." Yüzünü buruşturdu. "Her yerde muhabirler var. Merdivenleri kullanmamızın bir sakıncası var mı?"

Aşağı baktı, kaşları hafifçe çatılmıştı. "Ses örneğini vereceğin teknoloji bölümü dört kat ötede."

" değil."

Gözleri yumuşadı. "O zaman merdivenlerden çıkalım."

"Avukatını aradın mı?" diye sordu ilk uçuşu tamamladıklarında.

Verdiği sözü tutmasını bu kadar önemsemesi aydınlatıcıydı. "Evet." Amy onun aramasını bekliyordu ve ondan çok daha fazla özür dilemişti.

bir kez. Ama konuşma garip geçmişti ve ikisi de avukat-müvekkil ilişkilerini yeniden kurmayı gündeme getirmemişti. Belki de böylesi daha iyiydi. O ve Amy birlikte çok şey yaşamışlardı. Arkadaşlıkları büyük bir darbe almıştı ve nihayetinde riske atılamayacak kadar değerliydi. Sonuçta ihtiyacı olursa başka savunma avukatları da vardı. "*Bulletin* muhabirini kovaladıktan sonra onu aradım."

Reagan ona şaşkın bir bakış fırlattı. "Cyrus Bremin senin dairene mi gitti?"

"Çok ünlü biri değildi. Adı Joanna Carmichael'dı." "Ah.

Fotoğrafçı. Çantayı taşıyabilir miyim?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, teşekkürler. Yani Carmichael'ı tanıyor musun?" "Henüz değil. Gazetedeki makaleyi gördüğümüzde onu kontrol ettik.

Dün sabah. Adams'ın atlayışıyla ilgili başka resim var mı diye bakmak için evine gittik." Tereddüt etti, sonra omuz silkti. "Cynthia Adams'ın binasında oturuyor."

"Yani Cy Bremin'in manşete için büyük bir hikayeye rastladı. Özel haber istemesine şaşmamalı."

"Özel mi?" Adamın kısa kahkahaları yankılanıyordu. "O bir deli." Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Bu pek de hassas."

Tess kıkırdadı. "değil. Ben de ona aynı şeyi söyledim, sadece biraz daha renkli bir şekilde."

"Daha fazla kelime dağarcığı bozulması mı?"

"Sanırım 'Vazelin' kelimesini kullandım." Yüzünü buruşturdu.

"Muhtemelen buna pişman olacağım."

Dördüncü kata ulaştılar ve adam kapıyı onun için açık tuttu. Kısa bir yürüyüş onları tüm oyuncu kadrosunun beklediği anlaşılan bir ses stüdyosuna götürdü. Spinnelli, Patrick Hurst ve Murphy stüdyonun dışında duruyordu.

Jack içeride durmuş teknisyenle konuşurken o da pencereden bakıyordu. "Demek ayakta çalacağım," dedi hafifçe ve Spinnelli gülümsedi. "Benim adım tabelada nerede?"

"Bunu tamamen kitabına göre yapmak istiyoruz, Tess. Senin ve bizim iyiliğimiz için."

"Ve bunu takdir ediyorum, Marc. Duyduğuma göre itirazlarla mücadele ediyormuşsun Patrick."

Patrick kaşlarını çattı, ama ne zaman o etrafta olsa kaşlarını çatıyor . Son SA istifa ettikten sonra ofise ilk geldiğinde

Skandal, onu kızdırıp merak etmişti. Artık bunun onun normal ifadesi olduğunu biliyordu. "Bu faksta beni bekleyen iki kişi daha vardı. sabah," diye yakındı.

"Özür dilerim. Keşke tüm bunları ortadan kaldırmanın bir yolunu bulabilseydim. Hepimiz için." Yutkundu. "Özellikle de Cynthia Adams ve Avery Winslow için. Ama müşteri listelerimi veremeyeceğimi biliyorsun Patrick."

Başını salladı. "Ve seni mahkemeye çağıracağımı biliyorsun." "Bununla mücadele etmek zorundayım."

Patrick omuz silkti. "Oyun devam ediyor. Umarım biz kapışırken başka kimse ölmez."

İrkildi. Dikkatlice hedeflenmiş alçak bir darbeydi. "Bu olmadan önce bunu kimin yaptığını bulalım."

Spinnelli devreye girdi. "Kulağa iyi bir fikir gibi geliyor. Senin için hazırlar, Tess. Hadi şu işi bitirelim."

Jack kapıdan girdi. "Ne yapman gerektiğini biliyorsun, değil mi Tess?"

Nefes aldı. "Onun telesekreterinde bulduğun mesajın aynısını söylememi istiyorsun. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum Jack."

"O zaman bunun kesin bir bilim olmadığını biliyorsunuz. Çıktıyı görsel olarak karşılaştıracamız ve ardından uzmanımıza işitsel bir analiz yaptıracağız. Çeşitli sesler de söylemeniz gerekecek. İşimiz bittiğinde bile, elimizde hiçbir şey olmayabilir. kesin."

"Adamının iyi olduğunu söylediğini sanıyordum," dedi Murphy, sesi gergindi. "Ben." Kabinin içinden gelen ses hepsinin dönüp bakmasına neden oldu.

Bak. İçerideki adam kapıyı açtı ve kapıya yaslandı.

"Bu Çavuş Dale Burkhardt," dedi Jack. "Kendisi benim Teknoloji Birimi. Tüm yeni alet ve cihazların AR-GE'sini yapıyorlar. Dale ses değerlendirmesi için FBI standartlarını aşıyor. Elimizdekilerin en iyisi o."

Burkhardt'ın dudakları büküldü. "Yalakalıkla geçmişî temizleyemezsin Jack. Bana hâlâ borçlusun." Murphy'ye döndü. "Teoriye göre hiçbir ses birbirine benzemez. Ses, ses boşluğundan, boğazdan, ses tellerinden ve konuşma sırasında ağzın hareketinden gelir. Taklitçileri tespit etmek zor olabilir çünkü aynı ses boşluğu boyutlarına sahip olmaları pek mümkün olmasa da dudak ve dil pozisyonunu inceleyip ... taklit ederler. Şunlar yönleri aynı olacaktır. Kulaktan kulağa oynayacağız." Yaptığı kelime oyunu iyi huyluydu

Başka bir gün olsa Tess gülümseyebilirdi. Ama bugün değil. Bu analize çok fazla şey bağlıydı. "Dr. Ciccotelli, hazırsanız başlayalım."

Burkhardt'ı içeride takip etti ve onun gösterdiği sandalyeye oturdu. Odayı boydan boya kat eden raf benzeri masanın üzerindeki mikrofonun yanında bir yığın dizin kartı duruyordu. En üstteki kartta Cynthia Adams'ın telesekreterinden gelen mesaj yazılıydı. Tess titrek bir baş hareketiyle kartı aldı. "Şimdi başlayalım mı?" diye sordu ona.

"Ben dışarı çıkana kadar bekle." Kabinin dışındaki konsolun başına oturdu ve ona başlamasını işaret etti. Kadın denedi ama sesi kesilince gözlerini kapattı. O iğrenç sözleri tekrar yüksek sesle duymak, Cynthia Adams'ın onları dinlediğini ve uyuşturulmuş haliyle onlara inandığını hayal etmesine neden oldu.

Burkhardt'ın sesi dahili telefondan cızırtılı geliyordu. "Tekrar başlayın, Doktor." Sessizlik oldu, sonra Burkhardt'ın sesi tekrar, bu sefer daha nazikti. "Kurbanı düşünmemeye çalış. Mesajda olduğu gibi yapmaya çalış. Biraz ipeksi."

İpeksi. Tess omuzlarını dikleştirdi ve tekrar okudu. "Daha iyi, ama yine. Ve daha ipeksi."

Mektubu tekrar okudu ve yarısında başını kaldırdığında Aidan Reagan'ın gözlerinin yüzüne sabitlendiğini gördü. Başını salladı. "İyi gidiyorsun," diye mırıldandı.

Sinirleri hâlâ gergindi ama karnındaki hastalıklı his, diğer kartlara geçmeden önce arayanın ses tonunu idare etmesine kadar yatışmıştı; bu kartlar, ihtiyaç duydukları sesler için seçilmiş bir dizi rastgele kelimedenden oluşuyordu konuşmacının yapması için. Hepsini okudu, sonra yığını tekrar gözden geçirdi. Ve her birkaç dakikada bir Reagan'a baktı. Her seferinde başını sallıyordu. Hiç gülümsemedi, tek kelime etmedi. Yine de camın kendi tarafında biraz daha az yalnız hissetti.

Sonunda işi bitmişti. Burkhardt ayağa kalktı, yüzü hiçbir şey belli etmiyordu. "Teşekkür ederim, Doktor. Artık dışarı çıkabilirsiniz."

Tess kulübeden çıktı, elleri ve dizleri iradesi sayesinde sabit duruyordu. Ama kimse tek kelime etmedi. Adamlar Burkhardt'ın bilgisayar ekranına bakıyorlardı. Hiçbiri Tess'in gözlerine bakmıyordu. Sonunda daha fazla dayanamadı. "Eee?"

Jack başını salladı. "Çok yakın, Tess. Çok yakın."

Yavaşça nefes verdi. Her şeye rağmen ne bekliyordu ki? Telesekreterdeki ses annesini bile kandırabilecek kadar kendisine yakındı. "Peki o zaman. Sırada ne var?"

Burkhardt'ın bakışında saygı ve sempati karışımı bir ifade vardı. "Daha analiz etmeye bile başlamadım, Dr. Ciccotelli. Bu kadar yakın olacaklarını tahmin etmiştim. Henüz pes etmeyin."

Patrick paltosunu kolunun üzerine örttü. "Bir şey bulduğunda beni ara. Öğlene kadar olursa iyi olur. O saatte Yargıç Doolittle ile öğle yemeği toplantım var ve tam bir aptal gibi görünmek istemiyorum."

Kapı Patrick'in arkasından kapandığında Burkhardt homurdandı. "Öğlen mi? Şaka mı yapıyor?"

"Hayır," dedi Spinnelli. "Bu işin aslını öğreneceğiz, Tess. Endişelenmemeye çalış."

Sertçe başını salladı. "Doğru." Nefes almamaya çalışsa daha başarılı olurdu. Spinnelli başını sallayarak oradan ayrıldı. "Lanet olsun. Ben de öyle umuyordum."

Tess omuz silkerek ceketini giydi ve çantasını aldı. "Denediğiniz için teşekkürler. Şu dinleme iznini imzalamam ve siz beyefendilerin çalış." Sınav boyunca çok az şey söyleyen Murphy'nin yanından geçti. Neredeyse onun hissettiği kadar yıkılmış görünüyordu ve ona daha fazla kızamayacak kadar yorgun düşmüştü. Onun birkaç santim önünde durdu ve yüzünü göremedi. "Anlıyorum Todd," diye mırıldandı. Gerçekten de anlıyordu. "Bana inanmamış olman hâlâ canımı yakıyor ama anlıyorum. Kanıtlar göz önüne alındığında ben de aynı şeyi düşünebilirdim."

Çıkarken Reagan ve Murphy'nin usulca konuştuklarını duydu, sonra Reagan arkasındaydı. Sadece ses tonundan ve tıraş losyonunun kokusundan onun olduğunu anlamıştı.

Reagan'ın masasına doğru sessizce yürüdüler. Reagan sözünü sakınmadan ona dinleme izni formunu uzattı ve o da gözlerini dikip baktı. Duyabildiği tek kelime Amy'ninkiydi. *Aptal olma, Tess*. Özel hayatın gizliliğine dair medeni hakkını isteyerek elinden alıyordu. Ama kadın tekrar ararsa, onun sesini duyacaklardı. *Ve benimkini taklit etmeyecekti*. Tüm aramaları aynı kadının yaptığını varsayarsak, ki bu noktada adil görünüyordu. Bu riske değirdi. Hızlıca formu imzaladı, sonra gözlerinin eşit olduğundan emin olunca Reagan'a baktı. "Teşekkür ederim. İçeride işimi kolaylaştırdınız."

Gülümsemesi kısaydı ama yine de sırtından aşağı bir ürperti gönderdi. "Zor birkaç gün geçirdiniz Doktor. Ben olsam bu kadar dayanabilir miydim emin değilim."

Bu onu gülümsetti. "İyi günler, Dedektif. Kendim çıkabilirim."

14 Mart Salı, 11:55

Bütün sabah banka memurlarıyla uğraştıktan sonra, Aidan şimdi ATM'lerin giderek artan popülaritesini anlıyordu. Kişisel olmadıkları doğrudu ama makineler hızlıydı ve kışlarına sopa sokmuyorlardı.

Arama iznine rağmen Cynthia Adams'ın kiralık kasası için hangi şubeyi seçtiğini tespit etmek biraz zaman almıştı. Sonunda, onlar Bayan Waller adında ince yüzlü bir kadın tarafından kasaya kadar eşlik ediliyordu. Aidan'a belli belirsiz sekizinci sınıftaki cebir öğretmenini hatırlatıyordu. Hoş bir anı değildi.

Bayan Waller orta boy bir kutuyu yuvasından çıkardı ve uzun bir masanın üzerine koydu. "Anahtar sizde mi?"

Murphy kasayı çıkardı. "Bu Geraldo'nun Capone'un kasasına girmesi olabilir, biliyorsun," diye mırıldandı kilidi açıp kapağı geri çekerken. "Bazı hisse senetleri. Vasiyeti." Aidan'a uzattı, o da hızlıca göz gezdirdi.

"Mirasının büyük kısmı kız kardeşine kalacak."

"Yakın zamanda güncellenmemiş olmalı." Murphy Bayan Waller'a baktı. "En son ne zaman kutuya girmiştin?"

Kadın ince ellerini kıbarca kavuşturdu. "Geçtiğimiz Cuma."

"Gerçekten mi?" Aidan kaşlarını çatı. "Bir şey mi çıkardı ya da bir şey mi koydu?"

"Bu bilgileri saklamıyoruz. Müşterilerimizin mahremiyetine saygı duyarız." "Herkesin mahremiyetinden biraz sıkılmaya başladığımı biliyorsun," Aidan homurdandı.

"O zaman dördüncü madde haklarımı savunmadığınıza sevindim." Murphy küçük bir zarfı tıkırdattı. "bir şey koyduğunu söyleyebilirim." Zarfın ucunu kesti ve iki mikro kaseti masaya doğru salladı. "Ufacık."

Aidan, "Kayıt cihazlarını dikte ederek gidiyorlar," dedi. Baldızı küçük kayıt cihazı olmadan hiçbir yere gitmezdi. "Kristen her zaman bir tanesine mırıldanıyor. Patrick'in ofisindeki sekreterlerden birinde bunu oynatacak bir makine olmalı."

Murphy kutunun içindekileri topladı. "Burkhardt da öyle yapmalı."

"Sadece ses izi konusunda bir karar verip vermediğini görmek istiyorsun."

Murphy'nin gülümsemesi kısa sürdü. "Bu düşünce aklımdan geçti. Gidip bir şeyler yiyelim, sonra da dinlemek için Burkhardt'a gidelim."

14 Mart Salı, 1235

"Beni ayağa kaldırmayı mı planlıyorsun?"

Tess dosyadan başını kaldırdı ve önce ofisinin kapısında duran adama, sonra da duvardaki saate odaklanmak için gözlerini . Saat bir antikaydı ve muayenehanelerinin kıdemli doktoru Harrison Ernst de öyleydi. Salı günleri öğle yemeği randevuları vardı. "Harrison. Özür dilerim, saatin kaç olduğunu unutmuşum. Bugün öğle yemeğine çıkmasak olur mu?"

Harrison palto ağacından paltosunu ve çantasını aldı. "Gerçekten de öyle."

"Bu dosyaları incelemeyi bitirmem gerekiyor." Saatlerdir bununla uğraşıyordu,

Mevcut müşterilerinden hangilerinin zihinsel manipülasyon riski altında olduğunu anlamaya çalışıyordu. Şimdi okumakta olduğu dosyayı biraz da huysuzlukla elinin tersiyle itti.

"Biraz ara vermelisin, Tess. Gözlerin seğiriyor. Yaşlı bir adamla dalga geç." Elini tuttu ve onu yukarı çekti. "Gördün mü, o kadar da zor değilmiş."

"Harrison, lütfen."

Masasına bir bakış fırlattı. "Sıradakinin kim olduğunu bulmaya çalışıyorsun, değil mi?"

Adamın hafif hoşgörülü ses tonu kadının geri çekilmesine neden oldu.

"Öyleydim."

"Ölen iki kişinin bu kadar duyarlı olabileceğinden şüphelenir miydin?" Tess gözlerini kapadı ve adamın yaşlı elini tuttu. "Diğer hastalarımın yarısından daha fazla değil. Onlar dışında belirgin bir bağlantı bulamıyorum. Her ikisinin de travmadan kaynaklanan intihar eğilimleri vardı."

"Diğer hastalarınızın yarısı gibi. Farklı bir hareket tarzı önerebilir miyim?"

Bir şekilde ona paltosunu giydirmiş ve asansöre yönelmesini sağlamıştı. Sadece üç kat aşağıdaydı ama Harrison artık merdivenleri kullanamayacak durumdaydı. Üç kat için idare edebilirdi. Zorla gülümsedi. "Sizi durdurabilir miyim?"

Kıkırdadı ve kapalı otoparkın düğmesine bastı. "Muhtemelen hayır. Tess, zihin okuyucu olmaya çalışmayı bırak. Psikiyatrist ol."

Kapılar kapandı ve nabızı hızlandı. *İki kat. Bir kat daha.* Asansörün kapıları açıldı ve havanın yağlı ve nemli olmasına aldırmadan derin bir nefes aldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Şüpheli olmasaydınız ve bu iki dedektif size danışmak için gelseydi ne yapardınız?"

Arabasına binmesine yardım etti. Direksiyona geçtiğinde "Bir profil hazırlardım," dedi.

"O zaman yap," dedi Harrison yumuşak bir sesle ve park yerinden çekildi. "Ben de size yardım edeceğim. Oh, tahmin ediyorum ki kapıda bekleyen gazeteciler olacak. çıkın."

"Özür dilerim."

Bakışları sitemkârdı. "Sus, Tess. Çantanın içine bak."

Tess aralarındaki koltuğun üzerinde duran kahverengi kâğıt torbayı açtı ve gülmek zorunda kaldı. İçinde siyah bir fötr şapka ve Groucho gözlükleri vardı, burun ve bıyıkla tamamlanmıştı. "Benim kılık değiştirmem mi?"

Dudakları seğirdi. "Kimliğini gizlemek isteyebileceğini düşündüm."

"Burada sahte bir pasaportunuz ve on bin dolarınız var mı?" "Meksika'ya gitmiyoruz, Tess. Sadece yemeğe."

Kalbi sıkışmıştı. "Harrison, sana hiç seni sevdiğimi söyledim mi?"

Onun okşadı. "Hayır, ama bunu kendim çözdüm. Eleanor oturup kendini hırpalamanı istemezdi."

Tess ona çok şey öğretmiş olan kadını düşündü. Eleanor Brigham onun akıl hocası ve Harrison'ın en iyi arkadaşıydı. Eleanor ve Harrison birlikte yaklaşık yirmi yıl önce muayenahaneyi açmışlardı. Tess kendisinin veliaht olarak seçildiğini biliyordu ama Eleanor üç yıl önce uykusunda felç geçirerek öldüğünde hazırlıksız yakalanmıştı. "Onu özlüyorum. Keşke burada olsaydı. Burada olmana sevindim."

Trafiğe çıktı, onları durdurmaya çalışan gazetecilere göz kırpmadı. "Son zamanlarda medyadan gerçekten nefret etmeye başladım."

"Ne demek istediğini anlıyorum. Peki kim bu canavar, Harrison?"

"Sen söyle. Gerçekleri benden daha iyi biliyorsun."

"Hepsini bilmiyorum. Dedektif Reagan benden çok şey saklıyor."

Koltuğuna geri yerleşti ve dudağını ısırdı. "Ama bir izlenim oluşturacak kadarını biliyorum. Bu, kontrol etme ihtiyacı olan ve hem detay hem de drama konusunda yetenekli bir kişidir. Kırılganlığı anlama yeteneği var ve

acımasızca istismar etme kabiliyetine sahipler. Hastalarımın isimlerine ve polis raporlarına erişimleri var."

"Erkek mi kadın mı, Tess?"

"Bilmiyorum. Beni iki kez arayan kişi kesinlikle kadın. Sesimi taklit eden kişi de kesinlikle kadındı."

Hızlı bakışı şok ediciydi. "Biri senin sesini mi taklit etti?"

"Cynthia Adams'ın . Bu sabah ses örneği vermek için gittim, kendimi soruşturmanın dışında tutmayı umuyordum ama şu ana kadar bu pek mümkün görünmüyor."

"O zaman bu kişi bunu bir süredir planlıyordu." "Öyle görünüyor."

"Hastalarınızın isimlerini nereden biliyorlardı?"

"Ben de bunu düşünüyordum. Hem Winslow'un hem de Adams'ın ortak noktası, intihar girişiminde bulunduklarında hastane tarafından sevk . Ama yine de hastalarımın yarısı öyle."

"Ama hastanenin elinde bu sevklerin kayıtları vardır."

"Olabilir, evet. Teknik olarak, bu kayıtlar özeldir, korunur, tıpkı bizim kayıtlarımızı koruduğumuz gibi. Ama ..." Omuz silkti.

"Kayıtlarınız sağlam mı?" diye dikkatle sordu.

"Bunu ben de düşündüm. Hiçbir şey yerinde değil ve elektronik kayıtlarıma ben ve Denise dışında kimse erişmedi."

Kaşlarını çattı. "Beş yıldır bizimle birlikte. Sen muayenehaneye katıldığından beri."

Tess iç çekti. Denise'le hiçbir zaman rahat olamamıştı ama Harrison ona oldukça düşküncü. "Biliyorum. Ayrıca, bu kişinin polise var. kayıtları da var. Cynthia'nın kız kardeşini biliyorlardı, ölüm yeri fotoğraflarının bir kopyası vardı. Winslow'un bebeğinin ölüm fotoğrafları da. Elimde kesinlikle Bu şeyler kayıtlarımda var. Cynthia'nın dairesinde de zambaklar vardı. Bu konuda hiçbir şey bilmiyordum."

"Yani birinin cebinde polis mi var?" "Ya da dizginler bir polisin elinde."

Harrison arabayı restoranın otoparkına çekerken derin bir nefes aldı.

"İntikam o zaman?"

"Dedektif Reagan bunun bir olasılık olduğunu düşünüyor gibiydi."

Arabayı park etti. "Yani elimizde organize, tiyatral bir sosyopat var."

"İlaçları kim bilir."

"Ah, işte bu ilginç."

İki ölümün trajedisini düşündü. İkisi de bataklıktan çıkmak için çok mücadele etmişken intihar etmişlerdi. Burada salt şiddetin ötesine geçen bir acımasızlık vardı. "Ve kim ellerini kirletmekten hoşlanmaz ki?"

"Senin için ereksiyon olan."

Tess'in gözleri bu alışılmadık kabalık karşısında irileşti. "Harrison." Adam hiçbir şey söylemedi ve kadın omuz silkti. "Sanırım öyle."

"Bir profilin başlangıcına sahipsiniz gibi görünüyor, Doktor," dedi gülümseyerek. "Ve domuz kızartmasını çok severim."

Joanna, fotoğraf makinesinin objektif kapağını çekerken, Chicago'nun öğlen trafiği için söylenebilecek iyi bir şey olduğunu düşündü. Kimse bir motorcunun yetişemeyeceği kadar hızlı . Bisikletine atlayarak Dr. Ciccotelli ve arkadaşının on güzel fotoğrafını çekti.

Ciccotelli'yi bir gün boyunca takip ettikten sonra fotoğraf makinesinin hafıza kartı neredeyse dolmuş ve sinek kağıdı iyice yapış yapış olmuştu.

Dokuzuncu Bölüm

14 Mart Salı, 1235

Daha bitmedi," diye tersledi Burkhardt, Aidan ya da Murphy bir şey söyleyemeden.

Aidan, "Sizi taciz etmeye gelmedik," dedi ve ceketinin cebinden beyaz bir kâğıt torba çıkardı. "Ama size rüşvet vermeye hazırız."

Burkhardt kaşlarını kaldırdı. "Çantada ne var?"

Aidan onu ulaşamayacağı bir yerde tuttu. "Baklava. Gerçekten iyi bir şey." Kendi öğleden sonra atıştırması için saklamaya niyetlenmişti ama Burkhardt sinirli görünüyordu, saçları sanki defalarca çekiştirmiş gibi diken diken olmuştu.

Aidan'ın annesi her zaman balla daha çok sinek yakalanacağını söylerdi ve baklavadan da bal damlıyordu.

Burkhardt kaşlarını çattı. "Kirli dövüşüyorsun, Reagan. Tamam, bakalım." Çantayı kaptığı gibi açtı ve beğeniyle kokladı. "Burada nüanslar."

"Nüanslar' ne demek?" Murphy sordu.

"Bu, belirli seslerde bazı farklılıklar gördüğüm anlamına geliyor, ancak bunlar kasette emin olmak için yeterince sık meydana gelmiyor. Bu empresyonist çok ama çok iyi." Duraksadı, önce Aidan'a, sonra Murphy'ye baktı. "Psikiyatristinizin suçlu olmadığından emin misiniz?"

Aidan Murphy'nin dişlerinin gıcırdadığını duyabiliyordu. "Eminiz," diye ısırdı Murphy.

Burkhardt omuz silkti. "Senin psikiyatristini çok iyi tanıyor."

"Empresyonist" terimi aklına takılmıştı ve Aidan'ın zihninde kötü Richard Nixon taklitleri canlanıyordu. "Sence o

profesyonel olabilir mi?"

Burkhardt omuz silkti. "Olabilir. Kesinlikle denemeye değer. En iyisi Taklitçiler genellikle komedi dünyasında yer alırlar. Bazıları çizgi filmler için seslendirme yapıyor ama Chicago'da bunlardan çok fazla bulamazsınız."

Murphy yavaşça, "Tiyatro oyuncularını da seslendirme yapar," dedi. O çekti Mikrokasetlerin bulunduğu zarfı gömleğinin cebinden çıkardı ve Burkhardt'a uzattı. "Ama gerçekten taciz etmeye ya da rüşvet vermeye gelmedik. Bunları bizim için çalabilir misin?"

Burkhardt mikro kasetleri avucunda salladı. "Bu ekipmanla olmaz." Bir dosya dolabına gitti ve

Doğruldu, elinde küçük bir dikte kayıt cihazı vardı. "Şimdilik yapabileceğimin en iyisi bu." Kasetlerden birini kayıt cihazına yerleştirdi ve oynat tuşuna bastı.

Aidan yüksek perdeden gelen ağlama sesine kaşlarını çatı. "Bu da ne böyle?"

Burkhardt makineyi kulağına dayadı. "Sesi 'Cynthia, Cynthia'ya benziyor, Bunu neden yaptın?" Kayıt cihazını Aidan'a uzattı, yüzünde rahatsız bir ifade vardı. "Kulağa ürkütücü geliyor. Küçük bir çocuk gibi, ama zor. Bu küçük makineler çok iyi kalite üretmiyor."

Aidan dinledi, geri sardı ve tekrar dinledi. "Cynthia Adams bu kasetleri ölmeden iki gün önce kasasına koydu." Murphy'nin gözlerini yakaladı. "Hoparlörler."

"Haklısın," dedi Murphy acımasızca. "Adams'ı kız kardeşinin onu mezardan aradığına inandırmak için alay etmek. Neden bir kaset yapsın ki?"

"Belki de aklını kaçırdığını düşünüyordu ve kimseye söylemeye korkuyordu. Tess, Adams'ın inanmak istemediği şeyleri inkar etmekte iyi olduğunu söylemişti. Sesler duyduğuna inanmak istemiyordu ve kaset hayal görmediğinin kanıtı olabilirdi."

Murphy Burkhardt'a baktı. "Eğer bu aynı empresyonistse, bunu Tess Ciccotelli'nin sesinin taklidiyle karşılaştırabilir misiniz?"

Burkhardt başını salladı. "Kaset berbat ama elimden geleni yapacağım."

Aidan kasetlere baktı. "Biliyorsun bir tane daha banttan mesaj vardı. Adams'ı e-postalarını kontrol etmeye çağıran mesaj. Onu analiz ettiniz mi?"

Burkhardt kaşlarını çatı. "Bundan haberim yoktu."

Murphy kaşlarını çatarak, "Tess'in mesajına o kadar odaklanmıştık ki bunu unuttuk," dedi.

"En azından artık biliyorum. Jack'ten öğreneceğim ve belki hep birlikte sana kesin bir şeyler bulabiliriz."

14 Mart Salı, 1515

Bayan Lister ağlıyordu, keder ve öfke dolu vahşi hıçkırıklar. Ama bu Tess'in kulakları için güzel bir müzikti. Bu kadın üç aydır göğüste sıkışma hissinden uykusuzluğa kadar değişen semptomlar nedeniyle terapiye geliyordu. Altta yatan gerçek, otuz yaşındaki oğlunun ani intiharıyla başa çıkamamış olmasıydı. Oğlunu gömmek ve yasını tutmak için gerekenleri yapmıştı. Ama öfkesi çok derindi.

Bir şekilde, bir şekilde, Cynthia Adams ve Avery'nin kamuya açık ölümleri Winslow tüm bu öfkeyi açığa çıkarmaya hizmet etmişti ve şimdi nihayet Bayan Lister ne kadar öfkeli olduğunu itiraf ediyordu. Kendisini bu şekilde terk ettiği için ondan ne kadar nefret ettiğini. Onu ne kadar çok sevdiğini ve eve dönmesini dilediğini. Onu korumalıydı ama bilmiyordu. Hiç şüphelenmemişti. Ta ki çok geç olana kadar. Artık ikinci bir şans olmayacaktı.

Geride kalanlar arasında yeterince yaygın bir temaydı, ama Tess'in gözlerini yakmaktan, boğazını düğümlemekten asla geri kalmadı. Şimdilik Bayan Lister'in eline birkaç mendil sıkıştırdı ve ağlamasına izin verdi. Sonrasında içi boşalacaktı, Tess biliyordu ama bir sonraki adımı atmaya hazır olması gerekmiyordu. Her hasta farklıydı, ihtiyaçları benzersizdi.

Tess sessizce beklerken, pantolonunun ön cebindeki çağrı cihazı sessizce kalçasına çarptı. Arayan Denise'di. Numarası başka kimsede yoktu. Çağrı cihazı, Denise'in seansta olduğu zamanlarda onunla iletişime geçmesinin gizli yoluydu. *Şimdi değil, Denise.* Otuz saniye sonra çağrı cihazı tekrar çaldı. Tess ayağa kalktı ve ofisin penceresinden sokağa bakıyormuş gibi yaparak gizlice cebinden çağrı cihazını çıkardı.

Kalbi önce bir, sonra iki kez çarptı. Bir dizi "911" küçük mesaj ekranını doldurdu. Tek bir "911" onların acil durum koduydu. Elleri titreyerek çağrı cihazını cebine geri koydu. Sesini zorlayarak sabit kalarak, koltuğunda ağlayan kadına döndü. "Bayan Lister, size biraz zaman tanımak için bir süreliğine dışarı çıkacağım."

Tess dışarı çıktı ve yerinden fırlayan kalbi karnına düştü. Denise masasının arkasında oturuyordu, yüzü bembeyazdı. "Üzgünüm ama başka bir arama var. İkinci hat. Sadece sizinle konuşacak ve onunla konuşmak isteyeceğinizi söylüyor."

Tess telefonu aldı, omuzlarını dikleştirdi ve Denise'e hızlıca başını salladı. Denise ikinci hat için düğmeye bastı ve Tess'in kulağı arka planda çok fazla gürültü olan bir cep telefonunun durağan sesiyle doldu. Bir korna çaldı ve ikinci bir korna da aynı şekilde karşılık verdi. Bunu asla yapamayacağını bildiği halde Reagan'ın ofis telefonunu dinlemesine izin vermeyi şiddetle diledi. "Ben Dr. Ciccotelli. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Dr. Ciccotelli, ben hastalarınızdan birinin komşusuyum."

Saçmalamayı kesin bayan, Tess'in dilinin ucuna ama telefonu kapatması için kadını kışkırtmak istemediğinden ısırdı. "Hangi hasta? Hanımefendi?"

"Malcolm Seward."

Tess derin bir nefes aldı ve Denise'e bir kalem uzatmasını işaret etti. Tess deftere ismi yazdı ve Denise de Seward'ın ismini bilgisayara girdi.

Bu gerçekten de çok kötü olacaktı. "Bay Seward'ın zorluğu nedir?"

"Karısıyla şiddetli bir tartışma yaşıyor," dedi kadın çekingen bir sesle. "Görünüşe göre ... evet, az önce onu tokatlayarak yere düşürdü. Onu öldüreceğini söylüyor," diye ekledi, sanki hava durumu hakkında yorum yapıyormuş gibi. "Bundan sonrasını size bırakıyorum, Doktor."

Kadın telefonu kapattı ve Tess ne yapması gerektiğini bilerek Bayan Lister'in hâlâ oturduğu ofisinin kapısına baktı. "Harrison'ı ara, gelip Bayan Lister'la bir şeyler yapmasını söyle."

"Ne yapmak?"

"Kahretsin, bilmiyorum!" Tess'in elleri titriyordu. "Seansı toparlayın. Yarın için yeniden planlayın. O ne yapacağını bilir. Bana Seward'ın adresini ver." Denise'in üzerine iki adres not ettiği not defterini aldı. "Ne?"

"İki evi var," dedi çaresizce. "Biri şehirde, diğeri de North Shore'un ötesinde. Nerede olduğunu düşünüyorsun?"

"Arka planda trafik vardı," dedi Tess. "Bu şehrin adresi olacak." Üç bloktan daha az uzaklıkta. "911'i arayın. Acele etmelerini söyle."

Ofisten merdivenlerden aşağı koştı, gazetecilerin gitmiş olması için dua etti, gitmiş olsalar bile bunun bir şey ifade etmeyeceğini biliyordu.

Malcolm Seward bir haberdirdi. Büyük bir haber. Medya şimdi bilmiyorsa bile yakında öğrenecekti. Caddeye fırladı ve öfkeli bir yayanın tek çılgınlığını duymazdan gelerek hızla uzaklaştı. *Reagan*. Yüzü zihninde canlandı. *Reagan'ı ara*.

14 Mart Salı, 1530

Neyse ki Spinnelli'nin karısı çeşitli sanat dallarının hamisiydi. Neyse ki bir hafta önce Spinnelli'yi bir doğaçlama gösterisine sürüklemişti ve teğmenleri gösteriden uyanık kalacak kadar keyif almıştı ki görünüşe göre Spinnelli'nin onu götürdüğü her gösteride durum böyle olmuyordu. Karısını aradıktan birkaç dakika sonra teğmenleri, Spinnelli'nin gittiği gösterilerin bir listesini onlara verebilmişti. Chicago Studio Theater'daki bağlantılar, iyi bilinen bir doğaçlama eğitim alanı ve şimdi Murphy ve Aidan rozetlerini çıkararak tiyatroya birlikte girdiler. Bir prova devam ediyordu ve tüm gözler onlara çevrilmişti.

"Ben Dedektif Murphy ve bu da ortağım Dedektif Reagan." "Bu ne hakkında?" diye sordu sahnedeki yaşlı bir adam.

"Sadece birkaç sorumuz var," dedi Aidan. "Sesleri taklit eden bir kadını arıyoruz ve bize sizin yönünüz gösterildi."

Yaşlı adam sahnenin kenarına oturdu ve kendini yere itti. "Ben sahne amiriyim. Adım Grant Oldham."

"Dediğim gibi, Bay Oldham, bir kadın arıyoruz. sesleri taklit eder. Çok iyidir. Bir yerlerde tiyatroyla olabileceğini düşünüyorduk."

Oldham doğruldu ve yaklaşık 1.80'lik boyuna ulaştı. "Cadı avına çıkmanız için size sanatçılarımızın bir listesini vermeyeceğim."

"Bu bir cinayet soruşturması Bay Oldham, cadı avı değil," diye yumuşak bir şekilde karşılık verdi Aidan. "Elbette bize bir şey söyleme zorunluluğunuz yok. Öyle mi Murphy?"

"Hayır, ama aktör ve aktrislerin son derece bohem olduklarını duymuştum. Kim bilir sahne arkasına saklanmış ne bulabiliriz?"

arama emri?"

Yarı karanlık odada bunu söylemek zordu ama Oldham'ın rengi solmuş gibiydi. "Haklı bir nedeniniz olmadan bizi aramak için izin alamazsınız. Bu anayasaya aykırıdır."

Aidan iç çekti. Birdenbire herkes Anayasa konusunda uzman kesilmişti. "Şimdiden iki cinayet işlemiş ve durmaya niyeti olmayan bir katilin izini sürmeye çalışıyoruz. Yardımınızı almak isteriz, ancak bu sizi sorgulamak için içeri alırsak kimsenin bizi suçlamayacağı kadar yüksek bir önceliğe sahip. Lütfen. Doğru olanı yapın ve bize yardım edin."

Oldham nefesini dışarı üfledi. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Sesleri taklit edebilen kadınlar," dedi Murphy. "Yetenekli olanlar."

Oldham başının üstündeki kel noktayı ovuşturdu. "Bir bakalım.

Jen Rivers, Lani Swenson, Nicole Rivera . . ." Omzunun üzerinden sahnedeki diğer sanatçılara bir bakış fırlattı. "Başka kimse var mı?" Oldham sordu.

"Mary Anne Gibbs," dedi uyuz görünümlü keçi sakallı bir adam. "Harika bir Liza oynuyor." Diğerleri hâlâ kaşlarını çatarak başlarını salladı.

Aidan tüm isimleri yazarken Murphy cebinden posta kutusu dükkanındaki videoda yer alan kadının fotoğrafını çıkardı.

"Onu tanıyor musun?" Murphy sordu.

Oldham gözlerini kısıtı. "Hey, Egypt, sahne ışıklarını aç, olur mu?" Keçi sakallı sanatçı sahneden indi ve aniden parlak bir ışık tiyatroyu doldurarak göz kırpmalarına neden oldu. Oldham fotoğrafı aldı ve inceledi. "Saçı yanlış ama... Nicole olabilir. Ama yine de çok grenli.

Üzgünüm, Dedektifler."

Aidan'ın omurgası karıncalanıyordu. Bir adım daha yaklaşmışlardı.

"Nicole'ü nerede bulabileceğimizi biliyor musun?"

Oldham tekrar omzunun üzerinden baktı. "Nicole'un nerede takıldığını bilmeniz var mı?"

"Eskiden Sears Kulesi'nin yakınındaki bir kafede garsonluk yapardı," dedi keçi sakallı adam. "Hâlâ çalışıyor mu bilmiyorum. Nikki'yi birkaç aydır görmedim."

Aidan'ın cep telefonu çaldı. "Affedersiniz, bir dakikaya geliyorum." Arayanın kimliğine bakarken kısa bir mesafe uzaklaştı. Tess Ciccotelli.

"Ne?" dedi, selamlamayı atlayarak.

"Benimle buluşmanı istiyorum." Nefes nefese kalmıştı, sesi çıldırmış gibiydi. "Başka bir telefon aldım."

"Murphy," diye sertçe seslendi Aidan. "Gitmemiz gerek. Bu sefer kim, Tess?"
"Malcolm Seward."

Aidan tiyatronun aniden durdu, Murphy de hemen arkasındaydı. "Futbolcu mu?" Sıradan bir futbolcu değildi. O bir efsaneydi.
Malcolm Seward onun müşterilerinden biri miydi?

"Evet. Lütfen, Dedektif, lütfen acele edin. İşte adres."

Telefonu omzuyla kulağı arasına sıkıştıran Aidan, not defterine dört kadının adının altındaki adresi kazıdı. Ciccotelli'den çok da uzak olmayan, yüksek fiyatlı bir adrestir. "Şimdi neredesin?" O
bir araba kornası, lastik gıcirtısı ve Ciccotelli'nin "pislik" demesine benzeyen bir ses duydu. "*Tess?* İyi misin?"

" , bir şeyim yok. Şimdi onun apartmanına doğru koşuyorum. Yedinci katta.
Acele et."

"Tess, *bekle*. Bizi bekle." Ama o gitmişti. "Gidelim Murphy," dedi ve koşmaya başladı.

Kalbi çarpıyordu. Çarpıyordu. Seward'ın apartmanının cam kapılarından hızla kalbi de onunkine ayak uyduruyordu.

Şaşkın kapıcı onu yakalamak için birkaç saniye geç kalmıştı. "Durun.
Oraya çıkamazsın!"

"Ben doktorum," diye omzunun üzerinden soluk soluğa bağırdı. "Tıbbi acil durum." Asansörün kapısı açılmak üzereydi ve bir anlık tereddüitten sonra atladı ve yedinci katın düğmesine bastı. Kapılar kapanırken sirenlerin hafif uğultusu kafasının içindeki çarpıntıyı delip geçti. Polis neredeyse gelmişti. Sadece bir blok ötede.

Sadece yedi kat. Şimdi altı. Gözlerini dijital ekrana dikti ve asansör yükseldikçe kalp atışlarını saydı.

Malcolm Seward, bastırılmış öfkesi olan bir futbol oyuncusu. Nefesini içine çekti, ciğerleri yanıyordu. Saha dışında ve ki kamera önünde olmayan bir tartışmada başka bir oyuncunun yüzüne vurduğunda takım doktoru tarafından terapiye gönderilmişti. Sorununun ne olduğunu hemen anlamıştı.
kelimeleri söylemeye hazır olmadan haftalar önce.

Asansörün kapıları kayarak açıldı ve Tess tökezleyerek koridora çıktı. Seward'ın dairesini, sadece kanını donduran dehşet dolu çığlıklarla kesilen kudurmuş küfürlerden anlamak yeterince kolaydı.

"Hayır, Tanrım, hayır. Malcolm, lütfen." Bir kadının çığlıkları. *Onu öldüreceğini söylüyor. Ama henüz ölmemiştir. Çok geç kalmadım.*

Çelik kapı çerçevesine asılmış, hırpalanmıştı. Aklını toplamak için bir süre ona baktı. Kapıyı kırmıştı. *Polisler nerede? Benden önce burada olmalıydılar.* Ama burada değillerdi ve çığlıklar kesilmişti. Şimdi sadece dehşet içinde inlemeler vardı ki bu daha da kötüydü.

"Lütfen, Malcolm." Kadının fısıltısı gergin ve boğuktu. "Lütfen. Seni bırakmayacağım. Söylemeyeceğim."

"*Yalan* söylüyorsun. Seni lanet *sürtük*. Bana *yalan* söyleme." "Yalan söylemiyorum. Söylemiyorum-"
Boğuk bir çığlık.

Daha fazla bekleyemeyen Tess kapıyı iterek açtı ve donakaldı. Kapıdan bir metre içeride Malcolm Seward duruyordu. kas ve kaynayan öfke, minyon karısını yerden tutuyor, ön kolu boğazını eziyor. Kafasına bir silah dayamıştı. Tess umutsuzca *onun adını* düşündü. *Adı neydi? Gwen. Onun adı Gwen.* Tess kendine nefes aldırды, sakinleşti. Gwen'in gözleri yuvalarından fırlamış, dehşetle irileşmişken bunu yapmak zordu. Küçük elleri adamın kolunu pençeledi ama nafile. Doğrudan Tess'e bakıyordu, çılgınca yakarışları hiç duyulmuyordu.

"Malcolm." Tess sakince onun adını söyledi. "Bırak onu . Gitmesine izin verirsen sana yardım edebilirim."

Gwen şimdi nefes nefese kalmıştı, bacakları adamın bacaklarına çarpıyordu. Ama adam bir kayaydı, üzerinde iki yüz elli kiloluk üç adam varken topu koşturabilirdi. Ufacık karısı bir böcek kadar tehdit oluşturunuyordu.

Seward başını kaldırdı, gözleri vahşiydi. Suçlayıcı. Vücudundan akan ter, giydiği gömleği ıslatıyordu. "Ona *söyledin*. Söylemeyeceğine söz vermiştin ama *söyledin*."

Tess ellerini havaya kaldırdı, avuç içleri dışarıdaydı.

Kalbi yine çarpıyordu, bu sefer korkuyla. Yine o kadın. Cynthia Adams'ın telesekreterine mesaj bırakan kadın bir kez daha onu taklit etmişti. "Bırak Gwen gitsin, Malcolm."

"Hayır." Başını salladı, hareketleri çılgıncaydı. "Hayır. Beni terk edecek. Anlatacak." Tutuşunu sıkılaştırarak Gwen'i yerden daha yükseğe kaldırdı. "Kimse beni terk edemez."

"Kimse seni terk etmeyecek, Malcolm." Tess sesini yatıştırıcı, melodik bir hale getirdi ve onun titremeye başlamasını izledi. "Kimse söylemeyecek."

Şimdi titriyordu, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. "Ona sen söyledin. Onu aradın ve söyledin. Asla söylemeyeceğine söz ama söyledin." Hıçkırığa hıçkırığa ağladı, karısını havaya kaldırdı ve sonra tekrar göğsüne yasladı.

Gwen'in çırpınması durmuştu. Sadece gevşek bir oyuncak bebek gibi sallanıyordu. "Hayır, Malcolm. Ben söylemedim."

"O biliyordu. Biliyordu."

Tess'in kalbi durdu. Biliyordum. Bilmek değil. *Biliyordu*. "Ona zarar verme. Lütfen." "Beni terk edeceğini ve anlatacağını söyledi. Her şeyi kaybederim. Her şeyi." O

sustu. "Kimse beni terk etmiyor. Kimse söylemiyor." Kelimeleri dikkatlice söyledi. Tam olarak.

Sonra tetiği çekti. Gwen Seward'ın vücudu sarsılıp gevşerken çılgın Tess'in boğazında dondu kaldı. Malcolm karısını yere fırlattı ve şoktan hareketsiz kalan Tess'in gözleri onu takip etti. Gwen'in başından sızan kan vanilyalı Berber halısını ıslatıyordu. Gwen Seward hareket etmedi. O ölmüştü. Adam karısını öldürmüştü ve şimdi o da ölmüştü.

Akıl sağlığı bir sarsıntıyla geri döndü. *Çık dışarı. Kaçın*. Kaçmak için topuklarının üzerinde döndü, ama adam daha hızlıydı ve bir kalp atışından daha kısa bir sürede onu yakaladı. Tess çırpındı ve tekmeledi ama adamın ön kolu dolandı ve silah şakağına dayandı. Adamın sesini kulağında duyabiliyordu, artık sakindi.

"Kimse söylemiyor," dedi. "Ona değil. Ne de sen."

Aidan yumruklarını iki yanında sıkı. Lanet asansör pekmez gibiydi, midesi su gibiydi. Murphy şey söylemedi ama elleri iki yanında sabit. Ancak gözleri farklı bir hikâye anlatıyordu. Silah sesleri. Rehine durumu. Tess Ciccotelli.

Ya çok geç kaldıysak? Aidan düşündü. *Yüce Tanrım, çok geç kalmamıza izin verme*.

Sonunda asansör kayarak açıldı ve Aidan'ın tek yapabildiği olay yerine sakin bir dikkatle yaklaşmak oldu. Apartmanın yerleşimi bir otel gibiydi, koridorları da neredeyse bir o kadar uzundu. Dışarıdaki koridorda altı üniforma sıralanmıştı.

açık bir kapı aralığında, silahlarını çekmişlerdi. biri onlara doğru yürüdü, yüzü asıktı. "Ben Ripley. Ortağım ve ben olay yerine ilk gelenleriz."

" nedir?" Murphy alçak ve acil bir sesle sordu.

"Karısını başından vurmuş ve hiçbir acil yardım ekibinin onu kontrol etmesine izin vermiyor. Ama nefes aldığına dair hiçbir iz görmedik."

"Peki ya doktor?" Aidan sordu ve nefesini tuttu.

Ripley'in gözleri titredi. "Onu boğazından yakalamış ve kafasına silah dayamış."

Aidan irkildi, gözlerinin önünden geçen görüntü fazlasıyla gerçektir.

Murphy sertçe yutkundu. "Daha önceki gibi."

Ripley başını eğdi. "Affedersiniz, Dedektif?"

"Daha önce de saldırıya uğramıştı," dedi Murphy sert bir sesle. "Değerlendirdiği bir mahkûm tarafından." Seward'ın dairesine doğru yürümeye başladılar. "Bir rehine arabulucusu çağırdınız mı?"

"Onu çağırdık ama yarım saat uzaklıkta." Ripley kapının birkaç adım ötesinde durdu ve sesini alçalttı. "Arkasında büyük bir pencere var. Sokağın karşısındaki apartmanlardan birine bir keskin nişancı yerleştirebilirsek, iyi bir atış yapabilir. Bu kattaki, altımızdaki ve üstümüzdeki katlardaki herkesi tahliye ettik."

Murphy, "Spinnelli'yi arayacağım," dedi ve apartman katının duyulamayacağı uzak bir köşesine doğru yürüdü.

Aidan çıkardı. "Onunla konuşmaya çalışayım."

Memur başını salladı. "Bir işe sanmıyorum. Kafası iyi."

"Arabulucu için yarım saat bekleyemeyiz. Karısını çoktan öldürdü. Doktoru hayatta tutması için hiçbir sebep yok. Bunu neden yaptığını bilen mi?"

"Asansörden indiğimizde, doktorun karısını arayıp söylemeyeceğine dair söz verdiğini anlattığımı duyduk. Karısı onu terk etmekle tehdit etmiş. O da karısını vurmuş." Ripley'in çenesi sıkıştı. "Doktorunuz afallamıştı. Kaçmak için döndü ve adam onu yakaladı. Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu."

Aidan omzunun üzerinden Murphy'nin cep telefonu ile konuştuğu koridorun en ucuna baktı. Ortağı başını kaldırdı, gözleri temkinliydi. Sonunda başını salladı ve Aidan kapıya doğru ilerledi. Çelik kapı çerçevesine asılı duruyordu. Tekmelemek için iki adam gerekirdi.

Ya da çok öfkeli bir futbolcu. Şu anda Tess Ciccotelli'nin boğazını sıkarak adam, silahını şakağına dayamıştı. 45 kalibrelikti ama yine de adamın iri elinde oyuncak bir tabanca gibi görünüyordu. Gözleri kapalıydı,

Vücudu hareketsizdi ama burnundan aldığı eşit nefeslerle göğsü inip kalkıyordu. Elleri Seward'ın kolunu sıkarak kendini nefes alabilecek kadar yükseğe çekti. Ayak parmakları yere değiyordu. Ayakkabılarından biri koridora, diğeri de Bayan Seward'ın cesedinin yanına düşmüştü.

Onunla mücadele etmişti ama şimdi gergin bir şekilde duruyordu.

Seward'ın kendisi de ona bakıyordu, gözleri odaklanmamıştı. Adam sanki sadece kendisinin duyabildiği bir ritimle hafifçe sallanıyordu.

"Seward," dedi Aidan sessizce ve adamın gözleri hemen odaklandı. "Bırak onu gitsin."

Tess'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve Aidan gözlerinde kontrollü bir dehşet gördü. Ve yalvarış. Ve güven. Kendi dizlerini sabit tutmak için omurgasını dik tutmak zorunda kaldı. Hayatı onun ellerindeydi.

"Hayır," dedi Seward. "Söyledi. Sözünü tutmadı."

Seward'ın yüz ifadesinde bir değişiklik oldu ve Aidan hemen bir yargıya vardı. Malcolm Seward gerçekleri duyacak kadar akli başındaydı, basmakalıp sözleri ve vaatleri kabul edemeyecek kadar ileri gitmişti. "O söylemedi. Başka biri doktor kılığında karını aramış Seward."

Gözleri bir an için ölü karısına kaydı, sonra tekrar Aidan'ın kollarıyla buluşmak üzere yükseldi. "Yalan söylüyorsun," dedi kararsızca. Yaptığı şeyin büyüklüğü kafasına dank etmeye başlamıştı.

"Gazeteleri okuyor musun, Seward? Haberleri izliyor musun? Bu hafta yaşanan iki intiharı duydun mu?"

Gözlerinin arkasında bir şey kıpırdadı. "Evet. Ne olmuş yani?"

"Onlar da onun hastasıydı. Biri onları aramış. Dr. Ciccotelli olmadığına dair kanıtımız var. Sadece onun sesini taklit eden biri." Tam olarak doğru değildi ama bu noktada Aidan'ın umurunda değildi.

Seward'ın bakışları bir kez daha yere, şimdi kendi kanıyla dolu bir havuzda yatan minik karısına kaydı. Eli silahın tetiğinde titriyordu ve Aidan Tess'in derin bir nefes aldığını gördü. Ama koyu renk gözleri, tıpkı bu sabah ses kabininde oturup bir katilin sözlerini taklit ederken olduğu gibi ona odaklanmıştı.

"Biliyordu," diye homurdandı Seward. "Beni terk edecekti."

"Üzgünüm Malcolm," dedi Aidan, hâlâ sessizce. "Ama Dr. Ciccotelli söylemedi. Bırak gitsin. Doğru olanı yap ve gitmesine izin ver."

Gözlerini kapattı. "Onu ben öldürdüm. Benim Gwen'im."

Aidan hiçbir şey söylemedi ve iri adam hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Tess'i sıkılaştı ve adam silahı şakağına daha sert dayarken Tess acıyla yüzünü buruşturdu. "Onu ben öldürdüm ve bu senin suçun." Adam Tess'in boğazını daha da sıktı ve Tess nefes nefese kaldı, ayak parmaklarının üzerinde yükselmeye çalıştı. Ama yapamadı. Seward hâlâ hıçkırıyordu, gözyaşları yüzündeki kan ve kir tabakasını kesiyordu.

Aidan paniğe karşı koydu, boğazı düğümlendi. "Bir masum kadın öldü Seward," dedi sertçe. "Bunu ikiye çıkarma." Şimdi Seward'ın dikkatini çekmişti ve sesini yumuşattı. "O böyle olmasını istemezdi, senin Gwen'in. Lütfen Malcolm. Çok geç olmadan onu bırak."

Seward aniden doğruldu ve tek bir hareketle Tess'i iterek karısının yanında dizlerinin üzerine çöktü. Tess soluk soluğa öne doğru sendeledi ve Aidan onun elinden tutup Seward'ın ulaşamayacağı bir yere çekti. Tess onun göğsüne sertçe yaslandı, titriyordu, paramparça olacakmış gibi sarsılıyordu.

Ya da belki de kendi vücudu titriyordu. Seward karısını kocaman kollarının arasına alıp bir bebek gibi sallarken, Aidan'ın kolları karısının etrafına dolandı ve kadın nefes almak için çırpınırken onu tuttu. Hıçkırıkları yatışmıştı ama gözyaşları hâlâ yüzünden aşağı akıyordu.

Aidan'ın arkasındaki polisler yerlerini almışlardı. Silahlar, diz çökmüş, Gwen'ini sallayan ve hâlâ bir elinde silahını tutan Seward'a çevrilmişti.

Murphy Aidan'ın yanında belirdi ve sözsüz bir anlaşmayla sopa devredildi. Aidan, Tess'i de yanına alarak yoldan çekildi ve Murphy silahını çekmiş bir halde kapı girişindeki yerini aldı. "Silahınızı bırakın Bay Seward," dedi Murphy, sesi düzdü. Aidan kendi sesinin bir daha asla düz olacağından emin değildi.

Malcolm Seward karısını dikkatlice yere yatırdı ve bir eliyle kollarını nazikçe iki yanına koydu. Sonra silahı kendi ağzına doğrulttu ve tetiği çekti.

Aidan'ın kollarındaki Tess irkildi, gömleğinin önünü kavradı ve tutundu.

Uzun bir süre kimse bir şey söylemedi. Sonra Murphy silahını dikkatle yeniden kılıfına soktu ve içini çekti. "Lanet olsun. Lanet olsun."

Koridor hareketlendi, acil yardım ekipleri Seward'ın dairesine koştu. Ama aynı hızla ayağa kalkıp başlarını salladılar. "İkisi de ölmüş," dedi biri. "Adli tabibi çağırın."

Tess geri çekildi ve koridordaki duvara yaslanarak kemiksiz bir şekilde yere yığıldı. Dairenin içinde önce Seward'a, sonra da Aidan'a baktı, yüzünün rengi solmuştu. Nabızı, altında geniş kırmızı bir yara izi olan boğazının çukurunda sertçe atıyordu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Sesine güvenemediği için sadece başını sallayabildi.

Murphy yerden parlak bir şey almak için eğildi. Eşarbını. Ama Murphy eşarbı bıraktığında eşarp tekrar yere . "Bu ...

." Yüzünü buruşturdu. "Artık onu istemiyorsun, Tess."

Sesi tahta gibiydi. "Bana burada ihtiyacın var mı? Yoksa gidebilir miyim?"

Aidan onun bırakın eve gitmeyi, kendi ayakları üzerinde durabileceğini bile sanmıyordu. "Seni eve götüreceğiz. Ama önce ifadene ihtiyacımız var." Aslında istemiyordu, en azından şu anda. Sadece yüzüne biraz renk gelene kadar olduğu yerde kalmasını istiyordu.

Onu şaşırtarak kendini ayağa kaldırdı. "Şu işi bitirelim de eve gidip temizleneyim." Gwen Seward'ın kanı ve Malcolm Seward'ın teriyle kirlenmiş ceketini çekiştirdi. Sertçe yutkunarak sallanmaya başladı. "Sanırım saçımda onun kanı var." Çoraplı ayak parmaklarına baktı. "Ve ayaklarımda. Oh, Tanrım." Ürperdi, eli ağzını kapatmak için geldi ama sonra geri çekip kanlı avucuna baktı. "Oh, Tanrım." Gözleri yukarı fırladı, adamın beyaz gömleğine odaklandı, şimdi kızın can havliyle tutunduğu yer kırmızıya boyanmıştı. "Sana bulaştı. Özür dilerim."

Aidan'ın boğazı düğümlendi, sanki can simidiymiş gibi onu kavrayan ellerini hatırladı. " değil. Daha kötülerini de yaşadım." Düşmeden önce onu tekrar yere itmek için ileri doğru hamle yaptı ama ilk yardım görevlilerinden biri ondan önce davrandı.

"Bir yere gitmeden önce seni kontrol edelim." "Ben iyiyim," diye zayıfça itiraz etti.

"Hı-hı," diye cevap verdi acil yardım görevlisi kayıtsızca ve işini yapmaya devam etti. Nabzını ve tansiyonunu kontrol , hatta gözlerine ışık tutmasına izin verdi. Ama acil yardım görevlisi parmaklarını boğazına koyduğunda geri çekildi.

"Bu eski bir yara izi," dedi açıkça. "İstersen seni sorumluluktan için bana bir form ver, ama ben iyiyim. Sadece eve gitmek istiyorum."

İki kişinin artık kafası yoktu. Üç olmalıydı. Ama çok fazla canı olan lanet bir kedi gibi, Ciccotelli hala yaşıyordu. Hala nefes alıyordu. Sadece adil değildi. Ama belki de en iyisi buydu. *Öldüğünde, bizzat orada olmak istiyorum.* Her anın tadını çıkarmak için. Her nüansın.

Günün bir başka kötü yanı daha vardı. Dedektif Reagan Seward'a Ciccotelli'nin sesinin taklit edildiğine dair ellerinde kanıt olduğunu söylemişti. Reagan yalan söylüyordu. Reagan'ın dişlerinin arasından yalan söylediğine hiç şüphe yoktu. Ciccotelli'nin sesiyle eşleşme kusursuzdu ve Almanya'daki en iyi ses stüdyolarından biri tarafından onaylanmıştı. Nicole, Ciccotelli'nin kendi annesini bile kandıracak kadar iyiydi.

Belki de Cynthia Adams'a sesli mesaj bırakmak yanlış bir hesaptı ama bu mesaj olmasaydı polisin kutudaki parmak izlerini Ciccotelli'ninkilerle karşılaştırması günler sürerdi. Tabii o kadar ileri gidebildilerse.

Hayır, asıl yanlış hesap Ciccotelli'nin hâlâ kendisine inanmaya hazır çok sayıda polise sahip olmasıydı. Belli ki polis teşkilatı içindeki nefret, polisin iddia ettiği kadar derin ya da yaygın değildi. Dedektif Reagan'ın onun savunucularından biri haline gelmesi hayal kırıklığı yarattı. *Ondan daha fazlasını beklerdim.*

Ama onun özgürlüğü için nasıl savaştığına bakılırsa, ondan nefret etmiyordu. *Tam tersine.* Seward kendini öldürürken onu nasıl tuttuğuna bakılırsa, muhtemelen kendisine itiraf ettiğinden daha fazla önemsiyordu.

İğrençti. Erkeklerin ayaklarına neden olan şey neydi bu kadında? Güzel bir yüze ve seğiren bir kığa aldanmaması gerektiğini bilmesi gereken erkekler. Çoğu erkek zayıftı.

Ben değilim.

İki hareket tarzı belirlendi. Birincisi, güzel Nicole'ün ortadan kaldırılması. Polis Ciccotelli'nin sesinin taklit edildiğinden şüpheleniyorsa, Nicole'ü bulmaları an meselesiydi. Neyse ki harcanabilir durumdaydı. Neyse ki artık işe yaramıyordu çünkü plan artık değişmek zorundaydı. Ciccotelli hapse girmeyecekti. En azından geleneksel anlamda. Yüksek duvarları ve demir parmaklıkları olan beton bir yapıya değil.

Acı bir hayal kırıklığıydı. Kurulum çok dikkatli bir şekilde planlanmıştı. Ciccotelli'yi parmaklıklar ardında görmek amacıyla atılan her adım için çok zaman harcanmıştı. Yalnız ve izole. Ne kariyeri ne de arkadaşları vardı. Ve nihayetinde, hayatı yok.

Ama başka tür hapishaneler de vardı. Tecrit etmenin başka yolları.
Korku. Acı. Ciccotelli'nin hapishanesinde hepsi vardı.
Çünkü o her birini hak ediyordu.

14 Mart Salı, 16:45

Seward'ın sırrını sormamışlardı, diye düşündü Tess uyuşmuş bir halde, Murphy ve Reagan'ın dairenin içindeki hareketliliği yönetmelerini izlerken. CSU'dan yarım düzine adam gelmişti, başlarında Jack Unger vardı. Adli tabip sedyeleri ve ceset torbalarıyla gelmişti. Ve acil yardım görevlisi dışında herkes onu merhametli bir şekilde yalnız bırakmıştı. Tek bir kişi bile Malcolm Seward'ın anlatması için ısrar ettiği şeyi öğrenmek istememişti. En azından henüz. Ama öğreneceklerdi. Öğrenmek zorundaydılar. Ve o da onlara anlatacaktı.

Artık pek bir şey fark etmiyordu. Malcolm ölmüştü. Gwen ölmüştü. Birlikte hiç çocukları olmamıştı. Gerçeğin inciteceği kimse kalmamıştı.

Tess dışarıda koridorda yerde oturuyordu, bir üniformalı memur asansörün yanında duruyordu, bir diğeri de yetkisiz kişileri korumak için merdiven boşluğuna yerleştirilmişti. insanları olay yerinden uzaklaştırmak için. Ve, onun olay yerinden ayrılmasını engellemek için

Polise bilmek istediklerini söylemeden önce. Sanki öyle bir şey olacakmış gibi. Seward'ın tetiği kendi üzerine çektiğini duyduktan sonra, saf adrenalin dalgası hareketlerini körüklemişti. Şimdi, eğer ... hareket edebileceğinden emin değildi. Zamanın eskitemediği o atasözünün geri kalanı aklından geçerken sertçe yutkundu. *Eğer biri kafama silah dayarsa.*

Elleri ve ayakları artık temizdi, kanlı diz üstü çorapları bir acil yardım görevlisi tarafından nazik ellerle ve cesaret verici bir gülümsemeyle çıkarılmıştı. Ayakları çıplaktı. Acil yardım görevlisi ona tabanı yivli bir çift ayak çorabı vermişti. Şu anda eğilip onları ayağına geçirecek enerjisi yoktu.

Ayakkabılarından biri kullanılamaz haldeydi, Malcolm ve Gwen Seward'ın kanı ve beyniyle kaplanmıştı. Diğerini koridorda tekmelemişti ve şimdi kalçasının yanında yerde duruyordu. Zaten onları bir daha giyecek gibi de değildi.

Eve döndüğünde, giydiği her kıyafet çöpe giderdi. Eve gittiğinde, kaynar su altında duş alırdı.

Sıcak suyun son damlasına kadar saçlarını ve cildini ovuyordu. Ama bu bile kendini temiz hissetmesini sağlamayacaktı. Eve döndüğünde, Reagan'ın dün gece ona ikram ettiği bir şişe şarabı, son bir saatin olayları bilinçsizce bulanıklaşana kadar bitirebilirdi.

Ama işe yaramayacaktı. Çünkü uyandığında hâlâ bu kâbusun içinde olacaktı. Malcolm ve Gwen hâlâ ölmüş olacaktı. Cynthia ve Avery de öyle.

Benim yüzümden. Mantıksal olarak bunun doğru olmadığını biliyordu, ama aynı mantıkla, doğru olanın da, şehir kendi raporlarını okuduğunda gerçekten önemli olmayacağını biliyordu.

Yarınki gazeteler. Bu gece uyumaya çalıştığında. Doğru olan, bu insanların kendilerine yardım etmesi için ona güvenmiş olmalarıydı. Doğru olan, dört masum insanın ölmüş olmasıydı. *Benim yüzümden.*

Tıbbi teknisyenler şimdi cesetleri onun oturduğu yerin önünden geçiriyorlardı. Bir büyük, bir küçük torba. Başını duvara yasladı ve gözlerini kapattı. Bu, diğerlerine eklenmesini istemediği bir görüntüydü, ama ne dilerse dilesin uzun, çok uzun bir süre kalacağını biliyordu. Ne olursa olsun Beynine unutmamasını nasıl emrettiğini.

"Tess?"

Gözlerini açtığında Aidan Reagan'ın ona doğru yükseldiğini gördü. Bakışları sanki kızın kırılmasından korkuyormuş gibi dikkatliydi. Soğuk parmak uçlarını daha da soğuk yanaklarına bastırdı. "İfademi şimdi istiyorsun."

"Eğer yapabileceğini düşünüyorsan."

"Yapabilirim." Ayağa kalkmak için çabaladı, sonra çömelip sanki bir çocukmuş gibi çoraplarını ayaklarına geçirdiğinde bakakaldı. Sonra döndü, duvara yaslanıp yanına oturana kadar geri çekildi. Sıcak bedeninden ısı yayılıyordu ve kadın onun kollarında nasıl hissettiğini hatırlamamak için kendini zor tutarak titredi. Onu ne kadar sıkı tutmuştu. Ne kadar iyi hissettirmişti. Ne kadar güvende. Kalbi kulağının dibinde nasıl da gümbür gümbür atmıştı. O da korkmuştu. Yine de işini ve sakın bir şekilde yapmıştı. Hayatını ona borçluydu. Farklı bir son düşüncesi onu bir kez daha ürpertti.

"Üşümüşsün," dedi açıkça. "Aman Tanrım, kadın, ofisinden buraya kadar paltosuz mu koştun?" Tess itiraz edemedi paltosunu silkti ve omuzlarına sardı. "Benimle kavga etme, Tess," diye uyardı kadın paltoyu geri vermeye çalıştığında. "Şu anda beş yaşında bir çocuk seni dışarı çıkarabilirmiş gibi görünüyorsun."

"Kanayacak," diye mırıldandı elini kendi elinin arasına alıp kan dolaşımını yeniden sağlamak için hızlıca ovmaya başladı.

"Her şey . Tanrım, ellerin buz gibi. Neden bir şey söylemedin?"

Duvara yaslandı, aniden çok yorgun düşmüştü. "Meşguldün." Etrafındaki tüm hareketlilik, yorgunluk olduğunu fark ettiği donuk bir vızıltıya karışmış gibiydi. "Teşekkür ettim mi?"

Diğer elini ve ısıttı. "Evet," dedi, şimdi nazikçe. "Yaptın. Bana telefon görüşmesini anlat."

"Bir hastamla birlikteydim." Kimdi o? *Bayan Lister. Bu doğru.* "Telefonu Denise açtı. Kadın sadece benimle konuşuyordu. Bu sefer sesi sıkılmış gibiydi."

"Sesi aynı kadına mı benziyordu?"

"Hayır. Bu sefer sesi genç ya da yaşlı gibi gelmedi. Sadece sıkılmıştı. Malcolm Seward ve karısının tartıştığını ." Elleri ovmayı bitirmişti ve şimdi sağ elini gevşekçe tutuyordu. İsterse onu çekebilirdi.

seçti, ama . Yapamadı. "Malcolm'un az önce karısını yere serdiğini söyledi."

"Bu ne zaman oldu?"

"Seni aramadan birkaç dakika önce olabilir. Kapıdan çıkarken Denise'e 911'i aramasını ." Kaşlarını çatı. "Buraya gelmeleri çok uzun sürdü. Benden çok önce burada olacaklarını sanıyordum." Başını kaldırdığında adamın gözlerinin yüzüne sabitlendiğini gördü. *Polis gözleri*, diye düşündü. Dikkatle ifadesiz. "Bir kahraman olmayı planlamamıştım, Dedektif. Ama yardım edecek başka kimse yoktu. Kapıyı tekmelemişti ve sinirlendiğinde ne kadar vahşi olabileceğini biliyordum. Bir gün gücünü karısına karşı kullanmaktan ne kadar korktuğunu biliyordum. Onu boğazından yakalamıştı ..." Sesi kesildi ve adam onun elini sıkı.

"Acele etme, Tess."

Omuzlarını dikleştirdi, kendini bitirmeye zorladı. "Karısını aradığım ve sırrını söylediğim için söyleniyordu. Karısının onu terk etmekle tehdit ettiğini ve kimsenin onu terk etmediğini söyledi. Sonra da onu vurdu." İçinden bir ürperti geçti ve elini daha sıkı kavradı. "Sonra onu bir kenara fırlattı. Kaçmaya çalıştım. Ama o çok hızlıydı. Sonra o ..." Nefesi kesildi ve inatla nefesini kontrol etti. "Silahı kafama dayadı. Tam o sırada polisler geldi."

"Onu neden tedavi ediyordunuz?"

Neşesiz bir kahkaha attı. "İlk başta iddia ettiği şey öfke kontrolü idi. Maçlardan birinde çıkan bir kavgada bir oyuncunun burnunu kırdığı için ceza almıştı."

"Bunu hatırlıyorum."

"Görünüşe göre takım yönetimi de öyle. Gidip danışmanlık alması konusunda ısrar ettiler."

"Demek sana geldi."

"Hayır, gösteri için takım doktoruna gitti. Sonra bana geldi. yardım et." Onun gözleriyle karşılaştı. "O eşcinseldi, Dedektif. Bunu yıllarca sakladı, kendisi de dahil olmak üzere herkese inkar etti. Ama kişisel ihtiyaçlarını kontrol etmek çok zor olmaya başlamıştı. Bir karısı, bir kariyeri vardı. Biri hepsini kaybedeceğinden korkuyordu. Ve Malcolm Seward olarak, herhangi biriyle birlikte olamazdı. Tanınırdı. Sömürülürdü. O yüzden hiçbir şey yapmadı. Ve her geçen gün daha da sinirlendi."

Gözleri bir kez şaşkınlıkla kırıştı, ama tekrar dümdüz oldu. "Ona şantaj mı yapılıyordu?"

"Sanmıyorum ama bunu bana itiraf edeceğinden şüpheliyim. Açıkçası, terapide bir yere varamıyorduk. Kendini inkar edebileceği konusunda ısrar edip duruyordu. Karısını şüphelenmeyeceği kadar sık tatmin edebiliyordu ama bu değişiyordu. Kadın çocuk sahibi olmak istiyordu ama Malcolm istemiyordu. Onu bir ilişkisi olmakla suçluyordu."

Reagan sessizce, "İronik," dedi.

"Evet. Gittikçe öfkeleniyor, yabancılara saldırıyordu." Üzüntüyle iç çekti. "Gwen'e saldırıyordu. Bu onu yiyip bitiriyordu. Gwen'i seviyordu, gerçekten seviyordu. Onu incitmek ya da utandırmak istemiyordu. Lisede sevgiliydiler. O eski kafalıydı. Onun homoseksüelliğini onaylamazdı." Yutkundu. "Sanırım artık bir önemi yok."

Elini tekrar sıktı ama boş cümlelerle onu rahatlatmak için hiçbir hamle yapmadı ve bunu takdir etti. "Seward seni nasıl buldu?"

"Sarı Sayfalar aracılığıyla. Malcolm hiçbir arkadaşına tavsiye isteyecek kadar güvenmiyordu. Bunun öfke kontrolünden başka bir şey olduğunu bilmelerini istemiyordu, ki takım arkadaşlarının çoğu bunu anlayabilirdi. Gwen'in bunu öğrenmesini kesinlikle istemiyordu." Tess gözlerini kapattı. Tess gözlerini kapattı. Uyuşukluğun etkisi geçmeye başlamıştı ve beyni Harrison'la öğle yemeğinde yaptığı konuşmayı hatırlayarak yeniden çalışmaya başlamıştı. Üç saat önce

birisinin hastalarını hastane kayıtlarından bulmuş olabileceğini düşündü. psikiyatri ünitesinde. Şimdi gerçeğe yüzleşmek zorundaydı. "Birinin üçünü de öğrenmesinin tek yolu, ofisimin kapısını yirmi dört/yedi saat gözetliyor olması ya da bir şekilde kayıtlarıma girmiş olması." Düşüncesi bile onu fiziksel olarak hasta ediyordu. Tüm hastaları dosyalar . . . uzlaşıldı. Dişlerini sıktı ve mide bulantısını geri çekmeye zorladı. "Tüm olaylara dayanarak, ikincisine inanma eğilimindeyim."

Bir an sessiz kaldı. "Kayıtlarınızı nerede saklıyorsunuz?"

"Harrison'ınkilerle birlikte bir kasada. Dr. Harrison Ernst. O benim-"

"Ortağınız. Peki mesai saatleri içinde ve sonrasında kasaya kimin erişimi var?"

"Sadece ben, Harrison ve resepsiyonistimiz Denise."

Elini bıraktı ve cebinden not defterini çıkardı. Tess kendini çaresiz hissederek parmaklarını uzattı. "Bu kasa bir kasa gibi mi?"

"Hayır, büyük bir gömme dolap gibi."

"Elektronik notlar tutuyor musunuz?"

Tess ona ihtiyatla baktı. "Bazen. Her hasta için değil." Muhtemelen beş yıl önce dosyaları elektronik ortamda tutulmayan bir hasta vardı, yani teknik olarak yalan söylemiyordu.

Ona sert bir bakış fırlattı. "Dosyalarınıza göz atma peşinde değilim, Doktor. Patrick mahkeme celbiyle bunu yapacaktır. Bu elektronik dosyaları nerede tutuyorsunuz?"

"İş yerimdeki bilgisayarımda. Kendi notlarımı yazıyorum, yazdırıyorum ve dosyaya koyuyorum. İçinde-"

"Kasada, doğru. Bu dosyaları sabit diskinizden siliyor musunuz?"

Tereddüt etti. "Olması gerektiği kadar sık değil. Ama sistem şifre korumalı."

"Sabit diskinizi yedekliyor musunuz?"

Yine tereddüt etti. "Her Cuma öğleden sonra. Kayıtları USB tutuyorum." Soru sormak için kaşlarını kaldırdı. "Onu da anahtarlığımda taşıyorum," diye ekledi, "böylece her zaman yanımda oluyor." *Dün hariç*, diye düşündü.

Anahtarlarını ofiste çantasında unutmuştu. Aslında, diye düşündü, gittikçe Her geçen saniye midesi bulanıyor, anahtarları elinde olmadığı her an dosyaları korumasız kalıyordu.

"Başka bir seçenek daha var Doktor," dedi Reagan, onu dikkatle izleyerek. "Birileri seanslarınızı dinliyor olabilir."

Tess'in gözleri büyüdü. "Yani ... Yani ofisimin dinlendiğini mi düşünüyorsun? Aman Tanrım. Bunu mu düşünüyorsun?" Gözlerini ofisin duvarındaki

Murphy'nin Jack Unger'la birlikte çıktığı Seward kapısı. Murphy'nin Reagan'a verdiği baş selamı zorlukla algılanabildi. "Ne?" Reagan bir şey söylemeyince Tess onun kolunu tuttu. "Anlat bana."

Reagan iç çekti. "Üç dairede de kamera bulduk. Ve mikrofonlar."

Tess duvara yaslandı ve başının çarptığını hissetmedi bile. "Kameralar mı?"

Başını salladı. "İnternete bağlı."

Zar zor zapt edebildiği öğle yemeği ağzını tıkamaya başladı ve ayağa fırladı. "Hayır. Haklı olamazsın." Adam sadece ayağa kalktı ve üzgün bir teslimiyetle ona . "Yüce Tanrım. Neden?" diye ağır ağır sordu.

"Henüz bilmiyoruz. Kameraların intiharları kaydetmek için yerleştirildiğini düşünüyorduk. Şimdi o kadar emin değiliz. Buraya gelirken, kameraları kurbanlarını seçmek için de kullanıyor olabileceğini düşünmeye başladık. Eğer hastalarınızı gözetliyorsa, sizi de gözetliyor olabilir. Jack'in ofisinizi kontrol etmesine izin verir misiniz?"

Tess titreyerek başını salladı. "Evet. Evet, elbette. Şimdi gidelim."

"Şimdi olmaz," dedi nazıkçe. "Şimdi eve git ve temizlen. Sonra da ofisine gideriz." Elini kadının sırtında onu asansöre doğru çevirdi ve dokunduğu her yerde, hatta hâlâ giydiği paltosunun katları arasında bile bir sıcaklık izi bıraktı. Paltosu yere sürtünüyordu ve

ona geri verebilirdi, ama vermedi. Çenesini yukarı kaldırarak bir kez daha yüzünü inceledi. "Titriyorsun. Asansörle çıkabilir misin, yoksa merdivenleri mi kullanalım?"

Korkusuyla bu kadar doğrudan yüzleştigi için utanarak gözlerini kaçırdı. "Aptalca, ha? Yaygın bir fobisi olan bir psikiyatrist. Doktor kendini iyileştirir falan."

Eli kızın üst kolunda sıkılaştı ve onu hafifçe salladı. "Bu aptalca değil. Bu seni insan yapıyor, Tess."

Gözleri yukarı fırladı ve onunkilerle buluştu. Mavi gözlerinde sadece anlayış ve sempati vardı. Küçümseme yoktu. Suçlama yoktu. Beklenmedik bir şekilde gözleri yaşlarla doldu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Her şey için."

Ona gülümsedi. "Bir değil. Sanırım sana bir borcum vardı."

Titreyerek bir nefes aldı ve kendine geldi. "O zaman ödeştik, Dedektif." Gülümsemesi bir soldu. "Pekâlâ o zaman. Aşağıda bir sürü muhabir var. Kendi başınıza mı çıkmak istersiniz, yoksa yardıma mı ihtiyacınız var?"

Tess omurgasını dikleştirdi. "Ben çıkarım. Ama merdivenlerden çıkalım." Merdivenlerden inerlerken sessizdi, dinlenmeye ihtiyaç duyduğunda duruyordu, ki bu düşündüğünden daha sık oluyordu. Lobide apartmanın etrafı polislerle doluydu ve gazetecileri uzak tutuyorlardı. Aidan üniformalılardan birine başıyla işaret etti.

"Tahliye edilen sakinlerin dairelerine geri dönmelerine izin verebilirsiniz" dedi. Sonra ön kapıyı açtı. "Yorum yapmayın. Tek kelime etmeyin."

Amy'ye benziyor, diye düşündü Tess. Ne Reagan'ın ne de Amy'nin bu karşılaştırmadan hoşlanmayacağından şüpheleniyordu. Ama bu düşünce, medya kalabalığına doğru yürürken yüzler ve yanıp sönen ışıklar denizinde kayboldu. En az otuz kişi vardı, bazılarının mikrofonlar, bazılarının omuzlarında kameralar vardı.

Kameralar. Onları görünce aklına polisin tüm dairelerde bulunduğu ve hastalarının son anlarını kaydeden kameralar geldi.

Mikrofonlar. Ofisinde bir tane olabilir. *Yüce Tanrım*. Bu onu tekrar hasta etmeye yetmişti ve şu anda ihtiyacı olan tek şey de buydu. Neyin üzerine kusmak için muhtemelen canlı yayındı. Bu yüzden kendini meydan okumaya hazırladı.

Yüzüne bir mikrofon tutuldu. "Malcolm Seward öldü mü? Silah zoruyla mı tutuldun?"

Bir eliyle Reagan'ın ceketini boğazından sıkıca kavradı. Bir eliyle de Diğer mikrofonu kenara itti ve Reagan yanında olduğu halde yürümeye devam etti. Todd Murphy'nin arabasıyla beklediği sokağa baktı. *Sadece bir dakika daha*.

"Vuruldu mu?"

"Gwen Seward'ın öldüğünü gördün mü?"

"Malcolm Seward'ın kendini öldürdüğü doğru mu?"

Soru yağmurları zihninde birbirine karıştı, ta ki mükemmel makyajlı bir esmer yoluna çıkana kadar. Gözlerinde bir parıltı vardı.

Gülümsemesindeki keskinlik Tess'in kulaklarında uyarı çanlarının çalmasına neden oldu. "Dr. Ciccotelli, ben *ChicagoOn The Town*'dan Lynne Pope. Ben *ChicagoOn The Town*'dan Lynne Pope.

Malcolm Seward'ın eşcinsel bir yaşam tarzını saklıyor olması bugün bu trajediye yol açıyor mu?"

Şok olmuş soluklar kalabalığın içinde dalgalandı ve ardından inançsızlık mırıltıları yükseldi.

Vücudu olduğu yerde donup kalırken onu ileri iten tek şey Aidan Reagan'ın kolundaki eli oldu. Kendini toparlayan Tess yüzünü vurdumduymaz bir maske haline getirdi ama yaşadığı şoku Pope'un müstehcen dedikodulara olan iştahını kabartacak kadar uzun süre göstermiş olmaktan korkuyordu. "Şu anda bir yorum yapmayacağım."

Lynne Pope da onu takip etti, gülümsemesi gergindi. "Ama Malcolm Seward eşcinseldi," diye ısrar etti. "Bu gerçeği daha bu öğleden sonra siz de doğruladınız, Doktor."

Beynindeki her damla kan hızla uzaklaşırken yüzündeki maske eridi. "Affedersiniz?"

Murphy arabanın kapısını açtı. "Sadece bin, Tess."

Pope onun yolunu kesti. "Ne tür bir oyun oynamaya çalıştığınızı bilmiyorum, Doktor," diye mırıldandı muhabir gülümseyen dişlerinin arasından, "ama yem ve değiş tokuşunuza katlanmayacağım. Beni buraya çağırıp yılın hikâyesini yazacağınızı vaat ettikten sonra 'Yorum yok' diyebileceğinizi sanıyorsanız bir kez daha düşünün. Bu akşam saat sekizde, Malcolm Seward'ın kendi eşcinselliğini reddettiği için şiddet yanlısı ve tehlikeli bir tehdit haline geldiğini söylediğiniz bir kayıtlı birlikte hikayem yayınlanacak."

Tess, kafasında yeni bir dizi ima patlarken hareketsiz kaldı.

Medya. Piç kurusu, hastasının sırlarını medyaya ifşa etmişti. Diğer hastaları duyacak ve sıranın kendilerine gelip gelmediğini merak edeceklerdi.

Dr. Fenwick ve kurul bundan memnun olmaz. *Lisansım iptal edilecek. Kariyerim sona erecek.* Bu da şimdi ana sebep olarak ortaya çıktı.

Ölü hastalarının resimleri gözünün önünden geçti. Parçalanmış bedenler, görmeyen gözler. Daha fazla hasta ölecek miydi? *Artık işleri bitti mi? Kariyerimin yok olması yeterli mi yoksa devam edecekler mi?* Kim olacaktı Sıradaki?

Pope onun yüzünü dikkatle izliyordu, tek kaşını alaycı bir ifadeyle kaldırmıştı. "Şaşırdınız mı, Doktor? Şaşırmayın. Gelen tüm aramaları kaydedirim. Kendi kayıtlarım için tabii ki."

Bunun sona ermesi gerekiyordu. Şimdi. Kendisi için sonuçları ne olursa olsun, hastalarının uyarılması gerekiyordu. Tess çenesini kaldırdı. "Hayır, senin bir

Bayan Pope. Elinizdeki şey zekice bir aldatmaca." "Doktor," diye uyardı Reagan nefesinin altından. "Yorum yok."

Tess göz ucuyla ona bir bakış fırlattı. "Bu iddianın geçirilmesine izin veremem, Dedektif." Tess bir kez başıyla onayladıktan sonra Pope'a baktı, Pope şimdi olayların bu şekilde gelişmesine kızmaktan çok ilgi duyuyordu. "Bayan Pope, geçmişte sizinle herhangi bir konuda iletişime geçtiğimi kesinlikle reddetmekten başka bir yorumum yok. Ben bir terapistim. Sizinle tarif ettiğiniz şekilde temas kurmamın hiçbir anlamı yok. Korkarım kandırılmışsınız."

Pope'un gözleri parlıyordu, bir yanıt almış olmaktan memnundu. "Kim tarafından, Doktor?"

"Bilmiyorum." Tess gözlerini kısarak doğrudan kameraya baktı. "Ama öğrenmeye niyetliyim."

Onuncu Bölüm

14 Mart Salı, :10.

Aidan cep telefonunu cebine geri koydu. "Patrick, Pope'un bu kaydı bu gece yayında kullanmasını engellemek için mahkeme emri çıkartıyor."

Murphy şöyle bir baktı, sonra bakışlarını tekrar yola çevirdi. "Kaseti alacak mı?"

"Evet. Şimdi Burkhardt'ın karşılaştıracak daha çok şeyi olacak."

"Karşılaştırmak için daha fazla derken ne demek istiyorsun?" Soru, iki blok ilerlemeleri için geçen on dakika boyunca Tess'in sessizce oturduğu arka koltuktan geldi. Şehirdeki tüm haber minibüsleri yüzünden trafik tıkanmıştı.

Aidan onu daha iyi görebilmek için arkasını döndü. Solgun ve titriyordu, saçları hâlâ keçeleşmişti, bir eliyle paltosunu boğazına sarmıştı. Dudakları, dişlerinin geride bıraktığı kırmızı izler dışında kansızdı. Ama onun gözleri açıktı. Pazar öğleden önce tahmin edemeyeceği bir içsel güçle kendini bir arada tutmuştu ve şimdi onu en iyi tanıyormuş gibi birkaç kişiye nasıl bu kadar sadık kaldığını anlayabildiğini fark etti.

"Cynthia Adams bir kaset yaptı," dedi. Kadın sertçe yutkundu. "Benim mi?"

"Hayır. Duyması zordu ama küçük bir kızın sesine benziyordu." Tess gözlerini kapadı ve başka tarafa baktı. "Ona işkence ediyor."

"Evet. Kaseti Burkhardt'a verdik ki sesli mesajla karşılaştırabilsin."

Bunun üzerine gözlerini açtı. "Malcolm'a söylediklerinde ciddi miydin? O kasettekinin ben olmadığımı kanıtlayabilir misin?"

Aidan Murphy'ye baktı. O da bakışları görmüş ve içini çekmişti. "Bunu ona beni bıraksın diye söyledin." Ağzının bir köşesi alaycı bir gülümsemeyle kalktı ve Aidan'ın kalbini sıkıştırdı. "Şikayet değil. Sadece hayal kırıklığına uğradım."

Murphy dikiz aynasından ona bakarak, "Yalan değildi," dedi. "Sadece gerçeğin tamamı değil," diye ekledi Aidan. "Burkhardt ne olabileceğini gördü

ancak emin olmak için daha fazla ses örneğine ihtiyacı olduğunu söyledi."

"Cynthia'nın benim sesimi bulmanı planlamış," diye mırıldandı. "Seni bana yönlendirmek, parmak izlerimi tespit etmek istedi. Benden şüphelenmeni sağlamak."

Ve işe yarayabilirdi, diye düşündü Aidan acımasızca, eğer arkasında Kristen ve Murphy gibi sadık destekçileri olmasaydı.

"Acaba Cynthia ve Lynne Pope'un kaset yaptığını biliyor mu?" diye devam etti.

". " Murphy boğazını temizledi. "Tess, Aidan sana kameralardan bahsetti."

Kadın ırkıldı. "Evet. Ona ofisimi süpürmesini söyledim."

Aidan, Murphy'nin bununla nereye varmak istediğini biliyordu.

"Muhtemelen senin daireni de süpürmeliyiz," dedi elinden geldiğince nazik bir şekilde.

Donup kalmıştı, ağzı açık, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve adam bu düşüncenin henüz aklına gelmediğini görebiliyordu. "Özür dilerim," dedi sessizce.

"Her şey ." Ama her şey yolunda değildi. Kadının soğukkanlılığını korumak için nasıl mücadele ettiğini görebiliyordu. Bilinçsizce sallanıyordu, parmak eklemleri

kendini boğacağını düşünene kadar ceketini sıkıca kavradı. "Aman Tanrım. Aman Tanrım."

"Tess." Aidan bağırdı ve o hâlâ sersemlemiş bir halde başını kaldırdı.

"Neredeyse dairene geldik. Daha fazla medya orada olacak."

Başını salladı ve onun gözleri önünde kendini bir kez daha topladı.

Gözle görülür bir şekilde rahatladı ve solgun yüzü ifadesizleşti, koyu renk gözleri serinledi. "Anlıyorum. Belki birkaç eşya toplayıp bir otele gidebilirim. İhtiyacım var ..." Dudakları bir an için titredi, sonra kararlı bir şekilde sertleşti.

"Bir yerde duş almam gerekiyor. Saçımdaki kanın kokusunu hâlâ alabiliyorum."

Murphy alçak sesle Aidan'a, "Sen onunla kal," dedi. "O gittikten sonra Jack ve Rick'e evini aramalarını söyle. Sonra arabasını haciz garajına götür ve Rick'in de arabayı kontrol etmesini sağla."

Murphy arabayı Tess'in binasının önündeki kaldırıma çekerken Aidan başıyla onayladı, orada daha küçük ama ısrarlı bir gazeteci kalabalığı bekliyordu. "Neredesin?"

Gidiyor musun?"

"Spinnelli, ben keskin nişancı isterken Nicole Rivera adlı aktrisin adresini araştırdı. Onu kontrol edeceğim." Murphy arabayı durdurdu. "Onu gözünün önünden ayırma. Bu işin arkasında her kim varsa, işi bir üst seviyeye taşıdı."

"Ne demek istiyorsun?" Tess sordu.

Murphy onun yüzünü görebilmek için iki büküm oldu. "Yani sokaktaki her muhabir Pope'un senin ağzındaki baklayı çıkardığını söylediğini duydu."

"Ama ben ." Nefesini dışarı üfledi. "Bunun bir önemi yok. Bazı kızgın hastalarım ."

Aidan kaşlarını çatı. "Tehlikeli mi?"

"Bazıları. Kimse en derin sırlarının canlı ifşa edilmesinden hoşlanmaz. Herkes saklayabileceği bazı şeyler, gerçekten yalnız olduğu bazı yerler olduğunu düşünmeyi sever." Sırtını dikleştirdi ve arabanın kapısını açtı. "Eskiden öyleydim."

Aidan onun ardından dışarı tırmandı ve ilk arabayı iterken ona yetişt. mikrofonu bir kenara bıraktı. Onun önünde ilerledi ve bağırarak gazetecilerin arasından geçerek endişeli bir kapıcının beklediği apartman girişine doğru bir yol açtı. Aidan onu geçen Pazar gününden tanıyordu.

Görünüşe göre kapıcının hafızası da oldukça iyiydi, çünkü Aidan küçük lobiye girer girmez yüzü gerçekten korkunç bir kaş çatmayla doldu. Yaşlı adam ileri atıldı, sonra kaşlarını çatarak durdu.

gitmiş, yerine babacan bir endişe gelmişti. "Dr. Chick, bana sadece iyi olduğunuzu söyleyin."

Ona gülümsedi. "Ben iyiyim Bay Hughes. Zor bir gün oldu ama iyiyim."

Dışarıdaki medyaya öfkeli bir bakış atarak, "Onları içeri almazdım," dedi. Öfkeli bakışlarını Aidan'a çevirdi. "Mecbur kalmasaydım onu da içeri almazdım."

Kadın bir kıkırdamayla onu şaşırttı. "Oh, Bay Hughes, sizi gördüğüme çok sevindim."

"Ethel bunların hiçbirine inanmadığını söylememi istedi, tek bir kelimesine bile." "Ethel'e söyle, alabileceğim tüm iyi basın için minnettarım. Ama bence sen

dedektif için endişelenmek zorundayım." Yüz ifadesi yumuşadı. "Bu öğleden sonra hayatımı kurtardı."

Hughes Aidan'ı şöyle bir süzdükten sonra isteksizce başını salladı. "o zaman. Arkadaşlarınızın gelmesine izin verdim, Dr. Chick. Dr. Carter ve Bayan Miller.

Sizi üst katta bekliyorlar. Varır varmaz Dr. Carter'ın cep telefonunu arayacağım."

"Peki, kararınızı verin Bay Hughes. Tekrar teşekkür ederim."

Bu kez Aidan'ın sormasına gerek yoktu. Merdivenlerin kapısını açtı ve onun geçmesini bekledi. Merdivenlerin dibinde durdu ve iç çekerek yukarı baktı.

"Herhangi bir zayıflatıcı fobiniz var mı, Dedektif?"

Tereddüt etti. Sonra omuz silkti. "Yüksekten pek hoşlanmam." Bu çok hafif bir ifadeydi. Aşırı yükseklik ona vertigo , bu gerçeği yaşayan başka bir insanla asla paylaşmamıştı. "Beni iyileştirmeyi denemek ister misin?"

Sırıltısı küçük ve alaycıydı ama yine de adamın teninde bir elektrik akımı yarattı. Ona pek çok çekici geliyordu. Pazar günü onun taştan bir kalbi olan seksi bir çingene olduğunu düşünmüştü. Ve onu o kadar çok istemişti ki, içi sızlamıştı. Şimdi, kirli saçları ve tehlikeli derecede solgun yüzüyle yanında dururken, ona daha da çekici geliyordu. Yumuşak, şefkatli bir kalbi vardı ama iradesi tanıdığı çoğu erkekten daha güçlüydü. Seward'ın merhametine kaldığında, kafasına silah dayandığında, bir daha normal nefes alabileceğine inanmıyordu.

"Teşekkür ederim," dedi usulca. "Yalan söylüyor olsan bile, jestin için minnettarım." Uçuşun yarısını tamamladıktan sonra dönüp aşağıya indi. Başını demir tırabzana dayamak için iki büküm oldu. Solgun yanaklarında ikiz kırmızı lekeler oluşmuş, alnında ter damlaları belirmişti. Ağır ağır nefes aldı ve paltosunu boğazına sarmış olan eli gevşedi. Palto omuzlarına doğru kaymış, saklamak için çok uğraştığı yara izi ortaya çıkmıştı. Şimdi fark edemeyecek kadar yorgun görünüyordu. "Özür dilerim. Bir kat merdiven beni yormamalı."

Onun yanına oturdu. " yok. Cehennem gibi bir gün geçirdin. Bence biraz savaş yorgunluğuna hakkın var. Seward'ın apartmanına dört dakika içinde koşmuş olmalısın."

"Sanırım yaptım. O sırada bunu gerçekten düşünmüyordum."

Sesinin tonu onu telaşlandırmıştı. "Öğle yemeği yedin mi?"

"Mm-hmm. Harrison'la gittim."

"Başka şekilde ifade edeyim. Yemek yediniz mi?"

Dudakları seğirdi. "Biraz kraker atıştırdım. Harrison domuz kızartması yedi ama ben yiyemeyecek kadar üzgündüm. Sanırım biraz dizlerimin bağı çözüldü. yakıt."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Bunun üzerine dudakları kıvrıldı ve adamın otokontrolüne sağlam bir darbe daha indirdi. "Bana bir dakika daha ver. İyi olacağım." Sözüne sadık kalarak bir dakika sonra ayağa kalktı. Ceketini silkti ve ona uzattı. "Tutabilir misin? Çok ağır," dedi ve bir dağcının inatçı dikkatiyle kalan merdivenleri çıktı. Aidan, düşerse onu yakalamak niyetiyle iki adım arkasından yürüdü, ama onun yerine tırmanırken çok güzel poposunun kuşbakışı görüntüsüne maruz kaldı.

Çok güzel, diye düşündü, tırmandığı her adımda baştan çıkarıcı bir şekilde hareket eden kıvrımlara dokunmak için elleri kaşınıyordu. İçgüdüsel olarak kızın avuçlarına mükemmel bir şekilde uyacağını biliyordu ve bir an için hayal gücü patladı

Nasıl dair erotik resimler. Ellerini kıcının üzerinde birleştirip onu sertçe kendine doğru çektiğinde nasıl hissedeceğini. Nasıl kıvrıncak, inleyecek ve onu delirtecekti. Uyarılmışlıktan akli başından gittiğinde onun kollarında nasıl hissedeceğini.

Korkudan titremiyordu. Görüntü aniden kayboldu ve beyni temizlendi. Dehşete düştüğünde ona sarılmanın nasıl bir his olduğunu zaten biliyordu. *Bu yüzden buradasın Reagan*, dedi kendi kendine katına ulaştıklarında. O yüzden onu korumaya odaklan ve onun kıcını hayal etmeyi bırak.

Tess onu dairesine götürdü, sonra durakladı, eli kapı kolundaydı. "Arkadaşlarım bana bakabilmeleri için evde kalmamı bekleyecekler.

Onlara gazeteciler yüzünden bu gece başka bir yerde uyumamın daha güvenli olacağını düşündüğünü söyleyeceğim. Kameralardan bahsetmeyeceğim."

Aidan'ın zihni bir anda bu gece tam olarak nerede uyuması gerektiğine dair bir resimle doldu. *Benimle birlikte*. Ve kendi şaşkınlığına göre, bu tamamen cinsel bir şey değildi. Neredeyse hiç. Çoğunlukla onu güvende görmek istiyordu. *Sonra* onu çıplak görmek istedi. Ayık bir şekilde başını sallamayı başardı. "En iyisi bu olur."

İçeri girdiklerinde arkadaşları haberleri izliyordu. İkisi de anında ayağa fırladı. Jon Carter oturma odasını iki uzun adımda geçti ve onu kollarıyla sardı, sahiplenici tutuşu Aidan'ın dişlerini gıcırdatmasına neden oldu.

Onlar sadece arkadaş. Tess böyle söylemişti ve hatta bunun doğru olduğunu düşünüyor olabilir ama Aidan'a göre iyi kalpli Dr. Carter tamamen başka bir şey düşünüyordu. Carter yüzünü buruşturarak geri çekildi. "Tanrım, Tess. Benimle birlikte ameliyata girmiş gibi görünüyorsun ve daha da kötü kokuyorsun. İçinde ne var-" Tess'in vücudu sertleşince sözünü kesti. Carter'ın dehşete kapılmış gözleri Aidan'ın kılere kaydı ve Aidan başını sallayarak adamın tahminini doğruladı.

Carter'ın yüzü kızardı. "O zaman doğru."

Tess donuk bir sesle, "Bu onun," dedi. "Onun üzerindeydi ve beni yakaladığında ..." Carter kolunu onun omuzlarına doladı. "Hadi seni temizleyelim, tatlım."

Ondan uzaklaştı, hâlâ kaskatı kesilmişti. "Yapacağım ama burada değil Jon." Carter'ın kaşları birbirine çarptı. "Neden olmasın?"

Aidan bir adım öne çıktı. "Haberlerde ne duydunuz? Kesinlikle." "Tess'in üçüncü hastası önce karısını sonra da kendini öldürmüş." Amy Miller sağlandı. Durduğu yerden bir adım bile kımlıdamamıştı. "Ve Tess basına onun homoseksüelliğinden bahsetti." Çenesini kaldırdı ve Aidan'ın gözlerinin içine bakarak karşı çıkması için ona meydan okudu. "Ama bunun doğru olmadığını biliyoruz."

"Öyle olduğunu düşünmüyor Amy, ama bazı hastalarım düşünebilir," dedi Tess ve Miller'ın gözleri garip bir şekilde Tess'in yüzüne kaydı ve Aidan Tess'in dün gece söylediklerini hatırladı. *Artık onun benim avukatım olduğundan bile emin değilim.*

Tess ve arkadaşları kavga etmişlerdi ve şimdi odadaki atmosfer söylemedikleri şeylerle doluydu. "Ben bir otele yerleşeceğim. Yerleştikten sonra nerede olduğumu sana bildiririm."

Miller başını salladı, çenesi gergindi. "Bu mantıklı, sanırım." Aidan'a şüpheyle baktı. "Hâlâ bir savunma avukatına ihtiyacın var mı, Tess?"

"Hayır." Sertçe yutkundu ve boğazını temizledi. "Ama arkadaşımı kullanabilirim."

Bunun üzerine Amy de Carter'ın izlediği yolu izleyerek kollarını Tess'e doladı ve uzun, çok uzun bir dakika boyunca ona sıkıca sarıldı. "Jon haklı, Tess," dedi. "Sen duşa gir, ben de çantayı hazırlayayım."

Tess başını salladı. "Gerçekten önce bir otele gitmek istiyorum. Temizlendikten sonra en yakın yatağa gireceğim."

Aidan'ın kanı, avukat arkadaşısıyla birlikte yatak odasına doğru yürürken, her şeyi ne kadar mükemmel bir şekilde dile getirdiğinin farkında olmadan kafasının içinde sürekli bir davul gibi çalıyordu.

aşırı aktif libidosunun yarattığını düşündü.

"Bunu onun yapmadığını biliyorsun," dedi Carter, onu sıfır noktasına geri sürükleyerek.

"Seninle ne bilip ne bilmediğim hakkında konuşamam," dedi Aidan sakın bir sesle, sonra içinden bir ses konuşmaya canlı bir el bombası atmasına neden oldu. "Bildiğim kadarıyla, sen de bu işin içinde olabilirsin."

Şaşkına dönen Carter sadece bakabildi. "Sen aklını kaçırmışsın." "O zaman sanırım psikiyatrist olduğun için şanslıyım."

Carter aniden başını geriye attı ve güldü. "Çok iyisin Reagan. Bir an beni kandırdın." Hâlâ gülümseyerek başını salladı. "Sence Tess ve ben ?" Sorunun geçip gitmesine izin verdi. "Şey, değiliz." Tamamen ayıldı. "Ama o benim dünyadaki en yakın biri ve onun incindiğini görmek istemiyorum."

"Bu konuda hemfikiriz."

"Tehlikede mi, Dedektif?"

"Şu anda değil, hayır." Aidan bir omzunu kaldırdı. "Sadece dikkatli davranıyorum."

Carter başıyla onayladı. "Öyle olsun." Aniden topuklarının üzerinde döndü ve Tess'in kanepesinin arkasındaki süslü masalardan birinin çekmecesini çekti. O da tamamen evindeydi, Aidan karanlık bir şekilde fark etti. Carter bir kâğıt çıkardı ve yarım sayfa karaladıktan sonra Aidan'a uzattı. "İşte benim ev adresi ve bazı acil durum telefon numaraları. Yardıma ihtiyacı olursa lütfen beni arayın."

Aidan sayfayı taradı. "Ya da Robin?"

"Günün ya da gecenin herhangi bir saatinde. Geliriz." Carter duraksadı, devam etmeden önce omzunun üzerinden baktı, sesi alçaktı. "Ailesi Philly'de."

"Bana o söyledi."

Carter'ın kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Öyle mi yaptı?" Tekrar omzunun üzerinden baktı. "Sana konuşmadıklarını söyledi mi?"

Aidan kendini Carter'la birlikte yatak odasına bakarken buldu. "Hayır. Az önce kendi mafyaları olabilecek gibi konuşan dört erkek kardeşi olduğunu söyledi."

Jon gülümsedi. "Kardeşi Vito Philadelphia'da polis. Diğerleri öğretmen, sanatçı ve mimar. Tess onların küçük kız kardeşi. Hâlâ Vito'yla konuşuyor." Carter'ın gülümsemesi soldu. "Geçen yıl yaralandığında gelen oydu."

"Ailesi gelmedi mi?" Aidan bu düşünce karşısında şok oldu.

"Vito'nun onlara söylemesine izin vermezdi. Her neyse, yardıma ihtiyacı olursa Vito'yu ara. Numarasını tam olarak bilmiyorum ama bizi evden ararsanız Robin ya da ben sizin için bulabiliriz. Lütfen Tess'e iyi bakın, Dedektif. O bizim ailemiz."

"Yapacağım." Ve o anda Aidan ne pahasına olursa olsun bunu yapacağını biliyordu.

Kadınlar arka yatak odasından çıktılar, Miller elinde bir gece çantası taşıyordu. Tess de aynı kirli kıyafetleri giyyordu ama ayaklarındaki çoraplar gitmiş, yerine bir çift kanvas spor ayakkabı gelmişti. "Bayanlar "Carter kolunu sallayarak geri dön," dedi. "Amy, hastaneye geri dönüyorum. Seni ofisine bırakmamı ister misin?"

"Hayır, arabam var." Tess'e bir kez daha sarıldı. "Otele giriş yaptığında beni ara." Çantayı Aidan'a verdi ve Carter'ı takip ederek kapıdan çıktı.

Kapı arkalarından kapandı ve Tess'in omuzları çöktü. Ağzı açıldı, sonra gözleri kameraları ararken sıkıca kapandı. "Gitmeden önce kediye besleyeyim."

Aidan onu mutfığa kadar takip etti, lavabonun altındaki dolaba ulaşmak için dişlerini sıktı ve bir kez daha bilinçsizce yuvarlak poposunu görerek ona işkence etti. Elleri iki yanında yumruk olmuş, dokunma isteğini bastırıyordu. Ama yapmayacaktı.

Burada değil, kameraların her hareketlerini izleyebileceği bir yerde. Öğleden sonra yaşadığı şokun etkisi hâlâ gözlerindeyken şimdi olmazdı. Elinde bir torba kuru kedi maması tutarak ayağa kalktığı anda, Aidan iki elini de düşüncelerini ve vücudunu kontrol altına aldı.

Küçük, sevimli bir kaplumbağa kabuğu kedi, kabına vuran yemeğin sesiyle mutfığa girdi. Tess kediye kucağına aldı ve yanaklarını yumuşak tüylerine bastırdı. "Ben hastayken bu kedi yanımdan hiç ayrılmadı. Keşke seni de yanımda götürebilseydim Bella," dedi, "ama götüremem. Hiçbir otel seni kabul etmez. Sana bir kulübe bulmam gerekecek."

Anlık bir karardı. Otele gitmeyecekti. Yalnız kalmayacaktı. "Onun için bir kedi taşıyıcınız var mı?"

Ona göz kırptı. "Evet. Nefret ediyor." "Onu yanında istiyor musun?"

"Ben sadece-"

"Tess, zaman kaybediyoruz. Duş almak istiyor musun, istemiyor musun?"

kaldırdı, gözleri parladı. "Bana emir verme, Aidan. Son üç günde hayatım üzerindeki kontrolümü yeterince kaybettim." Nefes aldı ve gözle görülür bir şekilde kendini sakinleşmeye zorladı. "Evet, mümkünse onu yanımda tutmak istiyorum. Kedilere izin veren bir otel biliyor musunuz?" Onun adını duyduğunda bile içini kaplayan sahiplenme duygusuna hazırlıksız yakalanmıştı. "Evet. Bir yer biliyorum. Gel . Arabanı alırsınız."

14 Mart Salı, 18:30

Tess bir yabancıнын minyon bornozunun kuşağını beline doladı ve Aidan Reagan'ın banyosundan mutfığa kadar olan kısa mesafede onun derin sesini duydu. Adam kesin olarak deliydi. Onu öldürmesini engelleyecek tek savunma bu olabilirdi.

Onu buraya, kendi evine getirmesi yeterince kötüydü. Onu bir otele götüreceğine söz vermişti. *Aslında sana Bella'yı kabul edecek bir yer sözü vermişti.*

Onu buraya getirmesi yeterince kötüydü, ama o duş alırken banyoya gizlice girip bornozunu çalması ... *Ona güvendiğimi düşünmek.*

Mutfak kapısında durdu. "Dedektif Reagan."

İki kafa dönüp ona baktı ve Tess sert omuzlarının biraz gevşemesine izin verdi. "Kristen."

Reagan'ın görünmesi dudaklarını büzerek bardağı dikkatlice masaya koydu. "Ağzını kapat Aidan, yoksa kuşlar içeri uçacak."

Reagan ağzını kapattı ama gözleri yuvalarından fırlamaya devam ederek kendi dilini yutmuş gibi görünmesine neden oldu. Tess kendi bilinciyle kuşağı daha sıkı çekti ve cüppesinin yakalarını boğazının dibinde üst üste gelecek şekilde daha yakın tuttu. Gerçi lanet olası dilini yutarsa bu onun işine yarayacaktı.

Kristen onları dikkatle izliyordu ve Tess yanaklarının kıpkırmızı olduğunu bildiği kızarmasını görmezden gelmeye çalıştı.

"Bunu banyoya sen mi koydun?" Tess ona sordu.

Kristen yanaklarını içine çekti. "Ben yaptım. Aidan'ın odasındaki yatağın üzerinde başka giysiler de var. Kedinizi de oraya koyduk." Eliyle yatağı işaret etti.

Reagan'ın ayaklarının dibinde yatan rottweiler. "Dolly çok tatlı ama kedinizin korkmasını istemedik."

Tess başıyla onayladı ve ilk geldiklerinde Reagan'ın her emrine itaat eden büyük köpeğe temkinli bir bakış attı. "Teşekkür . Bornozum nerede? Çantama koyduğum?"

"Arabanın bagajında," diye cevap verdi Kristen. "Kıyafetlerim neden bagajımda Kristen?" Arkadaşı masanın diğer tarafına baktı. "Aidan mı?"

Reagan dikkatle kupasının içindekileri inceliyordu. "Git üstünü değiştir, Tess. Kristen sana biraz çay ve çorba yaptı. Geri döndüğünde yemek yemelisin."

Başını iki yana salladı, yüzündeki gülümseme korkudan silinmişti. "Şimdi söyle bana, Aidan. Bilmem gerek."

İç çekti. "O zaman otur."

Sessizce itaat etti ve elini okşayan Kristen'in yanındaki koltuğa oturdu.

Reagan'ın gözleri ciddi ve yorgun bir ifadeyle onunkilere dikildi. "Jack biz ayrıldıktan sonra evinizi süpürmüş."

Tess nefesini tuttu. "Ve?" "Her odada kameralar var."

Yüzündeki kanın çekildiğini hissedebiliyordu. "Her oda mı?" Başını salladı.

Sertçe yutkundu. "Banyoyu bile mi?" Adam hiçbir şey söylemeden ona baktı. Söylemesine gerek yoktu. "Ne zamandır oradaydılar?"

"Jack bir şey söyleyemedi. Diğerlerinden daha uzun. Belki birkaç ay."

Birisi onu aylardır izliyordu. Karnı şişti ve kendini sabitlemek için bir nefes aldı. "Peki neden kıyafetlerim Sandık mı?"

Reagan, "Jack'in araştırması çok titizdi," dedi. "Ceketlerinizden bazılarının astarına mikrofon dikilmişti."

Uyuşmuş bir halde sadece bakabiliyordu, onu doğru duyduğuna inanamıyordu. Ama duymuştu. Ciğerleri sarsıldı ve nefes almayı unuttuğunu fark etti. "Nerede olursam olayım birinin beni gözetleyebileceğini mi söylüyorsun?"

"Şart değil," diye mırıldandı. "Bu, alıcılarından ne kadar uzakta olduğunuza bağlı."

Tess başını kaldırıp tavana baktı. Aklından o kadar çok düşünce geçiyordu ki hiçbir mantıklı gelmiyordu. Kameralar. Mikrofonlar. Alıcılar. Ve dört insanlar öldü. Tavan büyük bir daire şeklinde dönüyordu ve gözlerini kapatarak odanın hareketsiz durmasını diledi. *Kusmayacaksın. Sakin kalacaksın.* "Yani tüm kıyafetlerimin kontrol edilmesi gerekiyor."

"Korkarım öyle."

Kristen onun elini sıktı. "Jack ona haberi verir vermez Aidan beni aradı. Kıyafetlerini ve bavulunu arabana koyduk. Jack bir çekici gönderiyor. Arabayı ve giysilerini kontrol edecekler. Becca'yı Wal-Mart'a gönderdim, kıyafetlerin incelenene kadar seni idare edecek bir şeyler alsın diye."

Minnettarlık kalbini sıkıştırdı. "Çok nazik. Ama kim bu Becca?"

"Annem," diye yanıtladı Reagan. Adam izliyor, tepkisini ölçüyordu. Çenesi gerilmiş, gözleri sertleşmişti. Sanki onaylamıyormuş gibiydi. "Yardım edeceği için heyecanlı, o yüzden getireceği her şeyden gibi davran."

Tess kaşlarını çatı. "Neden ki?"

Kristen masadan uzaklaştı. "Sanırım şimdi çorbanı getireceğim, Tess," dedi hızla. "Bir kâse mi istersin yoksa bir fincan mı?"

"Bir kâse, sanırım," diye cevap verdi, gözlerini Reagan'ın yüzünden ayırmadan, öfkesi kaynıyordu. "Söyleyin bana, Dedektif, neden Annenin bu güzel jestini takdir ediyor musun?"

Reagan gözünü kırpmadı. "Bu jesti takdir ettiğinizden şüphem yok. Sadece zevklerinizin Wal-Mart'tan biraz daha pahalı olduğu bir sır değil, Doktor. Hepsi bu."

Gözleri büyüdü. "Benim bir züppe olduğumu düşünüyorsun." Hiçbir şey söylemedi, sadece oturdu.

mavi gözleri sert bir şekilde ona bakıyordu. Bornozunun önünü tutarak sandalyesinde döndü ve Kristen'in ocağın başında durup bir kâseye çorba doldurduğu yere geldi. "Benim bir züppe olduğumu düşünüyor." Nedense, bugün yaşadığı onca dehşet ve kargaşadan sonra, bu tek gerçek canını acıtmış gibiydi. Utanç verici bir şekilde, sıcak gözyaşları aniden gözlerini yaktı ve elindeki Kristen'in önüne koyduğu kâseye baktı.

Kristen'in eli sırtında yatıştırıcıydı. "Çorba konserve ama anladığım kadarıyla bugün yediğin hiçbir şeyden daha iyi. O yüzden ye." Sonra Kristen masanın öbür ucuna uzanıp Reagan'ın başının tepesine bir şaplak atarak onu şaşırttı. "Ve o bir züppe değil. Anladın mı?"

Başını ovuşturdu. "Kahretsin, Kristen. Bu acıttı."

" olması gerekiyordu. Şimdi eve gidiyorum. Abe bu gece görevde ve Rachel Kara'yla oturuyor. Kara'nın yatma vakti ve Rachel'in da okulu var. Yarın. Tess, çorbayı iç, sonra da Aidan'ın yatağına serdiğim eşofmanları giy. Becca yarım saate kadar kot pantolonla gelir." Kapıda durdu ve endişeli bir ifadeyle arkasına . "Aidan, Rachel iyi mi?"

Tess kirpiklerinin altından Reagan'ın irkilmesini izledi, hareket anlıktı. "Neden olmasın ki?" diye sordu.

Kristen omuzlarını oynattı. "görünüyordu. Bir sorun olmadığını söyledi ama bir şeylerin onu rahatsız ettiğini biliyorum."

"Onunla konuşacağım," dedi sıkıca ve kapıyı arkasından kilitlemek için ayağa kalktı.

Ama Kristen gittiğinde arkasına dönmedi. Mutfağının sessizliğinde duyguları kabarmış gibiydi. Öfkeliydi. Cynthia'nın intihar ettiği o ilk geceden beri hiç böyle olmamıştı.

Tess çorbasına baktı. *Benim bir katil olduğumu düşündüğü zaman.* En azından artık öyle düşünmüyordu. Şimdi onun kibirli bir züppe olduğunu düşünüyordu.

Onun hakkında ne düşündüğü hiç önemli olmamalıydı. Ama önemliydi ve başka türlü davranmaya çalışamayacak kadar yorgundu. Çorbanın üzerine eğildi. Eli titredi ve bir lokma yemeyeli bir günden fazla olduğunu fark etti. En son Robin's Blue Lemon'da çorba içmişti. Tess gerçekten de çorbadan nefret etmeye başlamıştı.

Keskin nefesinin sesi gözlerini kaldırmasına neden oldu. Reagan gözlerini çenesinin altına dikmiş, öylece bakıyordu. Yavaşça bakışları yükseldi ve çorbası unutuldu. Gözlerinde parlayan sadece öfke değildi. Bu da şehvetti, saf ve katıksız. Adam orada öylece dururken kadının nabızı kulaklarında atıyordu. Sıkı çenesindeki kaslar seğiriyordu. Aniden arkasını döndü ve konuştuğunda sesi boğuk, nefesi kesikti. "Ben garajda olacağım. Yemeğini bitirip giyindiğinde Jack'le ofisinde buluşacağız. Kasa da dahil olmak üzere tüm alanları süpürmek isteyecektir. Dolly, gel."

Adam başka bir kapıdan çıkıp gözden kaybolurken Tess gözlerini kırptırdı, köpek de itaatkâr bir şekilde peşinden geliyordu. Başının içindeki nabız atışları yavaşladı ve yere baktı, yanakları bir anda kızardı. Çorba üzerine eğilmesi cüppesini herhangi birinin edep anlayışının çok ötesine taşımıştı. Adam onun sadece züppe olduğunu düşünmekle kalmamış, şimdi de ucuz bir alaycı olduğunu düşünmüştü. Onun göğüslerini Phillip'ten beri kimseye göstermediği kadar çok görmüştü, lanet olsun ona.

Kendi evinde onu gözetleyenler hariç. Oldukça iyi görmüşlerdi. Aylarca. Onların da canı cehenneme.

Ama şimdi bunu düşünmek istemiyordu. Kristen haklıydı, yemek yemesi ve o da inatla bunu yaptı.

Kameralar. Ürperdi. *Benim evimde.* İnternet porno sitelerindeki görüntüleri, yediği çorbanın tekrar ortaya çıkma tehdidinde bulunmasına neden oldu.

Yine de bu, ofisindeki kameralar kadar kötü değildi. Ceketinin astarındaki mikrofonlar. Hastalarının her birinin mahremiyeti acımasızca ihlal edilmiş, kişisel bilgileri onları istismar etmek için kullanılmıştı.

Kâseyi elinin tersiyle itti. Gerçeği kadar erken öğrenirse o kadar iyi olur, diye düşündü ve bornozdan daha büyük olduğunu umarak Kristen'in eşofmanlarını aramaya koyuldu.

14 Mart Salı, 18:55

Yanında Dolly doğruldu ve hırladı. Yarım saniye sonra Tess mutfaktan çıkıp kapıda belirdi. "İçeri girebilir miyim?"

Aidan sarsılarak motosikletinden başını kaldırdı ve Kristen'in gerçek kıyafetler giydiğini görünce rahatladı. Kristen'in kıyafetleriydi ve hâlâ çok küçüklerdi ama neyse ki anatomisinin hayati kısımları örtülüydü. Onun göğüslerini bir kez daha görmeye dayanabileceğinden emin değildi. Yine de hayal ettiği kadar güzellerdi. Pürüzsüz, dolgun ve sert. Geri dönmek, ellerinin kaymasını engellemek için sahip olduğu tüm gücü harcamıştı. ve tam olarak nasıl hissettiklerini öğrenmek.

Tamamen tahrik olmuş ve tamamen hayal kırıklığına uğramış bir halde, motosikletin şasisindeki paslı bir cıvatayı sökmek için kullandığı anahtarı kapattı. "Elbette. Keyfine bak ama dokunduğun yere dikkat et. Burası kirli."

On adım öteden bisikletini inceledi. "Yeni proje mi?"

Bir hafta önce satın aldığı bisiklete değerlendirici bir bakış attı. Ona bakmamak için her şeyi yapardı. "Olabilir. İçine girdiğimde ne bulacağıma bağlı." Kötü kelime seçiminden dolayı yüzünü buruşturdu. Az önce çünkü onu ne kadar istese de ona sahip olamayacaktı.

Onu otele götürmeyeceğini anladığında yüzü buz kesmişti. Ama onunla tartışmamış, sanki kraliçeymiş gibi sessizce evine girip banyosuna geri dönmüştü. İtiraf etmeliydi ki bu canını yakmıştı. Steril bir otelle karşı karşıya kalmamaktan memnun olacağını düşünmüştü. Yanılmıştı. Yine de onu Kristen'in bornozunun içinde görünce, onu arzulamıştı. Böylece kendine bir kez daha onun Michigan Avenue, kendisinin de Wal-Mart mahallesi olduğunu hatırlattı. Onun biraz kızgın olmasını bekliyordu. Ama incinmesini değil. Onu incitmek istememişti.

Camaro'nun restorasyonunun çeşitli aşamalarında çektiği bir dizi fotoğrafı incelerken şimdi sırtı ona dönüktü. "Tamir ediyorsun şeyler." Omzunun üzerinden baktı. "Arabalar, bisikletler." Yüzünü ona döndü ve bisiklete başıyla işaret etti. "Ağabeyimde de bunun gibi bir tane var. Hız için yapılmış."

Carter'ın söylediklerini düşündü. Ailesiyle konuşmadığını. "Hangisi? Dino mu, Tino mu, Gino mu, yoksa Vito mu?"

Zoraki bir gülümseme dudaklarını büktü. "Vito. O ailenin kötü çocuğu. Annem hep onun için endişelenirdi, iki tekerlek üzerinde cehennemden çıkmış bir yarasa gibi şehirde yarışır." "

"Annem de endişelenirdi. Eğer bilseydi."

"Anlıyorum. Annenden sır mı saklıyorsun? Yazıklar olsun size, Dedektif." Aidan kaşlarını kaldırdı. "Beni ispiyonlamayı mı planlıyorsun?"

"Ben değil. Sır tutabilirim." Gülümsemesi kayboldu. "Yarına kadar kimsenin böyle düşünmeyecek olması çok kötü."

Buna ne diyeceğini bilemedi, bu yüzden bir bez alıp yağlı ellerini silerken hiçbir şey söylemedi.

"Neden annenin duygularını incittiğimi düşündün?"

Aidan içini çekti. "Ben yapmadım. En azından bilerek yapmadım. Bak, sen farklı bir yaşam tarzı sürüyorsun. Seçkin butiklerden alışveriş yapıyorsun. Tanrı aşkına, Mercedes kullanıyorsun." *Camaro'mun tavanı koli bandıyla bir arada tutulurken.* "Senin dairen bunun gibi beş eve bedel." Kollarını iki yana açtı. "Annem modadan ve pahalı butiklerden hiç anlamaz. Ama iyi bir kalbi var ve onun incindiğini görmek istemiyorum."

"Annenizden mi bahsediyoruz, Dedektif? Yoksa sizden mi?"

Paçavrayı çöpe attı, kızın onu bu kadar iyi teşhis etmesine sinirlenmişti. "Bunun için beni kanepede istemediğine emin misin?" Adamın bu kadar yakıcı olmasını istemediği ses tonu karşısında irkildi. "Özür dilerim. Bu yersizdi. Gitmeye hazır mısın?"

"Annenin bana kıyafet getirmesini beklediğimizi sanıyordum."

Kaşlarını çattı. "Peki. Mutfakta bekleyebilirsin. Burada yapmam gereken işler var."

"Bir dakika içinde." Garajın karşısına geçti, adamın motordan söktüğü parçalara doğru ilerledi ve aralarında sadece motor kaldığında durdu. Artık dokunabilecek kadar yakındı, motorlarının yağlı kokusunun üzerine teninin tatlı kokusunu alabilecek kadar yakındı.

Nabzının boğazının çukurunda sertçe attığını görebileceği kadar yakındı.

"Birkaç açıklığa kavuşmamızı istiyorum, Dedektif. Ben bir züppe değilim, bana yardım etmeye çalışan insanları rencide etmek gibi bir alışkanlığım da . Ben büyürken Wal-Mart'tan kıyafetler hayal ederdim. Annem beş çocuğa ikinci el kıyafet giydirebilmek için iki işte çalışırdı. Yeni olan her şeyi kendim dikerdim. Bir doların değerini bilirim." Durakladı, çenesi gergindi. "Mercedes'im bana miras kaldı. Dairem de öyle. Onu kullanmayı seviyorum. Orada yaşamayı seviyorum. I

Sağlıklı bir muayenehanem var ve iyi ." Dişlerini sıktı. "Yine de yaptım."

"Tess-"

"Henüz bitirmedim. Yaşama biçimim için ne senden ne de başkasından özür dileyeceğim. Ama bu şeyleri beni olmadığım bir şeye dönüştürmek için kullanmana izin vermeyeceğim."

Kendini savunmak zorunda hissetti. "Buraya gelmeyi sen istemedin."

Gözlerini devirdi. "Tabii ki yapmadım. *Saçımda* başka birinin *kanı* ve *beyni* olan pis bir pisliğin içindeydim. Siz her gün bununla uğraşıyor olabilirsiniz Dedektif, ama ben kesinlikle uğraşmıyorum. Kendi dairemde duş alamıyordum çünkü orospu çocuğu katil bir röntgenci *gece gündüz* fotoğrafımı çekiyordu. Size neden bir otel istediğimi bile söyleyemedim çünkü aynı orospu çocuğunun arabamı dinlemesinden korkuyordum. Tek istediğim temizlenebileceğim ve başkasının banyosunu endişe etmeyeceğim bir yer arıyordum." Tuttuğu nefesi titreyerek dışarı verdi, pişmanlık öfkesini bir kenara itti. "Daha önce kızdığım için özür dilerim. Bana evinizin misafirperverliğini sundunuz ve ben kaba davrandım."

O gün yaşadıkları göz önüne alındığında, davranışları tamamen anlaşılabilirdi ve bir kez daha aptallık etmişti.

"Özür dilerim. Bir kez daha senin hakkında yanıldım. Ben seni . ." Omuz silkti, rahatsızdı. "Bana tepeden bakıyorsun."

"Şey, ben ," dedi ayık bir sesle. "Ben olsam yapmazdım."

Öfke, kafa karışıklığı ve acı gitmişti ve bunu izleyen sessizlikte farkındalık daha da güçlendi. "Teşekkür ederim."

"Bu arada banyonu beğendim." Dudakları yukarı kıvrıldı. "Lastik ördek duvar kâğıdı hoş bir dokunuş olmuş."

Yanaklarının ısındığını hissetti. "Evle birlikte geldi. Bazen yeğenlerime bakıcılık . Beğendiler, ben de sakladım."

"Bu çok tatlı." Gülümsemesi soldu. "Gerçekten . Birkaç gün önce bunu düşünemezdim."

Göğsü gerildi. "Birkaç gün önce sana bunun için pek sebep vermedim." "Sen işini yapıyordun." Çenesini kaldırdı. "Bunu anlıyorum."

Ona karşı dürüst davranmış, her şeyi kavuşturmuştu. O da daha azını yapamazdı. "Bundan daha fazlasıydı. Birkaç gün önce senden nefret etmek istedim." Kadın irkildi ve bir adım geri çekildi ama adam bisikletin üzerinden uzanıp kadının kolunu tuttu ve onu yerde tuttu. "Henüz bitirmedim." Eli gevşekçe bileğini sarana kadar tutuşunu yumuşattı. "Senden nefret etmek istedim

Çünkü hiçbir şey ya da hiç kimse umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Ama seni arzulamadan sana bakamıyordum ve bundan daha da çok nefret ediyordum."

Yutkunduğunda yara izinin küstah çizgisinin hareket edişini izledi.

"Anlıyorum. Artık bitirdin mi?" Ses tonu otoriterdi ve bir keresinde onun bu tavrını kibirli bir umursamazlıkla karıştırabilirdi.

Ama bileğindeki nabzın hızlandığını hissedebiliyordu ve bu ona Devam etme cesareti. "Pek sayılmaz. Green için senden nefret edebileceğimi düşündüğümde senden nefret etmek daha kolaydı. Sonra kaç tanesinin hapse atılmasına yardım ettiğini öğrendim, bazıları Green'den bile daha kötüydü."

"Ben işimi yapıyorum, Dedektif."

"O zaman suçlu olabileceğini düşündüğümde seni istemekten nefret etmek daha kolaydı. Senin soğuk ve kalpsiz olduğuna inanmak biraz işime geliyordu. Ta ki dün öğleden sonra Bay Winslow'un üzerine yürüyene kadar, artık buna bile inanamıyordum."

"Daha fazla işbirliği yapamadığım için özür dilerim," dedi sert bir şekilde.

Aidan gülümsedi ve kızın gözleri irileşirken bileğini dudaklarına götürdü. "Kalbin çok hızlı atıyor," diye mırıldandı. Dudakları aralandı ama hiçbir kelime çıkmadı. Cesaretlenen adam bileğindeki hızlı atan nabız noktasını öptü ve sonra

elini göğsüne dayadı. Önce geri çekildi, sonra teslim oldu ve parmaklarını kalbinin üzerinde genişçe açtı.

Dudaklarında kediye benzer küçük bir gülümseme belirdi. "Seninki de öyle." "Biliyorum. Son zamanlarda bunu çok sık yapıyor." Acı acı gülümsedi. "Ve her zaman bunun kadar zevkli nedenlerle değil."

"Daha fazla işbirliği yapamadığım için özür dilerim," diye tekrarladı, bu kez sesi boğuktu.

Bunu göreceğiz. "Son umut kalem, şehirli bir kız olduğun için seni istemekten nefret edebileceğimdi."

"Şehirli kızların nesi var?"

Gözlerini kızın gözlerine dikti. "Şehir dışında pahalı zevkleri var. Süslü akşam yemekleri. Parlak taşlar."

Gözleri hafifçe kısıldı. "Ve?"

Çenesi sıkıştı. "Karşılayamam-" Gözleri ölümcül bir uyarıyla parlayıp parmakları gömleğini kavrayarak sıkılaştığında sözünü kesti.

"Dikkatli ol, Aidan. İstemediğin bir şeyi tekrar söylemek istemezsin." Aidan'ın gömleğini çekiştirerek onu aşağıya doğru çekti. yüzleri aynı hizadaydı. Boştaki elini bisiklete dayadı ve eğildi. "Ben herhangi bir erkeğin *parayla tuttuğu* bir sokak fahişesi değilim. *Kendi* paramı *kendim* kazanırım. Bir restoranda şık bir akşam yemeği yemek istersem giderim. Evde kalmak istersem *kendim* de pişirebilirim. Parlak bir taş istersem, onu *kendim* alırım. Anlaşıldı mı?"

Bir an için sadece bakabildi, büyülenmişti. Sonra elini kızın nemli saçlarının arasından geçirdi ve sahip olmak için can attığı şeyi aldı, kızın ağzını kendi ağzıyla ezdi. Kız onu yarıdan fazla karşıladı, eli gömleğini bıraktı ve boynunun arkasına uzanarak onu daha yakına çekti. Ağzı sıcak ve açtı ve hayal ettiği gibi, hiç tereddüt etmeden onunkinin altında açıldı. Adam öpücüğü daha da derinleştirdiğinde boğazından bir ses çıktı, yarı zevk mırıltısı, yarı hayal kırıklığı iniltisi. Öne doğru eğildi ve bisiklet tehlikeli bir şekilde sallanarak Dolly'nin kenara çekilmesine neden oldu.

Tess geri çekildi, iki elini de gidonun üzerine koyarak sabitledi, hızlı nefes alış verişleriyle göğüsleri yükselip . Dudakları ıslaktı, göğüs uçları dar sweatshirt'ün içinde gözle görülür şekilde dikleşmişti. Çenesi sanki durması için ona meydan okurcasına kalktı ve Aidan yutkunmak için mücadele etmek zorunda kaldı. Motosikletin yanından geçerken bakışları onunkilere kilitlendi. Hiçbir şey söylemedi. Sadece kollarını ona doladı, ağzını onunkine indirdi ve kaldığı yerden devam edebilmek için dua etti.

Sonra kolları boynuna dolandığında ve dudakları bir kez daha onun için ayrıldığında yukarıdaki güçlere teşekkür etti. Anında sıcaklık geri geldi,

yoğun. Vahşi. Adamın elleri kadının sırtında genişçe açılmış, kadın yaklaştıkça aşağı yukarı geziniyor, göğüsleri göğsüne yaslanıyordu. Güzel bir Küçük bir kendini daha yukarı çekti, kalçalarını sallayarak ona işkence etti, hala ikisine de iyi gelmeyecek kadar alçaktı. Vücudu zonkluyordu. eller çok boş.

Nefes almalarına izin verecek kadar geri çekildi. Kadının nefesi yanağına doğru sert, küçük nefesler halinde geliyor, her biri adamın kanını daha da ateşliyordu. "Sana dokunmak istiyorum," diye mırıldandı dudaklarına karşı. "Sana dokunmama izin ver."

Kadının başı geriye düşerek boğazının kıvrımını ortaya çıkardı ve adam da bundan faydalanarak kadının tenine ağzını açarak sıcak öpücükler kondurdu.

"Nerede?"

Ağzı dondu. "Ne dedin sen?"

"Nerede dedim?" Mırıltısı boğuktu. "Bana nerede dokunmak istiyorsun?"

Yüzünü onun boynunun kenarına bastırdı ve ürperdi. "Tanrım, Tess."

Kollarını onun boynundan çözdü ve yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Ciddiyim." Kadının gözlerinde kendinden şüphe duyduğunu görünce afallamıştı. "Bana nerede olduğunu söyle. Lütfen." Yalvarış boğuk bir fısıltıydı ve Aidan Murphy'nin hatırladı. Nişanlıydı ve nişanlısı onu terk etmişti. Onu aldatmıştı. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Bir erkek bunu nasıl düşünebilirdi ki?

Ama Aidan nedenlerden daha da önemlisinin gözlerindeki kırılganlığı silmek olduğunu biliyordu. Önümüzdeki birkaç dakikayı nasıl idare edeceği onun kendine güvenini artırabilir ya da zaten birden fazla kez cehennemi yaşadığı bir günde onu daha da kırabilirdi. Neresine dokunmak istiyordu? Aman Tanrım. Neresine dokunmak istemiyordu?

"Her yerde," diye başardı. "İzin verdiğin her yere." Elleri kadının sırtından aşağı kayarak poposunun üzerine kapandı. "İşte." Gözleri kapandı. Parmakları pantolonunun yumuşak kumaşı arasından sert bedenini yoğururken elleri omuzlarında dinleniyordu. Pasif bir şekilde durmasına rağmen vücudunda ince bir gerginlik, yüzünde okşama üzerine okşama katan bir açlık vardı. Bir elini göğsüne götürerek avucunun içindeki ağırlığını test etti. "İşte." Başparmağı sert bir meme ucunun üzerinde gezindi ve kadının sırtı kaskatı kesildi. O da öyle. Ve daha fazlasını almamak için kendine güvenmediğinden, iki elini çenesini kavrayacak şekilde yukarı kaldırdı ve alnına bir öpücük kondurdu. "Çok güzelsin, Tess."

Gözleri açıldı, karşılanmamış bir ihtiyaçla kararmıştı. "Neden durdun?" İniltisini bastırdı. "Çünkü berbat bir gün geçirdin ve ben senden faydalanmayacağım. Bana o gözle bakma," diye ısrar etti kızın gözlerindeki şüphe yeniden belirmediğinde. Kalçasını kavradı ve onu kendine doğru çekti, vücudunu ereksiyonunun sert çıkıntısına bir, iki, üç kez sürttü ve sonra onu kendisinden uzağa yere bıraktı. "Güven bana," dedi hayıflanarak. "Durmak şu anda yapmak son şey. Ama seni acele ettirmek de istemiyorum. Bu şartlar altında olmaz."

Kadın ona baktı, gözleri hem tahrik olmuş hem de ihtiyatlıydı, yüzü kızarmıştı. "Hangi koşullar?"

Tekrar iç çekti. "Ondan sonra ilk ben geldim. Değil mi?"

"O zaman biliyorsun." Gözleri sertleşti. "Phillip hakkında, lanet olsun ona."

"Tess, o aptaldı. Hangi sebebi öne sürdüğü umurumda değil." Parmak uçlarını yavaşça yanağından aşağı kaydırıldı. "Ama şunu söylemeliyim ki, onun bu işlerden resim. Bu tarafta üç kişi kalabalık olur." Dolly hırlamaya başladığında ağzına sert bir öpücük kondurdu.

Aidan anında alarına geçti. Ayak bileğindeki kılıfından yedek silahını çıkarmak için eğilirken Tess'i arkasına koydu. Mutfak kapısı açıldı ve tanıdık kahverengi bir kafa içeri girdi. Aidan silahını tutan elini indirdi. "Kahretsin, anne."

Kaşlarını çattı. "Bana küfretme, Aidan. Ve o şeyi de kaldır."

Gözlerini yere indirdi. "Özür dilerim," diye mırıldandı. Arkasında Tess'in kıs güldüğünü duydu ve onun güldüğünü sadece ikinci kez duyduğunu fark etti. Son birkaç gündür çok fazla şok geçirmişti. Eğer onun aleyhine güldüyse, sorun değildi.

Annesi genişçe gülümsedi. "Sen Kristen'in arkadaşı olmalısın. Kıyafetlerin bende. Kristen diğer eşyalarına baktı ve bana bedenlerini verdi. Umarım her şey uyar."

Tess yüzünde bir gülümsemeyle onun etrafından dolandı. "Teşekkür , Bayan Reagan.

Bu kadar zahmete girmeniz çok nazik bir davranıştı." Motosiklet parçalarına takılmamaya dikkat ederek annesine doğru yürüdü. "Aidan bana evi ."

"Ve yeni motosikletiyle gösteriş mi yapıyor?" diye sordu alaycı bir şekilde ve Tess omuz silkti.

"Tek kelime etmediğimi unutma Reagan." Annesi için kapıyı açtı ve hâlâ kasığında tuttuğu silahına alaycı bir gülümseme fırlattı. "Sanki yeniden Noel'deyiz Bayan Reagan."

Tess onu mutfığa götürürken annesi, "O şeyin üzerinde boynunu kıracak," dedi.

Aidan kapıya baktı. Sonra güldü ve topallayarak Garajın zemininde. Öfkeden kudurmuş bir halde yedek silahını almak için eğildiğinde neredeyse ölüyordu ama Tess'in güldüğünü duymak acıyı biraz daha katlanılabilir hale getirmişti. Jack Unger'ı aramak için içeri yöneldi, ayıldı. CSU'nun onlarla Tess'in ofisinde buluşması . Bu katili ne kadar çabuk durdururlarsa, Tess de hayatına o kadar çabuk devam edebilirdi. *Bir şekilde benim de bir parçam olacak.*

On Birinci Bölüm

14 Mart Salı, 19:45

Tess, Reagan'ın Camaro' bantlanmış tavanına baktı ve bantın tutması için dua etti çünkü yine yağmur yağıyordu. Ama Reagan'ın bir kez daha kendisini züppe sanmasından korktuğu için tek kelime etmeye cesaret edemedi. *Birinin onu incittiğini* düşündü. Parayı mesele haline getirmişti. Kendini yetersiz hissetmesine neden olmuştu. Alt dudağını ısırdı. Onun yetersiz olduğunu düşünebilecek bir kadın belli ki onu hiç öpmemişti. Demir gibi bir kontrol uygulasa bile, onu bunaltmıştı. Elbette haklıydı. Onunla ya da bir başkasıyla fiziksel bir ilişkiye girmek için acele etmesi akıllıca değildi. En azından bugün için. Ama arzulanabilir olduğunu kanıtlaması için ona ihtiyacı vardı. Onu kollarına çekene kadar buna ne kadar ihtiyacı olduğunu bilmiyordu.

O kadının kim olduğunu merak etti. Onu inciten, paraya ondan daha çok veren kişi. Ama o hissetmedi. Ona rahatça sorabilirsin. Henüz değil. Yine de sessizlik onu rahatsız ediyordu. "Anneni severdim."

Aidan şöyle bir baktı, sonra bakışlarını ıslak, karanlık yola çevirdi. "Herkes annemi sever." Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Ama teşekkür . Aldığı her şeyi beğenmeniz onu çok mutlu etti."

Tess giydiği yumuşak kazağı parmakladı. "Benim aynısını seçmiş. Balıkçı yaka almasını söylediğin için teşekkürler."

"Bir değil."

Bir nefes verdi. "Ve kendini kontrol eden kişi olduğun için teşekkür ederim. Normalde kendimi erkeklerin önüne bu şekilde atmam."

Adam hiçbir şey söylemedi ama kadın, geçen arabaların loş ışığında adamın çenesinin gerildiğini görebiliyordu. Sonra içini çekti. "Tess, eğer özür dileyeceksen, dileme. Ve bu gece durduğum için bir dahaki sefere duracağımı da düşünme."

Teni uğuldadı. "Bir dahaki sefere?"

Bakışı hızlı ama dolaysızdı. "Bir dahaki sefere olacak, Tess." Kadın memnun bir gülümsemeyle koltuğuna geri yerleşti. "Güzel."

Kısa kahkahası, arabasını ofisin kapalı otoparkında onun yerine park edene kadar aralarında geçen tek şeydi. Tess arabasından indi ve kaşlarını çatı. "Harrison'ın arabası hâlâ burada. Hiç bu kadar geç saate kadar çalışmaz." Midesi altüst oldu. "Olamaz." Reagan topuklarının üzerinde merdivenlere doğru koştu ve Jack'i ofisinin kapısında onları beklerken buldu.

Reagan onun titreyen ellerinden anahtarları aldı, dış kapıyı açıp ışığı yaktı ve hemen ardından bedeniyle kapıyı kapattı. "İçeri girme."

Etrafına bakındı ve nefesi vücudunu hızla terk etti. "Aman Tanrım." Denise'in ofisi darmadağın olmuş, bilgisayarları olmuştu. Parçalanmış kitaplar ve dergiler yere saçılmıştı ve kasayı örten ahşap kapı menteşelerinden sökülmüştü. Kasanın kendisi kapalıydı.

Reagan ve Jack silahlarını çekmiş halde yavaşça içeri girdiler.

"Polis!" Reagan'ın sesi duvarlarda yankılandı, sonra sessizlik oldu.

Tess, Harrison'ın hafif aralık duran kapısını işaret etti. Kapıyı asla kilitlemeden bırakmazdı. "Aidan, lütfen Harrison'ın ofisini kontrol et."

Kapıyı iterek ardına kadar açtı. "Burada kimse yok, Tess. Ama büyük bir kavga olmuş." Harrison'ın dolapları kırılmış, kanepesi paramparça olmuştu. Bilgisayar monitörü yerdeydi, ekranı kırılmıştı.

Jack onun ofisinin kapısını iterek açtı. "Seninki de, Tess. Birisi bir şey arıyordu."

Yutkundu. "Kameralar mı?"

Jack başını salladı. "Muhtemelen hayır. Bu dağınık bir iş. Kameraları her kim yerleştirdiyse çok titiz davranmış. Ofisinizde hiç kayıt tutmadığınızı mı söylüyorsunuz?"

"Hayır. Sadece kasada."

Reagan da onu dikkatle inceliyordu. "Jack, buraya gel." Ağır menteşelerden birini işaret etti ve Tess'in kanı dondu.

Menteşenin kenarı koyu kahverengiydi. Kurumuş kan. Jack ona doğru baktı. "Buraya gel ve aç. Sadece dikkatli ol. Kırık camlar var. her yerde."

Titreyerek başını salladı ve şifreyi çevirip serbest bırakma düğmesini çekerken ellerinin sabit kalmasını diledi. Nefes nefese kalmıştı. Her dosya raflardan çekilmiş, her klasör boşaltılmış, her kutu devrilmişti. Bazı yerlerde on beş santim derinliğinde kâğıtlar zemini kaplamıştı. Raflardan birinin altına yığılmış, uzun bir tümsek oluşturmıştı. Bir insan boyu kadar.

"Harrison." Kalbi boğazına düğümlenen Tess dizlerinin üzerine çöktü ve kâğıtları çekerek kana bulanmış beyaz saçlarını ortaya çıkardı. Harrison'ın yüzünü açtı ve parmaklarını şahdamarına bastırdı. Nabzını bulana kadar nefesini tuttu. Zayıftı ama oradaydı.

Reagan onun yanına çömeldi. "Yaşıyor mu?"

Başını salladı. "Zar zor. Şu kâğıdı yardım et. Başka bir yeri yaralanmış mı bakmam lazım. Dikkat et! Kimıldatmayın onu." Arkasında, Jack'in dış ofisteki telsizinden gelen cızırtıyı duyabiliyordu.

Reagan yaşlı adamın üstünü ayak parmaklarına kadar açarken ambulans da kâğıtları bir kenara süpürdü. "Başından hâlâ kan akıyor," dedi. "Durdurmak için bir şeye ihtiyacım var."

"İlk yardım çantanız var mı?" Reagan sordu.

"Malzeme dolabında." Anahtarlarını aradı, sonra hâlâ onda olduğunu hatırladı. "Orta boy anahtarlardan biri. Altmış numara. Teşekkür ederim."

Reagan onun omzunu sıktı ve hızla uzaklaştı. Harrison inledi, gözleri faltaşı gibi açıldı. "Tess."

Yüzüne baktı, elleri hâlâ kanayan başka bir yara olup olmadığını kontrol ediyordu. "Sus, Harrison. Şimdi buradayım. Seninle ilgileneceğiz."

"Tess." Eli zayıfça kızın kolunu kavradı.

Başka bir dış kanama bulamayınca, sürünerek adamın başına yaklaştı ve yüzüne doğru eğildi. "Bunu sana kim yaptı?"

Yüzünü buruşturdu. "Hasta. Seninki. Beni arabamda yakaladı. Bıçağı vardı." Kalbi küt küt atmaya başladı. "Özür dilerim."

"Kapa . . . kapa çeneni, Tess. Dinle. Dosyasını aldı. Sonra dedi ki"
Yine yüzünü buruşturdu. "Seni istemediğini söyledi. . . sırlarını anlatmanı istemediğini söyledi. Önce seni öldüreceğini söyledi."

Elleri paltosunun düğmelerini karıştırdı. Çenesini tuttu ve işine devam etti. "Dikkatli olacağım, Harrison. Söz veriyorum."

Reagan onun yanına diz çöktü ve ilk yardım çantasını sakın elleriyle açtı. Ona biraz gazlı bez uzattı. "Hangi hasta, Dr. Ernst?"

Harrison'ın dudakları, Tess'in kalbini parçalayan acınası bir gülümseme bahanesiyle titredi. "Çılgınlardan biri. . . Sanırım." Kaşlarını çatı. "Onu son zamanlarda görmemiştim. Gençti. Küt kesim. Büyük kulaklar." Öksürüğü boğuktu. "Kahretsin, acıyor."

"Nerede?" Tarifi zihninin gerisine itti ve sadece Harrison'a odaklandı. Önce paltosunun, sonra da gömleğinin düğmelerini açmayı bitirdi ve yüzünü buruşturdu. Çirkin morluklar gövdesini karartmıştı. "Nerede? Yaralandın mı?"

Yine sırtıtmaya çalıştı. "Nerede değil?" Gözleri kayarak kapandı ve inledi. "Kaburgalar. Sırtım. Kasayı açmayınca beni bir güzel dövdü. Sonunda söylemek zorunda kaldım." Uğursuzca tıkırdayan zor bir nefes aldı. "Flo'yu ara. Ona söyle ..."

Tess'in boğazı düğümlendi. "Onu arayacağım, Harrison. Bizimle hastanede buluşacak."

"Onu sevdiğimi söyle."

Hâlâ kanayan baş yarasına temiz gazlı bez bastırırken gözleri yaşardı. "Saçmalama Harrison. Bunu ona kendin söyleyeceksin. Sadece kafanda kötü bir kesik var." Adam sadece ona baktı ve kadın onun bunu bildiğini biliyordu. Yalan söyledi. Koyu morluklar, tedavisi çok daha zor büyük bir iç kanamaya işaret ediyordu.

"Flo kim?" Reagan sessizce sordu.

"Karısı. Onu arayabilir misin? Cep telefonum ceketimin cebinde. 'Ernst home' altında kayıtlı. Onunla hastanede buluşacağımı söyle. Burada sinyal alamazsın." Başını sallayarak tekrar omzunu sıktı ve cep telefonunu aldı.

Harrison'ın ciğerleri hırıldadı. "O yakışıklı bir şeytan... senin polisin."

Tess gözlerini kırıştırtarak temizledi, sonra omzuyla ıslak yanaklarını sildi. "Sshh."

"Onu haberlerde seninle birlikte gördüm. Neredeyse benim kadar yakışıklı," espri yaptı ve Tess daha çok hıçkırık gibi gelen bir kahkaha attı.

"Sessiz ol ihtiyar," dedi sesini hafifleterek. "Cazibeni Flo'ya sakla."

Gözleri açıldı, acıyla karışık bir aciliyet vardı. "Söyle ona, Tess. Lütfen."
Onun yanağını okşadı. "Okşayacağım. Söz veriyorum." O zaman sakinleşti, her sığ nefes sanki kâğıt mendilden nefes alıyormuş gibi geliyordu. Bu çok kötü bir işaretti.

Reagan yine arkasındaydı ve onu ayağa kaldırıyordu. "Acil yardım ekipleri burada, Tess. Bırak işlerini yapsınlar."

Sersemlemiş bir halde Harrison'ın götürülüşünü izledi. Reagan tüm bu süre boyunca onun arkasında durmuş, ellerini omuzlarına koymuştu. Yüzünü ona çevirdi ve bir zamanlar ona suçlayarak bakan mavi gözleri şimdi dağılmasını engelliyordu. "Senin suçun değil," dedi.

"Akciğeri delinmiş," diye mırıldandı onu duymazdan gelerek. "Bunu onlara söyledim mi?"

Onu nazikçe sarstı. "Yaptın. Şimdi kendini toparla. Düşünmene ihtiyacım var." Omuzlarını sertçe sıktı. "Tess."

Gözlerini kırptırdı ve omuzlarını çelikleştirdi. "Ne?"

"Kimden ? Genç, tıraşlı. Büyük kulaklı. Yakın zamanda buraya gelmemiş."

Gözlerini kapattı ve zihninin karanlığında adamın yüzünü gördü. Bu çok kolay olacaktı. Tek bir isim ve hapse atılacaktı. Cezalandırılırdı. Bu çok kolay olurdu. Ama bu doğru olmazdı. "Sana söyleyemem."

"Ne demek bana söyleyemezsin?"

Kadın gözlerini açtığı anda adamın yüzünde büyük bir güvensizlik ifadesi vardı. "Eğer yanılıyorsam, bir hastanın kimliğini gereksiz yere ifşa etmişim demektir."

Ellerini indirdi ve geri adım attı. "Şaka yapıyorsun."

Dizlerinin bağı çözüldü, etrafına bakındı ama oturacak bir yer yoktu. "Keşke olsaydım."

"Arkadaşının ne dediğini duydun. Bunu her kim yaptıysa seni öldürmekle tehdit etti."

Yorgun bir halde duvara doğru yürüdü ve eğildi. "Onu duydum."
Harrison'ın kimi kastettiğini bildiğinden neredeyse emindi. İri yarı, genç, acımasız.

onu gerçekten dehşete düşüren birkaç hastası vardı. *Beni gözünü kırpmadan öldürebilirdi.* Boğazının dibinde gözyaşları oluşuyordu ve teslim olmak istemeyerek sertçe yutkundu. "Korkuyorum," diye fısıldadı, sesi kırılmıştı. "Tamam mı?"

Reagan onun yanına duvara yaslandı ve parmağıyla çenesini yukarı kaldırdı. "O zaman söyle bana," diye mırıldandı. "Yaptığını kimseye söylemeyeceğim. Söz veriyorum."

Başını salladı, anlatmak için çok istekliydi. Onun kollarına dönmek ve kendisine sıkıca sarılmasını sağlamak istiyordu. "Anlatamam. Bugün ayrıcalıkları çiğnemekle suçlandım ama bunun doğru olmadığını biliyordum. Eğer şimdi söylersem, doğru olacak."

"Tess, kimse bilemez."

"Biliyorum." kaçırdı. *Ve sen de bilirdin.*

Jack'in ekibi gelmişti ve Aidan uyuşmuş bir halde Jack'in onları kasaya götürmesini izledi. "Jack mahkeme kararı olmadan kayıtları alamaz, Aidan."

Çenesi gergin olan Reagan başını salladı. "Mahkeme emri kadar kâğıtlara dokunma, Jack," diye seslendi.

Jack başını dışarı uzattı. "Bunu planlamamıştım. Buradaki tüm yüzeylerin, rafların ve duvarların tozunu alacağız. Eğer sadece üç kişinin erişimi varsa, onları ortadan kaldırmak yeterince kolay olacaktır."

"Eğer eldiven giymeseydi," dedi Reagan.

Jack omuz silkti. "Ben iyimser biriyim."

Reagan sırtını duvara yaslayacak şekilde döndü, sonra sadece başını çevirerek ona baktı. "En azından bana doğru yönü gösterebilir misin?"

Tereddüt etti, sonra başını salladı. "Parmak izi alırsanız, AFIS eşleşmesi elde edersiniz."

"Sabıkası var o zaman?"

Gülümsemesi tüm esprilerden yoksundu. "Kolundan daha uzun. Eğer düşündüğüm kişiye." Saatini kontrol etti. "Hastaneye gitmem gerek. Jack'in ne kadar toza ihtiyacı olacak? Gitmeden önce kasayı kapatmalıyım."

Gözleri karardı. "Ellerimizi mallardan uzak tutacağımıza güvenmiyorsun, ha?"

Yumruklarını iki yanında sıktı, sesini alçak tuttu. "Bunun için seni gerçekten tokatlamak istiyorum. Kahretsin, bunun sana güvenmemle bir ilgisi yok. Bu

her şeyin kanunla ilgisi var. Oradaki her kağıt parçası korunuyor, Dedektif. Mahkeme kararı olmadan size verirsem lanet yasayı çiğnemiş olurum. Bunun senin için bir önemi var mı?"

Dişlerini sıktı. "Benim için önemli olan, sabıka kaydı kolumdan uzun olan dengesiz bir adamın seni öldürmeyi planlaması. Benim için önemli olan bu." Bir nefes aldı ve iç çekerek bıraktı. "Acele edelim de kapıyı kilitlemene izin verelim. yukarı."

Kendi hayal kırıklığı buharlaştı. "Yine işbirliği yapmıyorum, değil mi? I?"

"Evet. Ama anlıyorum. Hoşuma gitmek zorunda değil ama anlıyorum." Cebinden telefonunu çıkardı. "Bayan Ernst'i aradığımda bazı cevapsız aramalarınız olduğunu fark ettim."

Tess telefonuna boş boş baktı, sonra hatırladı. "Bu öğleden sonra seanstayken sessize almıştım." Telefonu çevirip açtı ve ağzı açık kaldı. "Otuz aramayı mı kaçırdım?"

"Muhtemelen çoğu muhabirlerden geliyordur."

"Cep telefonu numaramı nereden buldular?"

"Herhangi bir bilgiyi nasıl elde ediyorlar?"

"İyi noktaya değindin." Kaşlarını çatarak telefonuna baktı. "Bu dinlenebilir mi?"

Şimdi boş boş bakıyordu. "Hiçbir fikrim yok. Buradaki telefonlara dokunma ama istersen telesekreterini aramak için benimkini kullanabilirsin." Elini saçlarının altından geçirdi ve başparmağıyla boynunun yan tarafını okşadı, kaslarının en gergin olduğu yeri hatasız bir şekilde buldu. Kadının sırtından aşağı bir ürperti indi. "Arkadaşın için endişelenmemeye çalış," diye mırıldandı. "Tamam mı?" Ona bir öpücük verdi. telefonunu aldı ve işe gitti.

"Otuz mesaj," diye mırıldandı kendi kendine çevirirken, Jack sihrini konuştururken bunun Harrison'ı aklından çıkarmaya yeteceğini umuyordu ama yetmeyeceğini biliyordu.

14 Mart Salı, 20:50

Aidan Murphy'nin arabasının yolcu tarafına kaydığını ve öksürerek dumanlı içeriği . "Kahretsin Murphy, bütün paketi bir kerede mi içtin?"

"Özür dilerim." Murphy camını indirdi, sigarasından son bir nefes çekti. Sigarayı dudaklarının arasında ezdikten sonra taşan kül tablasına attı. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

Murphy'nin ilk aramasını kaçırmıştı çünkü Tess onun cep telefonunu kullanıyordu ve bunu kendine saklayacaktı. Onun yerine "Onu gördün mü?" diye sordu. Nicole Rivera, olağanüstü seslendirme sanatçısı.

"Hayır, ama orada çalışıyor." Caddenin karşısındaki bir restoranı işaret etti.

"Pahalı." Aidan bunu deneyimlerinden biliyordu. Bu restoranın görüntüsü ağzında kötü bir tat bıraktı.

"Smokinler ve her şey," diye kabul etti Murphy. "Müdür burada çalıştığını doğruladı ama benimle konuştuğu için pek mutlu değildi. Şimdi daha da neşeli olacak. Vardiyasına yirmi dakika geç kaldı."

"Biri ona haber mi verdi?"

"Olabilir. Yaklaşık iki saat önce buradaydım. Müdürle ilk kez o zaman konuştum. Bana iş başvurusunda kullandığı adresi verdi."

"Sahte mi?"

"Eski. Kapıyı açan kadın yaklaşık iki ay önce kirayı ödeyemeyince taşındığını söyledi."

"Eğer burada , iyi para kazanıyordur. Bir adres bıraktı mı?"

"Evet, kontrol ettim ama evde değildi ve o adres için henüz arama iznim yoktu. Artık var."

"Meşgulumüşsün."

Murphy başını salladı. "Buraya gelmenizin neden bu kadar uzun sürdüğünü bana hiç söylemediniz."

"Tess'i hastaneye bırakmam gerekiyordu." Haneye tecavüz, Ernst'e saldırı ve Tess'e yönelik tehdidin ayrıntılarını zaten anlatmıştı.

Bu Murphy'nin şortundaki nişastayı biraz aldı. "Hastane güvenliğine haber verdin mi?"

"Evet." Aidan kaşlarını çatı. "İri adam, küt kesim, büyük kulaklar. Yaşlı bir adamı pataklamaktan parmak eklemleri soyulmuş. Lanet olası bir isim yok." Sessiz bir şekilde kararlıydı ve Aidan bunu anlasa da, bu onu bir şeyleri -ya da birini- kıracak kadar sinirlendirmişti. Jack ismi AFIS'ten çıkardığında orada olmayı umuyordu.

"Ernst başaracak mı?"

"Dokun ve git. Acil yardım ekipleri gelmeden önce kanamayı durdurmak için iyi bir iş çıkardı. Başını korudu." Kendi eklemlerini inceledi ve bir gece önce nasıl bandajladığını hatırladı. "Onun gerçek bir doktor olduğunu unutup duruyorum."

Murphy'nin gülümsemesi alaycıydı. "Ben olsam ona şekilde söylemezdim."

Bir kahkaha attı. "Yapmayacağım. Bak, o restoran çok yakında . Eğer müdürle tekrar konuşmak istiyorsak, bunu şimdi yapmalıyız."

Arabadan indiler, Aidan minnetle temiz havayı içine çekti. Murphy ona ters baktı. "Üzgün olduğumu söyledim."

"Ben bir şey söylemedim."

"Lanet olsun," diye homurdandı Murphy. "Buranın yakında nereden biliyorsun?"

"Eski kız arkadaşım beni buraya sürüklerdi. Senfoniden sonra."

Murphy kapıyı açarken ıslık çaldı. "Pahalı kız arkadaş."

Bir de *bana sor*, diye düşündü Aidan acımasızca.

masa örtüleri, birden açıdan pahalı olan bir dizi anıyı geri getirdi. Burası Shelley'nin en sevdiği uğrak yerlerinden biriydi. Bir akşam yemeği Üniformalı olduğu zamanlarda kokteyller ve şarap iki günlük maaşına rahatlıkla mal olabilirdi. O da buna bir son verdi. O da suratını asmıştı.

Shelley somurtma dersleri vererek hayatını kazanabilirdi. Ama artık buna ihtiyacı yoktu. Amacına ulaşmıştı, babasının yaptığı gibi ona destek olabilecek bir adamla evlenmişti. Zavallı piç. Müstakbel kocası, babası değil. Shelley'nin babası *zengin* bir piçti. Bir nefes çekti. Ve Shelley artık başka birinin sorunuydu.

Aidan böyle yerlerde kendini hiç rahat hissetmemişti, hep yanlış çatalı kullanmaktan korkmuştu. Bu ayrıcalık için para ödemek delilik gibi görünüyordu. Ama Tess burada çok rahat ederdi, diye düşündü ve o anda keşke etmeseydim diye hayıflandı. Kendisi karşılayabilirdi, demişti ve bunu söylerken ağzı sulanmış olsa da, Aidan'ın hesabı kadının izin vermesine imkân yoktu.

Ne kadar da şovenist, diye mırıldandı vicdanı. *Ve?* O da karşılık verdi. *Ne olmuş yani?*

Aidan aceleyle yardıma koşanların yüzlerini tarayarak, "Eski tarih," dedi. "Affedersiniz." Smokinli şef garsonun dikkatini çekti ve ona üstten bir bakış attı. "Nicole Rivera'yı arıyoruz."

"Kulübe katıl," dedi şef garson alaycı bir ifadeyle. "Eğer bulursanız, kovulduğunu söyleyin."

"Yirmi dakika geciktiği mi?" Murphy hafifçe sordu.

"Hayır, çünkü bu son iki hafta içinde kaçırıldığı üçüncü vardiya." "Hangi günler?" Aidan sordu.

Adam sabırsızca içini çekti. "Hatırlamıyorum." "Dene," diye önerdi Murphy. "Yoksa çok daha uzun süre kalacağız."

Gözlerini devirdi. "Dün ve Cumartesi gecesi de. Şimdi müsaade , lütfen." Küçümseyen bir tavırla onlara kapıyı gösterdi. Aidan adamın suratına vurmak istedi. Bunun yerine adama bir kart verdi. "Eğer ortaya çıkarsa, bizi arayacaksınız."

Adam kartı köşesinden tuttu. "Tabii ki."

Sokağa döndüğünde Murphy başını salladı. "Orada bir akşam yemeği sana ne kadara patlar? Yüz dolar mı?"

"Her biri." Murphy'nin şaşkın bakışları karşısında kıkırdamak zorunda kaldı. "Şarabınız varsa üçe katlayın."

"İşte bu yüzden o eski bir kız arkadaşı."

"Hadi gidip Nicole'un dairesini tekrar kontrol edelim. Belki de başından beri evdeydi ve sadece kapıyı açmadı."

14 Mart Salı, :40

"Kahretsin," diye mırıldandı Murphy. "Lanet olsun. Çok geç kaldık."

Daha doğru sözler hiç söylenmemişti. Nicole Rivera eve gelmişti, diye düşündü Aidan, hasarı incelerken. Ama kapıyı açmamasının çok iyi bir nedeni vardı.

Onu yatağının yanında diz çökmüş, üzerinde siyah bir pantolon ve bir zamanlar iş üniforması olan beyaz fırfırlı bir gömlekle bulmuşlardı. Elleri kelepçeliydi, gövdesi bir zamanlar narin mavi çiçeklerle kaplı olan yatak örtüsünün üzerinde duruyordu. Şimdi hem beyaz gömleği hem de mavi yatak örtüsü kanla kaplıydı.

Aidan telefonunu cebine kaydırды. "ME yolda." Cesedin yanına çömeldi ve başının arkasındaki tek kurşun yarasını inceledi. "İnfaz tarzı." Hızlı ve merhametli. Adams'tan daha fazla, Winslow ve Seward'lar her neyse. "Görünüşe göre işi 22'lik yapmış. Çıkış yarası yok, yani kurşun hâlâ içinde."

Murphy dolabı kontrol ediyordu. "Üşümüş mü?"

Aidan bir çift eldiven giydi ve boynuna dokundu. "Ilık. Öleli çok olmamış." Şifonyerin çekmecelerini açmaya başladı. "Çoraplar, gömlekler. İç çamaşırları, daha fazla iç çamaşırı . . . Merhaba. Burada ne varmış?" Dantelli bir sütyenin kabının içinden fırlayan bir avuç makbuzu aldı, katlanmış ve diğer dördünün içine istiflenmişti. "Bunlar kopya. Oyuncak Kutusu. Bir Linda Bebek." Biraz daha karıştırdı. "Ve Wal-Mart'tan bir kızartma tavası ve bir oyuncak ayı, hepsi de dün sabah tarihli. Hepsinin parasını nakit ödemiş."

onları." Onları poşetlenmesi için bir kenara koydu. "Kredi kartının izini sürdüğümüzü biliyor olmalılar."

"Ya da kart tek seferlik bir tuzaktı," dedi Murphy dolabın içinden. "Karttaki tek harcama zambaklardı. Kahretsin, bu kadının kirasını ödeyemeyen biri için çok fazla ayakkabısı varmış."

"Başka kartlar da olabilir. Bu sabah Tess'in adına tüm kredi kartı hareketleri için bir talepte bulundum. Umarım eve vardığımızda kutumda olur. geri."

"İyi fikir." Murphy dolaptan çıktı, parmağından siyah bir spor çantası sarkıyordu. "Rulo yapılmış ve bir ayakkabı kutusunun içine saklanmıştı. Bana çiçek gibi kokuyor."

Aidan cesede baktı. "Onu neden şimdi öldürdün?" diye merak etti, sonra da sinirli bir iç çekti. "Bu öğleden sonra izliyordu. Seward'a Tess'in sesinin taklit edildiğine dair elimizde kanıt olduğunu söyledim. Tess'in sesinin taklit edildiğine dair el."

"Başka seçeneğin yoktu. Seward onun kafasına silah dayamıştı, Aidan. Sen doğru olanı yaptın."

"Ama ölü kızlar Tess'i taklit ettiklerini itiraf etmezler."

Murphy felsefi bir tavırla omuz silkti. "Umarım çanta ve makbuzlar Patrick'i mutlu etmeye yeter. Spinnelli'yi arayacağım. Sen de Jack."

14 Mart Salı, 10:55

Aidan, Jack'in ekibinin Tess'in dairesinde kaç tane kamera bulunduğunu biliyordu ama her nasılsa onları Spinnelli'nin konferans odasındaki masanın üzerine dizilmiş görmek beklemediği bir darbe olmuştu. İnişli çıkışlı bir günün ardından

Hem kişisel hem de profesyonel adrenalin dalgalanmaları yüzünden kendini kontrol etmekte zorlanıyordu. Rick'i bir kenara çekip Tess'in dairesindeki, ofisindeki, arabasındaki ve giysilerindeki her bir kamerayı nerede bulduklarını sormaması gerektiğini biliyordu, Tanrı aşkına, ama içinden bir ses bunu bilmek istiyordu.

Ayrıca, sormamak onu fazla ilgili ki bu konuda bütün akşam kendini uyarmıştı. Eğer Spinnelli onun fazla ilgili olduğunu düşünürse, Tess'le ilgilenmesi için başka birini görevlendirirdi.

Ben de işin içindeyim, diye düşündü. Çünkü her şey bu noktaya gelmişti. Tess Ciccotelli ile ilgilenmek. Ve öyle olduğu için de gözlerini masanın ortasındaki fotoğraf makinesi yığınının, özellikle de diğerlerinden ayrılan bir modelden alamıyordu. Su geçirmezdi, kenarlarında hafif küf izleri vardı. Piç herif kamerayı banyonun tavanındaki havalandırma deliğine yerleştirmiş ve doğrudan kadının duşuna doğrultmuştu. Ses fan tarafından yok edilebilirdi ama görüntü tam isabet kaydetmişti.

Onu izlediğine dair düşünceler zihninde sürünen bir yılan gibi dolaşırken tiksinti midesini sıktı. Başka kaç tane salyası akan otuzbirci onu izlemişti? Düşüncelerini, kalbinin çarpışını kontrol edebildiğinden daha fazla kontrol edemiyordu.

Tecavüze uğramıştı ve sırf bu yüzden o piç kurusu ölmeliydi.

Spinnelli konferans salonundaki masanın üzerinde durmuş, yumrukları kalçalarında, başını sallıyordu. "Aman Tanrım. RadioShack'ten daha fazla envanterimiz var."

Bu doğrudu. Aidan odaklandı ve kaynayan öfkesini kontrol altına aldı. Jack ve Rick son iki gün boyunca buldukları tüm kamera ve mikrofonları yedi yığın halinde . İlk üç tanesi

Üç kurbanın -Adams, Winslow ve Seward'ın- dairelerinden. Dördüncüsü Tess'in dairesinden alınan en büyük yığındı. Beşincisi onun yarısı kadardı, ofisinden alınmıştı. Altıncısı daha da küçüktü, Rick'in ilk beş dakikalık aramasında arabasından alınan mikrofonlar. Daha fazlası da olabilirdi ve muhtemelen vardı da. Yedincisi en küçüğüdü - Rick'in Tess'in sahip olduğu her ceketin astarında bulunduğu dikiş iğnesi büyüklüğünde mikrofonlar.

Pazar günü giydiği kırmızı deri ceketini bile. *Onu cinayetle suçladığımda.*

"Konuş benimle Rick," dedi Spinnelli. "Bütün bu saçmalıklar hakkında ne biliyorsun?"

Rick ayağa kalktı. "Bilmemi istediğin kadar değil ama burada. İlk olarak, Adams'ın dairesindeki yayınları ya da e-postaları takip etmekte başarılı olamadım. Tekrar yayın yapmaya diye her daireye tek bir kamera bıraktım ama şu anda hepsi ölü. Onları oraya kim koyduysa bulduğumuzu biliyor olmalı."

"Yani vazgeçiyor muyuz?" Spinnelli sinirlendi.

"Çok zor bir ihtimaldi." Rick'in yüzü aydınlandı. "Ama bu küçük bebekler hakkında bazı bilgilerim var." İlk iki yığını işaret etti. "İlk iki yığını gösterdi.

Adams'ın ve Winslow'un dairelerinde bulduğum cihazlar aynı model ve seri numaraları birbirini takip ediyor."

Spinnelli başını salladı. "O zaman aynı anda satın alındılar." "Muhtemelen."

İki hafta öncesine kadar, bu model bu şirketin en iyi Satıcı. İki hafta önce bu modeli tanıttılar." Rick Seward'ın devre yığınının işaret etti. "Şimdi en çok satan bu. Bu, Seward'ın evinde bulduğum kameranın daha sonra satın alındığı anlamına gelmez ama doğru olabilir."

Aidan yüksek sesle, "Demek Seward orijinal planın bir parçası değildi," diye düşündü.

Odaklan, Reagan. Tüm o kameraların görüntüsü içini kemiriyordu. "Adams'ın patronu haftalardır düzensiz ve Tess de üç hafta önce bir randevuyu kaçırdığını söyledi. Seward'ın evindeki kamera tüm bunlar başladığında mevcuttu."

"Belki." Spinnelli kollarını göğsünde kavuşturarak yerine oturdu. "Ama adamımızın tüm bu yerlere kamera sokup sokmadığını bilmek istiyorum. Apartmanlara, ofislere, arabalara?" İğne büyüklüğündeki mikrofon çantasını eline aldı. "Montlar? Tüm bu yerlere kimin erişimi vardı?"

Jack, "En iyi şansımız Seward'ın binasında son iki gün içinde bulunan güvenlik disklerini incelemek ve bunları Winslow'un dünden önceki günkü diskleriyle karşılaştırmak," dedi. "İkisini de aynı kişinin yaptığını varsayarsak. En azından Winslow'la ilgili bir zaman dilimimiz var. O bebek fırına gireli üç günden fazla olmamıştı.

meydana gelen erime miktarına bağlı olarak saat, yani 11'e 1'i kontrol etmemiz gerekiyor."

"Nasıl da birisi onun haberi olmadan fırına bir oyuncak bebek koyabilir?" Spinnelli bilmek istiyordu. "Tanrım, tüm bunlar arasında en iğrenç şey bu olabilir."

Aidan şiddetle, acımasızca karşı çıktı. En iğrenç şey o su geçirmez kameraydı ama şu anda bunu düşünmek bile istemiyordu. Düşünemezdi ve hâlâ soğukkanlılığını koruyabilirdi. "Winslow uyuyorsa, uyuşturulmuşsa, mutfağında birini duymamış olabilir, ama şimdi bir zaman dilimimiz olduğuna göre kiracıları yeniden araştıracağız. Peki ya Tess'in evindeki kameralar? daire?"

"Eski modeller," diye yanıtladı Rick. "Üç farklı üretici." "Ne kadar eski?"

Aidan sıkıca sordu.

Rick, "Bu o kadar uzun süredir orada oldukları anlamına gelmez," diye uyardıktan sonra omuz silkti. "Altı ay önce en çok satanlar onlardı." Tereddüt etti. "Şu hariç." Su geçirmez bir modeli işaret etti. "Bu

yaklaşık dört yaşında. Ama diğerlerinden daha uzun süredir orada duruyormuş gibi görünmüyordu," diye ekledi aceleyle. "Altı aylık olduğunu söyleyebilirim, en iyisi."

Aidan'ın midesi bulandı. "Altı ay mı? Sapığın biri onu altı aydır mı izliyor?"

Spinnelli'nin kaşları . "Onun bir sapık olduğunu nereden biliyoruz?"

Patlamak üzere olan Aidan uzandı ve su geçirmez modeli aldı. "Çünkü bu onun duşundaydı, lanet olsun," diye ısırıldı sıkılmış dişlerinin arasından. Zarar verebilecek kadar öfkeliydi, bu yüzden eli titreyerek kamerayı dikkatlice yere bıraktı.

Jack kaşlarını çatarak Rick'e baktı. "Bunu ona sen mi söyledin?"

Rick yine huzursuzca omuz silkti. "O sordu. Ben sormadım. Boş ."

Spinnelli endişeli görünüyordu. "Aidan mı?"

Aidan zihnini boşaltmak için başını salladı. "Özür dilerim. Ona söylemek zorunda kaldığımda yüzünü görmedim. Özür dilerim." Avuçlarını yüzünden aşağı doğru çekti. "Uzun bir gün oldu."

"Nicole Rivera için değil," dedi Murphy sessizce. "Her yeri aradık Marc, ama bunu yapması için ona para ödeyen birine işaret eden bir şey bulamadık."

"Palto ve peruğu buldun mu?" Spinnelli sordu.

Murphy başını salladı. "Hayır, ama kilerdeki bazı Hamburger Helper kutularının arkasına gizlenmiş Tess'in ses kasetlerini bulduk. Bunlar Tess'in hastalarıyla yaptığı seansların kayıtlarıydı."

"Böylece pratik yapabiliirdi." Spinnelli alnını ovuşturdu. "Bu Patrick'in temyiz başvurusunu geri çekmesi için yeterli olmalı Belki balistik mermi üzerinde bir şeyler bulur. Peki ya bu geceki ofisi? Ne oldu? ne oldu?"

"Ortağı hastalarından biri olduğunu söyledi," dedi Aidan. "Tess kim olduğunu bildiğini düşünüyordu ama söylemedi." Ve eğer prensipleri yüzünden onu sarsmak istese bile prensipleri yüzünden ona hayranlık duymadıysa lanet olsun.

Murphy Jack'e döndü, yüzü asıktı. "Pisliğin kimliğini tespit ettin mi?"

"Adamlarımdan biri şu anda parmak izlerini AFIS'te tarıyor," dedi Jack. dedi. "Önümüzdeki bir saat içinde elimizde bir şeyler olmalı."

"Bir isim bulduğunuzda gitmek istiyorum." Murphy'nin sesi alçak ve kontrollüydü ama altında çiğ bir şey gizliydi. Aidan onun nasıl hissettiğini biliyordu.

Spinnelli ikisine de uyarıcı bir bakış atarak, "Başka birini gönderiyorum," dedi. "Siz ikiniz Spy-guy'a odaklanın. Anlaşıldı mı?"

Aidan hızlıca başını salladı. "Crystal. Patrick mutsuz olacak," dedi ve hem kendisine hem de Murphy'ye sakinleşmeleri için zaman tanımak amacıyla konuyu değiştirdi.

"İstediği kadar mahkeme celbi göndersin, tüm bu kayıtları bir araya getirmek günler sürer.

kağıtları doğru klasörlere geri koydu. O kasada yirmi yıllık dosyalar olmalı ve her kağıt parçası yerdeydi. Yapabileceği en iyi şey bir hasta listesi ama bu da ona kimin en savunmasız durumda olduğunu söylemeyecek.

İntihar tuzağı." Aklına bir düşünce geldi. "Tabii ..."

Spinnelli öne doğru eğildi. "Neye kadar? Söyle bana, Aidan."

Aidan cebinden Tess'in anahtarlarını çıkardı. Ofisine girdiklerinden beri ondaydı ve geri vermeyi unutmuştu. Anahtarlığının üzerinde bir erkeğin başparmağından daha büyük olmayan küçük bir bellek vardı. "Tüm dosyalarını bunun üzerine yedeklemiş."

Murphy gözlerini kıstı. "Bu da ne böyle?"

Aidan, "Bir parmak ," dedi. "Disk gibi bir şey ama daha fazlasını tutabiliyor. . Elli disk mi? Grafik dersimde bir tane kullanmıştım. Bilgisayarın USB girişine takılıyor."

Murphy başını salladı. "O küçük şeyde elli disk mi var?" Rick ona baktı. "Bu mu? Bin diski dene."

"Vay canına." Spinnelli ona uzandı ama Aidan başını salladı.

"Hayır. Bu onun ofisine girip dosyaları almaktan farklı bir şey değil. Yapamazsın."

Spinnelli'nin yüzü karardı. "Morgda yapabileceğimi söyleyen beş kişi var."

"Listeyi ben de istiyorum. Ayrıca onu yakaladığımızda listenin kalıcı olmasını istiyorum. Ve bunu yaptıktan sonra onun çalışma ruhsatı olmasını istiyorum. Eğer buna bakarsak lisansını kaybedeceği kesin. Bunları bize o vermiş gibi görünecek. Yarına kadar bekle. Patrick mahkeme kararını alacak ve biz de bilgi."

Spinnelli, "Yarın çok geç olabilir," diye homurdandıktan sonra içini çekti. "Kahretsin, Reagan. Haklısın. Sen ne zaman sakin biri oldun?" Cevap beklemeden Aidan'a katlanmış bir kâğıt uzattı. "Adams hakkında tam toksikoloji raporu."

Aidan okudu, sonra Murphy'ye verdi. "Psylocybin mi? O da ne?"

"Julia'yı aradım," dedi Spinnelli. "Sihirli mantarlardan biri olduğunu söyledi. Çok halüsinojenik. Adams'ın kanındaki seviyeler bir tripper'ınkinin yalnızca yüzde onu kadardı, ancak uzun süredir kullanıyor gibi görünüyordu. Ayrıca reçeteli ilaçların birinde kapsül halinde bulmuş.

Adams'ın banyo ecza dolabından aldığı şişeler."

"O zaman neden PCP?" Aidan sordu, sonra nefes verdi, cevap açıktı. "Bu kız kardeşinin ölüm yıldönümüydü. Casus adam mantarlar işe yaramayınca sabırsızlanmış olmalı. Yıldönümünde Adams'ın akıl sağlığını zorlamak mükemmel bir zamanlamaydı."

Spinnelli, "Winslow da zaten uçurumun kenarına yakın gidiyordu," diye onayladı. "Julia da Winslow'un toksin testinde aynı şeyleri arayacak."

Aidan Seward'ı, onun gözlerindeki çılgın bakışı düşündü. "Peki ya Seward?"

Spinnelli başını salladı. "Julia ilk taramada şey bulamadıklarını söyledi. Aceleye getirmiş ama yine de bir şey çıkana kadar beklememiz gerekecek. Yarın." Tereddüt etti, sonra Rick'e döndü. "Rick, bu üçüyle yalnız konuşmam gerek."

Rick ayağa kalktı. "Bana iki kez söylenmesine yok. İyi geceler."

Kapı kapandığında Spinnelli yorgun bir şekilde gözlerini kapattı. "IA içeride." Harfler Aidan'ın seğirmesine neden oldu. İç İşleri. "Neden?"

Spinnelli gözlerini kırptırdı. "Çünkü Tess'in Green'den sonra aldığı tehdit mektuplarından beş set parmak izi aldık. Üçü polisti. Hepsi de Preston Tyler'ın arkadaşları."

"Peki ya kayıt memuru?" Murphy sordu. "Onlardan herhangi birini teşhis etti mi?"

"Hayır. Hatırlamamakta ısrar ediyor ama IA hatırlamadığını düşünüyor."

"Daha çok genç," diye düşündü Murphy. "Konuşmaktan korkuyor."

"İçlerinden biri böyle bir pisliğe bulaştıysa, hakkı var," dedi Aidan acımasızca.

"Peki kim bunlar Marc?" Jack sordu.

"Tom Voight, James Mason ve Blaine Connell." Spinnelli boynu çatlayana kadar başını arkaya . "Hepsinin sicili mükemmel. Tek bir leke bile yok."

Aidan kulaklarına inanamayarak başını salladı. "İmkânı yok. Blaine Connell'i tanıyorum."

"Yapamaz mıydı?" Spinnelli yüzünü buruşturdu. "Biliyorum." Ağır bir şekilde iç çekti. "Biliyorum."

Murphy çakmağını metodik bir şekilde avucuna vurdu. "Eğer bu işin arkasında onlardan biri varsa, intihar tuzağı kurmaktan fazlasını yapmışlar demektir. Birisi Nicole Rivera'yı infaz etmiş. Bunun bir polis olabileceğine inanmak zor, ama eğer öyleyse ..."

Jack, "Bir polis cinayet için birini nasıl tuzağa düşüreceğini bilir," dedi.

Aidan Spinnelli'ye sert bir bakış attı. "Artık isimlerimiz olduğuna göre, ne yapacağız?"

Kapı çalınca dördü de kapıya doğru döndü. Rick kafasını içeri uzattı. "Üzgünüm ama Dr. Ciccotelli . Seni görmek istiyor, Aidan. Pek iyi görünmüyor."

Aidan ayağa kalktı, endişe anında her şeyi zihninin bir itti. "Hastaneden ayrılmak istediğinde beni araması gerekiyordu. Nerede o?"

"İşte." Tess Rick'i iterek geçti, sonra bakışları masanın üzerindeki kameraları tararken dondu kaldı. Yüzü daha önce solgundu ama şimdi her damla rengi akıp gitmiş, yüzü kül rengi olmuştu. "Bunların hepsi mi?" diye fısıldadı. "Benim Hastalar mı? Bana mı?"

Aidan onun koluna girdi ve bir sandalyeye oturttu. Yanına çömeldi ve yüzünü eğerek kameralara değil kendisine bakmasını sağladı. "Ne oldu, Tess?"

Dudakları titreyerek adamın elinden kurtuldu. Tekrar masaya baktı, gözleri anahtarlığında durdu. Aidan'a döndü, gözlerinde muazzam bir acı vardı ve Aidan'ın ağzına geldi. "Onlara dosyalarımı mı verdin?" Güçlkle duyuluyordu, sözcük kırıntıları.

"Onları ben istedim, Tess," dedi Spinnelli, Aidan daha bir söyleyemedi. "Onları almama izin vermedi."

Başını salladı ve acısı hafifledi, ardında korkunç bir keder bıraktı ve adam bunu biliyordu. Yine de yanıldığını umarak sordu.

"Ne oldu, Tess?" Aidan ona tekrar sordu, çok nazikçe. Kadın ürpertici bir nefes aldı. "Harrison öldü."

Kadının kederi kendi kalbini de yaraladı ve onu kollarına alıp sarılmak istedi ama yapamadı. Burada olmazdı. Murphy'yle çoktan olduklarını düşünen teğmenin önünde olmazdı. Keşke bilselerdi. yüzden sadece onun elini tuttu. "Ne zaman?"

Uyuşmuş bir şekilde başını salladı. "Otuz dakika önce. Ameliyattaydı ama çok fazla iç kanama vardı. Çocukları Flo'nun yanına geldi. Ben de ayrıldım." Gözlerini kaldırdı, karanlık ve perili. "Benimkini dinlemeyi bitirdim Ben beklerken sesli mesaj geldi," diye devam etti, kalbinin daha hızlı atmasına neden olan içi boş, tınısız bir ses tonuyla. "Lisansım askıya alındı. Ve üç hastam daha sırlarını anlatırsam beni tehdit etti." Hızla çarpan kalbi durdu. "Kim olduklarını biliyor musun?"

"Hayır. Hepsini, listemdeki herkesi arayıp tek kelime etmeyeceğimi söylemeyi düşündüm ama bana inanacak olanlar en beni tehdit etmek için aramazdı. *Benim* sesimle söylemesi de bir şey değiştirmezdi. Zarar eşit şekilde verilir.

Harrison onların mahremiyetini korurken öldü. Lanet sırlarını." Sesi kırıldı. "Ama o bir hiç uğruna öldü." Başını eğmiş, onun elini tutmuş, sessizce ağlıyordu.

Gözyaşları eline düşerken kendi gözleri de acıdı ve gözlerini kırptırdı. "Tess, özür dilerim. Çok özür dilerim." Kelimeler çok yetersiz görünüyordu ama başını salladı ve titreyen bir nefes daha aldı. Elini çekti ve ıslak yanaklarını sildi.

"Hayır, özür dilerim. Buraya paldır küldür gelmemeliydim. Hepiniz çalışıyorsunuz." Ayağa kalktı, omuzlarını dikleştirdi. "Sizi yalnız bırakayım da işinize dönün. Sanırım eve gidemeyeceğim."

"Henüz değil," dedi Jack. "Belki yarın. Evinizi bir kez daha taramak istiyorum."

Korktu ama başını salladı. "Teşekkür . Anahtarlarımı verirsiniz, yoluma gideceğim."

Aidan elini onun omzuna koydu ve giydiği kalın boğazlı kazağın altında irkildiğini hissetti. "Beni bekleyeceksin. Lütfen." Kapının yanında duran Rick'e baktı, yüzünde sempati vardı. "İşimiz bitene kadar onunla bekleyebilir misin?"

Rick başıyla onayladı. ", Tess." Kolunu onun omuzlarına doladı. "Sana bir fincan kahve ısmarlayayım."

Kapı kapandığında Aidan Spinnelli'ye döndü. "Ona Rivera denen kadının öldüğünü söylemeliyiz."

Spinnelli ensesini ovuşturdu. "Katılıyorum. Rivera'dan şu anda bir itiraf alamayız ama onun sesini kullanarak telefon görüşmesi yapmayacağını bilmek Tess'in içini rahatlatacaktır."

"Bizim de bunu bilmemizi istiyor," dedi Murphy yavaşça. "Onu bu şekilde bulmak çok kolay oldu. Onu başka bir yerde de öldürebilirdi, böylece kimliğini tespit etmemiz biraz zaman alabilirdi."

Aidan hayal kırıklığı içinde parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Onu aramaya gideceğimizi biliyordu. Seward'a birinin Tess'in sesini kopyaladığına dair kanıtımız olduğunu söylediğimde beni dinliyordu. Peki şimdi ne yapacak? Artık kuklası yok."

"Belki de işi bitmiştir," dedi Jack.

Aidan başını salladı. "Hayır, işi bitmedi. Yine de amacına ulaşmış olabilir. Tanrı bilir kaç psikiyatrik hastayı kızdırdı. Bir şeyler ayarlamayı, ellerini temiz tutmayı seviyor. Şimdi de Tess'i hedef alan öfkeli delileri var."

"Ve bir rozet taşıyabilir." Murphy, Spinnelli'ye sert bir bakış yöneltti. "Mektup yazarlarımız hakkında ne yapacağız?"

Spinnelli başını salladı. "Henüz bilmiyorum. Sadece gözlerinizi ve kulaklarınızı açık tutmanızı istedim. IA'nın bu işe karıştığı duyulacak ve işler çirkinleşebilir." kalktı. "Jack, ofisteki parmak izlerinden eşleşme bulur bulmaz bana haber ver. Adamı Dr. Ernst'i öldürmekten tutuklayacağız.

Aidan, onu bir otele götür ki biraz uyuyabilsin. Yarın sabah hepinizle burada görüşürüz."

On İkinci Bölüm

14 Mart Salı, 11:55

Tess beyaz otoyol çizgilerinin geçip gidişini izledi. Bir otele geri dönmeyecekti. En azından şehirdeki bir otele. Reagan onu evine götürüyordu. Kendi evine.

Lastik ördekli duvar kağıdı ve motor parçalarıyla dolu garajıyla. Ona kendisini bir otele götürmesini söylemeliydi ama kendinde o gücü bulamadı. Ona teşekkür etmeliydi. Ona teşekkür ederdi. Bu korkunç ağırlık göğsünden nefes alabileceği kadar kalktığı zaman.

O gitmişti. Eleanor'la birlikte ona çok şey öğretmiş olan Harrison. Ona çok şey verdi. Bu onun hatası değildi. Bunu biliyordu, tıpkı çocuklarının gözlerindeki suçlamanın keder ve acıya verilen normal bir tepki olduğunu bildiği gibi. Ama bu bakışlar kalbine hançer gibi saplanmıştı ve hayatına yönelik üç tehdit daha duymanın şokuyla birleşince ... Şaşkınlık içinde ayağa kalktı ve hastaneden tek başına çıktı, bir taksi çağırdı ve aklına gelen ilk yere . Aidan Reagan'a gitmişti.

Aptalcaydı. Hastaneyi yalnız bırakmaktı. Aidan'a yönelmenin de aptalca olup olmadığını zaman gösterecekti. Wallace Clayborn hastane kapısının dışında pusuya yatmış, Harrison'ı öldürdüğü gibi onu da öldürmek için fırsat kolluyor olabilirdi. Bunu düşünmek zorunda kaldıkça, Harrison'ın gördüğü adamın o olduğundan daha da emin oluyordu. Tess, Clayborn'un ofisinde nasıl oturduğunu, gurur ve korkunun korkunç bir bileşimiyle ellerine nasıl baktığını hatırladı. Silahı çıplak elleriydi. Harrison Ernst'i öldürmek için kullandığı eller.

"Jack parmak izi aldı mı?" diye sordu, sesi düzdü.

Şaşkınlıkla ona baktı. "Uyuduğunu sanıyordum."

"Hayır. Şimdi olmaz." Sonra olmaz. İçinde çok fazla fokurdayan şey vardı. Keder. Korku. Öfke. Nefret. "mi yaptı?"

"Biz ayrıldığımızda hâlâ parmak izlerini AFIS'ten geçiriyordu."

Pencereden dışarı baktı. Hastalarına karşı yükümlülüklerini tarttı. Harrison'a. Kendisine karşı. Ama tek görebildiği Harrison'ın kanamasıydı. Flo ve çocukları da ağlıyordu. "Jack'i ara." Sertçe yutkundu. "Bir adı var mı öğren. Lütfen."

Reagan hiçbir şey söylemeden cebinden telefonunu çıkardı ve aradı. "Jack, ben Aidan. . . Hayır, o iyi. AFIS'te bir ismin olup olmadığını öğrenmek istiyor." Hafif bir duraklama oldu. "Elli kişiye indirdi. Ne yapmak istiyorsun, Tess?"

Nefret fokurduyor, fokur fokur . "İçlerinde C ile başlayan var mı?"

Jack'e sordu. "Evet," dedi ona. "Üç tanesi."

Çaresiz öfke onu boğuyordu. Onun adını kolayca söyleyebiliyordu. Wallace Clayborn. Ama o üç kişiden biri değilse, bir hastayı sebepsiz yere ifşa etmiş olacaktı. Masum bir adamı. Aidan söylemezdi. *Ama ben bileceğim. O da bilecekti.* Ve aniden bu, öfkesini tatmin etmekten daha önemli hale . Alnını soğuk pencere camına dayadı, çok yorgundu. "Özür dilerim. Oyun oynamıyorum ama bana isimleri verebilir mi?"

Reagan Jack'e sordu, sonra da tekrarladı. "Camden, Clayborn ve _."

"Evet." Rahatlamanın tokadı başını . Elini kaldırdı. "Clayborn. Wallace Clayborn."

"Ben Clayborn, Jack," dedi. "Spinnelli'ye söyle. Bekleyen bir ekibi var." Adam telefonu kapatıp yerine koyarken telefonun cızırtısını duydu.

"Aidan?" Sesindeki yalpalamayı duydu ama umursamadı.

Eli saçlarının altından çıkıp ensesini kavradı ve daha önce yaptığı gibi masaj yaptı. "Sorun yok, Tess. Bize onun adını verememeni anlıyoruz. Spinnelli şimdi onu alması için birini gönderecek."

Oturduğu yerde ürperdi, adamın eli çok iyi hissettiriyordu. Çok gerekliydi. "Paul Duncan'a psikolojik değerlendirme yaptırdığından emin olmanı istiyorum. O Clayborn denen pislik delilik savunması yapmaya çalışacak ama o deli değil. O sadece kaba biri. Paul jürinin aradaki farkı anlamasını sağlayacaktır."

"Onun ödemesini istiyorsun," dedi sessizce. "Bu normal, Tess."

"Ödemesini istemiyorum," dedi vahşice. "Onun ölmesini istiyorum. Ama ben bunun biliyorum. Bu cinayet olmayacak." Başparmağı kadının gergin sinirlerini buldu ve hafifçe bastırdı. "Wallace Clayborn'un ihtiyar bir adam olana kadar hapiste çürümesini istiyorum." Bir hıçkırık yükseliyordu. "Sonra belki bir sokak serserisi ona Harrison'ın bugün nasıl hissettiğini gösterir."

Araba yavaşladı, sonra durdu. Adamın eli kayboldu ve kız geri koyması için yalvarmamak için dilini ısırarak zorunda kaldı. Adam arabadan indiğinde soğuk bir rüzgâr ona çarptı. Gözlerini kaldırdı ve göğsündeki baskının çok az da olsa azaldığını hissetti. Adamın garajındaydılar ve adam kapıyı açmak için arabanın etrafından dolanıyordu. Tek kelime etmeden onu ayağa kaldırdı ve kollarına aldı.

Güvende. Bir yıldır hiç kadar güvende ve korunmuş hissediyordu. Hayır, o zaman bile. Phillip ona hiç böyle hissettirmemişti.

Uzun sürmeyecek. Daha fazla kötü habere dayanamayacağı bir gecede gerçekliğin sesi iç karartıcıydı. Bu yüzden gerçekliği omzundan atıp derin bir nefes aldı ve daha önce yapamadığı gibi onun kokusunun tadını çıkardı. Tek umursadığı onun dudaklarını kendi dudaklarında hissetmektir.

Dudakları şimdi onun saçlarını, şakaklarını öpüyordu ve kadın kollarını onun bedenine sarıldı. Adamın kalbi kulağının dibinde durmadan atıyordu ve kadın sadece onun atışını dinledi. Adam ona izin verdi, içindeki fırtına dinene kadar onu tuttu.

Hâlâ kızgındı. Hâlâ acı çekiyordu. Ama artık onu boğmuyordu. "Teşekkür ederim."

Kolları sıkı. "Bir değil." Kız ona bakana kadar çenesini yukarı kaldırdı. "Eğer gitmek istersen seni bir otele götürebilirim."

Gitmek istemedi. Ama onun herhangi bir şey barındırmasını da istemiyordu. ne olacağına dair yanlısalar. "Eğer , nerede uyuyacağım?"

Ağzının bir köşesi kalktı. "Benim yatağında. Ben kanepeyi alacağım. Çekiyor dışarı." Adam ayıldı, başparmağı alt dudağını okşadı. İfadesi çok ciddi olmasına rağmen Tess'in tüyleri diken diken oldu. "Tess, artık gazetecileri ya da hastalarını aramak konusunda endişelenmene gerek yok. En azından senin sesini kullanarak değil."

"Neden olmasın?"

"Seni taklit eden kadın öldü."

Gözleri irileşti. "Emin misin?"

"Onun öldüğünden eminiz. Seni taklit edenin o olduğundan eminiz. Endişelenmeni istemedim. Ayrıca o piçlerin tehditlerini gerçekleştirmeleri için herhangi bir neden olduğuna inandığın için burada kalmanı da istemedim."

"Buna minnettarım." Gerçekten de öyle. Aidan Reagan onurlu bir adam olduğunu defalarca kanıtlamıştı.

"Ama yine de seni istiyorum," diye ekledi ve zevkle çırpınırken nefesini içine çekti, kadın alçaldı. "Bunu anlamadan burada kalmanı da istemedim."

"I . . " *Tekrar nefes alamıyorum.* "Anlıyorum. Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim."

Beklenmedik bir şekilde sırtıttı ve bu görüntü kadının yüreğine su serpti. "Doktora bir şeyler öğretilabilir," diye alay etti.

Midesi guruldayarak onu gafil avladı. "Doktor acıkmış." "Ben de öyle." Onu bıraktı ama yürürken kolunu beline dolamaya devam etti. onu kapıya kadar geçirdi. Bunun artık yalnızca destekleyici bir jest olmadığını anlamıştı.

Sahipleniciydi. Ve hoşuna gitmişti. "Daha önceki küçük tartışmamızdan bir şey hatırlıyor gibiyim." Adam motosikleti işaret etti ve kadın Yanaklar sıcak.

"O tartışmadan çok şey hatırlıyorum, Dedektif."

Aniden durdu, kaşları çatıldı. "Bundan hoşlanmadım." "Ne?"

"Bana 'dedektif' dediğinizde. Benim adım Aidan."

kızgınlığını anlıyordu, kendisi de aynısını yapmadan çok önce ona ilk ismiyle hitap ettiğinin farkındaydı. Bu, duvarlarını dik tutmanın bir yoluydu. Ama duvarlar kader ya da koşullar yüzünden yıkılmıştı. Belki de Bu ikisi aynı şeydi. "O tartışmadan çok şey hatırlıyorum Aidan," diye düzeltti.

Kaşları . "Bir restoran kadar iyi yemek yapabildiğini söylemiştin."

Dudakları kıpırdadı. "Bunu söyledim. Bu senin için yemek yapmamı istediğin anlamına mı geliyor?"

Gözleri parladı, anlamı açıktı. "Evet. Ve evet. Ama her şey . Açlıktan ölüyorum. Öğle yemeğinden beri bir şey yemedim." Mutfağın kapısını açtı, sonra kısa bir süre durdu ve kadının sırtına çarpmasına neden oldu. Bir kâğıt parçası

Başının üstündeki kapı aralığından sarkıyordu ve onu . Adam kıkırdayana kadar gerildi. "Küçük bücür," dedi şefkatle. "Rachel! Ben geldim."

Mutfağa adımını , rottweiler onu karşılamak için içeri girdiğinde irkilmedi. İri köpeğe Dolly adını vermişti. Bu düşünce onu gülümsetti. Genç bir kız içeri girdi, kucağında Tess'in kedisi vardı. Bella evindeymiş gibi görünüyordu, Dolly'den korkmamıştı.

"Yine geç kaldın," dedi Rachel, Bella'yı başından seğiren kuyruğunun ucuna kadar okşayarak.

"Ve sen yine asker kaçağısın," diye karşılık verdi. Kâğıdı masaya fırlattı ve Tess yuvarlak bir genç eliyle "Aidan, ben buradayım" yazdığını gördü. "Neden?"

Kız Tess'e biraz endişeyle baktı. "var." "Var. Rachel, bu Tess Ciccotelli. Tess, kız kardeşim Rachel."

Kızın Aidan'ın kız kardeşi olduğu belliydi. Gözleri aynı koyu mavi tonundaydı. Ancak Rachel'inkiler gölgede kalmıştı ve Tess, Kristen'in kızın dalgın olduğunu söylediğini hatırladı. Reagan'dı Yine de aile işiydi, bu yüzden ellerini bu işten uzak tutacaktı. "Tanıştığımıza memnun oldum Rachel. Bella'yla ilgilendiğin için teşekkürler."

Rachel kedinin yanağını kendi yanağına sürttü. "Demek adın bu," dedi usulca. "Sana yakışıyor."

"İtalyanca 'güzel' demek."

"Biliyorum." Tess'in yüzünü dikkatle inceliyordu. "Sen haberlerdeki psikiyatristsin."

"Rachel," diye uyardı Aidan.

"yok, Aidan." Tess kıza başını salladı. ". Basın bana nasıl davranıyor?"

"İngilizce öğretmenim sizi 'kötülediklerini' söylerdi. Bu bir SAT kelimesi," diye ekledi ve Tess kendini kıkırdarken buldu.

"Sürekli ders çalıştığını gördüğüme sevindim," dedi Aidan kuru bir sesle. "Benimle konuşmak mı , bücür?"

Rachel rahatsız bir şekilde Tess'e baktı. "Yarın tekrar gelebilirim."

Kızın canını sıkan her neyse çok ağırdı. "Aidan, onu oturma odasına götür. Ben burada kalıp bize yiyecek bir şeyler hazırlayacağım."

Boynunun arkasını tekrar avuçladı ve Tess'in gözlerini kapatıp inlememek için yapabileceği tek şey buydu. "Emin misin?"

"Evet. başımdan. Bırak yemek yapayım."

Yirmi dakika boyunca sessiz fısıltılarla konuşmuşlardı. Tess dinlememek için elinden geleni yaptı, ama tencere ve tavalara daha fazla vurmasına rağmen Rachel Reagan'ın başının ciddi bir belada olduğunu anlayacak kadar çok şey duymuştu. Kız bembeyaz kesilmiş ve neredeyse tökezleyecek kadar titreyerek mutfığa geri döndüğünde şaşırmayacak kadar.

Tess'in ilk eğilimi kaşığını tencereye bırakıp kıza bir sandalyeye oturması için yardım etmektir ama Rachel'ın yüzündeki bana dokunma ifadesi olduğu yerde kalmasını sağladı. Aidan birkaç saniye sonra ortaya çıktı. Yüzü kız kardeşinininkinden daha solgundu.

"Rachel, beni arabada bekle." O gidene kadar bekledi, sonra Tess'e döndü, gözleri sertti. "Ne kadarını duydun?"

Tereddüt etti. "Çok değil, dinlememeye çalıştım. Ama yeterli. Kontrolden çıkan bir parti vardı. Oradan ayrıldı ama sonra işler daha da kötüye gitti ve kızlardan biri yaralandı."

Çenesi gerildi. "Yaralanmadım, Tess. *Tecavüze uğradım*. Tekrar tekrar." kaçırdı, boğazı düğümlendi. "Acımasızca."

Sakince başını salladı. "Ben de düşünmüştüm." Elini onun koluna koydu, kaslarının titrediğini hissetti. "Kız kardeşinin de öyle olabileceğini düşünüyorsun."

Başı geriye savruldu ve gözlerindeki acı, daha fazla dayanamayacağını düşündüğü kalbini kesti. "Tanrım," diye fısıldadı kısıp sesle. "I . . ."

Onun kolunu okşadı. "Yaralanmadı, Aidan."

Ürperdi ve çenesini göğsüne indirdi. "Biliyorum. Biliyorum." Başını kaldırdı. "Kız bunu rapor etmedi."

Tess gözlerini kırptırdı. "O kısmı kaçırmışım. Rachel ne yapacak?"

"Bilmiyorum. Korkuyor. Dehşete düştü. Ben de öyle."

"Kız bunu bildirmediyse Rachel nereden biliyordu?"

"Kız bugün okulda değildi ama dedikodular vardı." Dudakları inceldi.

"Sanırım çocuklar böyle bir şeyi kendilerine saklayamadılar. Rachel onu kontrol etmek için uğradı. Kız ailesine bile söylememiş. Sadece çılgın bir parti verdiğini ve çok içtiği için hasta olduğunu düşünmüşler. Ona bir ay ceza verdiler. Rachel polisi aramasını sağlamaya çalışmış ama kız aramamış. Çok korkuyor."

"Bu alışılmadık bir şey değil, Aidan. Bunu biliyorsun."

Elini mutfak tezgâhına vurarak ikisini de şaşırttı. "Kahretsin, tabii ki biliyorum." Omuzları çöktü. "Bunu rapor etmem gerektiğini de biliyorum."

"Ve bir kere yaptın mı, Rachel da işin içine girer."

Gözleri onunkilere sabitlendi. "Çocukların söylediğini öğrenmesinden korkuyor. Onu da yakalayacaklarından korkuyor."

Onun korkusunu tadabiliyordu, acı ve metalik. Rachel'ın nasıl hissettiğini çok iyi anlıyordu. "O zaman kimin söylediğini öğrenmediklerinden emin olmalısın."

Başını sarsakça salladı. "Onu şimdi eve götürmeliyim. Ailem çok endişelenecek." Elini arkasına götürdü ve siyah bir Belinden yarı otomatik bir tabanca çıkardı, omzundaki kılıfta taşıdığından daha küçük, ayak bileğinde taşıdığını bildiğinden daha büyüktü. "Bunu nasıl kullanacağını biliyor musun?"

Ellerini sabit durmaya zorlayarak onu aldı ve ustalıkla ev yapımı salata sosunun yanına, tezgâhın üzerine koydu. "Evet. Kardeşim Vito öğretti."

"Dolly kimsenin içeri girmediğinden emin olacak. Ailemin evi on dakikadan daha kısa bir mesafede ama babamla konuşmam gerekecek. Biraz zaman alabilir." Kaynayan tencerelere baktı. "Özür dilerim. Harika kokuyor ama yapamam-"

"Saklayacak. Aidan, git. Ben iyi olacağım."

Ceketinin fermuarını çekti, sonra kapıda durakladı. "Garaja geldiğimde seni ev telefonundan ararım, böylece benim geldiğimi anlarsın. Dolly, kal."

Sonra adam gitti ve Rachel'ı eve götürürken garaj kapısının açılıp kapandığını duydu. Bella mutfğa gelip bacaklarına sürünmeye başlayınca Tess onu kucağına aldı ve yanağına doğru soktu. "Bella," diye mırıldandı, "Eleanor'un her şeyin şekerden boka söylediği zamanı hatırlıyor musun? İşte bu tam da onun bahsettiği türden bir gün." Eleanor'la ilgili düşünceler kaçınılmaz olarak Harrison'la ilgili düşüncelere yol açtı ve keder geri döndü. *Psikiyatrist olmaya başla*, demişti.

O haklıydı. Kurban olmayı bırakmanın zamanı gelmişti. *İşe koyul, Tess.*

15 Mart Çarşamba, Saat 6:00

Annesi kahvaltı hazırlıyordu ve cennetten daha güzel kokuyordu. Aidan yuvarlandı ve yüzünü bir kanepe minderinin yumuşaklığına gömdü. Gözlerini zorla açtı.

Ve kendini küçük kahverengi bir kedinin sarı gözlerine bakarken buldu. Annesinin kedisi yoktu. Ama Tess'in vardı. Aniden doğruldu, beyni harekete geçti ve kedi sıçrayarak uzaklaştı. Kendi oturma odasında, kendi kanepesindeydi. Dün gece Rachel'ı aldıktan sonra eve gelmişti. Eve dönüp gecenin ilerleyen saatlerine kadar babasıyla konuştuktan sonra Tess'i mutfak masasında uyurken buldu, pembe yanağı kıvrılmış koluna yaslanmıştı, Dolly de ayaklarının dibindeydi.

Not defterlerinden birine bir şeyler yazarken uyuyakalmıştı, elinde gevşekçe tuttuğu bir kalem vardı, tabancası bir kol boyu uzaktaydı ve nefesini kesen bir tahrikle aradığında telefona cevap vermediği için korkudan hızla atan kalbini hatırlıyordu. Kadın sıcak ve hışırtilıydı ve onunla birlikte yumuşak yatağına yuvarlanmamak için insanüstü bir kontrol gerekiyordu. Ama onu yatırmış ve tek başına kanepeye uzanmıştı.

Bir aziz olduğuna karar verdi.

Midesi ısrarla gurulduyordu. Aç bir aziz. Bir iniltiyle kendini ayağa kaldırdı, mutfığa girdi ve büyülenmiş gibi durdu. Tess Ciccotelli ocağın önünde durmuş, üzerinde bir kot pantolon ve eski CPD sweatshirt'ünün kolları dirseklerine kadar sıyrılmıştı. Koyu renk saçları siyah dalgalar halinde sırtından aşağı dökülüyor, terden çoraplanmış ayakları radyonun sesini kısmış Aerosmith'in hareketli ritmine vuruyordu. O bir Aidan hayatında bundan daha mükemmel bir manzara görmediğini düşündü.

İki uzun adımla ona doğru ilerledi ve daha tek kelime edemeden elleri saçlarında, ağzı onunkinde, sert, sıcak ve talepkârdı. Küçük bir şaşkınlık gıcirtısı boğazına takıldı ve adamın akıl sağlığının ince ipliğini koparan alçak bir iniltiye dönüştü. Elleri yıpranmış eşofmanın altında geziniyor, kolları kadının sırtındaki ipeksi teni okşuyordu.

boynuna dolandı ve ağzını açıp diliyle tüm gücüyle buluştu. Spatula hâlâ elindeydi ve sapı adamın boynunun dibini dürtüyordu ama adamın umurunda değildi çünkü kadın ayak parmaklarının ucunda yaklaşılmaya çalışıyordu, göğüsleri adamın göğsüne bastırıyordu, kalçaları adamın kasıklarına doğru kıvranıyordu ve adam

Şimdi şimdi şimdi diye düşündü. Elleri sutyeninin kopçasını aradı, kopçanın ön tarafta olduğunu fark ettiğinde parmak uçları göğüslerinin alt kısımlarını sıyırdı.

Kadın inledi ve adamın elleri titredi. "Acele et," diye fısıldadı onun dudaklarına. "Lütfen." Adam çevirdi, çekti ve toka çözüldü, kız döküldü. göğüslerini avuçlarının içine aldı. Kıpırdamadan durdu, topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı, başı geriye düştü. Dudakları aralandı, gözleri kapandı ve adam onun nefesini tutup beklediğini fark etti. Onun kendisine dokunmasını bekliyordu. Ve birdenbire aldığı zevkin beklemeye değmesi çok ama çok önemli oldu.

Ellerini eşofmanın altından çıkararak onu serbest bıraktı. Kızın gözleri fal taşı gibi açıldı, vahşi, tahrik olmuş ve şaşkıncı. "Ne? Neden?"

"Çünkü." Onu öptü, bir eliyle spatulayı tuttu ve diğer eliyle ocağın brülörlerini kapattı. "Acele etmek istemiyorum."

Yavaşça geriye doğru, mutfaktan çıkıp oturma odasına, bacakları kanepenin arkasına değene kadar yürüdü. Onu aşağı indirdi, takip etti, başını yumuşak mindere yerleştirdi. Kalçalarını onun uyluklarının arasına yerleştirdi. Kadın ona doğru eğildi ve zevkin kıvrımı neredeyse adamın kararlılığını bozacaktı. Kahkaha dolu bir kalçalarını ona doğru bastırdı ve onu yerinde sabitledi.

"O kadar çabuk değil," diye mırıldandı, kadından çok kendi kendine. Aniden eşofmanını başından çekerek kollarını hapsetti ve göğüslerini ortaya çıkardı.

Nefesi kesildi. Göğsü gerçekten acıyordu. "Tanrım," diye nefes aldı. "Kendine bir , Tess." Ve öyle de yaptı, onun yuvarlak, sıkı, mükemmel göğüslerine baktı. Onun Meme uçları dikleşmiş, ağzını açması için yalvarıyordu ve da tadına bakmak için eğildi ama son anda rotasından saparak boğazından boğuk bir hayal kırıklığı çığlığı çıkardı. Kollarını serbest bırakmak için mücadele etti ve göğüslerinin sallanmasına neden oldu. Adam

Gözleri neredeyse şaşkıncı olmuştu. "Bırakın gideyim."

"Hayır." Dilini kızın sol göğsünün alt tarafında gezdirdi ve kız titredi. Sertçe. "Henüz değil, Tess. Sadece gözlerini kapat." Kadın öyle yaptı ve adam okşamayı diğer tarafta da tekrarlardı, sonra yüzünü Tess'in göğüslerinin arasına gömdü. göğüslerini ve kokusunu içime çektim.

"Aidan." Tess sırtını dikleştirdi ama adam başını çevirip sağ göğsünü yaladı ve yine çok erken durdu. Adamın nefesini teninde sıcak bir şekilde hissedebiliyordu. Yanıyordu, vücudundaki her sinir ona dokunması için çılgılık atıyordu. Onun ellerini, ağzını teninde hissetmek istiyordu. Buna ihtiyacı vardı.

Kalçalarını kaldırmaya çalıştı ama adam onu sıkıca tuttu, ereksiyonu ona karşı zonkluyordu. Bir sarsıntıyla kollarını kurtardı ve adamın tişörtünü uçurdu.

Odanın diğer ucuna. Başını avuçlarının arasında tutarak onu çekti ve ağzı nihayet meme ucunun üzerine kapandığında haykırdı. Ve sonunda, sonunda ağzı açık ve sert bir şekilde emdi ve zevk artmaya başladı. "Oh Tanrım. Sakın durma."

Başını kaldırdı ve ona baktı, mavi gözleri siyahtı, dudakları ıslaktı. "Yapamam," diye mırıldandı. "Yapmayacağım." Sonra başını eğdi ve diğer göğsüne de aynı erotik muameleyi yaptı, ta ki kadın inleyene kadar, uzun ve alçak sesle, pantolonundaki sert çıkıntıya yaklaşmak için dönerek.

Adam şaha kalktı, kadının başını tuttu ve vahşi bir öpücükle ağzını aldı. Kalçaları yuvarlandı ve itti ve ayaklarını baldırlarına bağladı, böylece ona karşı geri itebildi. Göğüsleri gömleğine bastırdı, pamuk hassas meme uçlarına sertçe vuruyordu. Elleri titreyerek Tişört ayrılana ve hiçbir şey kalmayana kadar düğmeleri ilikledi. Onu hissetmekten hoşlanarak kıvrımlı bir şekilde döndü. Adam zor nefes alıyordu, alnında boncuk boncuk ter vardı.

"Bir daha yap," diye mırıldandı ve o da yaptı, yüzünü izledi, çenesindeki kasların nasıl seğirdiğini, gözlerinin nasıl kapandığını. Kalçaları yavaşladı, hareket şimdi ona karşı derin ve ritmikti. Pantolonlarının engeli olmasaydı, onun içinde olacak, onu patlayacak kadar dolduracak, onu uzun zamandır olmadığı orgazma sürükleyecekti.

Tanrım, onun yapmasını istiyordu.

Boğazı çalıştı ve gözlerini açtı. Konuştuğunda sesi boğuktu ve kadının teninde bir ürperti daha yayılmasına neden oldu. "Ne istiyorsun?

Tess?" Eğildi ve dudaklarını onun çenesinde gezdirdi. "Sevişmek ister misin?"

Evet demeyi her şeyden çok istiyordu ama iş o ana geldiğinde babasının sesi zihninde yankılanıyordu. İkiyüzlülüğüne rağmen, babasının öğretisi zihnine iyice yerleşmiş ve onu kararsız bırakmıştı. Phillip'le seks yapmadan önce aylarca çıkmışlardı ve ondan önce çok az sevgilisi olmuştu. "Hiçbir şeyim yok."

Adamın kalçaları bir kez daha ve kadın inledi. "" dedi kulağına.

Yine de kadın tereddüt etti ve adamın kalçaları durdu. "Kıpırdama," diye emretti, sesi artık titriyordu. "Tek bir kas bile yok." Kanepenin arkasından tutarak onu itti.

Dizlerinin üzerine çöktü, sonra durdu, gözleri açgözlülükle onu içine çekti.
"Çok güzelsin, Tess."

Kaslı gövdesi ve muhteşem yüzüyle hayatını kolayca mankenlik yaparak kazanabilecek bir adamdan geliyordu bu. Ama o polis olmayı seçmişti. Korumak için. Ve hizmet etmeyi. Şimdiye kadar ikisini de son derece iyi yapmıştı. Boğazını temizledi. "Sen de öyle."

Dikkatlice ayağa kalktı yüzünü buruşturarak eğilip kadının giydiği tişörtü aldı. Tişörtü ona uzattı, sonra da acımasız bir kararlılıkla arkasını döndü ve kendi tişörtünün düğmelerini iliklerken sırtını gösterdi.

Sütyenini düzeltti, sonra eşofman üstünü başına çekti. Bacaklarının arası ve diğer her yeri hâlâ karıncalanıyordu. "Özür dilerim."

"Olma." Omzunun üzerinden alaycı bir bakış fırlattı. "Senden faydalanmayacağımı söylemiştim."

"Ve sen ." Ayağa kalktı ve adamın sakallı yanağına bir öpücük kondurdu. "Bana istendiğini hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlattın. Ve istemenin. Teşekkür ederim."

Gözleri parladı. "Sanırım artık kahvaltı etsek iyi olacak." "Lanet olası aziz" gibi bir şeyler mırıldanarak uzaklaştı.

Onu mutfığa kadar takip etti. "Otur. Sana biraz krep getireyim." Izgaranın üzerindeki pişmemiş dağınıklığı inceledi. "Şanslısın ki bu son partiydi. Pişmiş olanlar soğuk ama onları mikrodalgada ısıtabilirim."

Otururken yüzünü buruşturdu. "Benim için yemek yapmana gerek yoktu." Adamın bacağı masanın altına doğru uzandı ve adam kendini ayarlarken kadın gülümsemesini bastırdı. "Ve sen de kendinden bu kadar memnun görünmek zorunda değilsin."

Sonuncusu, iyi huylu bir homurtu.

"Stresli olduğumda yemek yaparım." Masayı hazırladı ve kahvesini doldurdu. "Annem de öyle yapar." Kızın ağzı kaşlarını çattı. Bunu söylemek istememişti.

Ona meraklı bir bakış fırlattı. "Arkadaşın Jon ailenle konuşmadığını söylüyor."

Tess sinirlenerek dişlerini sıktı. "Arkadaşım Jon'un koca bir ağzı var." Sonra yüzünü buruşturdu. "Jon ve Amy'yi arayıp iyi olduğumu söylemeyi unuttum." Cep telefonunu eline aldı. "Dün gece kapattım. Ev telefonunu arayacağını düşündüm ve cep telefonunun dinlendiğine dair paranoyaklaşmaya başladım."

bir izleme cihazına sahip olmak. Aptalca, değil mi?" Mikrodalga çaldı ve tabağı masanın üzerine koydu.

Aidan tabağına krepleri yığdı. "Aptalca değil. Muhtemelen mantıklı değil, ama onca Şey göz önüne alındığında, kesinlikle aptal değil." Yemeğe daldı ve i çekti. "Krep, Aerosmith ve harika bir kı. Ne kadınsın sen, Doktor."

Tess cep telefonunu açarken güldü. "Ne Őiir ama. Oh, kahretsin." Kaşlarını çatarak başını kaldırdı. "Yine milyonlarca mesaj aldım. Ama bu Görünüşe göre çoğu Jon ve Amy'den." Numaralar gezindi. "İki bilinmeyen."

Çenesi gerildi. "Dn geceki diğer tehditlerin izini sürmeye çalıŐacaęız."

Panik yapmamaya çalıştı. "Teşekkürler. Ve ..." Bir sonraki numaraya gözlerini kırıpşıttı. "Vito mu?"

"Kardeşin mi?"

"Evet." Aceleyle onun numarasını çevirdi. "Vito, ben Tess."

"Hangi cehennemdesin?" diye kükredi.

Yüzünü buruşturdu. "Sana da merhaba."

"Bana Őirinlik yapma, Tess. EndiŐeden aklımı kaçırmış durumdayım. Annem de yle."

"Nereden biliyorsun?"

"nk tüm haberlerde sen varsın. CNN ve ESPN. Sen ve Şu intihar eden futbolcu. Annem dün gece gördü ve beni aradı, aresizdi. Aklından ne geçiyordu Tess? Aman Tanrım. Silah zoruyla alıkonulup bize söyleyemezsin. Annem öldüğünü sandı.

Saatlerdir ev telefonunuzu arıyoruz." "Orada değilim."

"Hadi oradan, Őekerim." Sesi fkeliydi. "Biliyorum çünkü bütün gece apartmanının lobisinde durup eve gelmeni bekledim."

Çenesi düştü. "Burada mısın? Chicago'da mı?"

"Evet, buradayım. Chicago'dayım. Dün gece Philly'den kalkan son uçağa bindim."

"Oh, Vito. Bunu yapmana gerek yoktu." Bir gün öncesinin anıları üzerine çöktü ve boğazı düğümlendi. "Ama yaptığına çok sevindim. Dün gece ofisime zorla girildi."

"Biliyorum. *Bültenin* ön sayfasında sağlık görevlilerinin ortağını ambulansa götürürken çekilmiş bir fotoğrafı var. O nasıl?" İçindeki öfke kabardı, her iki Wallace'ı da hedef aldı. Clayborn ve onların sefaletinden bu kadar duygusuzca yararlanan gazete. "O öldü."

Vito'nun sessizliği gergindi. "Ne oldu?" "Makalede ne yazıyor?"

"Sadece kimliği belirsiz bir saldırgan olduğunu ve polisin ipuçları üzerinde çalıştığını söylediler," dedi Vito. "Ne oldu?"

"Hastalarımından biri beni haberlerde görmüş ve" diye nefes aldı, "peşimden geldi. Onun yerine Harrison'ı buldu."

"Aman Tanrım." Sesi artık öfkeyle çınlamıyordu. Şimdi korkuyla titriyordu. "Neredesin sen?"

"Ben güvendeyim. Seninle buluşacağım ama evimde değil."

"Neden?" diye sordu ihtiyatla.

"Seni gördüğümde söyleyeceğim. Nerede kalıyorsun?"

"Şehir merkezindeki Holiday Inn'de."

Tess telefona sarıldı. "Beni işe giderken bırakabilir misin?" Aidan başını salladı. "Elbette."

"Tess?" Vito'nun sesi gürledi. "Orada bir *adamlar* mısınız?"

Tess iç çekti. Ne kadar yaşlanırsa yaşlansın, hâlâ Vito'nun küçük kız kardeşiydi ve hoşuna gitse de gitmese de hepsi hâlâ babalarının çocuklarıydı.

"Evet, Vito."

"Seni öylece ," diye Vito. "Benimle buluşmak için geliyor."

Tess tekrar iç çekti. "Evet, Vito. Bir saat içinde görüşürüz." Telefonu kapattı ve omuz silkti. "Kardeşimle tanışmanın sakıncası var mı?"

Aidan'ın gözleri sahte bir telaşla büyüdü. "Bana zarar verecek mi?"

"Hiç sanmıyorum. Aslında hiçbir erkek arkadaşımı dövmedi.

Gerçi Phillip'in burnunu kanattı."

"Dr. Lanet olası?" Kadın söylediğinde gülümsedi. "Bunu hak etmiş gibi görünüyor."

"O yaptı. " Aidan'ın kendi kız kardeşi için ne kadar endişelendiğini hatırlayarak ayıldı. "Dün gece ne oldu, Aidan? Rachel'la mı?"

Gülümsemesi gözlerini terk etti. "Babam söyledi. Emekli bir polis ama hâlâ isimsiz ihbar alabilecek arkadaşları var."

"Peki ya biri bunu Rachel'a bağlarsa?"

Adamın rengi soldu. "O zaman Abe ve ben okuldaki çocukların ona dokunan olursa öleceğini anlamalarını sağlayacağız." Tabasını yeniden doldurdu.

"Bu krepler inanılmaz. Anneminkinden bile daha iyi ama ona böyle dediğimi söylersen yüzüne karşı sana yalancı derim."

Onun konuyu değiştirme ihtiyacını anlayarak başını salladı. "Benden tek kelime duymayacak. Dün gece sana linguini yaptım. Bu akşamki yemeğin için ısıtabilirsin."

Kaşlarını kaldırdı. "Bu benim yemeğim mi? Peki ya seninki? Bu gece yalnız dolaşmaman gerektiğini düşünüyorum."

Midesinde yine panik ve buna teslim olmayı reddederek başını öne eğdi. "Sadece yine sana yemek yapmamı istiyorsun."

Sırtışı yavaştı ve kalbinin yeniden atmasına neden oldu. "Evet. Seviyorum."

Etkisiz hale gelen kadın başını çevirdi ve masanın köşesinde bir gece önce kullandığı not defterini gördü. "Senin için bir şeyim var," dedi ve almak için eğildi. "Dün gece izniniz olmadan bilgisayarınızı kullanmak istemedim ama masanızdaki boş not defterlerinden birini aldım. Bu arada ilginç bir ders kitabı yelpazeniz var. Antik tarihten kalkülüs'e kadar her şey var." Arada psikoloji, felsefe ve şiirin liberal bir karışımı da var. Rafındaki kitapların sırtlarını taramak Aidan Reagan'a büyüleyici bir bakış olmuştu.

Olması gerekenden bir saniye daha uzun süre sessiz kaldı. "Lisans derecem yeni bitirdim." Gözlerini öyle bir kapatmıştı ki dümdüz . Okunamaz. Bu da başlı başına okunabilir bir şeydi.

Tess'in iç çekişi öfkeliydi. "Kahretsin, yapma bunu." "Neyi yapmayayım, Doktor?"

"O süpürgeyi kışına sok, *Dedektif*," diye karşılık verdi. "Duvarımda birkaç diploma daha var diye senin diplomanı küçümseyeceğimi sanıyorsun."

Ona soğukkanlılıkla baktı, sonra omuz silkti. "Özür dilerim." Ama ne ses tonu ne de gözleri bir nebze olsun daha sıcaktı.

"Bunu neden yapıyorsun? Neden hakkımda en kötüsünü düşünüyorsun?" Bir öfke patlamasıyla masadan geriye doğru itildi. "Birkaç dakika önce beni sırt üstü yatırmıştın. Şimdi de beni bir kaidenin üzerine çıkarmış sana bakıyorum. Kararını ver, Aidan. Yukarı ya da aşağı bakabilirim, bu sana bağlı."

Adamın gözlerinde bir şey parıldadı ve kadın kendi gözlerini kısarak, adam hiçbir şey söylemediğinde sessizliği doldurdu. "Tamam. Bu kadar yeter." Notlara göz gezdirdi

deftere bir şeyler karalamıştı. "Dün gece sen dışarıdayken aradığımız kişinin psikolojik profili üzerinde çalıştım. Dün Seward'la ilgili telefon gelmeden önce iş yerindeki bilgisayarında başlamıştım." Kararlı bir şekilde kalan dehşeti geri itti ve dizlerini sertleştirdi. "Henüz yedeklememiştim ve noktada sabit diskime ulaşabileceklerinden şüpheliyim." Çünkü bilgisayarı ofisinin zemininde parçalar halindeydi. "Şimdi kıyafetlerimi değiştireceğim. Sen hazır olduğunda ben de gitmeye hazır olurum."

"Tess."

Oturma odasında durdu ve işaretlediği sayfayı okuyan görmek için geri döndü. Adam başını kaldırdı, gözleri sıkıntılıydı. "Bunun için teşekkür ederim."

"Harrison'ın yapmamı istediği şey buydu." Ağzı buruştu. "Dün öğle yemeği yedik. Danıştık." Adamın elindeki defteri işaret etti. "Ve işte buradasın. Bana bir kopyasını verirseniz memnun olurum." Kanepeyi geçip salona girmişti ki, adam tekrar adını seslendi.

"Tess."

Durdu ama bu sefer arkasını dönmedi. "Ne?"

"Özür dilerim. ve özür dilerim." Adamın odayı geçtiğini duydu ve elleri omuzlarını örttüğünde ürperdi. "Elimde biraz yük." Boynunun yan tarafını, yara izinin hemen üstünü öptü. "Belki ikimiz de öyleyizdir."

"Adı neydi?"

"Shelley." Durakladı, sonra sesinde bir gülümsemeyle ekledi, "Lanet olsun." Kızın saçlarını kenara itti ve ensesine daha fazla öpücük kondurdu. "Bir duş alacağım ve yirmi dakika içinde gitmeye hazır olacağım. Psikolojik profilini arabada açıklayabilirsin. Bilmediğim bazı terimler var."

Adam onu iterek lastik ördekli duvar kâğıdı olan banyoya girdi ve kadın cehaletini itiraf etmenin onun için özür dilemekten daha zor olduğunu anlayarak iç çekti. Shelley'nin kim olduğunu ve ne yaptığını merak etti, sonra kendini silkeleyerek harekete geçti.

Hazırlanması gerekiyordu. Vito bekletilmekten hoşlanmazdı.

On Üçüncü Bölüm

15 Mart Çarşamba, Sabah 7:20

Vito Ciccotelli'yi tanımak zor değildi, diye düşündü Aidan, Holiday Inn'in kalabalık lobisinde adamı hemen bulmuştu. Dalgalı siyah saçları ve yasaklayıcı bakışları olan iri bir adam olurdu. O olmasa bile Omuzundaki kılıfın belirgin şişkinliği adamın her şeyinin "polis" diye bağırıldığını gösteriyordu. Sonra delici kara gözleri Tess'i gördüğünde onunla ilgili her şey "çılğınca endişeli ağabey" diye bağırıldı.

Ona doğru bir adım attı, sonra koşmaya başladılar. Vito onu kollarının arasına aldı ve sanki çok değerliymiş ve neredeyse onu kaybedecekmiş gibi orada tuttu. Aidan'ın boğazı düğümlendi. İkisi de doğruydu.

Aidan'a arabada, Vito'nun on ay önce iki kez koşarak yanına gelmesinden beri kardeşini görmediğini söylemişti. İlk ziyareti "zincirli dolandırıcı" olarak saldırıdan sonra hastaneye kaldırılmıştı. Bu deneyimden sanki başka birinin başına gelmiş gibi bahsederken boğazına dokunduğunun farkında olup olmadığını merak etti. İkinci kez altı hafta sonra Dr. Lanet olasıca'ya çıkış belgelerini vermiş ve Vito da doktora kanlı bir burun vermişti.

Vito şimdi kaşlarını çatmıştı. "Hâlâ çok zayıfsın. Yine mi hastalandın? Ve neden dairende değilsin?" Omzunun üzerinden baktı ve Aidan'a üçüncü dereceden bir bakış attı, koyu renk gözleri soğuklaştı. *Aileden gelen bir şey olmalı.* "Polis o mu?"

Tess omzunun üzerinden baktı, dudakları kıvrılmıştı. "Hayır, değilim, hayır, değilim, bu uzun bir hikaye ve evet, o öyle." Döndü, böylece Vito'nun kolu

omuzlarına doladı. "Vito, Aidan Reagan. Aidan," diye iç geçirdi, "kardeşim Vito."

Vito onun elini sıktı, tutuşu sertti ama cezalandırıcı değildi. "Onunla yatıyor musun?" diye sordu.

"Vito!" Tess'in nefesi şok ediciydi.

"Henüz değil," diye yanıtladı Aidan ve Vito'nun çenesi gerildi. Bir an için kimse bir şey söylemedi, sonra Vito kaşlarını çatı.

"Neden dairesinde değil?"

Aidan etrafına bakındı. "Burada konuşamayız." Saatini kontrol etti. Spinnelli saat tam sekizde bir toplantı düzenlemişti. "Yaklaşık on dakikam var. Odanız var mı?"

"Evet." Vito, Tess'i merdivenlere doğru çekerek yürümeye başlamıştı bile. "Sadece iki kat yukarıda, evlat. Bugün senin şanslı günün." Onları odasına aldı ve kapının önünde durdu, kollarını bir nöbetçi gibi göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Konuş bakalım."

Tess yatakta oturup gözlerini devirirken, Aidan ona paylaşabileceğini düşündüğü ayrıntıları hızlıca ve kısaca anlattı. Bitirdiğinde alaycı bir şekilde el salladı.

"Hâlâ buradayım, biliyorsun."

Vito ona ciddi anlamda çirkin bir bakış fırlattı. "Evet ve bu şekilde kalmasını istiyoruz." Tekrar Aidan'a döndü. "Bunun için kimi istiyorsun?"

Aidan başını salladı. "Yapamam."

Vito'nun hayal kırıklığı aşikârdı. "Bilmediğin için mi?"

Çünkü polis olabilirler. "Gitmem gerek." Göz ucuyla Tess'e ve sonra tekrar Vito'ya döndü. "Ne kadar kalacaksın Vito?"

Tereddüt etti. "Önümde birkaç gün var."

"Güzel." Tekrar ona baktı. "Clayborn hâlâ ."

Omurgası kaskatı kesildi. "Spinnelli'nin onu alacak adamları olduğunu sanıyordum."

"Onu henüz bulamadılar. Onunla mı kalacaksın?"

"Evet," dedi Vito acımasızca. "Tess, kendini bu durumlara nasıl sokuyorsun?"

Ayağa fırladı ve Vito'nun omzuna öyle sert bir yumruk attı ki adam irkildi. "Ben burada hiçbir şey yapmadım, seni pislik."

Aidan, kadının hareketinin hızından ve darbesinin şiddetinden dolayı hâlâ gözlerini kırıştırtıyordu. "İçinde böyle bir şey olduğunu bilmiyordum."

Doktor."

Ona pis bir bakış attı. "Artık biliyorsun, bunu unutma. Git hadi. Geç kalacaksın. Ofisime dönebileceğim zaman beni ara. Kasaya girip kayıtları tasnif etmeye başlamam gerekiyor." Alaycı bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Patrick mahkeme celbi için onları isteyecektir."

"Patrick kim?" Vito bilmek istedi.

"SA." Aidan Tess'in elini çekti. "Seninle konuşmak istiyorum." Onu koridora çekti ve kapıyı Vito'nun çatık kaşlı yüzüne kapattı. "Rachel için üzölmeye başlıyorum."

Dudakları kıvrıldı. "Onu seven bir erkek kardeşi olduğu için çok şanslı bir kız." Kısa bir öpücük için başını aşağı çekti. "Spinnelli'yi bekletme. Sabırsızlanıyor."

Elini saçlarının altından geçirdi ve gerçekten istediğı öpücüğü aldı, başını kaldırdığında kızın uzun, titrek bir nefes almasından memnun oldu. "Ben öyle." Onu tekrar öptü, sertçe. Sahiplenici. "Bu sabah için özür dilerim. Seni incitmek istememiştim."

"Her şey ." Geçti. Bunu onun gözlerinde görebiliyordu ve gürleyen kalbi hafıfledi. Geri çekilmeye başladı, sonra küfretti. Kız onun kollarındaydı. Bir nefes daha alamadan, kollarını boynuna dolamış, o sabah mutfakta yaptığı gibi onu öpüyordu ve nasıl yapabileceğini merak ediyordu onun soğuk düşünmüştü çünkü onu yakıyordu. Ürpererek yüzünü onun boynuna gömdü.

"Dikkatli ol," diye fısıldadı şiddetle. "İhtiyacın olursa ara."

"Arayacağım. Söz veriyorum."

Kızın şakağına bir öpücük kondurdu. "Bu akşam benimle yemek ye."

"Peki ya Vito?"

"Onu getirin. Bütün gece kalmadığı sürece." Kadın titredi.

"Kalacak mıyım?"

Alt dudağını hafifçe ısırdı. "Bu sana bağılı. Gerçekten geç kaldım. Güle güle."

Tess elinin tersini dudaklarına bastırdı. *Vay canına*. Daha önce hiç öpölmemişti. Asla. Phillip tarafından değil, lanet ona. Hiç kimse tarafından. Kapıya doğru kararsız bir adım attı ve o daha kapıyı çalamadan kapı açıldı.

"Gözetleme deliğinden izliyordun," diye suçladı Vito'yu ve o da sırtıttı.

"Her zaman yaptım, evlat. Kız kardeşimle fazla samimi için kimin kıcını tekmeleyeceğimi başka nasıl bilebilirdim ki?" Kız odaya geri döndüğünde ayıldı. "Annem gelmek istiyor."

Tüm zevk kayboldu. "O zaman bırak gelsin." "Ona sormanı istiyor."

"Ben yaptım." Son beş yılda çok fazla kez. "Bu işe karışma, Vito."

"Tam ortasıdayım, Tess."

"Sadece sen," diye mırıldandı. Sadece Vito babalarının gazabına göğüs gererek onun yanında duruyordu. "?" Daha açık konuşmasına gerek yoktu. "Onlar" onun ailesiydi.

"Dino yine hamile. Bir oğlan daha."

"Zavallı Molly." En büyük erkek kardeşi ve karısı için bu beş erkek çocuk demekti. Hiç görmediği iki yeğeni ve kalabalıkta onu seçemeyecek üç yeğeni daha.

"Gino yeni bir bina tasarlamak için büyük bir ihale aldı. Tino nişanlandı." Kalbi sıkıştı. "İyi biri mi?"

"Evet." Sertçe yutkundu. "Evet, öyle. Tess, eve gelmeni istiyorum."

Evine. Bu düşünce onu özletti. "Neden?"

"Çünkü seni özlüyorum. Hepimiz ." Yatağa oturdu, gözleri kapalıydı.

"Babam hasta."

Karnı sıkıştı. "Ne kadar hasta?"

"Kalp krizi geçirdi."

Çenesini kaldırdı. "Daha önce de olmuştu."

"Bu seferki kötüydü. İşi satıyor."

Pencereye doğru döndü. "Benim de gelmemi istiyor mu?" Vito sessizdi, ona cevabını veriyordu. Tekrar arkasını döndü, soğukkanlılığı yerine gelmişti. "Bu sabah Flo Ernst'i görmem gerekiyor. Ona Harrison'dan bir mesaj getirdim. Benimle gelir misin?"

Vito ayağa kalktı. "Tabii. Tess, bu polis .."

"Aidan mı? O iyi biri, Vito. Gerçekten iyi. Annesini seviyor."

Gülümsedi. "Güzel. O zaman onu öldürmek zorunda kalmayacağım."

O da gülümsedi. "Burada olmana gerçekten çok sevindim."

15 Mart arşamba, 08:03

Aidan konferans odasının kapısını açtığında dört çift gözün kendisine baktığını görünce irkildi. "Özür dilerim," diye mırıldandı ve Jack ile Murphy'nin arasına girdi. "Ne kaçırdım?"

Spinnelli kuru bir sesle, "Hiçbir şey," dedi. "Ama Rick patlamak üzere, o yüzden önce onun gitmesine izin vereceğiz."

"Kameralardan biriyle ilgili bir ipucu buldum." Rick'in sırtışı kulaktan kulağa yayıldı. "En eskisi."

Tess'in duşundaki kamera. Sabahtan beri aklının bir köşesinde olan kamera. Onu öperken, okşarken bile zihninin küçük, kötü bir parçası onu kimin gördüğünü merak etmişti. "Nasıl?"

"Bu modelin içinde ayarlanması gereken bir anahtar olduğunu hatırladım, ben de kontrol ettim." Rick kamera kapağını kaldırdı. "Alt tarafta kısmi bir iz var."

Murphy ona acele etmesini işaret etti. "Burada yaşıyorum Rick."

"Parmak izini AFIS'te tarattık ve bir dizi eşleşme bulduk," dedi Jack. "Rick listedeki isimlerden birini hatırladı."

Rick, "Bir lisede kızların soyunma odasına kamera yerleştiren bir seks sapıııydı," dedi. "Binaya kablo döşemek için anlaşımış ve kendisi için bir ek iş almış. Aynı model kamerayı kullanmış."

"David Bacon," dedi Spinnelli, bir tutuklama fotoğrafını masanın ortasına koyarak.

masaya. "Soyunma odası olayından dolayı beş yılın üçünü yattı. Kızlar reşit olmadığı için çocuk pornosu olarak sınıflandırıldı. Sekiz ay önce çıktı."

Rick küçümseyerek, "Cezasını çekerken bebek gibi ağladı," dedi. "Küçük pislik."

Aidan Bacon'ın resmine ve açıklamasına bakıyor, zihnini mantıklı olana bağı kalmaya zorluyordu. "Ağladı mı? Bu uymuyor." Cebinden Tess'in el yazısıyla yazdığı kâğıdı çıkardı. "Tess en son bir psikolojik profil geliştirdi Gece."

Spinnelli gözlerini kıstı. "Bunu sana ne zaman verdi?"

Aidan yüzünü tuttu. "Bu sabah önce onu gördüm. Bana profili o zaman verdi."

Spinnelli başını salladı, açıkça ikna olmamıştı. "Uh-huh. Hangi otelde kalıyor?"

"Şehir merkezindeki Holiday Inn."

"Uh-huh. Peki profil ne diyor, Aidan?"

Görünüşe göre Spinnelli'nin konuyla ilgili söyleyeceği tek şey buydu. Aidan kendini biraz rahatlattı. "Pratiğinde bu özelliklerin birleşimini görmediğini, özellikle de bu kadar odaklanmış ve başarılı birini görmenin çok nadir olduğunu söyledi. Öldürülen insan sayısına bakılırsa muhtemelen erkek. Gösterdiği sabır ve planlama seviyesine göre muhtemelen çok genç değil. Antisosyal bir röntgenci, eğitilmiş ve tiyatroya düşkün. O olabilir

Oyuncu olabilir ya da sık sık tiyatroya gidiyor olabilir - Belki de sezonluk bilet sahibidir. Sesler ve taklitlerin yanı sıra gözetleme teknolojilerini de biliyor.

İlaçları, özellikle de psikotropik ilaçları ve bunların insanları telkine açık hale getirmek için nasıl kullanılacağını biliyor. Anlıyor

Psikoloji - en savunmasız üç hastasını seçti ve işkencelerini özelleştirdi. Ya da başkalarındaki bu becerileri nasıl fark edeceğini ve itaat etmelerini nasıl sağlayacağını biliyor."

Aidan kâğıdı Murphy'nin görebileceği şekilde masanın üzerine koydu ve devam etti. "Başkalarının acı çekmesini izlemeyi seviyor. Muhtemelen daha önce de küçük suçlar işlemiş ama yakalanmamış. için fazla zeki. Henüz. Ellerini kirlletmekten de hoşlanmıyor ama

yapacaktır. Çok hedef odaklıdır ve odaklanmıştır. Kendi işinin sahibi olabilir. Yetki devretmeye alışkın ve bu konuda iyi. Muhtemelen

önemsiz bir işte çalışan biri." Kaşlarını çatı. "Bu tür bir insan, amacına ulaşmak için bir dakika bile uyumadan kendi annesini bile öldürebilir."

Spinnelli düşünceli bir ifadeyle, "Bu tamamlandı," dedi. "Bunun için biraz zaman harcamış."

Aidan onun evinde tek başına oturduğunu ve silahını ona doğrulttuğunu düşündü.

yanında ve köpeği ayaklarının dibinde, yorgunluk onu derin bir uykuya itene kadar endişelendi. "Dün gece huzursuzdu. Geçirdiği günden sonra, bu hiç de şaşırtıcı değil."

"David Bacon kablo döşerdi," dedi Murphy. "Kablosuz yayınların nasıl biliyordu. Bu eğitilmiş biri."

"Ama tek başına çalışırdı," dedi Rick. "Kızları izlemeyi ve bunu yapabilecek tek kişinin kendisi olduğunu bilmeyi seviyordu. Sadece beş yıl ceza almasının nedenlerinden biri de bu. Herhangi bir suç ortağı olduğuna ya da mallarını dağıttığına dair bir kanıt yoktu. videolar."

"Belki de Bacon onun yetenekli insanlardan biridir," dedi Jack. "Her iki durumda da Bacon'ı bulana kadar bunu bilemeyeceğiz."

"Onu bulacağız," dedi Aidan sessizce.

Spinnelli, "Benim bir şeyim var," diye teklif etti. "IA kırdı Kayıt memuru, Adams ve Winslow'un dosyalarını Blaine Connell'a verdiğini itiraf etti."

Aidan gözlerini kapattı. "olmaz." Hiç arkadaş olmamışlardı ama Connell her zaman iyi bir adama benziyordu.

"IA onu bugün getiriyor. İşleri bittikten sonra ona bir şans vereceğiz." "Eğer geriye bir şey kaldıysa," diye mırıldandı Jack. "Cehennem."

Aidan sessizliği bozdu. "Peki ya Wallace Clayborn? Onu henüz bulamadık mı?"

Spinnelli başını salladı. "Dün gece bir çift üniforma gönderdim ama onu bulamadılar. Bu sabah Abe ve Mia'ya verdim. Tess yalnız mı?"

Kardeşinin ve ortağının da işin içinde olması rahatlatıcıydı. Abe işini biliyordu, Mia da öyle. Clayborn bulunana kadar taş üstünde taş bırakmayacaklardı. "Hayır. Kardeşi dün gece Philly'den geldi. Görünüşe göre Seward'ın ölümündeki rolü tüm ülkede büyük haber olmuş ve ailesi endişelenmiş."

Rick, "Dün gece ESPN'de gördüm," diye teklif etti. "Görüntülerde sen de vardın Aidan."

Spinnelli kuru bir sesle, "Kafan şişmesin," dedi. "Hangi gevşek uçlar sarkıyor?"

Jack not defterini taradı. "Adams'ın evinde bulduğunuz silahların seri numaralarını bekliyorum. Öğle yemeğine kadar bir haber alamazsam arayacağım."

Murphy, "Nicole Rivera'nın dairesinde bulduğumuz makbuzlar elimizde," dedi. "Bacon'ı bulduktan sonra onu hatırlayan biri var mı diye oyuncakçı dükkanını kontrol edebiliriz."

"Ve tüm dairelere kimin erişimi olduğunu bulmalıyız." Aidan Spinnelli'ye baktı. "Güvenlik kayıtlarını incelemesi için birini bulabilir misin?"

"Evet. Siz David Bacon'ın izini sürmeye odaklanın. Ben Connell ve IA'yı alacağım. Bir şey öğrendiğimizde hepinizi ararım. Connell'ı tanırım. Bazı kayıtları geçtiğine inanabilirim, ama onu vurduğuna inanamam.

Nicole Rivera öldürüldü. Ama daha önce de yanılmışım. Git ve beni bilgilendir. Oh, ve Aidan?"

Aidan kapıya döndü. "Evet?"

"Tess'e dosyaları düzenlemesini istediğimizi söyle. Patrick bu sabah aradı. Kayıtları için mahkeme celbi almış ve bizimle birlikte incelemesini istiyor. Bu adamı yakalamaya çalışırken en azından bir sonraki hamlesini engellemeye çalışabiliriz. Temizliği denetlemesi için ofisinde buluşmak üzere bir üniformalı göndereceğimi söyle, sonra evrakları ve USB belleğini al. Patrick kağıt kayıtlar düzene girene kadar onun elektronik dosyalarını kullanacak."

"Dosyaları sana vermeyeceğinden mi endişeleniyorsun?"

"Hayır, yapılması gerekeni yapacağını biliyorum. Ama gözetim zincirini belgeleyebilmeliyiz. Pespayelik için herhangi bir boşluk istemiyorum. savunma avukatları, Aidan. Aramızda kalsın ama üniforma gerçekten onun güvenliği için. Clayborn'un ofisi izleyip onu bekleyeceğinden endişeleniyorum."

Bunu düşünmek bile onu hasta ediyordu. "Ona söylerim. Teşekkürler, Marc."

Abe masasında onu bekliyordu. "Seninle konuşmam gerek." Başını yaklaştırdı. "Babam rapor etti."

Aidan'ın mide bulantısı daha da şiddetlendi. "Rachel bugün okula gidiyor mu?"

"daha kötü görüneceğini düşündük."

"Muhtemelen." Alnından yukarı doğru bir nefes üfledi. "Tanrım, Abe. Bir parçam

keşke kendi haline bıraksaydı ve arkadaşını kontrol etmeye hiç gitmeseydi."

Abe onun omzunu sıktı. "Biliyorum. O da aynı şeyi söyledi. Sonra, eğer buna izin verseydi gözlerinin içine bakamayacağını söyledi. git."

Gurur, mide bulantısını yarı yolda karşıladı. "O iyi bir çocuk, Abe." Yutkundu. "Eğer o pisliklerden biri ona yanlış bakarsa ..."

"Biliyorum," dedi Abe acımasızca. "Mia ve ben Clayborn'u bulmaya gidiyoruz. Endişelenmemeye çalış."

Murphy'nin telefonu çaldığında Aidan alnını ovuşturdu. "Murphy dışarıda sigara içiyor olmalı. Ben de içmeyi düşünüyorum. Her yönden oklar geliyor gibi hissediyorum."

"Nasıl hissettiğini biliyorum."

Aidan, Abe'in onu anladığını biliyordu. Kristen'in öfkeli katillerin hedefi olmasının üzerinden çok zaman geçmemişti. "Sadece Clayborn'u bul, tamam mı?"

"Araştırıyoruz. Onu bulduğumuzda seni arayacağım." Aidan'ın telefonu çalmaya başladı ve Abe kaşlarını kaldırdı. "Birisi sizden birini çok fena istiyor. Sonra görüşürüz."

Sandalyesine gömülen Aidan telefonu açtı. "Reagan." Şartlı tahliye bürosunun numarasını bulmak için Rolodex'ini karıştırdı. Bacon'ın bilinen son adresi ellerindeydi.

"Dedektif Reagan, benim adım Stacy Kersey." Sesi neredeyse fısıltı .
"Chicago On The Town'dan Lynne Pope'un asistanıyım."

Aidan ters bir şekilde, "Yorum yok," dedi ve telefonu kapatmaya başladı.

"Bekle, lanet olsun!" diye bağırdı, sonra sesi tekrar düştü. "Beni dinle."

"Kasetinle işimiz bitmedi." Rivera'nın son Tess taklidi kanıt niteliğindeydi.

"Konu kaset değil," diye tısladı. "Lynne Pope, elinde psikiyatristinizin porno filmlerinin olduğunu iddia eden bir adamla yaptığı görüşmeden yeni döndü. CD."

Aidan ayağa fırladı, nabızı hızlanmıştı. "Ne oldu? Onu orada tutabilir misin?"

"Bir süre daha. Ayakları kaşınmaya başladı. Video için ona elli bin dolar nakit ödeme yapmam gerekiyordu. Ama daha fazla beklemeyecektir."

"Bu adam neye benziyor?"

"Beş dokuz, tuzlu ve biberli saçlar. Elli, belki. Adi."

Pastırma. "On beş dakika içinde orada olacağım. Ben oraya varmadan ayrılırsa diye onu kapıda tutması için bir devriye arabası göndereceğim. Teşekkürler." Spinnelli'nin ofisine koştu. "Bacon'la ilgili bir ipucumuz var."

Spinnelli başını kaldırdı, gözleri kısılmıştı. "Belki de sonunda bir fırsat yakaladık. Sen git. Ben Tess'i arayıp dosyalar üzerinde çalışmaya başlamasını söyleyeceğim."

Aidan, Murphy'yi istasyonun ön kapısında son nefesini çekerken buldu. "Hadi gel."

15 Mart Çarşamba, Sabah 8:55

"Cehenneme kadar yolu var." Murphy'nin yemini vahşiceydi.

Aidan gözlerini kapadı ve öfkesini kontrol altına almak için mücadele etti. Beş dakika geç kalmışlardı. David Bacon CD'sini de yanına alarak gitmişti.

"Özür dilerim." Lynne Pope yıkılmış görünüyordu. "Onu burada tutmaya çalıştım. 911'i aramalıydım." Başını iki yana salladı. "Çok üzgünüm."

Murphy gülümsemeye zorladı. "Denediniz ve bunu takdir ediyoruz. Gitmeden önce bir şey söyledi mi? Onu nasıl bulacağımızı bilmemizi sağlayacak bir şey?"

"Hayır. Kıpır kıpırdı. Sanki radara yakalanmış gibiydi. Terlemeye başladı, sonra ayağa fırladı ve temasa geçeceğini söyledi. Güvenliği çağırdım ama kaçtı."

"Sizinle ilk olarak nasıl bağlantı kurdu Bayan Pope?" Aidan, elinde Tess'in CD'siyle dolaşan o sümüklü piçi düşünmemeye çalışarak sordu.

"Dün geceki yayından sonra santrali aradı. Dr. Ciccotelli'nin etik dışı uygulamaları hakkında daha fazla bilgiye sahip olduğunu söyledi. Bu sabah onunla buluştum ve bana CD'yi gösterdi. Artık yerel bir ünlü olduğunu ve elli bin dolar istediğini söyledi."

"Satın alabilirdin," dedi Aidan, kızgın yüzünü inceleyerek. "Neden almadın?"

"Polislerin tesadüflerden hoşlanmadıklarını söylediklerini duydum," dedi sertçe. "Ben de sevmem. Kamera karşısında aptal durumuna düşürülmekten de hoşlanmam. Dün gözlerindeki şoku görebiliyordum, Dedektif. Burada her ne oluyorsa o bir piyon. Ben olmayacağım."

Aidan ona kartını verdi. "Sana teşekkür etmemi isterdi. Geri gelirse beni ara."

Pope'un ofisinin dışında Murphy aceleyle asansöre doğru ilerledi. "Şartlı Tahliye Bürosu az önce açıldı. Röntgenci Tom'umuz için bir adres alalım." Düğmeye gereğinden fazla sert bastı. "O zaman arama emri çıkartırız. Bir yerlerde, bir şeyler olmalı."

15 Mart Çarşamba, Sabah 9:45

"Ne karmaşa ama."

Tess kasanın dışında durmuş harabeyi inceleyen Vito'ya baktı. Yanında Spinnelli tarafından denetlemek üzere gönderilen üniformalı bir memur duruyordu.

Ama Aidan ona Memur Nolan'ın varlığının gerçek nedenini söylemişti ve bu da kendisini daha güvende hissetmesini sağlamıştı. Clayborn ona saldırmak için hem Nolan'ı hem de Vito'yu aşmak zorunda kalacaktı. Ve eğer onu yalnız yakalamayı başarırsa, Tess'in çantasında annesinin bir gece önce ona getirdiği Aidan'ın silahı vardı. "Teşekkür ederim, Vito. Tek başıma olsam fark etmezdim."

"Bana karşı nazık ol evlat. Burada tatildeyim." Sesi hafifti ama gözleri hâlâ kasanın zemininde duran kan lekeli durakladığında yüzü gergindi.

Tess'in kalbi acıyla tekledi. Harrison'ın kanı. Bir çift plastik eldiven giydi ve harap olmuş belgeleri topladı. "Bunların bir işe yarayacağını sanmıyorum Memur Nolan. Onları bir torbaya koyacağım ve siz de kanıt olarak kaydedebilirsiniz."

Nolan başıyla onayladı. "Bu iyi olacak, Doktor."

Tess ondan hoşlanmadığını biliyordu. Aidan, Jack, Murphy ve Marc Spinnelli ile o kadar uzun saatler geçirmişti ki, polis teşkilatının geri hâlâ kendisinden nefret ettiğini neredeyse unutmuştu. Amy'nin sesi onları bölmeden önce Vito'yla birlikte yaklaşık bir saat boyunca hiç durmadan çalıştılar. Ara vermek için iyi bir zamandı.

"Tess?" Amy'nin yüzü . "Vito! Tanrım, seni görmek ne güzel." O da gülümsedi. "İyi görünüyorsun, Amy."

"Şehre ne zaman geldin?"

"Dün gece. Tess için endişelendim."

Amy ters ters baktı. "Hepimiz gibi. *Birisi* iyi olduğunu söylemek için aramayı unutmuş."

"Üzgün olduğumu söyledim," diye mırıldandı Tess. "Yani beni taciz etmeye mi geldin?"

"İyi olup olmadığını görmeye geldim." Amy'nin ifadesi yumuşadı. "Peki sen?"

"Daha iyiydim." Flo Ernst'le görüşmesi pek iyi geçmemişti. Hâlâ çılgınca yas tuttuğu için doktoru tarafından sakinleştirici verilmişti. Ernst'lerin oğullarından biri soğuk bir tavırla, Cumartesi günü yapılacak olan cenaze töreninden sonra gelmesini tavsiye etmişti. Onların kederine saygı duyarak acısını bir kenara itmiş ve başka bir şey söylemeden oradan ayrılmıştı. "Ama sanırım ben daha kötü oldum." Amy'nin daha iyi bildiği bir şey vardı.

O zamanlar da onun yanında olan başka biri.

"Biliyorum tatlım," dedi Amy yumuşak bir sesle. "Ve her şeyi atlattığın gibi bunu da ." Etrafına bakındı. "Denise nerede?"

"Harrison'ın ofisinde." Tess kapalı kapıya baktı, zihninde kırık mobilyaları ve masasının köşesindeki kanı gördü. "Temizlik yapıyor. Ben yapamadım."

Amy bir eliyle Tess'in saçlarını düzeltti. " değil. Her gün süper kadın olmak zorunda değilsin."

"Dr. Ciccotelli?" Yerel bir kuryenin adını taşıyan ceket giyen genç bir adam kafasını kapıdan içeri uzattı. "Bir paketim var." Kolunun altında bisiklet kaskı, bir elinde düz karton bir zarfla içeri girdi.

"Bunun için imza atmanız gerekiyor."

Tess kaşlarını çatarak paketi aldı, ama Vito önce davranıp paketi aldı. "Şunu bir kontrol edeyim," dedi ve makbuzu cebine attı. Zarfı yokladı. "Bu bir CD. Bir teslimat bekliyor muydun?"

Etikete baktı. "Smith Enterprises'dan mı? Hayır. Ama inceleme isteyen şirketlerden sürekli CD'lerde ders kitabı örnekleri alıyorum.

Açayım mı?"

"Yapacağım. Geri çekilin." Resepsiyon alanının uzak köşesine doğru adım atarak zarfı açtı ve içinden bir kâğıt ve bir CD çıkardı. Ve soluklaştı. "Reagan'ı ara. *Hemen.*"

"Ne oldu?" Tess ona doğru yürüdü ve kâğıdı ters çevirip sakladığında kaşlarını çattı. "Kahretsin, Vito, bırak da göreyim."

Sayfayı aldı, ne beklediğinden emin değildi. Gördüğü şeyi beklemiyordu.

Donmuş bir halde kendine baktı. Tam renkli. Tamamen çıplak. Resmin altındaki daktilo satırında "Aşağıdaki hesaba 100.000 dolar yatırın, yoksa ekteki video geniş çaplı dağıtım için medyaya satılacaktır. Bu gece yarısına kadar vaktiniz var." Mekanik bir hareketle sayfayı Vito'ya geri verdi, dikkatle topuklarının üzerinde döndü ve dizlerinin üzerine çöküp kustuğu salona doğru yürüdü.

15 Mart Çarşamba, 11:15

Aidan kapılar tamamen açılmadan asansörden çıkmış, koridorda koşarak kapısının önünde bir üniformanın durduğu yere gitmişti. "Nerede bu?" Aidan sordu.

Adı Nolan olan üniformalı, resepsiyon görevlisinin masasının kenarını işaret etti. "İşte orada. Teslimatçı adam . Ona imza falan attırdı."

Murphy, "Merkeze şirketin adını verdiğiniz için teşekkürler," dedi. "Bir sonraki teslimatını yaptığında onu yakalaması için bir devriye aracı gönderebildik."

Teslimatçı adam onları şehir merkezinde bekliyordu. Ne Aidan ne de Murphy ondan teslimat servisinden aldıklarından daha fazlasını beklemiyorlardı. Paket o sabah bir havaleyle birlikte bırakılmıştı. Tezgâhtarın tarifi Bacon'a biraz uyuyordu ama Chicago'daki orta yaşlı adamların yarısına rahatlıkla uygulanabilirdi.

"Teslimatçı çocuk üniversite öğrencisi gibi görünüyordu," dedi Nolan.

"Sanırım

neye sahip olduğunu biliyordu. Bilseydi kendine saklardı." Tedirginlikle omzunun üzerinden baktı. "Evraklar konusunda tamamen işbirliği içindeydi. kasa. Bunu beklemiyordum."

Murphy ofisin içine baktı. "Bu sabah burada kim vardı?" "Erkek kardeşi, resepsiyonist ve avukat arkadaşı. Solgunlaştı ve CD'yi gördüğünde şoka girmiş ve kardeşi 911'i aramak istemiş ama o izin vermemiş. Avukat doktor arkadaşını aradı ve onu sakinleştirmek için bir şeyler vermek istedi, ancak o bunu reddetti. Bir bakım görevlisi halıyı temizlemek için geldi. bu."

Aidan ona başıyla kısa bir selam verdi. "Teşekkürler." Vito içeride, resepsiyon görevlisinin masasının uzak tarafında duruyordu. Kollarını göğsünde sımsıkı kavuşturmuştu ve Tess'in ofisine bakarken yanağındaki bir kas seğirdi; Tess kanepenin parçalanmış kalıntıları üzerinde oturmuş, şoka girmiş görünüyordu. Amy Miller ve Jon Carter aynı derecede dehşete düşmüş bir halde onun iki yanında otururken, genç bir kadın da Ernst'in ofisinin açık kapısında tedirgin bir şekilde beklemekteydi. Bu Denise Masterson olmalı, diye düşündü Aidan, Tess'in ofisinde yaptığı aramayı hatırlayarak. muayenehane ve çalışanları.

"Onu öldürmeyi ne kadar çok istediğimi biliyor musun?" Vito gözlerini Tess'ten ayırmadan mırıldandı.

Aidan sessizce nefes verdi. "Evet. "

Vito'nun başı döndü, kara gözlerinde kutsal olmayan bir öfke yanıyordu. "Biliyor muydun?"

"Bu sabaha kadar değil. Ona bir kopyasını gönderdiğini bilmiyorduk."

Vito'nun gözleri kayarak kapandı. "Kopya. O zaman daha fazlası var."

Murphy boğazını temizledi. "O kağıtları kutulara koymaya ne kadar yaklaştınız?"

Vito'nun gözleri açıldı ve sanki Murphy'nin orada olduğunu yeni fark etmiş gibi gözlerini kırıştırdı. Aidan sessizce, "Bu benim ortağım Todd Murphy," dedi.

"Daha yeni başlamıştık. Teğmenine söyle, işi bitirmesi için birini göndersin." Vito'nun çenesi kavgacı bir şekilde eğildi. "Onu eve götürüyorum."

"Dairesine geri dönemez," dedi Murphy, sesi çatışmacı değildi.

Vito dişlerini sıkı. "Michigan Caddesi'ndeki anıt mezarı kastetmiyorum. Onu *evine* götürüyorum. Bir sonraki uçakla Philadelphia'ya gideceğiz."

"Hayır." Tess kanepeyi itti ve sanki bacaklarının onu tutup tutamayacağını test ediyormuş gibi durakladı. Amy Miller ve Jon Carter arkasından ayağa kalktılar, eğer yapmazlarsa onu yakalamaya hazırdılar. Tess Amy'nin ellerini nazikçe itti.

"Ben iyiyim, Amy." Ofisine doğru yürüdü ve Vito'nun yanında durdu, Amy ve Jon arkasından onu kuşatıyordu. "Ve hiçbir yere gitmiyorum, Vito." Yüzü solgundu ama gözleri berraktı. Çenesini kaldırıp Aidan'ın gözleriyle buluştu ve Aidan'ın içinde bir gurur kabardı. "Bu aynı adam değil."

Aidan bunu biliyordu ama neden böyle düşündüğünü öğrenmek istiyordu.

"Neden olmasın?"

"Bu diğer saldırılardaki soğukluk ve hazırlıktan yoksun. Bu daha çok fırsatçı bir doğaya sahip. Sanki biri tasmaşının ucunu çiğnemiş ve kaçmış gibi." Omuz silkti. "Diğer saldırıların amacı korkutmak, boyun eğdirmektir. Hasta, savunmasız insanları kırılana kadar sömürmek için.

Sonuçta bunun yapabileceği en kötü şey beni utandırmak olur. Ve bu sadece ben izin verirsem olur. Ki izin vermeyeceğime karar verdim."

"Onu bulacağız, Tess," dedi Aidan.

"Tabii ki yapacaksınız. Dört kişiyi öldüren kişiyle tek bağlantımız o. Ben bunun sadece bir parçasıyım. Senin odak noktan onlar olmalı. Ben iyiyim, Aidan. Başta değildim ama artık iyiyim. Git işini yap." Adam Denise'in masasının kenarında duran paketi eline aldığı anda Aidan'ın cesareti kırıldı. "Bunu almak zorunda mısınız?"

"Bu bir kanıt, tatlım. Ama söz veriyorum, mecbur kalmadıkça kimse bakmayacak." Aidan başını kaldırıp Vito'ya baktı. "Philly'ye geri mi dönüyorsun?"

"Bunu yapan orospu çocuğunu yakaladınız mı?" kızgın olan Vito eliyle yıkık ofisi işaret etti.

Clayborn hâlâ kaçaktı. "Hayır, henüz değil."

"O zaman ben kalıyorum."

"O zaman bu akşam bizimle yemek ye. Daha fazla konuşabiliriz. Seni sonra ararım, Tess." Kendi düşünceleriyle o kadar meşguldü ki, ortağının uzun süredir tek kelime etmediğini fark etmeden önce Murphy'nin arabasının yolcu tarafına tırmanıyordu. "Ne?"

"Hiçbir şey." Ama Murphy'nin dudakları kıpırdadı.

"Ne?"

Murphy trafiğe girmeden önce şöyle bir baktı. "Ona 'tatlım' dedin."

Aidan gözlerini devirdi. Yakalandı.

"Yani?" "Ve senin için yemek pişirdi."

Oh, evet. Sabahki anılar aklına geldi ve koltuğunda kaydı. "Sadece sür, mu?" Not defterine baktı. "Bacon'ın annesinin evi Cicero'nun dışında." Bacon'ın şartlı tahliye memuruna bıraktığı adrese çoktan gitmişlerdi, "apartman dairesinin" aslında bir alışveriş merkezinin içinde bir evcil hayvan dükkânı olduğunu kontrol etmeye zaman ayırmamış, fazla çalışan bir adamdı.

"Ya onu zamanında bulamazsak?" Murphy sordu, sesindeki tüm ciddiyet . "O CD'nin bir kopyası bile çıksa, Tess'e bunun bir yerlerde yayınlanmayacağını garanti edemeyiz. Bugün ya da bundan on yıl sonra. Bununla yaşamak zorunda kalacak. Ya siz?"

Aidan emin değildi ve bu onu rahatsız ediyordu. "Onunla sadece yemek yiyorum Murphy."

Murphy daha fazlasını söyleyecekmiş gibi ağzını açtı, sonra omuz silkti.

"Tamam."

15 Mart Çarşamba, 1155

David Bacon polis tarafından taciz edilen masum bir adamdı.

Bu doğru olmalıydı. Bacon'ın annesi paravan kapısının diğer tarafından böyle söylüyordu. Yetmişli yaşlarında, huysuz, yaşlı bir kadındı; dağınık siyah saçlarının bir kısmında geniş, beyaz bir şerit vardı ve ince dudakları parlak kırmızıya boyanmıştı. Aidan paravan kapıdan içeri girdiğinde naftalin ve kedi kokusuyla karşılaştı.

Murphy, "Buraya taciz etmeye gelmedik," diye güvence verdi. "İçeri girebilir miyiz?" "O burada değil," diye tersledi, vücudu kaskatı kesilmişti. "Ve hayır giremezsiniz. içeri gelmeyin."

Aidan sessizce, "Şartlı tahliye memuruna verdiği adresten geliyoruz, Bayan Bacon," dedi, gözleri ekrandan oturma odasını görebildiği kadarıyla araştırıyordu. "Aalışveriş merkezinin içinde bir evcil hayvan dükkânı. İşte bu şartlı tahliyesinin ihlali anlamına geliyor."

Yanaklarında iki parlak allık lekesi bırakarak soldu. "Onu hapishaneye geri gönderemezsiniz. Bu onu öldürür."

Hayır, o zevk bana ait olmalı. Ve Vito Ciccotelli'nin. "Nerede o, Bayan Bacon? Burada sizinle mi yaşıyor?"

"Hayır, yemin ederim. Taşındı." Bu süreçte duygularının incindiğini görebiliyordu Aidan. "Boşluğa ihtiyacı olduğunu söyledi. Nerede olduğunu bilmiyorum. Lütfen şimdi git."

Aidan ve Murphy bakıştılar ve Murphy başını salladı. "Korkarım bizimle gelmek zorundasınız Bayan Bacon," dedi Murphy.

Ağız açık kaldı. "Tutuklu muyum?"

"Hayır, hanımefendi." Murphy'nin sesi aldatıcı bir şekilde nazikti. "Sadece oğlunuz müsait olmadığı için gelip bazı soruları yanıtlamanızı istiyoruz."

yüzden onu arayıp polislerin peşinde olduğu konusunda uyaramadı.

İnce kırmızı dudakları titredi. "Ama yapamam." Güçsüzce eliyle geriye doğru işaret etti. "Kedilerim. Onlara kim bakacak?"

Aidan, "Uzun süre kalmayacaksınız hanımefendi," dedi. "İsterseniz onlara biraz yiyecek ve su bırakabilirsiniz, ama siz bunu yaparken bizim de size eşlik etmemiz gerekecek."

Onu mutfaktan çamaşır odasına kadar takip ettiler ve orada dört küçük kaseyi kedi mamasıyla doldurmaya başladı. Koku çamaşır odasında daha kötüydü, devasa kum kabı taşmıştı.

Sanırım bayılacağım, diye düşündü Aidan. Nefesini tutarak gözleri küçük odayı taradı ve Bayan Bacon'ın kurutucunun üstündeki çamaşır sepetine takıldı. İğne gibi düzgünce katlanmış birkaç kısa kollu polo tişört vardı.

Erkek polo tişörtleri. Kalbin üzerinde, çok çeşitli elektronik aletler sunan yerel bir mağaza zinciri olan WIRES-N- WIDGETS'in logosu dikiliydi. Aidan yavaşça boğazını temizledi. Murphy onun bakışlarını takip etti, dudakları kıvrıldı.

"Size bir palto getirelim hanımefendi," dedi Murphy. "Dışarısı soğuk."

15 Mart Çarşamba, 12:15

"Biraz daha kahve?" diye sordu garson kız tezgahın arkasından. Bu bir Kırklı yılların nouveau tarzında yapılmış lüks küçük lokanta, klasik eski filmlerden sahneleri akla getiriyordu. Sanat Enstitüsü'nün yakınında yer alan İş adamları ve akademisyenlerden oluşan eklektik bir kalabalık, tartışmalarla canlıydı. Soğuk bir öğleden sonra tek başına oturup bir fincan kahve içen bir kişiye kimse dikkat etmedi.

Normalde burası oturup düşünmek için bir yerdi. Bugün ise kara kara düşünme yeri idi.

"Lütfen, ama sadece yarıya kadar. Teşekkürler." Bir şeyler gitmişti. Sökülmemiş bir iplik kopmuş ve tüm planı tehdit etmişti. Ciccotelli'nin banyosunda bir kamera. Bunu kim düşünebilirdi ki? *Ben düşünmeliydim. Kontrol etmeliydim. Onu öldürmeliydim.* Ama bu tür bir cinayet bir cesetten kurtulmayı gerektiriyordu ve bu da daha fazla ucu açık bırakıyordu. Bacon'ı kullanmak hesaplanmış bir riskti. Bazen riskler yanlış gider.

Artık dışarıda içeriği kontrol edilemeyen filmler vardı. *Bana şantaj yapmaya çalışması ne kadar sürer?* O ipliğin kesilmesi gerek. Hemen.

Kahve acı bir tat bırakmıştı ama Ciccotelli'nin bir kez daha ayaklarının üzerine düştüğünü bilmekten daha az acı değildi. Polisler bir koruyucu duvar. Geceyi Reagan'la geçirmişti. Sürtük. *Benimle dalga geçme, Aidan. İstenmenin nasıl bir his olduğunu hatırlamamı sağladın, Aidan.* Bir insanın öğürmesi için yeterliydi.

Reagan ilgileniyordu. Bunun da önünün kesilmesi gerekiyor. *Ve bunu yapmanın yolunu biliyorum.* Ama her şey sırayla. Bacon'ın icabına bakılması gerekiyordu. O hasta orospu çocuğunu öldürmek tatmin edici olacaktı.

Ancak daha da tatmin edici olan, Ciccotelli'nin son mağlubiyetine verdiği tepki olacaktır.

O kadar acı çekmişti ki, yardım için inliyordu. Ethel için inliyordu. Merhamet için, cevaplar için yalvarıyordu. *Neden?* O kadar acınacak haldeydi ki, çılgınları Bıçaklar'ı daha fazla şiddete teşvik ediyordu. Çete çocukları iyi iş çıkarmıştı. Yaraları sürekli dayak yediğini gösteriyordu ama iz bırakacak bir şey yoktu. Bazıları yaptıkları anlaşılmaya şantaj diyebilir. *Ben bunu her iki tarafın da yararına olan bir iş teklifi olarak düşünmeyi tercih ediyorum.* Gün birden daha az kasvetli görünmeye başladı. Artık kara kara düşünmek yoktu. Yapılacak işler vardı.

"Hesap lütfen."

Bölüm On Dört

15 Mart Çarşamba, :10

Aidan iç çekerek mağaza tabelasına baktı. Chicagoland bölgesindeki üçüncü Wires-N- Widgets mağazasıydı. Bir sonraki en yakın mağaza Milwaukee, bir saat uzaklıkta. "Üç vuruşta çıkarsın," diye mırıldandı ve Murphy kaşlarını çatı.

"Üçüncü seferde şansın yaver gidebilir, Aidan."

"Evet. Sigarayı kes ve hâlâ o kadar neşeli olup olmadığına bak." Cesareti kırılmıştı ve giderek daha da kırılıyordu. Bacon'ı gözaltında tutmadıkları her saat, serserinin birinin Tess'i bir internet sitesinde görme ihtimali artıyordu. Ona başarısız olduklarını söylemek zorunda kalmak, gözlerindeki endişeyi görmek istemiyordu.

Dükkâna girdiler ve iri yarı bir adamın parçaları ayırdığı ön tezgâha çıktılar. Wires-N-Widgets polo tişörtündeki isim etiketinde GUS yazıyordu.

Murphy Bacon'ın resmini masanın üzerine koydu ve Aidan Gus'ın irkildiğini gördü. Gus, "Bacon artık burada çalışmıyor," dedi ve küçük parçalar yığınınna geri döndü.

Murphy tezgâha yaslandı. "Neden olmasın?"

Adam bir yığın küçük plastik poşet çıkardı ve bir şeyler atmaya başladı. Her torbaya tek bir parça. "Çünkü patron onu kovdu." Aidan elini torbaların üzerine koydu ve Gus sinirli bir şekilde başını kaldırdı. "Lanet vardiyamın sonuna kadar bunları poşetlemem gerek, tamam mı?"

Aidan iri adamın burnuna birkaç santim yaklaşıp kadar eğildi. "Bu Bu bir cinayet soruşturması efendim. Kondansatörlerini alsan da umurumda değil.

Torbalı ya da değil, ama bizimle şimdi konuşmaya başlamazsanız olmayacağınıza söz verebilirim. Soruya cevap verin. Patronun David Bacon'ı neden kovdu?"

Adamın gözleri büyüdü. "Cinayet mi? Bacon birini mi öldürdü?"

"Biz öyle bir şey demedik," dedi Aidan. "Bunu yapan birini tanıyor olabilir."

Gus içini çekti ve sesini alçalttı. "Bu olayın duyulmasını istemiyoruz."

Aidan ve Murphy birbirlerine baktılar. "Bir şey mi çaldı?" Murphy sordu.

Gus başını salladı. "Daha da kötüsü. Kadınlar tuvaletinde kameralar bulduk. Bacon'ın sicilini araştırdık ve başvurusunda yalan söylediğini öğrendik. Hiç tutuklanmadığını söylemiş ama ... için hapse girmiş." Öne doğru eğildi. "Liseli kızları gözetlemek," diye fısıldadı.

"Biliyoruz," dedi Murphy kayıtsızca. "Geçmişinizi kontrol etmediniz mi?"

Gus kızardı. "Pahalılar," diye mırıldandı ve resim daha da netleşti.

Aidan, "Patronun köşeyi döndü ve şimdi kışının tehlikede olmasından korkuyor," dedi.

Gus ona pis bir bakış attı. " gibi bir şey." "Peki Bacon ne zaman kovuldu?" Murphy sordu. "Yaklaşık bir ay önce."

"Bütün gömlekleri hâlâ annesinde," dedi Murphy ve Gus yüzünü buruşturdu. "Onlarda kalabilir. Adam hep kedi gibi kokardı. Onu asla O gömlekler temiz. Patronum sadece gitmesini istedi. Herhangi bir bayan tarafından dava edilmek istemedik."

"Maaş çeki için bir adres bıraktı mı?" Aidan bastırdı.

"Hayır. Üzgünüm." Ona baktıklarında Gus kaşlarını çatı. "Yalan söylemiyorum. Patronum son maaşını alamayacağını ve bir daha bu dükkâna adımını atarsa polisi arayacağını söyledi. Bacon'ın beti benzi attı ve onu bir sığır sopasıyla şok etmemizden daha hızlı kaçtı. Keşke yapsaydık."

"O duyguyu bilirim," dedi Aidan ona. "Nerede yaşadığına dair bir fikrin var mı?"

Gus konsantre oldu. "Hayır. Ama bir gün annesiyle yaşamaktan bıktığını ve kendine ait bir ev tutacağını söyleyerek geldi. Bütün parasını

Sabahları gazetede ki ilanlara bakıyor ve telefon görüşmeleri yapıyordu. Patron bunu öğrenince maaşını kesti."

Aidan ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. "Bunun tam olarak ne zaman olduğunu hatırlıyor musun?"

Gus tekrar konsantre oldu, sonra parladı. "Bekle." Tezgâhın altını karıştırdı ve bir üniversite basketbol programı buldu. "İkinci Aralık ayının Pazartesi günü." Kafasını kaldırdı. "O gece büyük bir maç vardı ve adamın biri çaresizce yeni bir televizyon almak için geldi çünkü bir parti veriyordu ve televizyonu bozulmuştu. Ona yardım etmek zorunda kaldım çünkü Bacon lanet olası telefonla konuşuyordu. Yardımı oldu mu?"

Aidan'ın gülümsemesi acımasızca rahatlamıştı. "Son derece." Ona bir kart verdi. "Bacon hakkında başka bir şey hatırlarsan bizi ara."

Gus önce karta, sonra tekrar yukarı baktı. "Şimdi seni nerede gördüğümü hatırladım. Sen dün televizyondaki dedektifsin. Kendini öldürdükten sonra Seward'ın evinden çıkıyordun." Gözleri hafifçe kısıldı. "İmzanızı alabilir miyim?"

Murphy bir saat sonra Wires-N-i gözden geçirirken hala kıkırdıyordu. Aralık ayının ikinci Pazartesi günü için Widget'ların LUD'ları. Aidan yeni keşfettiği şöhretindeki mizahı göremedi.

"Bu arada kondansatör nedir?" Murphy sordu. "Gus'ın paketlediği şeyler."

"Voltajın çok hızlı değişmesini engelliyor." Aidan dairelerin listesine baktı. Şehrin her yerindeydiler. Her birini kontrol etmek saatler sürerdi. Başını kaldırdı ve Murphy'nin kafası soru sorar gibi eğildi. "Elektrik devreleri dersi almıştım-"

"Diplomanın bir parçası." Murphy gülümseyerek başını salladı. "Biliyorum."

Spinnelli yanlarına gidip durdu, kaşlarını çatmış, bıyıklarını büküyordu. "Bu kadar komik olan ne?"

Aidan gözlerini devirdi. "Yok bir şey. Bacon'ın nerede yaşıyor olabileceğine dair bir ipucu bulduk." Spinnelli'ye Bacon'ın bir daire bulmak için aradığı yirmi telefon numarasının listesini gösterdi. "Şimdiye kadar bir düzinesini aradık ama hiçbiri onu hatırlamıyor."

"Muhtemelen başka bir isim kullanıyordu," dedi Murphy, artık tamamen ciddiydi. "Fotoğrafını göstermemiz gerekecek. Şehrin her yerinde var. Bu

biraz zaman alabilir."

Spinnelli sert bir şekilde, "Bölüşün," diye emretti.

Aidan onun yüzünü inceledi. "Ne oldu Marc?"

Spinnelli cevap vermek için ağzını açmıştı ki Abe ve ortağı Mia Mitchell içeri girdi. İkisinin de yüzünde Spinnelli'ninkine benzeyen uğursuz ifadeler vardı.

Aidan yavaşça ayağa kalktı, kalbi yavaşlayarak sert bir gümbürtüye dönüştü. "Clayborn?"

Abe başını salladı. "Bütün sabah ipuçlarını takip ettik ama adam kayıplara karıştı. Başka bir çağrı aldık ve cevap vermek zorunda kaldık."

Aidan'ın ağır ağır kalbi hızla çarpmaya başladı. "Rachel?"

Mia'nın gözleri kısıldı. "Rachel'in nesi var?" Abe başını daha sert salladı.

"Bir şey yok. O iyi. Aidan, Hughes adında birini tanıyor musun?" Aidan düşündü, sonra hafızası gözleri yavaşça yukarı kalktı.

"Tess'in kapıcı. Neden?"

Mia ceketinin fermuarını açtı ve atkısını boynundan çekti. "Çünkü o öldü. Evinden çok da uzak olmayan bir ara sokakta, öldüresiye dövülmüş halde bulundu."

Aidan masasının kenarına oturmak için kendini alçalttı. Rastgeleydi. Rastgele olmalıydı. Ama kalbinin derinliklerinde öyle olmadığını biliyordu. "Soyuldu mu?"

"Ehliyeti dışında cüzdanı temizdi," dedi Abe. "Biri kimliğinin tespit edilmesini istemiş ama yüzüne bakarak bunu yapmak imkânsız. Çok kötü dövülmüş Aidan, gerçekten çok kötü." Nefes aldı. "Gömleğine iğnelenmiş iki şey vardı. Biri yazıcıdan çıkmış bir nottu. 'Arkadaşların tarafından yargılan' yazıyordu."

"İkincisi Tess hakkında bir gazete haberiymiş," diye ekledi Mia sessizce.

Aidan elinin tersiyle ağzını ovuşturdu, imalar sindirilemeyecek kadar ağırdı. "O Tess'in arkadaşıydı. Bu onu mahvedecek."

Bir an sessizlik oldu, sonra Spinnelli içini çekti. "Haklıydın, Aidan. Henüz işi bitmemiş. Ama en azından sonunda bir nedenimiz var. Temyize gitmek için değil ve kâr için intihar sahnelemek için de değil."

"Tess'i yok etmek için," dedi Aidan sessizce. "Nasıl yaparsa yapsın."

Spinnelli acımasızdı. "Ve elimizdeki tek ipucu IA ile konuşmayan bir polis ve Bacon."

Abe'in kaşları bir araya geldi ve Mia'yla bakıştı. "Bir polis mi?"

"Kapıcının ölüm saati neydi?" Spinnelli sordu. "On saat önce," dedi Mia.

"Aşağı yukarı 30 dakika. Hangi polis?

Marc mı? Neden?"

"Bütün gün IA ile birlikte olan bir polis, bu yüzden Hughes," diye cevapladı Spinnelli, aslında cevap vermeden. "Yani Bacon'a kaldık." Parmak eklemleriyle daire listesinin üzerine vurdu. "Git ve onu."

"Gidip Hughes'un karısıyla konuşmalıyız," dedi Abe. "Henüz bilmiyor."

"Tess'e söylemem gerek," dedi Aidan. "Bunu haberlerde duymasını istemiyorum."

"Ve hâlâ Clayborn'u bulmamız gerekiyor," diye ekledi Mia. "Önceliğin nedir, Marc?"

Spinnelli düşündü. "Mia, sen dul kadını al. Abe, sen de birkaç daireyi al, sonra ikiniz Clayborn'u aramaya devam edin. Bütün gün Ernst'in çocuklarından telefonlar aldım, babalarının katilinin ne zaman yakalanacağını öğrenmek istiyorlardı." Şakaklarını ovuşturdu. "Görünüşe göre Harrison Ernst'in yüksek mevkilerde arkadaşları çünkü üst kattaki büyük adamlar da arıyormuş. Murphy, sen listenin yarısını al, Aidan, sen de kalanları al. Önce Tess'e söyle, sonra aramaya başla." Dudakları mizahtan zerre nasibini almadan yukarı kalktı. "Son gelen çürük yumurtadır."

15 Mart Çarşamba, 1710

David Bacon yüzünü buruşturarak daire kapısının sürgüsünü kapattı. Burası sonsuza kadar sigara dumanı gibi kokacak, diye korktu, takım elbisesinin ceketini silkerek. Sorun halıdaydı. Lifler kokuyu bir sünger gibi emiyordu. Yine de annesiyle yaşamaktan daha iyiydi. Sigaralar Naftalin ve kedi sidiği haftanın herhangi bir günü. Ve halı için uzun süre endişelenmesine kalmayacaktı. Pope'un parası olmasa bile, Ciccotelli'nin ilk şantaj ödemesi ona daha iyi bir semtte bir daire kazandıracaktı. Ondan sonraki ödemeler onu uzun süre rahat ettirecekti çünkü bu at, devrilip ölene kadar pistte koşturmayı planladığı bir attı.

Oturma odasına doğru iki adım atmıştı ki durdu. Bir şeyler farklıydı. Ceketini bırakıp bilgisayarına koştu, kalbi boğazına çarpıyordu. Her şey. Bozulmuştu, monitör yere devrilmişti. "Aman Tanrım," diye fısıldadı. ".
Soyulmuştu.

Dizüstü bilgisayar yuvasından sökülmüş, klavyesi yerinden çıkarılmıştı. Sabit diski gitmişti. *Gitmişti*. Nefes almak ve düşünmek için kendini zorladı. Bu kötü bir şeydi ama dünyanın sonu değildi. Sabit diskinde hiçbir şey bırakmamıştı, polisler son seferinde onu hapse atmak için kullandıktan sonra bile. Değerli olan her şey CD'lerdeydi. Kalbi durdu. *Tanrım, CD'ler. Biri CD'lerimi çaldıysa . . .*

Banyoya geri koştu ve kayarak durdu. Saklandığı yer hâlâ güvende idi. Derin bir nefes aldı ve rahatlayarak iç çekti.

Ve sigara kokusunun daha güçlü olduğunu fark etti. Nedenini görmek için yavaşça döndü. Sigara hâlâ yanıyordu ve eldivenli bir el tarafından tutuluyordu.

uzun zamandır görmemişti. Bacon kaşlarını çattı, bir an dengesini kaybetti. "Burada ne halt ediyorsun?"

"Seni görmeye geldim David."

Dondu kaldı, ince bir 22'liğin ucuna bakıyordu. Susturuculu.

"Anlamıyorum."

"Beni aldattın. Seni bir iş yapman için tuttum, Ciccotelli'nin dairesine bir kamera ağı kurman için. Yan tarafa bir kamera yerleştirmişsin. Öğrenmeyeceğimi mi sandın?"

Başını salladı, panik beynine kan hücum etmesine neden oldu. "Beni sen işe almadın."

"Elbette yaptım. Sadece yüz yüze yapmadım. Bana videoları getir."

"Hayır," dedi, sonra sağ kolundan aşağı bir acı indiğinde nefesi kesildi. Sol eliyle sağ pazısını tutarak koluna baktı. Sağ eli çoktan uyuşmuştu, sol eli ise sıcaktı ve kanla kayganlaşmıştı. İnançsızlıkla gözlerini kaldırdı. "Beni sen vurdun."

Eğlenen gülümseme sırtından aşağıya buzgibi bir korku saldı. "Polisleri aramayı mı David? Nedense hiç sanmıyorum. Gelip arama yaparlar ve ne bulurlar? Bolca video. Tsk, tsk. Bazıları yeni, ama çoğu sen kafesteyken annene saklattıkların. Al onları. Şimdi."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu, umutsuzca bir çıkış yolu bulmaya çalışıyordu.

"Sabit diskin gittiğini gördüğünde zulânı kontrol etmek için koşacağını biliyordum.

Sherlock Holmes *da Bohemya'da Bir Skandal*'da benzer bir taktik kullanmıştı.

Çıplaklar filmlerini izlemek yerine klasikleri daha çok okumalısın David."

Duvar kağıdını duvardan çekti ve arkasından gelen kuru kıkırdamayla irkildi.

"Zekisin David. Ama sen hep öyleydin. Sadece yeterince zeki değilsin maalesef. Bitir."

Beceriksiz hareketlerle alçıpanı çekerek her şeyi ortaya çıkardı.

Her şeyi.

"Vay, vay. Meşgul bir çocuk olmadık mı? Bir sürü olmalı. Kaç tane?"

"Beş yüz," dedi ağır bir sesle. Artık her şey bitmişti.

"Beş yüz CD. Yıllarını almış olmalı David."

15 Mart Çarşamba, 17:15

Aidan, Tess'in evinde onunla buluşmasını istedi, böylece ona haberi özel olarak yas tutabileceği bir yerde söyleyebilecekti. Tess onu evin kapısında bekledi.

Daha önce görmediği bir arabanın yolcu tarafındaydı, sonra bunun kiralık bir araba olduğunu ve direksiyonda Vito'nun oturduğunu fark etti. Arabadan indi ve garaj yoluna doğru yürüdü, yüzü korkudan uyuşmuştu. Vito onu takip etti. Elleri alışveriş poşetleriyle dolu.

Mutfak masasına oturdu ve Vito alışveriş torbalarını yere koydu. Dolly tetikteydi, saçları diken dikendi, Vito'yu değerlendirirken boğazında bir hırıltı vardı.

"Eğil Dolly," dedi Aidan sessizce ve köpek itaat etti. Söyleyeceği şeyi yumuşatmanın bir yolu yoktu, o yüzden sadece söyledi. "Tess, Bay Hughes öldü."

Yüzündeki kan çekildi. "Ne?"

Aidan onun önünde çömeldi ve ellerini ellerinin arasına aldı. "Çok üzgünüm, tatlım."

"Kaza mı geçirdi?" Ama kadının sesi titriyordu ve adam kadının bildiğini biliyordu. "Hayır." Sesini olabildiğince yumuşak bir şekilde çıkardı.

"Dövülerek öldürüldü.

Ölüm, Tess." Vito'ya baktı ve yüzündeki dehşetten adamın çoktan anladığını gördü. "Dahası da var. Er ya da geç duyacaksın, o yüzden-"

"Söyle bana, lanet olsun," diye tısladı. "Söyle bana."

"Cesetle ilgili bir mesaj vardı. 'olduğun kişiler tarafından yargılanacaksın.' Bir nefes verdi. "Ve senin hakkında bir gazete makalesi."

Her şey içine işlerken elleri ağzını kapatmak için kalktı. Gözleri kuru, geniş ve şok olmuş bir dehşetle doluydu. "Aman Tanrım," diye fısıldadı, sonsuz bir şekilde sallanıyordu. "Aman Tanrım."

Onu kollarının arasına aldı ve kıpırdamadan oturduğu yere götürdü. karşı koymadı ama kabul etmedi. Mermer bir heykel gibiydi, donmuştu. "Tess?" Elini saçlarının altından geçirip yanağını kavradı. "Beni dinle." Parmaklarının başının arkasındaki baskısını, Tess ona bakıp gözleri donuklaşana kadar artırdı. "Beni dinle," diye tekrarladı. "Bunu sen yapmadın. Buna sen sebep olmadın."

Kadın sadece ona baktı. Hayal kırıklığı ve çaresizlik içinde Vito'ya baktı. "Kalamam. Halkın içinde olmasını ve haberleri başka biri."

", " dedi Vito kararsızca. "Clayborn'u yakaladın mı?"

"Henüz değil. Ama CD ile ilgili bir ipucumuz var. Gitmem gerekiyor." Ama hareket etmedi, onu terk edemiyordu. "Tess," diye mırıldandı. "Kahretsin."

Gözlerini kırıştırdı. "Ethel biliyor mu?"

"Dedektiflerden biri şimdi ona söyleyecek. Mia Mitchell."

Tess başını salladı. "Mia'yı tanıyorum. O ..." Yutkundu. "Nazik davranacaktır."

Aidan ayağa kalkarak onu ayağa kaldırdı ve Aidan ona doğru eğildi. Bir kucaklaşma değil ama sessiz bir ihtiyaç jesti. Aidan etrafını sardığında kolları iki yanında kaldı. Balıkçı yaka kazağının nervürlü yakasının hemen üstünden çenesine bir öpücük kondurdu. "Gitmek zorundayım."

Sertçe başını salladı ve geri çekildi. "Nereye gideyim? Daireme mi döneyim?"

"Hayır, henüz değil. İstersen burada kalabilirsin." Vito'ya bir göz attı.

"Dolly'yi arka bahçeye koyabilirim. Biri gelirse seni uyarabilir. Aksi takdirde, gitmeye karar verirsen seni tekrar içeri almaz."

"Anlıyorum." Vito başını salladı, hâlâ kararsızdı.

Aidan kapıya gitti, sonra son bir kez bakmak için geri döndü. Gözleri kapalı oturuyordu, eli Dolly'nin boynundaydı. Kırılğan görünüyordu.

Kadın gözlerini açtı ve adam onun öyle olmadığını anladı. Gözlerinde çelik gibi bir

Korkunç kederle karışık bir kararlılık. "Git," dedi sertçe, gözyaşları içinde

ses. "Bulun onu." Sesi kesildi ve gözlerinden dökülen yaşlar yanaklarını çizdi. "Lütfen."

15 Mart Çarşamba, 18:45

Bitmişti. Joanna Carmichael öyküsünü yazdırmadan önce son bir kez daha okudu. Ciccotelli'yi istiyordu ama şimdilik sinek kâğıdında yakaladığı sineklerden biriyle idare edecekti. Belki de kadının en yakın arkadaşı bu özel haberi vermesi için ona biraz baskı yapmaya başlayacaktı. Her halükarda iyi bir kopyaydı ve hafta sonu baskısı için editör tarafından onaylanmıştı bile.

Kapı arkasından açıldı ve Keith'in yorgun ve bitkin bir halde kapıdan içeri girdiğini gördü. Bankadaki işinden nefret ediyordu. Bunu biliyordu. Büyük bir yatırım şirketindeki müthiş bir işi geri çevirmişti.

Atlanta'dan onu Chicago'ya kadar takip etmesini, orada ünlü babasının ve gazetesinin gölgesinden kurtulup hayallerinin peşinden gidebileceğini söyledi. Ama gülümsemesinin gözlerine ulaşmaması bugün bankanın suçu değildi.

Onunmuş. O

Pazartesi sabahından beri hala canı yanıyordu. "Özür dilerim Keith. Hatalıydım."

Yanına geldi ve başının üstünü öptü. "Biliyorum bebeğim. Her şey yolunda." Ama değildi. Adamın sesindeki gerginliği duyabiliyordu.

Hikayesini matbaaya gönderdi. "Akşam yemeği yemek ister misin?"

"Yorgunum, Jo. Hadi pizza söyleyelim." Kravatını çıkardı, gözleri yazıcıdan çıkan ilk sayfaya bakarken daralıyor. "Bu Dr. Ciccotelli ile ilgili değil. Jo, bu nedir?"

Editörüne bir e-posta gönderdi ve dosyayı ekledi. "Buna ince etki diyelim."

Ağzı sertleşti. "Buna şantaj diyelim. Bunu yapamazsın, Jo." Gönder tuşuna bastı. "Az önce yaptım."

Keith geri adım attı, gözleri donuklaştı. "Kim olduğunu sandığından emin değilim ama aklın başına geldiğinde bana haber ver." Kapıya doğru döndü.

"Nereye gidiyorsun?"

"Pişman olacağım bir şey söylemeden önce biraz yürüyelim."

15 Mart aramba, 19:25

"Kahretsin," diye mırıldandı Murphy. "Yine çok geç kaldık."

Aidan, Bacon'ın banyosunun kapısında durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, kaderin gerçekten kötü olduğunu hissederek küvetteki cesede bakıyordu.

Doğru daireyi bulan oydu. Beşinci daireydi.

Listesinde, bir seks suçlusunu barındırdıklarını bilmeyen emekli bir ifte ait eski bir evin yenilenmiş bodrum katındaki bir daire vardı. Kocasını Bacon'ı tanımış ve ona Bay Ford diye seslenmişti. Aidan arama emri ıkarttırdı ve saatinin her tik takında acı çekerek destek bekledi. Murphy arama emriyle aynı anda geldi ve birlikte içeri girdiler.

Bacon'ın bilgisayarı tahrip edilmiş, monitörü parçalanmış, hard diski Eğ er kaseinin yanındaki şişenin üzerindeki etiket doğruysa, sürücü bir kase sülfürik asit içinde erimişti. Bacon kan kırmızısı suyla dolu bir küvette yüzüyordu. Bileklerini kesmişti, piç kurusu.

Tuvaletin yanında yerde bir yığın giysi duruyordu ve Aidan yavaşça pantolonla gömleğ i aldı. Pantolon küvetten dökülen ve yere akan su yüzünden sırlıklam olmuştu. Kıyafetleri kokladı. Ve kaşlarını çattı. "Şunu kokla Murphy."

Murphy omuz silkti. "Sigara dumanından başka bir koku alamıyorum." "Pantolon duman gibi kokuyor. Gömlek kokmuyor."

Murphy yine omuz silkti. "Üzgünüm." Kaşlarını çatarak etrafına bakındı. "Neden bugün? Neden bugün kendini öldürdü?"

"Ben de aynı şeyi merak ediyorum. Tess'in ona şantaj parası ödeyeceğ ini düşünüyordu, öyleyse neden bugün kendini öldürdü?"

"Affedersiniz, Dedektifler." CSU fotoğrafçısı gelmişti ve Aidan yoldan çekildi. "Bunu mümkün olduğ unca çabuk yapacağ ım."

Jack ve Rick fotoğrafçının hemen arkasındaydı ve Rick başını sallayarak odaya bakmaya başlamıştı bile. "Onun zulasını bulmamız gerek," dedi Rick. "Bu adamların her zaman bir video koleksiyonu vardır ve hepsinin en sevdiğ i saklanma delikleri vardır."

Aidan oturma odasında onlara katıldı. "O sabit diskten bir şey çıkarabilir miyiz?"

Rick şüphayle asit kabında ıslanan sabit diske baktı. "Hiç sanmıyorum. Bacon'ın üzerinde olduğ uca can sıkıcı bir şey olmalı.

Sür. Hatırladığım kadarıyla onu ilk kez böyle yakalamıştık. Her şeyi sabit diskinde saklıyordu. Bütün o genç kızların videoları. O olmasaydı mahkumiyet kararı alamazdık."

Murphy'nin bakışları tavana yönelmişti. "Kameraları aryalalım." "Burada kamera olması pek olası değil," dedi Jack. "Ama bir şeyler bulabiliriz. ve değişiklik olsun diye kullanabileceğimiz bir fotoğraf çekelim. İronik olur." Rick, "Ve türünün dışında," diye ekledi. "Bacon izlemeyi sever. En azından severdi.

İzlenmek onu kontrolden çıkmış hissettirecektir. Ama emin olmak için kontrol edeceğim."

"Şimdilik onun zulasını arayacağız," diye karar verdi Jack. "Ne kadar büyüklükten bahsediyoruz Rick?"

"Bu adamlardan bazılarının yüzlerce videosu var. Bacon uzun süredir bu işteydi."

Yüzlerce, diye düşündü Aidan acımasızca. *Ama sadece birini bulmam gerekiyor.* Sonra kendini suçlu hissetti. Her video bir kurbanı temsil ediyordu, tıpkı Tess gibi. "Onun yatak odasını alacağım."

Adli tıp teknisyeni gelip Bacon'ın cesedini küvetten çıkarırken her biri bir odayı aramaya başladı. Aidan dolabın kapısını açmadan önce her çekmeceyi, yatağı ve bazayı kontrol etmişti. Şaşkınlıkla bakakaldı. Sonra hareket etti. "*Murphy!*"

"Ne yaptın sen- Kahretsin," diye nefes aldı Murphy, Aidan dolaptan birlikte taba rengi bir palto çıkarırken. "Nicole Rivera'nın paltosu. Peruğu da öyle."

Aidan paltoyu geri . "Bacon'da neden palto ve peruk var?" "Ve silah."

Döndüklerinde Jack'in elinde yarı otomatik bir tabanca olduğunu gördüler. "Rivera'da bulduğumuz mermiyle aynı kalibrede," dedi Aidan kesin bir ifadeyle.

Jack başıyla onayladı. "Görmeniz gereken başka şeylerle birlikte tavanda saklıydı."

Diğer şeyler ise fotoğraflardı - Cynthia Adams'ın kız kardeşinin ve Avery Winslow'un bebek oğlunun polis fotoğraflarının kopyaları. Tess Ciccotelli'nin listeleri

Hastalar ve kişisel rutini-egzersiz, alışveriş, arkadaşlarıyla Pazar brunch'ı. Merdivenleri tercih ediyordu. "Makbuzlar," diye mırıldandı Aidan. "Bebek ve ayının orijinal makbuzları."

"Ve fotoğraf makinesi için bir flash kart." Rick bunu mutfak masasının üzerine, fotoğrafların ve makbuzların yanına koydu. "İçinde ne olduğunu görmek için laboratuarda kontrol edeceğiz."

onu. Ve bunları buldum." Rick yığının en altından iki fotoğraf daha çıkardı.

Murphy iç çekti. "Blaine Connell." Bir gece çekimiydi ama iki adamı açıkça gösteriyordu. Biri Connell'in nakit para kabul ediydi. Yakın çekim ikinci bir fotoğrafta Connell'in eli, üzerinde Ben Franklin'in yüzü olan bir deste banknotun etrafını sarıyordu.

"Diğer adamı tanıyor musun?" Aidan sordu ve Murphy kaşlarını çatarak tereddüt etti.

Sonra gözleri büyüdü ve başını salladı. "Adı değil ama onu gördüm. Seward'ın evindeki asansörün güvenlik kamerasındaydı. Bakım tulumu giymişti. Bacon onu işe almış olmalı." Murphy derin bir nefes aldı. "Bunu Bacon mı ayarladı? Bütün bunları mı?"

Aidan resimlere ve silaha baktı. . "Bu doğru gelmiyor." Sonu gelmemiş gibi hissettirdi. "Neden yaptı? Ne gibi bir nedeni olabilirdi?"

Jack bir kâğıt parçasını öne doğru itti. "Bu Bacon'ın psikolojik değerlendirmesi." Murphy kaşlarını çatarak inceledi. "Bacon'ın mahkeme değerlendirmesini Tess yaptı."

"Bir şey daha var." Jack bu kâğıdı herkesin görebileceği şekilde havaya kaldırdı. "Bu bir intihar itirafı. Kendisinin yaptığını söylüyor."

15 Mart Çarşamba, 20:15

Yanında Dolly hırladı ve kulakları seğirerek doğrulup oturdu. Tess garaj kapısının duydu. Aidan evdeydi. Onu filme çeken adamdan haber almış olmalıydı. Fotoğraflarını internetteki herhangi bir porno sitesine satmış olabilir. Dışarıda bir yerde olabilir.

fare parmağı ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ama midesi çaresizce çalkalanırken bile çenesini indirdi.

Ethel Hughes'un hayatı gerçekten mahvolmuşken videolar hakkında endişelenmek onu .

Bay Hughes. *Ölene kadar dövülmüştü.* Aidan'ın sesini duyabiliyordu, çok nazikti. *Senin suçun değil.* Evet, doğru. *Arkadaşların tarafından yargılanırsın.* Bay Hughes onun arkadaşı olduğu için ölmüştü. Sıradaki kim olacaktı? Amy mi? Jon mu? Onları aramış, dikkatli olmalarını söylemişti. Yalnız dışarı çıkmamalarını.

Ethel'i arayıp ne kadar üzgün olduğunu söyleyememişti. Henüz söyleyememişti. Aramak zorunda kalacaktı ama henüz değil.

Sen bir korkaksın, Chick. Gerçekler boğazını yakıyordu. Arkadaşları tehlikedeydi ama o burada saklanıyordu. Hiçbir şey yapmıyordu.

Aidan kapıdan içeri girdi, Dolly göğsüne doğru sıçradığında gözleri şaşkınlıkla açıldı. Sevgiyle köpeğin kulaklarını kaşdı ve Dolly'nin başının üzerinden gözleriyle buluştu. "Kardeşin nerede?"

Tess işaret parmağıyla dudaklarına dokundu. "Kanepenizde uyuyakalmış. Buraya gelmeden önce çift vardiya çalışmış ve bütün gece benim için endişelenmiş."

Aidan kapı aralığından Vito'nun kanepeye yayılmış, usulca horladığı, ayaklarının kanepenin kenarından sarktığı, Bella'nın poposunun üzerine kıvrıldığı yere baktı.

"Bir şeyler güzel kokuyor." Paltosunun düğmelerini açarak masaya yürüdü, sonra daha yakından bakmak için eğildi ve beğeniyle kokladı. "Bunlar cannoli?"

Ağzı yukarı kalktı. ses tonunda kalbini biraz olsun rahatlatan bir saygı vardı. "Öyle. Ve ravioli de. Hepsi sıfırdan."

Cannoli'den bir tane tattı ve yutkunurken gözlerini kapattı. "Tanrım, bunlar çok güzel. Açlıktan ölüyorum. Bütün bunları yapmak için gerekli malzemeleri nereden buldun?"

"Yerel market teslimat yapıyor." Adam kaşlarını çatınca elini salladı. "Kapıyı Vito'ya açtırdım. Ben aptal değilim, Aidan."

"Öyle olduğunu söylemedim. , Tess?"

Omuz silkerek tirbuşonu öğleden önce aldığı bir şişe kırmızı şaraba saplamaya başladı, bıçaklama, saplanma ve bükülmeyi oldukça katartık buluyordu. "Biraz ister misin? Kalbine iyi gelir. biliyorum."

"Bu yüzden mi içiyorsun?" diye sordu.

"Aslında öyle. Babamın kötü bir kalbi var, bu yüzden haftada üç kez koşuyorum, her sabah bir aspirin ve her gece bir kadeh kırmızı şarap alıyorum." *Yani sonum onun gibi olmayacak. Birden fazla yönden.* "Biraz istiyor musun, musun, Aidan?"

"Sadece birazcık. Market şarabı da teslim etti mi?"

"Bu mu? Hayır. Bu, ofisimden birkaç blok ötedeki küçük bir şarap dükkanından geldi. Bugün kasayı temizlemeyi bitirdikten sonra uğradım ve

Joanna Carmichael."

Kaşları havaya kalktı. "Carmichael ofisinize mi geldi? Neden?" "Hâlâ özel bir görüşme istiyor."

"Gittiğim zamanların dairesinde değildi."

"Çünkü beni takip ediyordu." Tess masum görünümlü örgüsü ve gözlerindeki yırtıcı parıltıyla genç kızı düşündü. "Arkadaşlarımı ifşa etmekle tehdit etti. Şimdi onları iki cepheden uyarmış oldum." İfşa ve tehlike. *Çünkü onlar benim arkadaşlarım.* Bütün gün içini kemirmesini engellemeye çalışmıştı.

Kaşları çatıldı. "Arkadaşlarının saklayacak neyi var, Tess?"

Omuz silkti, soruya sinirlenmişti. Arkadaşlarının savunmasız olmasından rahatsız olmuştu. "Herkesin saklı kalmasını tercih ettiği bir şeyler vardır, Aidan. Senin bile, sanırım."

Gözleri kapandı. "Yani alışverişe mi gittin?"

Beceriksizce bir geçiş oldu ama kadın itiraz etmeden kabul etti. "Aldım. Birkaç ayakkabı, annene bir hediye ve biraz şarap aldım." Kendini yeniden mantara verdi, kötü ruh hali dalgalanıyordu. "Şarap dükkânını işleten kadın, bir güne kadar üst düzey bir CEO'nun eşiydi, kaka-" Gürültülü bir patlamayla şişenin mantarını çekti. "Kocasını 'Bitti Marge' dedi ve onu üniversiteyi yeni bitirmiş, sıksa kışkırtıcı bir sürtük için terk etti." Sözcükler o kadar acı çıkmıştı ki Marge irkildi.

Aidan sakın bir sesle, "Onu aldattı," dedi.

"Sanırım bu biraz şeffafım. Her neyse, Marge kendi şarap dükkanını açmak için varını yoğunu ortaya koydu." Tess mantarı kokladı. Çok güzeldi. "Ben sadece Marge'dan alırım. Bunu hak ettiğini düşünüyorum."

Onu dikkatle inceliyordu. ", Tess?"

Şarabı doldururken elleri titriyor, şarap bardağın kenarından taşıyordu. "Korkuyorum. Sıradakinin kim olacağını merak ediyorum. Burada saklandığımı için kendimi bir korkak gibi hissediyorum."

"Otur."

Kolunu omuzlarına dolayıp onu kendine çektiğinde iç . İkisinden de çok sahip olduğu bir zamanda o güç ve sıcaklıktı, bu yüzden başını onun omzuna yaslayarak kendini bıraktı.

"Sen bir korkak değilsin," diye mırıldandı kulağına. "Sakın böyle düşünme."

"Arkadaşlarım tehlikede çünkü ..." Sertçe yutkundu ve kelimeleri sert bir fısıltıyla söyledi. "Tuttukları arkadaşlardan dolayı. Ve

Durduramıyorum çünkü onu başlatmak için ne yaptığımı bile bilmiyorum."

Başının tepesine hızlı ve sert bir öpücük kondurdu. "Sen hiçbir şey yapmadın. Tess, David Bacon ismini biliyor musun?"

Başını kaldırarak beynini düşünmeye zorladı. "Sanırım öyle. O . . . Eleanor'un mahkeme değerlendirmelerinden biriydi, tam da öldüğü sırada. Neredeyse dört yıl oldu."

"Üç yıl, sekiz ay."

"Kulağa doğru gibi geliyor." Başını eğerek onu inceledi. Adamın gözleri donuklaşmıştı. "Neden?"

"Eleanor senin eski ortağındı, değil mi?" sordu.

"Evet. Ben daha üniversite öğrencisiyken beni kanatları altına aldı.

Pratik yapması için beni yetiştirdi. Daha çok zamanı olduğunu düşünmüştük. Felç geçirdi, hiçbir uyarı yoktu. Öldükten sonra mahkeme değerlendirmelerini ben yaptım. David Bacon'ı hatırlıyorum. İşin çoğunu Eleanor yapmıştı, bu yüzden onunla sadece bir kez konuştum ve sonra raporu imzaladım. Mahkemede tanıklık etmek zorunda bile kalmadım." Ürperdi. "Ürkütücüydü."

"Onu net bir şekilde hatırlıyor gibisiniz. İlk mahkeme değerlendirmeniz miydi?"

"Hayır, başkalarını da yaptım ama bu benim iki kolluk kuvvetiyle birlikte çalışmak zorunda kaldığım ilk olayımdı. Federaller de bu işe dahil oldu, çünkü . . . Aman Tanrım. Kızların soyunma odası duşuna kamera yerleştirmiş. Çocuk pornosuydu çünkü çoğu on sekiz yaşından küçüktü ve Federaller dava açtı. Benim duşuma kamera koyan *o mu*?"

"Öyle görünüyor."

Sormaya korkuyordu. "Onu yakaladınız mı?"

Ayık bir şekilde başını salladı ve kadının zihni rahatladı. Bütün gün onunla alay eden gece yarısı teslim tarihi artık yoktu. Bacon o videoyu medyaya ya da başka birine satmayacaktı. Ama bir şeyler yanılttı. "O öldü, değil mi?"

"Çok."

"Onu öldürdün mü?"

"Hayır."

"Bunun iyi bir haber olduğunu sanıyordum. Rahatlamış hissetmeliyim, değil mi?"

Neden ben yapmayayım?"

Mavi gözleri sıkıntılıydı. "Çünkü bu bana doğru gelmiyor. Adams, Winslow ve Seward'a tuzak kurduğuna dair tüm kanıtları bulduk.

Seslendirme sanatçısını öldürenle aynı kalibrede bir silah bulduk. İmzaladığınız değerlendirmeyi bulduk. Eski karakolumdaki polislerden birinin olaya karıştığına dair kanıt bile bulduk."

"Demek polis fotoğraflarını böyle elde etmiş," diye mırıldandı. "Ben de merak ediyordum.

Tüm bu kanıtları nereden buldunuz?"

"Hepsi uygun bir şekilde tavan döşemesinin arkasına gizlenmiş." "Düzenli," diye kabul etti.

"Onun düşünmüyorsun değil mi?" "Hayır, düşünmüyorum."

"Adamla sadece bir kez karşılaştım Aidan, ama hatırladığım kadarıyla bana bu kadar acımasızca organize olacak biri gibi gelmemiştir."

İç çekti. "Ben de öyle düşünmüştüm. Yarın Bay Bacon'a biraz daha yakından bakmamız gerekecek. Şimdi gitmem gerekiyor."

"İşe dönmek mi?"

"Hayır, babamın evine. Rachel'la konuşmam gerek."

"O iyi mi?"

"Babam öyle diyor ama ben onunla konuşmak istiyorum." Omuz silkti. "Onu kendim görmeliyim."

Tess, Vito'nun bu sabah onu nasıl kucakladığını hatırladı, korkusu ve sevgisi elle tutulur, somuttu. "Annen için bir teşekkür hediyem var. Ona verir misin?"

"Benimle gel ve bunu ona kendin ver. Vito için bir not bırakırız."

15 Mart Çarşamba, 21:00

Alkolik, pespaye özel dedektifler arasında Destin Lawe hiç de fena sayılmazdı. İşini takdire şayan bir şekilde yapmıştı. Şimdi, erken emekli ediliyordu.

Arabaya bindi, etkilenmiş görünüyordu. "Yeni jantlar mı?"

"Onun gibi bir şey." Bu gerçekten utanç vericiydi. Lawe, ismine rağmen, gerektiğinde kuralları çiğnemekte ya da çiğnetmekte hiçbir sakınca görmezdi. Mükemmel bir arabulucuydu - kumar borçları, içki faturaları ve normalde iyi olan insanları çok kötü şeyler yaparken yakalama konusunda esrarengiz bir yeteneği olan ahlaksız bir adam. Yerini doldurması zor bir adam olacaktı.

"Bu yağmurluk da neyin nesi?" Lawe, bir kerelik kullanım için çok fazla paraya mal olan çirkin mackintosh'a bir göz atarak sordu. "Yağmurluk.

Hava durumu sunucusu birkaç gün daha havanın açık ve soğuk olacağını söyledi." "Bence hava daha da soğuyacak. Onu buldun mu?" "Tabii ki istedim. Gerçi neden üniversiteli bir çocuk istediğin tam bir muamma. Bana. İşte adı, adresi ve ders programı." Cebinden bir kâğıt çıkarıp uzattı ve çalınması çok kolay olan yüksek fiyatlı Mercedes'in radyosunu inceledi. *Bunca yıl geçmesine rağmen yeteneğimi kaybetmedim.* Ciccotelli'ninkinden daha yeni bir model olması bulduğum şeyi daha da tatlı kılıyordu.

Öğrenci kampüste, Ciccotelli'nin bugün ziyaret ettiği ayakkabı mağazasının yakınında yaşıyordu. Zavallı kız. Onun için yanlış yer, yanlış zaman. Lawe kızın fotoğrafını da iade etmişti. Mükemmel. Joanna Carmichael şehrin her yerinde Ciccotelli'nin fotoğraflarını çekmekle meşguldü, böylece ayak işlerine gerek kalmamıştı. "Kötü bir ayakkabı zevki var."

Lawe'un gözleri dondu, ağzı cevap vermek için açık kaldı. Sokak lambalarının loş ışığında bile yüzündeki tüm renklerin solduğu belliydi.

Susturuculu bir silahın namlusu insanlar üzerinde genel bir etki yaratıyordu.

"Neden?" diye sordu, sesi kısıktı. Hareketlerinin gizli olduğunu düşünüyordu ama silahına doğru giden eli de solgunluğu kadar belirgindi. Bileğine isabet eden tek bir kurşunla çığlık atarak kolunu acı içinde tuttu. Hızla dönüp kapının koluna uzandı ama kolun yerinde olmadığını gördü. Kapıya doğru sinmiş, zorlukla nefes alıyordu.

"Bu senin iyiliğin için, gerçekten. Blaine Connell konuşmak üzere."

İnledi. "Yapmaz. Polislerin bir şey yok. Söz veriyorum." "Şimdi var."

Aklına bir şey gelince gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bunu onlara sen mi verdin? Neden verdin?"

"Çünkü ya sen ya da bendim." Sonraki altı kurşun düzgünce kalbine, sekizinci ve dokuzuncu kurşunlar da öne doğru düştükten sonra kafasına saplandı. "Tartışma yok, Bay Lawe. Böyle bir seçim yapmam gerekirse, her zaman kendimi seçerim."

Mackintosh, reklamı yapıldığı gibi sıkı bir küçük top haline geldi. Bu, muhtemelen, sonsuza kadar gizemini koruyacak nedenlerle sırt çantalarını erzakla doldurmayı ve ... seçen kampçılar için bir bonus oldu. Küçük, kanlı, top haline getirilmiş mackintosh, kalabalık bir şehir çöplüğünde kolayca kaybolabilirdi - *benim için bir bonus.*

Dikiz aynasından geriye doğru son bir bakış, Mercedes'in pek de iyi durumda olmadığını, içinin kirlenmiş olduğunu gösterdi.

Geri al. Umarım sahipleri tamamen sigortalatmışlardır. Çünkü artık orası Bay Lawe'un dinlenme yeri.

Yaklaşık otuz saniye içinde Bay Lawe'un dünyevi istirahatgahı ebedi istirahatgahının sıcaklığına yaklaşacaktı. Üç . . . iki . . . bir. Çok güzel. Bay Lawe'un

Alevler gökyüzünü kısa bir süre aydınlattıktan sonra yavaş ve emin bir şekilde yanmaya başladı.

Bu neredeyse tüm yarım kalmış işleri halletti. Rivera, Bacon ve Lawe.

Hughes'u öldüren Blade çocuklarının izlenmesi gerekecekti.

içlerinden birinin herhangi bir zayıflığa yenik düşme ihtimali en iyi ihtimalle çok düşüktü. Ancak bir çalışanın sadakatini tam olarak takdir etmemek, Bacon'ın neredeyse gemiyi batırmasına neden oluyordu. Polisler onu çoktan bulmuştu. Beklenenden daha erken. Reagan hafife alınacak biri değildi.

Ama içlerini rahatlatacak tüm doğru kanıtları bulmuşlar ve bir sonrakine geçmeden önce davayı kapatmışlardı. Resimler, raporlar, silah . . .

Silahı eklemek harika. *Eğer kendim söylersem. Ve .* Olayı çözdüklerini düşüneceklerdi. Ciccotelli'ye güvende olduğunu söyleyecekler ve o da bunun doğru olduğunu düşünecek.

Bu gece uyuyabilir bile.

Bir sonraki kurban düşene kadar. Ki bu da yakında olacaktı. *Arkadaşların tarafından yargılanırsın.*

İşim bittiğinde kimse onun yanında olmayacak. Yalnız olacak ve sonunda tamamen savunmasız olacak. O zaman benim olacak.

On Beşinci Bölüm

15 Mart Çarşamba, 21:45

Bu da ne?" Aidan mutfığa girdiğinde annesinin gözleri parladı ve Tess içeri girdiğinde ilgiyle keskinleşti. Becca ve Rachel mutfak masasında oturmuş, annesi kuponları kesiyordu.

Rachel ise kimya çalışıyordu. Aidan pişmiş mantıyı tezgâhın üzerine koydu ve annesinin yanağına bir öpücük kondurdu. "Tess yemek yaptı."

Becca Tess'e bir gülümseme verdi. "Bizi düşünmen çok ince bir davranış, Tess."

Tess folyoya sarılmış ve fırırlı bir süslenmiş bir kutu uzattı. "Bu sizin için Bayan Reagan. Dün gece bana yardım ettiğiniz için bir teşekkür."

"Bunu yapmak zorunda değildin!" Ama parmakları ambalaj kâğıdını çabucak halletti, sonra da keyifli bir nefes aldı. "Tanrım." Kutudan yumuşak kaşmir bir kazak çıkardı. Çabucak yere bıraktı. "Bu çok pahalı. Bunu kabul edemem."

"Elbette alabilirsin," dedi Tess kolayca. "İndirimdeydi." Komplocu bir tavırla göz kırptı. "Bu sizin renginiz, Bayan Reagan. Gidip deneyin. Eğer uymazsa, fişi bende."

Becca, Aidan'ı şaşkın bir halde bırakarak hızla uzaklaştı. "Kaşmir sevdiğini bilmiyordum."

Tess dilini şaklattı. "Eminim Anneler Günü'nde ona tencere tava , değil mi?" Başını salladı. ". Yazıklar olsun sana, Aidan." Cep telefonu çaldı ve omuzları sertleşti. "Yine mi?" diye mırıldandı.

"Bir muhabir daha gelirse yemin ederim ..." Arayanın kimliğini kontrol etti ve rahatladı. "Bu Vito. Uyanmış ve bizi gitmiş bulmuş olmalı. Affedersiniz."

Çamaşır odasına girip gözden kayboldu ve Rachel ona meraklı bir bakış attı.

"Senin mutfağında mı yemek yaptı?"

"Cannoli de yaptı, hem de sıfırdan." Rachel .

"Cannoli mi? Nerede o?"

"Benim evimde. Sana getireceğimi düşünmedin, değil mi?"

Ona kaşlarını çatı. "Domuz. Sence o kazak gerçekten Wal-Mart'tan alınanla aynı fiyatta mıydı?"

Aidan başını salladı. "Kesinlikle hayır, ama bunu anneme söyleme. Çok mutlu görünüyordu." Rachel'ın yanına oturdu ve yüzünü inceledi. Rachel yorgun görünüyordu. "Zor bir gün müydü?"

"Evet. Birinin benim söylediğimi anlayacağını düşünüp durdum ama kimse bir şey söylemedi. Beşinci derste polisler geldi ve üç sporcuyu götürdüler."

"Marie polise ona kimin tecavüz ettiğini söyledi mi?"

Rachel gözlerini kapadı. "Sanırım öyle olmalı. Yine okulda değildi ama sokakta konuşulanlara göre babası ilk dersten sonra gelip müdürün odasında kıyameti koparmış, yani ailesi biliyor olmalı.

Şimdi." Gözlerini açtı, bakışları ağlamaklıydı. "Doğru şeyi mi yaptım, Aidan?"

Ona sarıldı. "Evet, tatlım. Yaptın." Doğruyu söylediğini umuyordu.

Tess elinde telefonu geri geldi. "Vito seninle konuşmak istiyor." Tess yanına otururken Rachel', " kim?" diye sorduğunu duydu.

"Ağabeyim," diye yanıtladı Tess. Rachel'ın kitabına dokundu. "Peki bu ne?"

"Denklemleri dengelemek." Rachel yüzünü buruşturdu. "Anlayamıyorum."

Tess başını kitabın üzerine eğdi. "Uzun zaman önce, çok çok uzak bir galakside bunu nasıl yapacağımı biliyordum. Bakalım hala yapabiliyor muyum?"

Aidan çamaşır odasının kapısını kapattı. "Evet, Vito? Ne var yok?" "Komşu çocuğun beni uyandırdı."

"On iki yaşında mı? Freckles mı? Ben evde yokken köpeğimi gezdiriyor."

"Şey, köpeği gezdirmeye gelmedi. Kapıyı açtığımda neredeyse polisi arayacaktı. Misafir olduğuma inanmadı."

"Polis olmak istiyor," dedi Aidan şefkatle. "O iyi bir çocuk."

"Evet," dedi Vito alaycı bir kahkaha atarak. "Sana. Benimle ancak ona sahip olduğum her kimliği gösterdikten sonra konuştu. Bütün öğleden sonra birkaç kapı ötede bir arabanın durduğunu söyledi. İri yarı, kafası tıraşlı bir adam."

Aidan'ın diken diken oldu. Clayborn. "Kahretsin. Tess'in evimde olduğunu nereden biliyordu? Adresimi nereden buldu?"

"Bilmiyorum. Çocuk sana söylemek için eve gelmeni beklediğini söyledi ama video oyununa dalmış ve zamanın nasıl geçtiğini anlamamış."

"Sanırım araba şu anda orada değil."

"Bloğun etrafını iki kez dolaştım ama hiçbir şey göremiyorum. Dinle, yapmam gereken birkaç iş var. Onu yanında tutacak mısın?"

"Gözümün önünden ayrılmasına izin vermeyeceğim. Merak etmeyin." "Ona o CD'yi gönderen pisliği yakaladın mı?"

"Bir . Ölmüş. Görünüşe göre kendini öldürmüş." Vito bir an sessiz kaldı.

"Görünüşe göre mi?"

"Şimdilik. Cevaplamam gereken birkaç soru daha var diyelim. Nerede olacaksın? Bu gece yani."

"Otelimde kalıyorum." Vito'nun sesi değişti, hafifçe uğursuzlaştı. "Tess'e onu birkaç saat içinde alacağımı söyle. Ona da orada bir oda tuttum, böylece benimle kalabilir."

Aidan'ın dudakları, ellerini Vito'nun küçük kız kardeşinden uzak tutması için yapılan üstü kapalı uyarı karşısında kıpırdadı. "Ona söyleyeceğim." Vito'nun isteğini yerine getirip getirmemesi tamamen başka bir şeydi.

Mutfaka geri döndüğünde Tess ve Rachel'ı derin bir sohbe dalmış buldu. Tess'in elinde Rachel'ın kalemi vardı ve ona ev ödevinde yardım ediyordu.

Annesi kaşmir kazağının yakasıyla uğraşırken yeniden ortaya çıktı. "Eee?"

Aidan ona gülümsedi. "Tess haklı. Bu senin rengin anne."

Dışarıda bir arabanın kapısı çarptı. Becca kaşlarını çatarak, "Baban geldi," dedi. Aidan onun Tess'e attığı bakışı yakaladı, tam o sırada babası dışarıdan hışımla içeri girdi.

Tess de Becca Reagan'ın bakışını kaçırmadı. Dışarıdan bir adam içeri girdiğinde dikkatle başını kaldırdı. Aidan gibi iriydi, siyah saçları gümüş rengindeydi ama gözleri aynı yoğun maviydi. Mutfak aniden hissedilir bir gerginliğe büründü.

"Baba," dedi Aidan. "Bu Tess Ciccotelli. Tess, babam, Kyle Reagan."

Kyle Reagan, emekli polis memuru. Kyle Reagan tam şu anda gür gri kaşlarının altından ona kaşlarını çatarak bakıyordu. Tess bir nefes aldı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum efendim."

Bir an orada durdu, sonra Aidan'a döndü. "Onun burada ne işi var?"

"Kyle!" Becca azarladı. "Bu kadar yeter."

Homurdanarak yanından geçti ve oturma odasına yöneldi. "Merak etme," dedi Rachel hafifçe. "Başta Kristen için de deli olmuyordu." Aidan'a kaşlarını kaldırdı. "Sen de öyle."

Ama Aidan cevap vermedi. Yanakları kızarmış, çenesi gerilmişti. "Geri döneceğim."

Tess ayağa kalktı ve elini onun göğsüne koydu. "Yapma, Aidan. Her şey yolunda. Babanla senin arana girmeyeceğim."

"Hayır, her şey yolunda değil." Oturma odasına gitti, yüzü kararlıydı.

"Ah, canım," diye mırıldandı Becca. Rachel kapıyı dinlemek için ayağa kalktığı anda, "Otur Rachel," diye ekledi. Rachel gözlerini devirdi ama itaat etti. Adamlar alçak sesle konuşuyorlardı ama Tess oradan buradan bir kelime seçebiliyordu. Duyduklarının çoğunu anlıyordu.

En önemlisi de Aidan ve babasının tartıştığını ve bunun sebebinin kendisi olduğunu anlamıştı. Ve her ne kadar Aidan Reagan'a *ilgi* duysa da, başka bir aile kavgasının sebebi olmak istemiyordu. Kendi ailesininkine sebep olmak yeterince kötüydü. Sessizce ceketini silkti.

"Her şey için teşekkürler, Bayan Reagan." Rachel'ın omzunu sıktı. "Ağabeyin seninle gurur duyuyor," diye mırıldandı. "İyi iş çıkardın, evlat." Sonra Aidan'ın babasının eski bir koltukta oturduğu, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzünü isyankâr bir ifadeye bürümüş oturma odasına doğru yürüdü.

Aidan onun önünde duruyordu, ayaklarını yana açmış, ellerini kalçalarına koymuştu. İfadeleri aynıydı, sert sesleri ayırt edilemezdi.

Boğazını temizledi. "Beyler." Sessizleştiler ve ona döndüler. "Bay. Reagan, benim hakkımda ne bildiğini sanıyorsun bilmiyorum ama onurlu çocuklar yetiştirmişsin, o yüzden senden öğrendiklerine inanmak zorundayım. Ben öyle biri değilim.

ve eğer bana bir şans verseydiniz, beni hayal ettiğiniz kişi olarak görürdünüz.

O kadar. Ama ailenizde srtmeye neden olmayacağım. Güven bana Aidan, buna değmez. Gitmeye hazır olduğunda seni bekliyor olacağım."

Topuklarının üzerinde döndü ve uzaklaştı, ii titriyordu ama bunu belli etmemeye kararlıydı. Çamaşır odasından geçip soğuk rüzgârın saçlarını kamıladığı dışarı çıkmadan önce Becca'ya el salladı. Aidan'ın arabası kaldırıma park edilmişti. Sadece birkaç adım daha ve-

Bir el saçlarını sıkarak onu ayak parmaklarının ucuna çekti ve bir el ağzını kapatıp kafasına silah dayamadan bir saniye önce onu ayağa kaldırdı. "Tek kelime etme, Doktor."

Clayborn. Lanet . İki gün içinde ikinci kez kafasına silah dayandığında, içinde çaresiz bir şey patladı ve vah bir şey gibi adamın yüzünü peneleyerek tutuundan kurtuldu. Kafa derisindeki keskin yırtık gözlerini yaktı ama kurtulup bir nefes alırken gözlerini kırıpıtırdı.

tek bir kou adımı. Adam akınlıkla homurdandı ve kızın omzunu kavradı. ve her şey otomatik pilota bağlanmış gibi görünüyordu. Elinin topuğunu adamın burnuna sertçe indirdi ve adamın dudaklarından acı dolu bir çığlık yükselmeden önce bunu kasıklarına indirdiği keskin bir dizle takip etti.

Bir krk gibi nefes alarak adamın yere yığılmasını, sol elinin kasıklarına gitmesini, sağ elinin hâlâ silahı tutmasını izledi ve tüm ağırlığıyla yeni botunun topuğunu adamın bileğine vurdu.

Silahı adamın elinden çekip aldı ve kıının üzerine dt, zeminin soğuk ıslaklığı kot pantolonundan sızarak onu harekete geçirdi. Topuklarını kaldıraç olarak kullanarak geriye doğru hamle yaptı, soğuk parmakları silahın kabzasını, tetiğini kurcalıyordu. Ayağa fırladı ve tökezleyerek bir adım daha attı.

Clayborn dizlerinin üzerinde debelendi. Burnundan fışkıran kan vinyl ceketinden aşağı akıyordu. Vıcık vıcık ıslak zemine bir ağız dolusu kan tükürdü. "Seni lanet olası amcık," diye hırladı. "Burnumu kırdın. Bunun için seni ldreeğim."

Nefes al, Tess. Nefes al. Ellerini sabit tuttu ve Vito'nun yıllar önce ona öğrettiği gibi silahı iki eliyle tuttu. Sesini soğukkanlı olmaya zorladı. Toparlandı. Kanı kulaklarına hücum edip onu sağır etse de.

"Eğer bir adım daha yaklaırsan yemin ederim kafanı ." Saçlarını gözlerinden savurdu, kontrol geri geldi ve beraberinde soğuk bir kararlılık getirdi. "Bir daha düşündüm de, gel. Seni durduğun yerde ldreeğim.

Sonofabitch. Harrison için. ama. Bir adım at. Seni gerçekten ama gerçekten öldürmek istiyorum."

"Sen yapmazdın," dedi, gözleri kısılmıştı. Yüzündeki kanı koluyla sildi ama burnundan kan fışkırmaya devam ediyordu. "Yapamazdın." Tekrar tükürerek ayağa kalkmaya çalıştı ve kadın tetiği çekti.

Ayağından bir santim ötede, kurşunun isabet ettiği yere bakarak dondu kaldı.

"Yapmayacağımı mı sanıyorsun?" Kalbi kaburgalarına çarpıyordu ve silahı göğsünün hizasına kadar kaldırdı. "Hayatın üzerine bahse girmeye hazır mısın? Çok kötü bir gün geçirdim Bay Clayborn. Denemek istiyorsan, tamam. Ama sizi uyarıyorum, şu anda müesseseye karşı bahis oynuyorsunuz. Gerçekten çok kötü ihtimaller."

"Tess? Aman Tanrım. *Baba!*" Aidan hızla evden çıktı ve saniyeler içinde elinde silahıyla Tess'in yanına geldi. Saniyeler sonra Clayborn dizlerinin üzerine çökmüş, elleri arkadan kelepçelenmişti ve hâlâ ona bakışları onu iliklerine kadar dehşete düşürüyordu. Eğer Clayborn serbest kalsaydı, o ölmüş olacaktı. Bu kadar basitti.

"Tess," dedi Aidan nazikçe. "Silahını indir."

Önce elindeki silaha, sonra Clayborn'a baktı. "Harrison'ı o öldürdü."

"Biliyorum tatlım. Ve sen onu yakaladın. Artık sana zarar veremez."

"Harrison'ı o öldürdü," diye tekrarladı, silah hâlâ elindeydi. Şimdi Clayborn dizlerinin üzerindeydi ve silah kafasına doğrultulmuştu.

Kapı tekrar çarptı ve Becca'ya 911'i aramasını emreden sert bir ses duydu. Bir dakika sonra bir el Clayborn'un silahını yavaşça Becca'nın elinden aldı. ellerini ve bir kolunu omuzlarına doladı.

"İçeri gel," dedi Kyle Reagan sessizce. "Artık her şey yolunda."

Tess, Clayborn'un başının üzerinden baktı ve Aidan'ın gözleriyle buluştu. "Abe ve Mia'yı ara. Clayborn'u bulduğumuzu söyle."

Aidan başını salladı. "Yapacağım."

15 Mart Çarşamba, 10:45

Camaro'yu garaja sokarken Aidan'ın kalbi hâlâ küt küt atıyordu. Şimdi yanında güvenle oturuyor olsa da, onu görmeye devam ediyordu

Ailesinin ön bahçesinde durmuş, Clayborn'un silahını piçin kendi kafasına doğrultmuş, elleri sabit ve yüzü soğuk bir kararlılıkla doluydu.

Daha sonra Abe ve Mia Clayborn'u götürmek için gelmişlerdi ve Clayborn onların sorularını hiç de alışılmadık bir kısıklıkla yanıtlamıştı. Kızgındı. Hâlâ da öyleydi. Eve dönerken hiçbir şey söylememişti ama Aidan öfkesinin hâlâ fokurdadığını hissedebiliyordu. Aidan kontağı kapattı ve kız arabadan atlayıp içeri koştu.

Sessiz bir iç çekişle Aidan onu takip etti ve yatak odasında ona yetiştii. pantolonunun düğmesi. Kazağı çoktan yerdeydi ve o gün zaten bir kez çıkardığı dantelli sütyeni dışında sırtını çıplak bırakıyordu. İçindeki şehvet dalgasını bastırıp kazağını aldı ve kolundaki kurumuş kan kabuğunu hissettiğinde yine sertçe yutkundu. Clayborn'un kırık burnundan fişkırarak kan. İki gün içinde ikinci kez başkalarının kanını giymişti. O kadar kolaylıkla kendi kanı olabilirdi ki.

Çamurlu kot pantolonunu tekmeleyip banyoya doğru ilerledi, sonra aniden durdu ve çenesini göğsüne indirdi. Ürpererek derin bir nefes aldı. "Beni durdurduğun için sana teşekkür etmem gerektiğini biliyorum. Beni durdurmasaydın onu öldürebilirdim."

Bunu anlamıştı. "Sen onu öldürmezdin, Tess. Soğukkanlılıkla değil."

Başını kaldırdı, acı acı gülüyordu. "Bunun doğru olduğunu düşünmek isterdim. Onunla alay ettim. Beni yakalamaya çalışmasını söyledim. Onu öldürmek istedim."

Çılgın bir katille alay ettiği düşüncesiyle kanı dondu ama kazağını kot pantolonunun üstüne bırakırken sesini değıştirmedii. "Ama sen yapmadın. Tess, nasıl hissettiğini bilmediğimi mi sanıyorsun? Bazen bir baskın yapıyorum ve suçlunun kafasını omuzlarından ayırmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Bunu yapmamam beni iyi bir polis yapar. Bunu istemem beni insan yapar. Arkadaşını öldüren adamla yüz yüze geldin. Eğer kızgın olmasaydın, normal olmazdın."

"Şimdi de psikiyatrist gibi konuşuyorsun." Başını yavaşça salladı. "Orada duruyordum ve birdenbire her şey Harrison'la ilgili olmaktan çıktı.

Birdenbire

. . .hepsi. Cynthia ve Avery. Gwen ve Malcolm." Sesi titredi. "Bay Hughes," diye fısıldadı. "Tanrım, Aidan, o gitti. Çünkü

."

Kadının omuzlarından tuttu ve yüzünü ona dönmesi için döndürdü. "Kes şunu. Sakın bunun senin yüzünden olduğunu söylemeye cüret etme." Gözleri alev parladı. "Ama öyle," diye tısladı.

Hayal kırıklığı içinde, kadının omuzlarındaki tutuşunu sıkılaştırdı. "Kahretsin, bu gece ölebilirdin, Tess."

Kızın gözlerindeki sıcaklık kaybolmuş, yerini kendi hayal kırıklığını unutturan perili bir kırılganlığa bırakmıştı "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye fısıldadı.

Ucuz atlatılan bir ardından adrenalin patlamasıyla gelen bir inişti bu. Kariyeri boyunca bunu yüzlerce kurbanda yüzlerce kez görmüştü. Ama bu farklıydı. Bu Tess'ti. Gözlerinde korku vardı ve onun gitmesini istiyordu. "Yaşıyorsun," diye mırıldandı. Sonra bunu bildiği en iyi şekilde kanıtladı, ağzını kendi ağzıyla kapattı.

Kız geri çekilmeyince öpücüğü derinleştirdi, bir anlık sessiz kabullenişten sonra kız harekete geçmiş gibi göründü, kollarını boynuna doladı ve vücudunu daha da yakınlaştırmak için ayak parmaklarının üzerinde yükseldi. Elleri sırtının pürüzsüz teninde, kıvrımlarını örten dantelin altından aşağı kayarken bir öpücük ikiye, sonra üçe çıktı. Arka tarafını kavradı, onu daha yükseğe kaldırdı, ona karşı kıpırdandığında tutuşunu sıkılaştırdı, boğazının derinliklerinde mırıldandı.

Yüzünü görebilecek kadar geri çekildi, gözlerinde neredeyse çaresiz bir tutku vardı. "Bu gece, Aidan. Lütfen."

Yanlış anlamış gibi davranmadı. "Sanmıyorum-" Sonra ağzı kurudu ve geri adım atıp sütyenini ustalıkla açıp külotunu çıkarırken hiç düşünemedi. Çıplak haliyle adamın nefesini kesti. Altın rengi teni ve kıvrımları. Her yerde. Yutkunması sessizliğin içinde duyulabiliyordu. odaya. "Aman Tanrım. Tess."

Gözlerini onunkilerden ayırmadan gömleğini pantolonundan çekip çıkardı, her bir düğmeyi onu neredeyse hipnotize eden metodik bir dikkatle gevşetti. Gömleğinin yarısına kadar bir yerde duyuları bir fırtınanın aciliyetiyle geri döndü. Parmaklarını karıştırarak kemerini ve pantolonunu kontrol etti, yavaş ilerleyişini sürdürürken boxer'ını ve ayakkabılarını çıkardı. Kısık bir kahkaha son düğmeyi çekti, gömleğinden sıyrıldı ve aynı nefeste onunla birlikte yatağa düştü. Onu sırtüstü yatırdı ve arasına yerleşti. Beklenti kalbinin boğazına kadar çarpmasına neden oluyordu. "Emin ol," dedi kısık sesle.

"Sessiz ol." Kalçalarını yuvarlayarak ona doğru itti, ellerini saçlarının arasına kaydırıp ve onu şimdiye kadar sahip olduğu en sıcak öpücük için aşağı çekti. Kalçaları adamın kalçalarını kavrayacak şekilde yükseldi ve mırıldandığı bir yeminle derinlere daldı, kadının eğilip haykırmasına neden oldu.

Durdu, vücudu gergindi. "Seni incittim mi?"

"Hayır." Gözleri kapalıydı ve derin bir nefes aldı. "Uzun oldu." Elleri onun sırtını kavradı ve kendini onun altına yerleştirerek onu daha da derine çekti.

"Durmaya aklından bile geçirme."

Rahatlama onu ürperti, kalçalarının aceleyle kalkması onu harekete geçirdi. Bunu yaparken onun yüzünü izledi, yüzünün gerginleşmesini, başının onunkinin üzerinde savrulmasını izledi.

yastık. Kalçaları her hamleyi karşılayarak daha da sertleşirken dişlerinin alt dudağını nasıl sıktığını izledi. Kendini inanılmaz hissediyordu ama onun daha da yükselmesini izlemek... Tanrım, daha önce hiç bu kadar erotik bir şey, daha güzel bir kadın görmemişti. Sonra gözleri açıldı ve kahverengi derinliklerinde onu hayrete düşüren bir aciliyet ve huşu gördü ve bunun daha önce hiç bulunmadığı bir yer olduğunu anladı.

"Aidan." Bu sessiz bir yalvarıştı ve adam onun sınırdan asılı kaldığını biliyordu. Her şeye sahip olacağına kararlı bir şekilde, ellerini kalçalarının altından geçirdi, bacaklarını daha geniş açtı ve vücudunu daha derine sürdü, hedefi tekti.

Onun için zevk. *Benim için de.* Ama sınırına yaklaşıyordu. Henüz değil.

Dudağını sertçe ısırdı, tuttu. Ve sonunda, daha fazla düşündüğü anda, kadın kamburunu çıkardı ve sertçe boşaldı, onu daha yükseğe fırlattı, itti. Onun adını inleyerek düştü.

15 Mart Çarşamba, 11:35

Adamın ağzını göğsünde hissederek uyandı ve bir kedi gibi gerinerek ve bükülerek kendini adama uydurdu. Adam bacaklarının arasında yatıyordu, göğsü sert bir şekilde leğen kemiğine dayanmıştı ve bu iyi hissettiriyordu. Onun içinde olduğu zamanki kadar iyi değildi ama yine de çok iyiydi. Onu içinden çıkardığı rüyadan kesinlikle daha iyiydi. "Rüya görüyordum."

Başını kaldırdı. "Biliyorum. Çılgılık atıyordun. Ödüm bokuma karıştı." Ağzı alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Bunu yapmayı alışkanlık haline getirmiş gibisin."

Adamın ensesindeki saçları okşadı. "Özür dilerim."

"Peki rüya neydi, Tess?"

"Her gece yaşadığımın aynısı, sadece daha kalabalık." Cynthia, Avery Winslow. Seward'lar. Şimdi de Harrison ve Bay Hughes. Tüm o zombilerin olduğu Thriller klibini hatırlıyor musunuz? Benimkilerin hiçbiri dans etmiyordu." Bir eliyle saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Pazar gecesi başladı. Cynthia'ydı ve sen de oradaydın. O orada yatıyordu. . ." Hatırlayınca yüzünü buruşturdu. "Her yeri parçalanmış, kalbi göğsünde atıyordu. Ve sen onun başında durup kalbini ve bana uzattın." Yutkundu. "Bana almamı söyledin."

Dehşete düşmüş görünüyordu. "Tanrım."

"Evet. Sanırım o zaman da çılgılık attım çünkü Jon beni ." "Senin dairende miydi?"

Başını salladı. "Anahtarı var."

Kaşlarını çattı. "Dairenin anahtarları başka kimde var, Tess?"

"Amy. Robin. Sanırım Phillip muhtemelen hâlâ ." Başını yastıktan kaldırıp ona baktı, sorusunun tonundan hoşlanmamıştı. "İmkânı yok. Bu olayla bir ilgileri olması mümkün değil."

"Öyle olduğunu söylemedim." "Öyle düşündün."

"Bu benim işim, Tess." Çenesi gerildi. "Seni güvende tutmam gerekiyordu. Gerçi bu gece çok iyiydim."

Başını tekrar yastığa bıraktı, onunla arkadaşları hakkında tartışmak istemiyordu. Zamanla yanıldığını anlayacaktı. "Beni o orospu çocuğunu öldürmekten alıkoydun. Sanırım bunu takdir etmeliyim."

"Biraz zaman ver. Neden bu kadar çok insanda evinin anahtarı var, Tess? Etrafta bu kadar çok anahtar olması güvenli değil. Birileri tüm o kameraları yerleştirecek kadar uzun süre dairene serbestçe girebilmiş."

Dehşet kalbine geri döndü. "David Bacon."

"İlk kameraları o koymuş olabilir ama ceketlerinizdeki mikrofonlar ne olacak? Ne zamandır sizdeler? Ceketler."

"Farklı sürelerde." Yutkundu. "Satışa ne zaman çıktığıma bağlı. O gün giydiğim kırmızı ceketin içinde bir mikrofon buldun mu?"

Pazar günü mü?"

"Evet."

"Daha bir ay önce aldım. Sevgililer Günü ." Gözlerini kapattı. "Son birkaç haftadır daireme biri girmiş."

" . Ceketleri temizlenmesi için gönderdiniz mi?" "Kırmızı olan hariç hepsini. O yepyenydi. Tanrım, Aidan."

Göğüslerinin arasındaki çukuru öptü. "Sshh. Şu anda bunun için endişelenmeyeceğiz. Bana arkadaşlarından bahset."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hayır. Bu mümkün değil. Bilmediğimi mi sanıyorsun?" Ama hiçbir şey söylemeyerek onu çileden çıkardı. "Jon'u tıp fakültesinden beri tanıyorum. Robin'i de. Amy ve ben ortaokuldan beri arkadaşız, Tanrı aşkına."

"Belki biri anahtarlarını almıştır. Bir kopyasını çıkarmıştır." Bunu düşündü. "Bu mümkün."

"Peki neden anahtarları var?"

"Phillip ben hastayken onlara anahtarları verdi." "Yani geçen yıl yaralandığında mı?"

Bu anıdan nefret ederek başını salladı. "Hayır, zincirli dolandırıcılıktan sonra. Birkaç gün hastanede kaldım. Phillip bir konferans için şehir dışındaydı ama eve erken geldi. Beni eve götürüp yatırdı." Gözlerini tavana dikti. "Orada durur ve sanki havaya uçacakmışım gibi beni izlerdi. Hasta insanlarla arası pek iyi değildi."

"Ne iş yapıyordu? Kariyer olarak mı?"

"O da bir doktor. Jon'la birlikte tıp fakültesinde tanıştık."

Kaşlarını çattı. "Ama hasta insanlarla arası iyi değil? Bu bir iş sorumluluğu değil mi?"

"Bu yüzden araştırma işine girdi."

"Peki nasıl hasta oldun? Vito senin çok zayıf olduğunu söylerken bunu mu kastediyordu?"

"Vito her zaman çok zayıf olduğumu düşünür." "Sorumu geçiştiriyorsun, Tess."

İç çekti. "Burada bir alakarga kuşu gibi çırılçıplak yatıyorum ve sen benim hasta olduğumdan mı ? Bu normal değil, Aidan."

Kadının göğsüne sokuldu, göğüs ucunu kadının nefesini kesecek kadar yakından, başını eğmesine neden olacak kadar da uzaktan öptü. "Bana bilmek istediklerimi söyle, ben de diğer konulara geçeyim."

Güldü. "Bu senin normal sorgulama tekniğin mi?" "Tess," diye uyardı. "Ben ciddiylim."

Tekrar iç çekti. "Utanç verici, tamam mı? Bu konuda konuşmayı sevmiyorum çünkü utanç verici. Phillip beni hastaneden eve getirdikten sonra

Bir hafta iyileştikten sonra işe dönmem gerekiyordu ama yataktan her kalktığımda halsiz hissediyor ve midem bulanıyordu. İşe gidiyordum ve Günümün yüzde yetmiş beşini banyoda kusarak geçiriyordum." "Sorun neydi?"

Ona karanlık bir bakış attı. "Hiçbir şey yok. Salı gününe kadar on iki kez test yaptırdım ve kimse neden hasta olduğuma dair fiziksel bir neden bulamadı."

"O zaman psikosomatikti."

Gözlerini devirdi. "Travma sonrası stres bozukluğu, doktorun sonunda söylediği şeydi. Çok aşağılayıcıydı. Ben bir psikiyatristtim ve hepsi kafamdaydı. Çalışamayacak kadar korkuyordum." Omuz silkti. "Ama sonra artık bir önemi kalmadı çünkü bundan üç hafta sonra mahkemeye olan sözleşmemi kaybettim. "Ama artık bir önemi yoktu.

Artık zincirli psikopat mahkûmlar için endişelenmek zorunda değilim." "Daha iyi oldu mu?"

Tekrar tavana baktı. "Aslında çok daha kötüye gitti. Phillip bana karşı sabırsızlanmaya başlamıştı. Olabildiğince istekliydi ama beni iyi istiyordu. Seks istiyordu. Ve yapamadım. Hiç enerjim yoktu ve yemek yiyemiyordum. Çarşafı yakmak şöyle dursun, kendimi bile zar zor giydirebiliyordum." Konuyu değiştirdi. "Çok seyahat ediyordu, bu yüzden Jon ve Robin'e anahtarları verdi. Amy'de zaten bir takım vardı. İşe gidemeyecek kadar halsiz olduğumda gelirlerdi. Beni kontrol ederlerdi." Yüzünü buruşturdu. "Bana çorba ver. Çorbadan gerçekten nefret ederim.

Robin'in en azından tadı güzeldi. Amy'ninki iğrençti. İyi bir aşçı değil." "Bunu .

Sana çorba yok," diye ekledi *Seinfeld* Soup Nazi taklidi yaptı ve kıkırdadı. "Peki Dr. Cehennemlik'e ne oldu?" "Birkaç aylık zorunlu perhizden sonra, biraz alkol almaya karar verdi.

başka bir yerde." Acı yeniden ortaya çıktı ama öncekinden daha az şiddetliydi. "Onu yatağımda tutuyordu."

Aidan sessizdi, gözleri sabitti. "Ne kadar kibirli."

Bir kıkırdama daha çıkardı. "Evet. Yastığımın altına bir küpe bırakması ve yatağın ayak ucundaki çarşafın altına külotunu koymasına daha rüküşçe. Ben lanet doktorun oldu. Eve geldiğimde gitmişti. Parfümü yoktu."

"Onunla yüzleştin mi?"

"Evet. İnkâr etmedi. Sadece eşyalarını topladı ve o gece gitti. Tek kelime etmedi. Ve o zamandan beri onunla konuşmadım. Hepsi bu kadar." "Ne zaman daha iyi hissetmeye başladın?"

"Balayından sonra."

Kaşları havaya kalktı. "Affedersiniz?"

"Gemi biletleri iade edilemezdi, bu yüzden Amy ve ben Meksika'nın batı kıyısında bir aşağı bir yukarı içtik. O seyahatin bir yerinde mide bulantım geçti ve geri döndüğümde işe geri döndüm. Tüm arkadaşlarımız ne biliyordu. Büyük bir düşünüyü açıklama yapmadan iki hafta önce iptal edemezsiniz. Phillip küçük grubumuzda istenmeyen kişi oldu. Son duyduğumda yeni bir kız arkadaşı vardı. Kuzeyli zengin kaltak Shore."

Gülümsedi. "Tess, sen zenginsin."

"Uh-uh. Ben rahatım. Eleanor zengindi. Gelecek yaz, benim Dairenin kira kontratı sona eriyor ve ben de şehrin daha az gözde bölgesinde bir apartman dairesine taşınacağım."

Yine kaşlarını çatıyordu. "Kira mı?"

"Evet. Eleanor bazı şeyleri önceden ödemeyi severdi. Dairesinin parasını birkaç yıl öncesinden ödemişti ve öldüğünde kalan kira aylarını bana bıraktı, hem daireyi hem de Mercedes'i. Otuz Haziran'da saat gece yarısını vuracak ve her şey balkabağına dönecek." Adam şaşırmış görünüyordu ve bu onu tatmin etti. "Sana züppe olmadığımı söylemişim. Ben daha çok işgalciyim. ile tutum."

Şaşkın bir kahkaha attı. "Evet, sanırım bunu bu gece gördük. Burnunu nasıl kırdın ki? Söylemedi."

Elinin topuğunu nazikçe adamın burnuna bastırarak gösterdi. "İşte böyle."

Onun bileğini öptü. "Vito sana bunu nasıl yapacağını gösterdi mi?" diye mırıldandı. Kadın tereddüt etti. "Hayır. Vito bana silah kullanmayı öğretti." Dudaklarını onun çenesine bastırdı. "Yine kaçırıyorsun."

"Babam bana gösterdi," dedi onun ısrarına sinirlenerek. "Zorlu bir mahallede yaşıyorduk. Babam kendimi savunma hareketlerini yapana kadar biriyle çıkmama izin vermezdi. Yine de hiçbir erkek benimle bir şey deneyecek kadar aptal değildi. Dört ağabeyim varken olmaz."

"Hepsi Vito kadar büyük mü?"

"Yaklaşık." İç çekti. "Onları özlüyorum. Hem de çok. Vito eve dönmemi istiyor, kalıcı olarak." Onun kaşlarını çatmasını izledi. "Babam gerçekten hasta. Bunun benim için önemli olmasını istemiyorum ama önemli. Bu gece seni ailenle görmek ..."

Gözlerini kapattı. "Ailemi çok uzun zamandır görmedim." "Ne kadar zamandır?"

"Beş yıl." "Neden?"

"Birbirimize

yabancıyız." "Tess."

Yorgun bir şekilde omzunu kaldırdı. "Babam her zaman çok katıydı. Çok Katolik ve çok katı. Her pazar ayine giderdik. Noel Baba ve Diş Perisi dışında bana hiç yalan söylemediğine gerçekten inanıyordum."

"Ama o yaptı."

"Anneme yalan söyledi." "Onu aldattı mı?"

"Evet. O ve annem Chicago'ya ziyarete gelmişlerdi. O zamanlar Eleanor'un evi yoktu. Amy ve ben staj yaptığım hastanenin yakınındaki küçük stüdyo daireyi paylaşıyorduk, onlar da otelde kalıyorlardı. Annem ve ben alışverişe gidiyorduk." Ağzı hüznle eğildi. "Birlikte eğlenmek için yaptığımız bir şeydi bu. Mağazaya kadar gitmiştik ki annem babamın kredi kartını unuttuğunu fark etti, ben de otele dönüp kartını aldım."

"Başka biriyle birlikteydi."

"Onun kızı olabilecek kadar genç, sıska kıçlı bir sürtük," diye acı bir şekilde onayladı. "Sanırım o gün çocukluğumu kaybettim. Ben her zaman babamın kızıyım. Şimdi o adamın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Yanlış bir şey yaptığını inkar etti, bunun bir hata olduğunu söyledi."

"Doğruyu söylüyor olabilir mi?"

Tess çenesini sıkı. "Kız çıplaktı ve adamın her yerindeydi. Bunun oldukça kesin olduğunu düşündüm. İlk başta anneme söylemedim ama sonunda ona inandı. Bu bir aile kriziydi. Babam söylediğim için çok öfkeleni, bağırıp çağırdı. Kalp krizi geçirdi. Kelimenin tam anlamıyla." Yutkundu. "Numara yaptığını düşündüm, o yüzden yardım etmedim. Çekip gittim."

"Numara ."

"Hayır. Kalp krizi geçirmişti. Kötü bir kriz değildi ama hayatını değiştirmeye yetti. Benimki gibi. Benimle konuşmazdı. Kızı, doktor, onu ölüme terk etti."

"Dramatik biri."

Başını salladı. "Olabilir. Her neyse, Vito durumun çok kötü olduğunu söylüyor. İşini ve tüm aletlerini satmak zorunda kalacak. O bir . Philly'deki son büyük zanaatkârlardan biri. Şehirdeki en iyi aileler için mobilya yapardı. Onlara "mavi kanlılar" derdi. Onlara "mavi kanlılar" demesinin komik olduğunu düşünürdü.

Sokakta gözünün içine bakmazken bir kitaplık için ona binlerce dolar . Ben büyürken onlardan nefret ederdim."

Anlayış gözlerini aydınlattı. "Çünkü onlar züppeydi." "Beni anlamak o kadar da zor değil, Dedektif."

"Düşündüğümden daha zor," dedi sessizce. "Ama bu zahmete değer." Ağzını şefkatle kendi ağzıyla kapattı. "Daha önce acele ettim. Birkaç yeri kaçırdım."

Refleks olarak eğildi ve onu gülümsetti. "Ben aldırmadım."

"Bence daha iyisini yapabiliriz." Dudaklarını Tess'in boğazına, yara izinin etinde iz bıraktığı yere bastırdı ve Tess refleks olarak geri çekilerek kaşlarını çatı. "Bunu yapma, Tess," diye emretti, sesi yumuşak, sözleri sertti. "Benden saklanma."

Phillip iğrenmişti. Aslında, onu eve getirmesiyle başka birini eve getirmesi arasında geçen bir ay içinde sahip olduğu eşarpların yarısından fazlası ondan gelmişti. "Çok çirkin."

"Çok güzelsin." Boğazını bir yandan diğer yana öptü ve kadının iç çekmesine neden oldu. "Bazı yerler," ağzı tekrar göğsüne kadar aşağı kayd, "diğerlerinden daha fazla. Sana göstermeme izin ver."

Ve yaptı da. Ve öncekinden daha iyiydi. Gözleriyle, elleriyle ve ağzıyla vücudunun her parçasına haraç verdi. Tess gözlerini kapadı ve her şeyi yapmasına izin verdi. Önce bir göğsünü, sonra diğerini emmesine izin verdi, ta ki dudaklarının her çekişi kalbinde cevap veren bir nabız atışı yaratana kadar. İzin verdi

Karnından aşağıya ve uyluklarının iç kısmına doğru öptü ve bir kez daha ona ne kadar duyarlı olabileceğini gösterdi, sesi kadar boğazından umutsuz yalvarışları sürükledi. Ellerini geçirdi ve onu eğdi, böylece diliyle derinlere inip onu çılgına çevirebilecekti. Onu ağzıyla doruğa ulaştırdı, sonra kalbi durulmadan önce, zeki parmaklarıyla onu tekrar tekrar yukarı çekti, onu içi boş ve sıvı halde bıraktı.

Ve nihayet, daha önce sert ve hızlı bir şekilde daldığı yerde, bu sefer yavaştı, aylarca yalnız kaldıktan sonra tekrar doldurulmanın saf zevkiyle inlerken bile gözlerinin dolmasına neden olan bir saygıyla ona girdi. Adam onu daha önce hiç olmadığı kadar kalın, sert ve derin bir şekilde doldurdu. Gözlerini kırptırdı, gözyaşları şakaklarından aşağı ve saçlarına doğru süzöldü.

Hareket etmeyi bıraktı, kendini tamamen hareketsiz tuttu. "Seni incitmiyor muyum?" Sesi göğsünde boğuk ve gergin bir şekilde gümbürdüyordu.

"Hayır, hayır. Durma." Dizlerini büktü, kalçalarını kalçalarıyla çevreledi, onu daha da derine çekti, nefesinin hızla alındığını duydu. "Sadece çok iyi hissediyorsun."

Durmadı. Kadın onun etrafında sarsılana kadar devam etti. Ta ki duyduğu çığlık kendi çığlığı olana dek. Yüzü sertleşti, vahşileşti, son bir kez daha hamle yaptı ve boşalırken kolları titriyor, dişlerini gösteriyor, kendini onun içinde gergin tutuyordu.

Adam kadının üzerine yığıldı ve ciğerlerindeki rüzgârı savurdu. Nefesi kızın yüzündeki saçları savuruyordu. Terli ve bir kaya kadar ağırdı ama Hareket etmeye çalıştığında, kollarını sırtına doladı ve ona sarıldı. Kalbinin göğsünde gümbürdediğini hissetti. "Henüz değil. Kal."

Hırıltılı bir nefes çekti. "Senin için çok ağırım."

Koridorda Dolly hırladı ve Aidan başını kaldırdı. Bir dakika sonra kapı çaldı ve köpek havlama krizine girdi.

"Reagan! Aç kapıyı."

Tess'in gözleri büyüdü. "Bu Vito. Burada ne işi var?"

Aidan onun üzerinden kayarak, karaya vurmuş bir alabalık gibi sırt üstü döndü. "Muhtemelen az önce yaptığım şeyi yapmadığımdan emin olmak için. Ayağa kalkacak enerjim yok." Ama Vito kapıya vurmaya başladı ve Dolly'nin havlaması daha da çılgınlaştı.

"Mahalleyi ayağa kaldıracak," diye tısladı Tess. Yataktan yuvarlandı ve bacaklarını test etti, lastik gibi hissettiklerinde güldü. Hızla bir kot pantolon ve Aidan'ın sweatshirt'ünü giydi ve kapıyı açmaya gitti.

Vito dışarıda durmuş, delirmiş bir adam gibi görünüyordu. İçeri girmek için hamle yaptı ve Dolly dişlerini göstererek hırladı.

"Dolly, yere yat," diye yumuşak bir sesle emretti Aidan. "Geceleri erkeklerden hoşlanmıyor."

Vito onu görmezden geldi, elleri Tess'in omuzlarındaydı. "Sana zarar verdi mi?" Kadın gözlerini kırıştırdı. "Kim, Aidan mı?"

"Hayır," dedi. "Wallace Clayborn. Cep telefonunu aramaya çalıştım ama cevap vermedin. Ölümüne korktum." Kadının yüzünü aradı. "Yüzün kıpkırmızı." Başparmağıyla kızın yanağını ovuşturdu, sonra gözleri Aidan'ın kirli sakallı yüzüne kaydı ve karardı. Hakkını yemeyelim, Aidan irkilmedi.

Vito'nun kolunu okşadı. "İçeri gel. Sana Clayborn hakkında her şeyi anlatacağım. Benimle gurur duyardın."

On Altıncı Bölüm

16 Mart Perşembe, Saat 6:15

Tess, kedin lavabonun içinde."

Tess tembelce yuvarlandı ve banyoda lavabonun önünde duran adama baktı. Aidan Reagan duştan çıktığı için hâlâ çıplak ve nemliydi, sabahın ilk saatlerinde güzel bir görüntü oluşturunuyordu. "Suyu aç. Musluktan su içmek istiyor."

"Kedilerin suyu sevmediğini sanıyordum."

"Öyle." Sendeleyerek banyoya girdi ve küvetin kenarına oturdu, kediyi lavabodan kovup yüzünü köpürtürken ona gülümsedi. Buna gücenen Bella küvetin öbür ucuna, onun kucağına doğru sıçradı. "Kahvaltı için vaktimizin olmaması senin hatan. Sadece bir kez daha demiştin. Şipşak. Evet."

Sırıttı. "Birkaç dakika önce şikayet ettiğini duymadım."

O da sıırıttı ve bunu yapmak çok iyi hissettirdi. "Hayır." Bir dakika daha onu izledi, mırıldayan Bella'yı okşadı. Ve ayıldı. "Bugün ne yapacaksın, Aidan?"

"Bacon'ın yarım kalan işlerini tamamla. Bakalım CSU başka bir şey bulabilecek mi?"

"Çünkü onun düşünmüyorsun."

"Hayır. Ama kapatmam gereken başka davalar da var."

Masasında gördüğü otopsi raporunu hatırladı. "Küçük çocuk."

"Evet. Babasını hâlâ bulamadım. Ve sanırım annesi nerede olduğunu biliyor."

"Bir baba kendi oğlunu öldürüyor." Nefesini dışarı üfledi. "Bunlara hiç alışamadım."

"Ben de. Peki bugün ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum. Bacon öldü, Clayborn hapiste. . . Muhtemelen ofise temizlik yapmaya başlayacağım. Harrison'ın ayını de bu gece." Keder yeniden su yüzüne çıktı, acı vericiydi. "Cenaze Cumartesi günü."

"Ne zaman olduğunu söyle, ben de seninle geleyim."

Sıcak minnettarlık, kederinin keskin kenarını yumuşattı. "Teşekkür . Bugün Ethel Hughes'u görmem gerekiyor. Ona Bay Hughes'un ceketine bıraktığı nottan bahseder misiniz?" *Birlikte olduğunuz kişiler tarafından değerlendirilirsiniz.*

"Bunu bu sabah konuşacağız. Sana haber veririm." Yüzünü kuruladı, sonra yüzünü asık bir ifadeyle ona döndü. "Dün sana söylemediğim bir şey var. Buraya gel."

kalkarken içini bir korku kapladı ve Bella'yı yere düşürdü. "Tamam."

"Rick, Bacon'ın bir zula dolusu video sakladığından emindi ama hiç bulamadık."

Yutkundu. Bunu içten içe biliyordu. Bunu düşünmemek daha kolay olmuştu. "Yani beni çektiği video hâlâ dışarıda bir yerde."

"Bir yerde. Onları başka bir yere saklamış olabilir. Biz ama artık cinayet masasının önceliği değil. Elektronik Suçlar Bölümüne geçecek. Onlar internet pornosu ve bunun gibi şeylerle ilgileniyorlar."

Yüzünün buruşmasını kontrol edemedi. "Yani, eğer ortaya çıkarsa Senin için fark eder mi?"

Gözleri ciddiye. "Bazıları. Aldatmam, paylaşmam ve sanırım diğer erkeklerin benim gördüklerimi görmesini umursayacak kadar maço saçmalığı var içimde. Ne yapacaksın?"

Sırıtmaya çalıştı. "Bir takvim hazırlayıp imza turu mu planlayalım?"

Kıkırdadı ve onun dudaklarını öptü. "Giyin. Eğer seni yedi buçuğa kadar Vito'ya götürmezsem sabahki toplantıya geç kalacağım çünkü püre haline gelmiş olacağım."

16 Mart Perşembe, :30.

Kolunu sıkıca beline dolayan Aidan, Vito'nun kapısını çaldı ve kardeşinin tepeden tırnağa sessiz değerlendirmesine sessizce katlandı.

"Reagan. Tess."

Tess gözlerini devirdi ve Vito'nun yanağını gagaladı. "Tanrı aşkına, Vito. Kes şunu." Sonra elini Aidan'ın boynuna doladı ve iffetli bir veda öpücüğü için onu aşağı çekti. "Şimdi git yoksa geç kalacaksın."

"Birkaç dakika daha bekleyebilir."

Tess'in tırnakları boynuna saplanınca Aidan irkildi. Hep birlikte, iri kollarını fıçı göğsünün üzerinde kavuşturmuş, çok iri yarı, yaşlı bir adamın durduğu yere döndüler. Tuğla gibi yapılıydı, vücudunun üst kısmı yıllarca ağır işlerde kanıtıydı. Yüzü, bir babanın bütün gece kızıyla birlikte çarşafı yakıp kavuran adama bakışı gibi vahşi bir kaş çatmayla eğilmişti.

"Bay Ciccotelli." Elini uzattı. "Ben Aidan Reagan."

Tess'in babası sadece uzattığı eline baktı ve o an garipleşti. Tess yorgun bir iç çekişle Aidan'ın elini kendi elinin içine aldı. "Baba. Seni beklemiyordum."

Soğuk ve karanlık gözlerle inceledi ve Aidan yeteneğinin nereden geldiğini anladı. "Sanırım yapmadın," dedi sonunda. "Konuşabilir miyiz, Tess? Özel olarak?"

Göz ucuyla Aidan'a baktı, temkinliydi. "Sen . Ben seni ararım."

Aidan geri adım attı ve kapı yüzüne kapandığında kendi iç çekişini yaptı, sonra merdivenlere yöneldi. Bir gün içinde ikinci kez geç kalmak istemiyordu. Sıra.

16 Mart Perşembe, :30.

Joanna kaşlarını çatarak masasının çekmecesine baktı. Dr. Jonathan Carter hakkındaki ifşası için çektiği fotoğraflardan bazılarını bastırmak üzere fotoğraf kâğıdı arıyordu ve elindekilerin yarısının gittiğini gördü. "Keith, resim mi basıyordun?"

Kravatını bağlamaktan başını kaldırmadı. "Hayır." Evrak çantası elinde, kapıya doğru ilerledi.

Sesi buz gibiydi ve kadın kaşlarını çatarak onun arkasından baktı. "Üzgün olduğumu söyledim Keith."

Durdu, eli kapı kolundaydı. "Kelimenin anlamını anladığından emin değilim Jo. Artık kim olduğundan bile emin değilim. Akşam görüşürüz."

Kapıyı sessizce kapatırken tıkırdadı. Kapıyı çarpsa daha iyi olurdu ama Keith öyle biri değildi. Sonra omuz silkti. Keith

. Her zaman gelirdi. Ciccotelli'nin arkadaşlarından biri öldü. Şimdi sinek kağıdındaki bir sonraki sineğe geçelim. Zaten biraz araştırma yapmıştı. Büyük bir şeyin peşindeydi. Bunu hissedebiliyordu.

16 Mart Perşembe, Sabah 7:40

Michael Ciccotelli yasaklayıcı bir adamdı. Bitişik odadan telaşlı, yorgun ve ... arada kalmış görünen annesi geldi.

Tess ikisine de ihtiyatla baktı. "Ne zaman geldin?" "Dün gece," diye yanıtladı annesi.

Vito'nun gece yarısı ziyareti şimdi anlam kazanmıştı. Tess . "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Annesi ellerini çırpı. "Bize gelmedin, o yüzden ..." "Gina, otur." Babası annesini nazıkçe bir sandalyeye itti, sonra ayağa kalktı

Arkasında, iri elleri annesinin ince omuzlarında. "Burada neler oluyor, Tess?"

Solgundu, dudakları renksizdi. İri elleri titriyordu. "Otur baba." "İstediğim zaman otururum. Sana neler olduğunu sordum. Sen başlayabilirsin.

Reagan."

"O iyi bir adam. Biz ..." Kelimeler kaçtı. Onunla ama bu, yansıtmak istediği kendi kendini destekleyen bir imaj değildi.

"Biz çıkıyoruz," dedi sonunda.

Babasının kaşları kalktı. "Anlıyorum."

Kendi kaşlarını kaldırdı. "Eminim biliyordur," dedi soğuk bir sesle. "Tess," diye bağırdı annesi ve Tess ayağa fırladı. "Neden buradasın?"

"Kaba olma," diye mırıldandı Vito.

"Oh, sen kapa çeneni. Beni düşmüş bir kadın olarak damgalamanıza izin vermeyeceğim.

Tanrı aşkına, otuz üç . Ve o bir yıldır çıktığım ilk erkek."

"Phillip'ten sonra." Babası yüzünü buruşturdu. "Cehenneme kadar yolu var."

Tess nereden geldiği belli olmayan bir kahkahayı ısırarak bastırmak zorunda kaldı. "Aidan ona 'Dr. Lanet olası' diyor," dedi ve babasının dudaklarının seğirdiğini düşündü. Kalbinin bir köşesi parçalandı ve sesini yumuşattı. "Baba, Vito hasta olduğunu söylüyor. Bunca yolu neden geldin?"

Yutkundu. "Başın belada. Annen gelmek istedi. Biz de geldik."

Annesi üzgün bir şekilde başını sallayarak omzunun üzerinden baktı. "Söz vermiştin."

Gözlerini kapattı. "Pekâlâ. Gelmek istedim. İyi olduğundan emin olmam gerekiyordu. Seni kendi gözlerimle görmek istedim." Gözlerini açtı ve orada gözyaşlarını görünce afalladı. Hayatı boyunca babasını hiç ağlarken görmemişti. Asla. "Geçen yıl yaralandın ve biz gelemedik çünkü Biliyorum. Bize söylemezsin. Şimdi başın ve bunu haberlerde duymak zorundayız. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyor musun, Tess?"

Annesi babasının elini okşadı. "Haberlerde hastalarının sırlarını anlattığını söylediler," dedi. "Etik dışı davrandığınızı ve lisansınızın askıya alındığını söylediler."

"Onlar pis yalancılar," dedi babası, sesi dizginlenmiş bir öfkeyle titriyordu. Çenesini kaldırdı. "Sen bunların hiçbirini yapmazdın."

Kalbinin bir köşesi daha çatladı. "Ruhsatlandırma kurulu beni uzaklaştırdı baba. Haklı olmadıklarını nereden biliyorsun?"

Karanlık gözleriyle onu kısırdı. "Çünkü seni tanıyorum. Ve her şeyden önce senin yalan söylemediğini biliyorum. Seni bundan daha iyi yetiştirdim."

"mi?" Kendi sesi acı ve alaycıydı. "Bana inanıyor musunuz?" "Sana her zaman inandık, Tess," dedi annesi yumuşak bir sesle. "Seni seviyoruz. sen."

Babası içini çekti. "Ve her şeyin her zaman görüldüğü olmadığını biliyorum."

Tess gözlerini kapadı, etkilenmeyi reddetti. "Ne gördüğümü biliyorum baba."

"Ve kötü görünüyordu. Ama Tess, ben hiçbir şey yapmadım. O kadın Bir hizmetçi gibi davrandı ve ne olduğunu anlamadan odama girdi ve ..."

Tess omurgasını çelikleştirdi, resim çok açıktı. "Hatırlıyorum. Ben de oradaydım."

Küçük masadan bir sandalye çekti. "Sanırım şimdi oturacağım. Sen her zaman zor biriydin, Tessa. Her zaman nasıl cevaplayacağımı bilmediğim sorular sorardın. Her zaman senin bir doktor ya da avukat olacağını biliyordum... büyük bir şey.

Önemli bir şey." Zorlu bir nefes aldı. "Ben iyiyim. Sadece bazen nefes nefese kalıyorum." Kendini toparladı ve onun gözlerine baktı. "Ama Tessa, bana ne olduğunu hiç sormadın. Senden hep bunu bekledim ama hiç sormadın. Yıllarca bekledim." Annesi onun elini tuttu ve sıktı.

"Ne gördüm," dedi Tess sıkılmış dişlerinin arasından, aniden kendinden emin olamamış ve annesinden nefret ettiği kadar kendi zayıflığından da nefret etmişti.

"Bir parçasını gördün," diye ısrar etti. "Hayatının onca yılından sonra benimle ilgili o çok kötü şeye nasıl inandığını merak edip durdum. Bir an bütün hayatını nasıl mahvetti?" kaçırdı. "Bir şeyin bu kadar acı verebileceğini bilmiyordum."

Anne ve babasının birleşmiş ellerine baktı. Bu onu çileden çıkarsa onların dayanışmasına imrendi. "Ben de öyle. Bize her zaman söylediğin gibi hatalı olduğunu kabul etmeni bekledim ama hiç yapmadın." Ağzı gerildi ama hiçbir şey söylemedi. "Ve sen." Annesinin yıkılmış yüzüne baktı. "Bana her zaman inandığını söylüyorsun ama inanmadın. Yalan söylediğim için yüzümü tokatladın ve ona doğru süründün."

Babası sadece başını çevirmiş, şok içinde annesine bakıyordu. "Ona vurdun mu?"

"Kızgındım." İç çekti. "Sana vurmakla hata ettim, Tess. Ben de kızgındım, incinmişim ve korkuyordum. Ama asla babana ya da başka birine yalvarmadım. Ona ne olduğunu sordum. Ve ona inandım." Dudakları mizahsızca kıvrıldı.

"Benim bir aptal olduğumu düşünüyorsun."

"Ben öyle bir şey demedim." Ama öyle düşünmüştü. Hâlâ .

"Şimdi sana inandığım için aptal olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Hayır." Tess başını salladı. "Çünkü yanlış bir şey yapmadığımı biliyorum."

Babasının gülümsemesi neşesizdi. "Yollarımızın bu kadar paralel olması ilginç değil mi? Çünkü ben de bilmiyordum.

Yalan söylemiş olurum. Ama yemin ederim ki başka kimseye dokunmadım. O gün değil. Hiçbir zaman."

Onun karşılaştırması bir akorda çarptı ve Tess duraksadı, kararsızdı. "O senin her yerindeydi baba," diye fısıldadı.

Onun gözleriyle doğrudan karşılaştı. "Her yerimdeydi. Ona hiç dokunmadım, Tess."

Sesi inanç ve doğrulukla çınliyordu. O buradaydı. ..ve olmak zorunda değildi. Çok az kişi ona inanırken o inanmıştı. Tüm bunların bir yanlış anlaşılma olması mümkün müydü? O gün gördüklerini düşündü. Sıska sürtük ona bir kement gibi sarılmıştı. Ama onun elleri onun üzerinde miydi? Tess hatırlayamadı.

Ama o günden önce onu hiç yalan söylerken yakalamadığını biliyordu. Bir kere bile. Adam dehşete düşmüş görünüyordu ve kadın bu anın aradaki uçurumu sonsuza dek düzelterekleceğinin ya da mühürleyebileceğinin farkına vardı. "O zaman sana sormalıydım. Baba, o gün ne oldu?"

Adamın nefesi titreyerek kesildi, geniş omuzları rahatlayarak sarktı ve kadın adamın körü körüne bir kabullenme değil, sadece güven beklediğini fark etti. "Doğruca içeri girdi, Tess. Onun bir hediye olduğunu söyledi ve ben de onu göndermeye çalıştım. Ben gitmeden önce

çırılçıplaktı ve ellerimi nereye koyacağımı bilemiyordum.

onu kapıdan dışarı itti. kadar zoru oynamamamı söyledi. Ve beş saniye sonra sen içeri girdin. Sen gittikten sonra, ona gitmezse polis çağıracağımı söyledim. Sinirlendi. Sert biri olacağım konusunda uyarıldığını ama kefaletin ücretine dahil olmadığını söyledi. O yüzden gitti." Omuz silkti. "Hepsi bu kadar."

Hepsi bu kadar. Adam beklerken boğazındaki yumruyu yutmak için mücadele etti, adamın yüzünde beklentinin ıstırabı vardı ve birden o korkunç anın gerçekliği bu anın gerçekliğiyle gölgelendi. Ona inanmıştı, onun kahramanı olan bu adama. Çünkü onu seviyordu. Daha azını yapabilir miydi? Kızın gözleri dolarken adamın yüzü bulanıklaştı. "Özür dilerim baba," diye fısıldadı. "Yapabilir misin Beni affeder misin?"

"Buraya gel." Onu dizine çekti ve yanağını omzuna bastırdı. "Her şey eskisi gibi devam edebilir mi?"

Adamın giydiği kıyafetlere her zaman sinen sedir kokusunu içine çekti. Gözyaşları iş gömleği tarafından emildi ve bir daha akmadı. "Bu kulağa bir plan gibi geliyor."

Yanağını onun başının üstüne yasladı. "Seni özledim, bebeğim." "Ben de seni özledim baba. Zor bir yıl oldu. Daha zor bir hafta." "Anlat bakalım bebeğim."

Annesi onun omzunu sıktı. "Önce sen . Söz vermiştin."

"Bir dakika Gina," dedi sertçe, annesine ters ters bakarak.

Annesi başını sallayarak bitişikteki odanın kapısında kayboldu ve bir oksijen maskesi ve taşınabilir bir pompayla geri döndü. Tess'in gözleri büyüdü. "Oksijen mi kullanıyorsun? Ve bir uçağa mı bindin? Delirdin mi sen?"

"Seni görmem gerekiyordu," dedi ve annesi yerine oturduğunda gözlerini devirdi.

maskeyi yüzüne taktı. "Şimdi konuş benimle Tessa." Kaşlarını çattı. "Ve Reagan'la başla."

"O benim hayatımı kurtardı baba," dedi ve maskenin altındaki yüzünün izledi. "Nefes al." Alnına bir öpücük kondurdu. "Ve bir dahaki sefere onun elini sık, tamam mı?"

Nefes almakta zorlandı. "Tamam."

16 Mart Perşembe, Sabah 8:00

"Yani kapandı." Spinnelli masanın etrafına bakındı. "İşimiz bitti." Murphy ve Aidan masanın bir tarafında otururken, SA Patrick Hurst ve Diğerinde Spinnelli. Rick ve Jack diğer iki ucu tamamladılar. Kimse memnun görünmüyordu.

Spinnelli kaşlarını çattı. "Bacon öldü, tüm resimler ve itirafı elimizde. Clayborn bu sabah mahkemeye çıkarılacak. Tess'in hayatı normale dönebilir."

Murphy, "Bütün şehrin onun gevşek dudaklı bir çakal olduğunu düşünmesi dışında," diye mırıldandı. "Bilemiyorum Marc. Sadece doğru gelmiyor."

"Belki de Bacon'ı tutuklamadığınız içindir," dedi Patrick. "O senin kararlılığını elinden aldı."

Aidan, Bacon'ın küvette ölü olarak yüzdüğünü görünce kendi çaresiz öfkesini hatırlayarak, "Bu da bir parçası," diye kabul etti. "Ama bu doğru gelmiyor. Bacon'ın psikolojik değerlendirmesini okudum. Bu arada tüm değerlendirmeyi Tess yapmamış. Onu bir kez görmüş. Asıl değerlendirmeyi Eleanor Brigham yapmış ama bitiremeden ölmüş."

Murphy sıkıntılı görünüyordu. "Sadece tek bir görüşmeye dayanarak ondan bu kadar nefret etmesi mümkün görünmüyor."

"Ben de öyle düşünüyordum," dedi Aidan. "Bacon serserinin tekiydi, dikizlemeyi severdi. Hiçbir zaman bir işte çalışmadı. Hiçbir zaman acımasız bir kararlılık, masum kadınları çıplak izlemek dışında gerçek hedefler belirlemek yok."

Jack düşünceli bir ifadeyle, "Profile uymuyor," dedi. "Ne profili?" Patrick sordu.

"Tess'in profili," dedi Aidan ona. "Antisosyal röntgenci. Düzenli, hedef odaklı ve yetki devretmeye alışkın. Bacon uymadı."

Patrick, "Belki de Tess'in profili yanlıştır," diye önerdi. "Dikkati dağılmıştır."

Aidan omuz silkti. "Yine de zamanlamayı açıklamıyor. Neden kendini şimdi öldürdü?"

Spinnelli, "Belki de Lynne Pope'un ofis binasının önünde devriye arabasını gördü," dedi. "Yaklaştığımızı anladı ve panikledi."

Aidan, "Bu adam soğuk ve hesapçı Marc," diye karşı çıktı. "Adams'a üç haftadan fazla işkence etti. Paniğe kapılacak biri gibi görünmüyor. yazın."

Patrick, "'Değil' diyorsun," diye gözlemledi. "Gerçekten de Bacon'ın doğru kişi olduğunu düşünmüyorsun."

". " Aidan hayal kırıklığına uğramış bir halde kanıtlara baktı. "Ama bu sadece bir his."

Spinnelli'nin yüzü sertti. "Aidan, gerçek şu ki elimizde imzalı bir itiraf var. Bacon'ı işaret eden tüm bu kanıtlar elimizde. Hatta tüm resimlerle birlikte bulduğunuz hafıza kartında Hughes'un o sokakta ölü olarak çekilmiş resimleri bile var. başka bir şey yoksa, bu dosyayı kapatıp yolumuza devam edeceğiz."

Rick, "Zulasını bulamadığımız için hâlâ rahatsızım," dedi. "Ya da

Hughes'un fotoğraflarını çeken kamerayı," diye ekledi Jack.

Herkes ona bakmak için döndü. "Hughes'un tüm fotoğraflarını içeren hafıza kartı Bacon'ın dairesinde bulduğumuz dijital kameraya uymuyor. Bu resimleri başka bir kamera çekmiş."

"Kahretsin," diye mırıldandı Spinnelli, şimdi çok hoşnutsuz görünüyordu.

Murphy, "Ve Connell'la fotoğraftaki adam da orada," dedi. "Seward'ın evine kamerayı yerleştiren oydu. Onlar lanet olası büyük yarım kalmış işler, Marc."

Spinnelli Patrick'e baktı. "İtirazları ortadan kaldırmak için ihtiyacınız olan her şeye sahip misiniz?"

"Rivera'nın dairesinde bulduğun Tess'in kasetleri bunun için yeterliydi. Dün taba rengi paltoyu ve peruğu bulmak da bonus oldu."

"Pekâlâ o zaman," dedi Spinnelli işaret parmağını kaldırarak. "Bir gün daha. Git somut bir şeyler bul. Aidan, sen burada kal." Diğer herkes Aidan ve Spinnelli'yi yalnız bırakarak dışarı çıktı. "Aidan, bu hissin başka bir yerden değil de içinden geldiğinden emin olmak istiyorum. Doğru kafayla düşünmene ihtiyacım var."

Aidan kırılgan bir şekilde doğruldu. "Bu hiç hoş değil, Marc." "Hayır, bu benim işim. Tess'le ilişkin var. Senin evinde kalıyor. Ev. O bir şüpheli değil, yani bu seni ilgilendirir. Ve onun da. Ama tüm kaynaklarımı gölgeleri kovalamak için harcamayacağım çünkü sen bu işin ölmesine izin vermeyecek kadar işin içindesin."

Aidan öfkesini dizginledi. "Diğerleri de açık uçları görüyor." "Bu yüzden bir gün daha vermeyi kabul ettim. Başka davalarınız da var. tabağında, Aidan. Bunu hatırladığından emin ol." Aidan başını salladı. "Peki efendim."

16 Mart Perşembe, Saat 8:15

Tess babasının otel odasının bitişik kapısını kapattı. "Şu anda uyuyor."

Öyleydi ama gençliğinden hatırladığı o güçlü horlama uykusu değildi. Uykusu zayıftı, kocaman göğsü sığ nefesler alıyordu. Stajı sırasında kardiyolojide bir ziyaret yapmıştı. Gri cildi, nefes alma mücadelesini hatırlıyordu. Kalpleri durup ölümü bekleyen hastaların umutsuzluğunu.

Babası da çok yakında o hastalardan biri olacaktı. Hüzün güçlü bir dalga gibi yükseldi ve beraberinde kendi umutsuzluğunu getirdi. "Bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum," diye fısıldadı, sonra annesiyle Vito'nun pencere kenarında oturup kahvelerini yudumladıkları yere döndü. Annesinin yüzü sakindi ama gözlerindeki azap acı gerçeği anlatıyordu.

"Sana söylememe izin vermedi. Tanrı biliyor ki inatçılığınızı dürüstlükten alıyorsunuz."

Tess, Vito'nun yatağına oturmuş, bitkin bir haldeydi. "Organ nakli için listede olduğunu söylüyor."

"Öyle." Gina omuz silkti. "Ama onun yaşında ..." Gözlerini kırıştırtarak başka tarafa baktı.

Vito onun elini sıktı. "Anne, yapma. Lütfen ağlama."

Gina Tess'e bir bakış attı. "Seni haberlerde gördüğünde ... Bu ona acı verdi."

"Özür dilerim."

Gina başını salladı. "Bitti. Son zamanlarda düşünerek çok fazla kara kara düşünüyor. Bazen etrafta kimsenin olmadığını düşündüğünde ağlıyor."

Tess'in gözleri doldu, boğazı yandı. "Dur," diye fısıldadı kısık sesle. "Özür dilerim." Annesi sessizce kahvesini yudumladı. "Seni üzmemiştim. daha kötü hissediyorsun. Sadece durumun nasıl olduğunu bilmeni istiyorum. Doktorlar bir yıl ya da altı ay yaşayabileceğini söylüyor. Doktoru şu anda burada olduğunu bilse çok kızardı."

"Gelmemeliydi," diye fısıldadı Tess.

"Dünyadaki hiçbir şey onu o uçağa binmekten alıkoyamazdı, Tess. Bir şeyleri düzeltmesi gerekiyordu. Yeterince uzun süre devam etmesine izin vermişti." Annesi derin bir nefes alarak elindeki bardağı bir kenara bıraktı ve ayağa kalktı. "Bugün sana söylediği şey mutlak gerçektir."

Tess başını salladı. "Biliyorum. Ama sen ona hemen inandın, ben ."

Gina'nın kahkahası sertti. "Hayır, inanmadım."

Tess kaşlarını çatarak annesine baktı. "Anlamıyorum. Sen ."

"Ne söylediğimi biliyorum. Ve ne yaptığımı da biliyorum. Son beş yıldır bununla yaşamak zorundayım. O gün korkunç bir şey olduğunu biliyordum. Beni almak için dükkana geri döndüğünde yüzün ağartılmış bir çarşaftan daha beyazdı. Ama o zaman bana söylememiştin."

"Ne yapacağımı bilemedim. Seni incitmek istemedim."

"Biliyorum. Bilmediğin şey ise, bir ay sonra senden zorla almadan önce o kadından haberdar olduğum."

"Anlamıyorum," dedi tekrar.

Annesi pencereye doğru yürüdü. "Şu yüksek fiyatlı Fahişeler kartvizit mi taşır? Sonra onun kartını senin cebinde buldum."

babamın pantolonu. Kendime bunun bir şey olmadığını, muhtemelen yeni bir müşteri olduğunu ve iddia ettiğin gibi hasta hissettiğini söyledim. Sonunda bana ne gördüğünü söylemeni sağladığımda ... Bana ne oldu bilmiyorum. Korkunç bir şey yaptım ve o günden beri pişmanım.

"Sana vurdum ve sana yalancı dedim, sonra babanla yüzleştim.

Söylediğin yalanlar. Yine de onları doğruladı. Bana otel odamıza gelen ve tüm kıyafetlerini çıkaran bir kadın hakkında saçma sapan bir hikaye anlattı. Ona hiç dokunmadığını söyledi. Ben de iyi bir eş gibi ona inandığımı söyledim."

"Ama sen ," diye mırıldandı Tess.

Gina omzunun üzerinden bir bakış fırlattı. "Kendine saygısı olan hangi kadın bunu yapar?"

"Anne?" Vito'nun yüzü şok olmuştu.

İç çekti. "Biliyorum. Ben babanla yüzleştikten sonra, Tess, o da seninle yüzleşti."

"Hatırlıyorum." Annesi eve gelmesini istemiş, konuşmaları gerektiğini söylemişti. Bu istek şimdi anlam kazanmıştı. "İlk kalp krizini o gün geçirdi."

Yüzü gerildi. "Her dakika ondan nefret ederek ona baktım. Ondan ve sana yaptıklarımdan nefret ettiğim için kendimden de nefret ediyordum. Sonunda yeterince iyi olduğunda, ona bir mola için kız kardeşimin evine gideceğimi söyledim. Onun yerine buraya geldim."

Tess'in gözleri büyüdü. "Buraya, Chicago'ya mı? Bana hiç söylememiştin."

"Kimsenin bilmesini istemedim. Kartvizit hâlâ bende idi ve kadını buldum." Gina pencereden döndü. "Babanı hatırladı ve söylediği her kelimeyi doğruladı. O gün adam onu otel odamızdan kovduktan sonra acentesini aradı. Asıl müşteriyi aramışlar, o da özür dilemiş ve hediyesinin bir üst kattaki aynı odada kalan bir adam için olduğunu söylemiş. Ajansa gittim ve bana müşteriden aldıkları makbuzu gösterdiler."

Tess rahatlamış ve aynı zamanda korkunç bir üzüntüye kapılmış bir şekilde nefes verdi. "Bu bir hataydı. Bir hata yüzünden beş yılımı kaybettim." Acı dolu gözlerini annesine dikti. "Tanrı aşkına, neden bana *söylemedin*?"

Gina bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. Sonra sessizce, "Çünkü zaman itiraf etmeliyim ki ben de ona inanmamıştım. Ve her baktığımda

Bunu asla yapamayacağımı biliyordum. Yaptığıma inanması onun için çok önemliydi."

"Peki neden ona şimdi söylüyorsun?" Vito kararsızca sordu.

Tess sanki orada oturmuyormuş gibi, "Çünkü benim gibi ona inanması gerektiği için kendini ," diye cevap verdi. "ve inatçılığıyla babanı mezara göndermişti." Tess'e hüzünle gülümsedi. "Öyle değil mi?"

Tess başını salladı, yumru hâlâ boğazını tıkiyordu. "Evet."

"Sen her zaman babanın kızıydın, Tess, benimkinden daha çok. Bu son beş yıl, seninle anlaşmazlık içinde olmak . . . bu onu neredeyse öldürüyordu ve bu

Abartı. Ama Michael'ın olman seni daha az anladığım ya da sevdiğim anlamına gelmiyor. O seninle barıştığında, benim de barışmam gerektiğini . Benim özür dilemem daha zor, çünkü yanlış bir şey yapmayan babanın aksine ben çok yanlış yaptım. Özür dilerim, Tess."

Vito'nun başını öne eğdiği, Gina ve Tess'in birbirlerine baktıkları uzun bir sessizlik dönemi oldu.

"Biliyor musun anne, kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalıştığım için sana minnettarlık mı duymalıyım yoksa bu sırrı bu kadar uzun süre sakladığım için öfke mi duymalıyım emin değilim," diye mırıldandı Tess ve Vito başını kaldırarak ona sessiz ve yorgun bir bakış attı.

Üzüntü.

"Sanırım ikisi de ," dedi annesi sakın bir sesle.

"İşin doğrusu, bugünden önce sana inanmayabilirdim. Bugünden sonra, inanman için sana ihtiyacım . Yani bir yerde, şey eşitleniyor."

Gözleri babasının kapısına takıldı. "Sanki burada kalmalıymışım gibi hissediyorum.

. . . nefes alışını izle . . . Bir şeyler."

"Bunu yapmanı istemezdi. Döndüğünde uyanık olacaktır."

Tess Vito'ya baktı. "Temizlemem gereken bir ofisim ve uğruna savaşmam gereken bir lisansım var. Bacon öldü ve Clayborn gözaltında, yani kalmak zorunda değilsin. Zaten çok uzun zamandır işinden uzaktasın, Vito."

Vito başını salladı. "Reagan cinayetlerden Bacon'ın sorumlu olduğuna inanmıyordu. Öyle söylemedi ama bunu anlayabiliyordum."

Tess'in göğsü ağırlaştı. "Hayır, buna inanmadı. Bilmeniz gereken bir şey var. Dün ölü bulunan adam ofisime ve daireme kamera yerleştirmişti."

Gina başını salladı. "Hastalarınızdan bu şekilde haberdar oldular. Bunu bize siz söylediniz."

Tess gözlerini tavana kaldırdı. "Sana söylemediğim şey, banyoma bir kamera koyduğu. Duşuma."

Gina'nın kahve fincanı masaya çarptı. "Aman Tanrım." Zar zor bir fısıltıydı. "Evet. Evet. Dün beni video kaydımı medyaya satmakla tehdit etti."

"O zaman öldüğüne sevindim," dedi annesi hiddetle.

"Ama polis onun dosyalarını hiç bulamadı. Orijinal video dosyalarını."

Vito kaşlarını çatı. "Reagan, Bacon'ın kendi sabit diskini yok ettiğini söyledi." "Yok etti. Ama bir koleksiyon bulmayı umuyorlardı ve

bulamadılar. Bunlar

resimlerim ortaya çıkabilir. ihtimaline karşı babamı hazırlamalıyız. Bu onun kalbi için iyi olmayacaktır."

", Tess," diye öğüt verdi Vito. "Onları bulabilirler."

Tess ayağa kalktı. "Tamam, yapacağım. Şimdi ofisimi temizleyeceğim ve bu akşamki yemeği yapmak için marketten alışveriş yapacağım. Pişirmeme yardım eder misin anne?"

Gina uzatılan zeytin dalının farkında olarak ve bunu kabul ederek nezaketle başını salladı. "Yardıma ihtiyacın olduğunu sanmıyorum Tess, ama yine de yardım edeceğim."

16 Mart Perşembe, Sabah 8:45

Aidan ve Murphy morga girdiklerinde Julia VanderBeck, "Bir kıza nasıl iyi vakit geçirteceğinizi iyi biliyorsunuz," dedi. "Asla sıkıcı bir an olmuyor."

"Bacon'ın otopsisinden bir şey çıktı mı?" Aidan sabırsızlıkla sordu.

Julia alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "Bay Bacon bana pek çok şey anlattı. Eğer gelmeseydin seni çağıracaktım. Gelin, bir göz atın."

Çarşafı Bacon'ın cesedinin üzerinden kaldırdı ve Aidan kendisine ve ölümle adaletten kaçtığı gerçeğine karşı bir öfke sarsıntısı daha hissetti. Ama bunu geri itti ve kendini Murphy'nin sakın sesini dinlemeye zorladı.

"Ölüm nedeni?"

"Bacon'ınıza 'Rasputin' lakabı takılabilir diyelim." Bacon'ın kollarıyla oynayarak iç kolundaki uzun kırmızı kesiklerin görünmesini sağladı.

"Muhtemelen küvetin köşesinde bulduğunuz maket bıçağıyla kesilmiş."

Aidan başını eğdi. "Kesildi mi?"

Başını salladı. "Kesildi. Bunu kendi kendine yapmadı, her ne kadar yaptığını düşünmeniz gerekse de. Kollarına bakın. Kesikler yukarı ve aşağı doğru. Normalde bu, kurbanın gerçekten başarılı bir intihar istediği anlamına gelir, eğer böyle bir şey varsa."

"Ama?" Murphy sordu ve Julia gülümsedi.

"Oğlunuz solak." Sol elini kaldırdı. "Elindeki nasırlar orta parmağı yazmaktan. Bu yüzden sağ kolundaki kesimin daha derin ve düz olmasını beklerdim. En büyük etkiyi elde etmek için önce baskın elini, sol elini sağ koluna doğru kullanır. Normalde diğer kolundaki kesik o kadar düz değildir, tam olarak bağlanmamıştır çünkü acı çekmektedir ve sağ eli zaten uyuşmuş hissedecektir ve zaten baskın eli değildir. Başlayacak ve duracak. Ve o kadar derin değildir."

"Ama Bacon'lar kalıplara uymaz," dedi Aidan.

"Hayır. Kesikler tamamen aynı derinlikte ve bunu daha önce hiç görmemiştim. Birinin yetişkin bir adamı karşı koymadan nasıl bu kadar düzgün bir şekilde kesebildiğini merak ettim ama herhangi bir savunma yarası görmedim."

Murphy, "Kesildiğinde bilinci yerinde değildi," diye düşündü.

"Sanmıyorum. Cynthia Adams hakkındaki toksikoloji raporunu hatırlıyor musun?" "Sihirli mantarlar," diye yanıtladı Aidan. "Psylo . . ."

"Psylocybins," diye ekledi Julia. "Bacon'ın kanında hiç yok, ama farklı bir bitkiden bir şey buldum. Yutulduğunda, belirli eklemlerde lokalize felce neden oluyor. Nefes almak etkiyi hızlandırır ve yayar. Sanırım doğrandığı süre boyunca bilinci yerindeydi ve sanırım her şey."

Aidan suratsızca, "Güzel," dedi ve Julia yarı gülümsedi.

"Bu konuda sana katılıyorum, Aidan. Bir noktada bilincini kaybedecek kadar kan kaybetmiş ve suya düşmüştür. Buna dayanarak Küvetteki su miktarı ve Bacon'ın cüssesi ve ağırlığı göz önüne alındığında, başının su altında kalacak kadar batmasını beklemezdim. Ama ciğerleri su ve kanla doluydu."

Aidan yavaşça, "Biri onu yere yatırmış," dedi.

"Öyle diyebilirim. Ama yaraları burada bitmiyor. Bakın." Bacon'ın sağ kolunu omzunu gösterecek şekilde düzeltti. "Gün içinde bir noktada bir kurşunla sıyrılmış."

"Vuruldu, kesildi, zehirlendi ve boğuldu." Murphy başını salladı. "Haklısın. Rasputin o. Peki onu hangisi öldürdü?"

"Resmi olarak mı? Büyük boğulma. Ama çocuklar, bu adam kendini öldürmedi."

On Yedinci Bölüm

16 Mart Perşembe, sabah 9:35.

Jack, Aidan ve Murphy ile Bacon'ın dairesinde buluştu. "Rick video zulasını aramaya devam etmemiz gerektiğini, buralarda bir yerde bir tane olması gerektiğini söylüyor."

"Bulacağız. Ama önce burada neler olduğunu anlayalım." Aidan banyoya geri döndü ve kapının girişinde durdu. "Vurulmuş, kesilmiş, zehirlenmiş ve boğulmuş. Nasıl?"

"Boğulmanın en son olduğunu biliyoruz," dedi Murphy. "Zehirlenme kesmeden önceydi yoksa bıçak darbeleri bu kadar düzgün olmazdı. Geriye ateş etme kalıyor."

Aidan senaryoyu düşündü. "Sanırım önce ateş edildi." "Neden?" Murphy sordu.

"Dün onun kıyafetlerini bulduğumuzu hatırlıyor musun?"

"Tam burada." Murphy ayaklarını işaret etti. "Gömlek, kravat, pantolon, boxer ve çoraplar. Takım elbise ceketi oturma odasındaydı."

"Paltosu naftalin ve sigara dumanı gibi kokuyordu."

"Annesinin evi gibi."

"Ama kedi sidiği değil. Bunu hiç düşünmemiştim. Bir takım elbisenin kedi kokusu almadan o evde saklandığını hayal edemiyorum. Wires-N- Widgets gömlekleri kesinlikle öyle."

"Dün oturma odasında kutular dolusu giysi bulduk," dedi Jack. "Ağır naftalin kokusu. Kedi çiši gibi kokmuyordu."

Murphy başını sallayarak, "Bir deposu var," dedi. "Ama neden önce ateş etti?"

"Çünkü takım elbisesi de ter kokuyordu ama gömleği sigara dumanı ve yumuşatıcı karışımı gibi kokuyordu."

Murphy'nin kaşları . "Temiz bir gömlekti."

"İnsanın burnu var," diye kıkırdadı Jack. "Öte yandan benim bir gözüm var. Şuraya bak."

Aidan, Jack'in işaret parmağının çizgisini takip ederek banyonun uzak duvarına doğru ilerledi. "Bir delik." Bir gün önce bunu görmemişlerdi, yerleştirilmiş kanıtlarla oyalanmışlardı.

Jack onları iterek geçti ve küçük deliği inceledi. "Bir mermi olabilir. Eğer öyleyse, biri onu kazmış. Artık orada ufalanmış Alçıpan." Geri döndü ve Murphy'ye baktı. "Koridora çık." Murphy öyle yaptı ve Jack kapı aralığında durdu, sırtı kapı menteşelerine dönüktü. "Ben Bacon'ım ve silah sende," dedi Murphy'ye ve havada hayali bir yörünge çizdi. "Duvardaki deliğin yüksekliğine, Bacon'ın boyuna ve silahın omzuna isabet ettiği yere bakılırsa, şu anda bulunduğun yere yakın bir yerde duruyordun. Ve sen Bacon'dan daha kısasın. Yaklaşık 10-15 santim kadar. Bacon 1.80 boyundaydı. Sen en fazla 5-6, 5-8'sin."

Aidan acımasızca gülümsedi. "Yani Napolyon kompleksi olan antisosyal bir röntgencimiz var. Tamam, Bacon'ın arkasından gel. Onu kolundan mı vuracaksın? Neden?"

"Onu küvete girmeye zorlamak mı yoksa zehri solumaya zorlamak mı?"
Murphy söyledi.

"Ya da ikisi birden." Aidan. "Sağ omzundan vuruldun, Jack. Ne yapacaksın?"

Jack sol elini sağ omzunun üzerine koydu. "Ah," diye söylendi.

Aidan kıkırdadı. "Ve şimdi sol elin kanlı." Jack başını salladı.

"Luminol'ü getireyim."

Otuz dakika sonra Jack ışıkları kapattı ve yerdeki ayakkabı izlerinin parıltısını ve tuvaletle lavabo arasındaki duvarda tamamen oluşmuş bir el izini ortaya çıkardı.

Aidan ayakkabısını yerdeki ayak izinin üzerinde gezdirdi. "Ben on üç yaşıdayım.

Bu dokuz numara olabilir mi?"

"Yaklaşık," dedi Jack. "Elbise ayakkabısı gibi görünüyorlar. Yani adamımız 1.85 boyunda ve dokuz numara ayağa sahip. Bu bir başlangıç. El izini merak ediyorum." Banyoda mavi çiçekli bir duvar kâğıdı vardı. Kenarlığın üstünde boyalı alçıpan, altında ise düz mavi duvar kâğıdı vardı. El izi alt yarısındaydı. "Eğer Bacon olsaydım ve sendeliyor olsaydım, kanlı elim daha yukarıya, bordürün üstüne çarpacaktı. Bakalım neden değmemiş."

Jack çiçekli kenarlığın altından metal bir ege geçirdi ve bir tabaka halinde gevşeyene kadar katı duvar kağıdını hafifçe çekiştirdi. "Yapıştırılmamış," dedi Murphy.

Jack omzunun üzerinden baktı. "Köşeler aşınmış. Birileri bunu çok yapmış."

Aidan'ın nabızı bir kademe daha yükseldi. "Onun video zulası." Tess her türlü utançtan kurtulmuş olacaktı. "Acele et, Jack."

"Hızlı mı yapılmasını istiyorsun yoksa doğru mu yapılmasını istiyorsun?" "İkisinin de yapılmasını istiyorum," diye karşılık verdi Aidan.

"Spinnelli'ye benziyor," diye karşılık verdi Jack ve Murphy güldü. "Bu konuda öyle. Acele et, Jack."

Jack parmağını duvardaki bir deliğe soktu. "Işığı aç, Aidan." Jack iki metreye üç metrelik bir alçıpan paneli kaldırarak ahşap kirişleri ortaya çıkardı.

"Eee?" Jack el fenerini etrafa tuttuğunda Aidan sordu. Jack başını sallayarak arkasını döndü. "Boş."

Aidan çenesini indirdi, hayal kırıklığı hissediliyordu. "Bunu ona söylemek zorunda kalmak istemiyorum." Bir kez daha Bacon'ı hayata döndürmeyi diledi, böylece onu kendisi öldürebilecekti.

Jack iç çekti. "O büyük bir kız. Senin ona verdiğin değerden daha fazlasını kaldırabilir."

Aidan bu ifadenin doğruluğunu hatırlayarak omuzlarını dikleştirdi. Tess güçlü bir kadındı. Sadece kendisinin de onun kadar güçlü olmasını umuyordu. "Haklısın." Ağzı üzüntüyle kalktı. "Videolar ortaya çıkarsa bir takvim yapacağını ve tura çıkacağını söyledi."

Jack dilini dişlerinin arasında gezdirdi. "Ona on metrelik bir sopayla bile dokunmam, Reagan. Evliliğime ve," Aidan'ın yumruklarına dikkatle baktı, "yüzüme değer veriyorum."

Murphy öksürdü. "Şunu bitirelim. Sherlock Çocuk," diye ekledi kuru bir sesle.

"Tamam. Ben Bacon'ım." Aidan odaklandı. "Lynne Pope'a işportacılık yapmaktan eve geldim ve Tess'in bana yüz bin dolar ödemesini bekliyorum. Ben de

bir ziyaretçi tarafından şaşırtıldı." Murphy'ye baktı, anlamaya başlamıştı. "Katil Bacon'ın video zulası için geldi."

"Ve hazırlıklı geldi. Tüm o düzenli kanıtları tavanda, kameraları arayacağımız bir yerde bırakmış. Bizim oğlanın korktuğu o videolarda ne var?"

"gerekıyor. Sen 'Beni videolarına götür' , ben de 'Cehenneme git' diyorum."

"Bana göstermen için sana ateş ediyorum. Kolunu sıyrır. "Göster bana" diyorum."

Jack duvara vurdu. "Bunu yaptığında ellerin kanlı oluyor."

Murphy küveti işaret etti. "'Şimdi küvete gir' dedim çünkü silahım hâlâ bendeydi."

"Yapıyorum ve sen bana zehiri içiriyorsun."

"Küvette sigara izmaritleri bulduk." Jack söyledi. "Onları en kısa zamanda analiz ettireceğim."

Aidan başıyla onayladı. "Hareket edemiyorum, o yüzden beni kes, suyu aç ve kanamamı izle."

"Ama bu çok uzun sürüyor ya da ben zalim bir piçim," diye bitirdi Murphy. "Bu yüzden ölene kadar başını aşağıda tutuyorum ve cesedini aptal polislerin bulması için bırakıyorum."

Aidan küvete baktı. "Sonra duvarı temizlersin, gömleği değiştirirsin ve aptal polislerin izini kaybettirmek için kanıtları yerleştirirsin. Böylece bir sonraki cinayetini planlamak için özgür kalacaksın." Acımasızca Murphy'ye döndü. "Senin şirket kalsın."

16 Mart Perşembe, 1100

"Vay canına." Murphy, Tess'in ofisinin kapısından içeri girerken ıslık çaldı. "Clayborn buraya bayağı bir zarar vermiş."

"Biliyorum," dedi Aidan acımasızca. "Dün gece neredeyse Tess'in canına okuyordu."

Murphy'nin dudakları kıpırdadı. "Onunla işi bittiğinde onu görmek isterdim."

Resepsiyon görevlisi Denise, elinde bir kutu çöp taşıyarak Harrison'ın ofisinden çıktı. Onları gördüğünde iki kere baktı, gözleri çakmak çakmak oldu. "Yardımcı olabilir ?"

"Tess'i görmeye geldik," dedi Aidan, onu inceleyerek. Denise onları gördüğüne şaşırmıştı. Şaşırmış ve biraz da korkmuştu. Aidan nedenini merak etti.

"Bütün sabah ofisindeydi." Başıyla hafif aralık duran kapıyı işaret . "İçeri girin."

Aidan kapıyı itti ve Tess'in elinde bir pano, saçlarını atkuyruğu yapmış, aynı anda hem genç hem de seksi görünmesini sağlayan bir şekilde odanın ortasında durduğunu gördü. Döndü, bir anlık telaş yerini zevke bıraktı.

"Aidan! Murphy de öyle," diye ekledi Murphy surat asar gibi yapınca. "Biraz ilerleme kaydetmişsin," diye fark etti Aidan.

"En azından kırık mobilyaları temizledik." Küçük bir kameranın sarktığı kolunu . "Sigorta talebim için notlar alıyorum."

"Burada yalnız mısınız?" Aidan kaşlarını çatarak sordu.

"Denise Harrison'ın ofisinde. Vito aşağıda büyük eşyaları taşıyan adamlarla birlikte. Jon geldi." Gülümsedi. "Robin çorba gönderdi."

Aidan da gülümsedi. "Sana çorba yok."

Usluca güldü, yanakları biraz daha pembeleşti ve bir önceki geceyi hatırladığını biliyordu, onun üstünde yatarken de aynı şeyi söylemişti, kalçaları kalçalarına sarılmıştı, başını her çevirdiğinde göğüsleri yüzünü okşuyordu. Ağırlığını kaydırdı, fermuarındaki ani baskıyı ayarlamaya çalıştı.

Boğazını temizledi. "Amy bir bitki getirdi. Yeşil bir parmağı var ama muhtemelen o lanet şeyi öldüreceğim." Dudağını ısırды. "Peki ne ne oldu?"

"Bacon kendini öldürmedi, Tess," diye yanıtladı Aidan. "Öldürüldü." Kadının nefesi yavaşça kesildi. "Anlıyorum. O zaman işimiz bitmedi, değil mi?"

"Hayır. Dikkatli olmanı istiyorum. Tetikte ol. Asla yalnız değilsin. Anladın mı?"

"Gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu düşünmüştüm. Sen de öyle. Amy, Jon ve Robin'e tekrar tetikte olmalarını söyleyeceğim."

Aidan onun korkudan çatılmış öpmek istedi. "Ve sen de Vito'ya söyleyeceksin."

"Bana neyi anlatacaksın?" Vito yaklaşarak sordu.

"Destan devam ediyor. Kameraman çocuk öldürüldü. Arkadaşlarım hala risk altında."

Vito kaşlarını çatı. "Müthiş. Peki siz bu konuda ne halt ediyorsunuz?"

"Araştırıyoruz," dedi Aidan sakince. "Ne zaman gidiyorsunuz?"

Vito'nun sırtışı aslında sadece dişlerini gösteriyordu. "Senin için yeterince yakın değil, Ace."

Tess gözlerini devirdi. "Vito. Aidan, ailem bu gece seninle tanışmak istiyor. Mutfağınızı kullanabilir miyim? Yemek yapıyorum."

Ona dokunmayı o kadar çok istiyordu ki tadını alabiliyordu ama Vito'bakışları ellerini ceplerinde tutmasına neden oldu. "Anahtar hâlâ sende mi?"

"Evet. Dolly beni yiyecek mi?"

"Muhtemelen hayır. Eğer sana hırlarsa, git Rachel'ı çağır. Saat üçte okuldan gelir. Seninle yedide evimde buluşuruz, tamam mı?"

"Sekiz olsun." Gözleri gölgelendi. "Harrison'ın ayını saat yedide." "Ben de seninle geleceğim. Şimdi gitmemiz gerek." Vito'ya bir bakış fırlattı. "Araştırın."

Asansöre doğru yürürken Murphy ona eğlenen bir yan bakış attı.

"Ebeveynler mi?"

"Hayat sigortamı değerli bir hayır kurumuna bağışla, tamam mı Murphy?"

Murphy güldü. "Tamam, Ace."

16 Mart Perşembe, 1100

Andrew Poston yerel bir mahkeme hâkiminin oğluydu ve bu nedenle, Marie Koutrell'e tecavüz eden diğer çocuklar, daha yoksul ailelerden gelenler, hâlâ ilçe hapishanesinde çürürken, kefaletle serbest bırakılmıştı. Mahkemeye çıkarıldığında hakime çok sert bir şekilde "suçsuzum" demişti ve kendisini ihbar eden kişiyi yakaladığı takdirde çıplak elleriyle parçalayacağını mırıldandığı duyulmuştu.

Poston'ın çok büyük elleri vardı, bu yüzden tehdidi kesinlikle boş bir tehdit değildi. Avukatı ona çenesini kapalı tutmasını tavsiye etmişti ve Poston da şu cevabı verdi

Avukatının tavsiyelerini itebileceği birkaç yaratıcı yerle birlikte. Sonuç olarak, çocuğun belli bir tarzı vardı. Kıçını hapisten uzak tutabildiği sürece birkaç yıl içinde müthiş bir güç olabilirdi. Bu da zor bir teklif olabilirdi. Kurban özellikle onun adını vermişti. Bu tek başına o kadar da kötü olmazdı - rızası olduğuna yemin edecek yarım düzine adam vardı. Ancak başka bir tanık, isimsiz olarak bu teşhisi , adamın kurbanın evinde sarhoş, vahşi olduğunu ve kurbanı karşı istenmeyen cinsel girişimlerde bulunduğunu söylemişti.

O gizli tanık gitmeliydi yoksa Andrew Poston kendini gerçekçi bir şekilde ağır bir suç kaydıyla bulabilirdi. Bunu isteyen sürtükle geçirilen küçük bir gece, genç bir adamın hayatını mahvedebilirdi. Bu yüzden tanığın gitmesi gerekiyordu.

Tabii ki tanığın aynı zamanda Aidan Reagan'a giden en hızlı yol olması tamamen şanstı. Kısmet. Gerçekten iyi bir karma. Çünkü Aidan Reagan'ın gitmesi gerekiyordu.

Ciccotelli'ye çok yakındı. Nişanlısı onu terk ettiğinden beri ilk kez seks yapıyordu.

Durması gerekiyordu. Reagan gitmeliydi. Bir polisi öldürmek tehlikeliydi ve fark edilmeden ya da cezasız kalmayacaktı. Onu korkutup kaçırmak daha makul bir çözümdü.

Artık evdeydi, Andrew ve babası, yargıç. Lexus SUV ile garaj yoluna girmişlerdi. Bayan Poston onları kapıda karşıladı, yüzünde endişeli bir ifade ve elinde bir zarf vardı.

Andrew'a gönderilmek üzere o sabah teslim edilmişti. Elbette annesi açmış olsaydı, etkisi bozulacaktı. İçindekileri rapor ederdi. Belki de değildir. Her halükarda Andrew'un

Elinde bir zarf vardı ve zarfın içindeki mikrofondan gelen sese bakılırsa zarfı açıyor, üzerinde Post-it notu olan CD'yi buluyordu. "Çal beni," diyordu. Uzun bir duraklama oldu. Kayıt zayıftı, net değildi ama ona bilmek istediği her şeyi anlatacaktı. Andrews'un dudaklarından şiddetli ve oldukça yaratıcı bir küfür döküldü. Onu bulmuştu. Mükemmeldi. Daha fazla itiş kakış oldu, sonra çocuk konuştu.

"Hey. Benim," dedi, sesi boğuk çıkıyordu. "Beni kimin ihbar ettiğini biliyorum.

Rachel Reagan. Küçük sürtük, bizi gözetliyor." Dinledi, sonra güldü.

"Haklısın. Marie'den çok daha iyi olabilirdi. Bana bir iyilik yap, tamam mı? Polisleri aradığı için ona minnettarlığımı gösterin. O olduğunu bildiğimizi bildiğinden emin ol ve eğer geri dönmezse

aşağı, o üzgün olacak. Ve bunu bugün yap. Sağ ol, dostum. Kendim de yapardım ama tüm bunlar bitene kadar birkaç gün ortalıkta görünmemem gerekiyor."

Acı verici derecede yüksek sesli bir hard rock müzik patlaması, konuşmasının bittiğini işaret etti. Kakofoni arabanın içindeki bir düğmeye basılmasıyla sona erdi. Tekerlekler mecazi ve gerçek anlamda harekete geçti. Gaz pedalına bir dokunuşla araba Poston'ların sokağından ana yola doğru yuvarlanmaya başladı. İşe dönme vakti gelmişti. Ve Marge Hooper'ın henüz bulunup bulunmadığını görmek için yerel haberleri dinleme zamanı.

Ciccotelli bu haberle gerçekten perişan olur. *Mükemmel*. Hughes'da bir arkadaşını, Hooper'da bir tanıdığını kaybetmişti. Yakında sevgilisi Reagan'ı da kaybedecekti.

Kız kardeşinin güvenliğinin tehlikede olduğunu öğrendiğinde onunla kalmasına imkân yoktu. Genç Rachel, Poston'ın arkadaşları tarafından uygun bir şekilde uyarıldıktan sonra, Dedektif Reagan, kız kardeşine tuttuğu arkadaş yüzünden çok daha kötü zarar vermekle tehdit eden bir mesaj alacaktı. Akıllı bir adam olduğu için doğru yolu seçin.

Bir sonraki saldırı çok daha uzakta olacaktı. Tess Ciccotelli ile tesadüfen karşılaşacak kadar şanssız olan mükemmel bir yabancı. Bu onu çıldırtacaktı. Kendini çok suçlu hissederdi. Korkardı. dairesini terk etmek. Başka bir "boo" demekten korkuyor. Ne hoş bir düşünce.

Tabii ki darbe eve daha yakın olacaktı. Aile. Aile. Kardeşi ve ailesinin Philadelphia'dan gelmesiyle seçenekler daha da genişlemişti. Bu beklenmedik bir gelişmeydi. İki ucu keskin kılıçlardan biri. Bir yandan ailesiyle ilgili sorunlar çözülmüştü, yani artık büyük bir şehirde yalnız değildi. Bu kötü bir şeydi. Diğer yandan, lezzetli bir ironi yaratıyordu. Tam ailesi yeniden bir araya gelmişken, onlar da tozu dumana kattı. Peki hangisi? Kardeşi mi, ailesi mi? Hangisi onu daha çok incitecekti?

Ama önce . . . Bir yabancı geliyor.

16 Mart Perşembe, 1215

"Bu doğru değil," diye mırıldandı Tess, Dr. Fenwick'in ruhsatlandırma kurulu ofisinin önünde dururken, Vito da yanındaydı. "Yanlış bir şey yapmadığımı biliyorlar,

ama bu uzaklaştırma konusunda ısrar ediyorlar. Bu beni daha da suçlu gösteriyor."

"Amy'yi de getirmeliydik," dedi Vito. "Bütün bu saçmalığı o atabilirdi."

"Haklısın. Sadece bu kadar adaletsiz olacaklarını düşünmemiştim." Tess bir dahaki sefere Fenwick'le avukatı olmadan konuşmaya kalkışmayacaktı.

Görünüşe göre adamın anladığı tek şey . "Hadi gidelim. Babam uyanmış ve öğle yemeğine hazır olmalı." Merdivenlere doğru giderken asansörün önünden geçti.

"Dr. Ciccotelli?"

Arkasından gelen sesle kaskatı kesildi, eli kapı kolundaydı. "Muhabirler," diye homurdandı Vito usulca. "Gidin, hemen."

"Bekle." Profesyonel giyimli genç bir kadındı. "Siz Dr. Ciccotelli?"

"Öyleyim," diye yanıtladı Tess. "Sen kimsin?"

Kadının elinde kalın bir tomar kâğıt vardı, yüzü bomboştu. "Hizmetinizdedir, hanımefendi."

Tess afallamış bir halde kâğıtları aldı, sonra da en üst sayfaya göz attı.

"Dava ediliyorum."

Vito gazeteyi aldı. "Kim tarafından?" Hızlıca sayfayı okudu. "Kayıtları polise verdiğiniz için hastalarınız dava açıyor." Kaşlarını çatarak başını kaldırdı.

"Mahkeme celbi geldi. Başka seçeneğiniz yoktu."

Kâğıtları geri aldı ve boş boş güldü. "Acı ve ıstırap.

Beş milyon dolar. Bu durmayacak, ama yine de ortadan kaldırmak bana pahalıya mal olacak."

"Kayıtları verdiğinizizi nereden biliyorlar?"

Tess başını salladı. "Bilmiyorum. Haberlerde yoktu. Cehenneme kadar yolu var. Sırada ne var?"

Ve tam o sırada cep telefonu çaldı, tanımadığı yerel bir numaraydı. Cevap vermemek için zor tuttu ama acaba otelden arayan annesi olabilir mi diye düşündü ve yine de cevap verdi. "Ciccotelli."

"Tess? Ben Rachel." Kızın sesi tuhaf geliyordu. Kopuk. "I . . . Yardımına ihtiyacım var. Acil bir durum var."

Tess onun kekeleyerek yaptığı ricayı dinledi, sonra koşarak merdivenleri çıktı. "Acele et, Vito."

16 Mart Perşembe, 1330

Kahverengi çanta masasının üzerine düştüğünde Aidan başını kaldırdı. Spinnelli yüzünde alaycı bir ifadeyle aşağıya bakıyordu. "Tebrikler."

Aidan poşeti açtı, kokladı. "Baklava. Çok duygulandım Marc," dedi kuru bir sesle.

"Bana bunun en sevdiğin rüşvet olduğu söylendi." Gülümsemesi kısa sürdü, sonra ayıldı. "Bacon hakkındaki hislerinde haklıydın. Ayrıca daha önce yaptığım yorumun olduğu konusunda da haklıydın. Bu koşullar altında hatırı sayılır bir itidal ve odaklanma gösterdin."

Aidan'ın yanakları ısındı. Sonra omuz silkti. "Zaten kısmen haklıydın. Bunun bir nedeni de bu davaya duyduğum kişisel ilgi." Bir yığın kâğıdı işaret etti. "Danny Morris davasına iki gündür dokunmadım. Babası şimdiye kadar Meksika'da olabilirdi."

"Saklanmıyor. Bir yerlerde saklanıyor. Yakında ortaya çıkacaktır."

"Bundan emin gibisin."

Spinnelli masasının köşesine oturdu. "Öyleyim. Danny'nin babası onu hiç umursamadı. O bir mülktü, kontrol edilmesi gereken bir şeydi. O yapmaz başkalarının da umurunda olacağına inanmıyorum. Ama sen umursuyorsun ve o lağımindan sen bekliyor olacaksın. Bu gece eve dönerken, uğrak yerlerini kontrol et. Ortaya çıkmaya devam edersen arkadaşları sinirlenecek. Birileri konuşacak."

"Teşekkürler. Bu yardımcı oldu." O değerli çocuğun davasını ihmal ettiği için kendini suçlu hissediyordu.

Spinnelli kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Elinde ne var, Aidan?"

"Bacon'ın evinde saklandığı yeri boş bulduğumuzda Rick'i aradık. Rick bu adamların çoğu zaman yedek kopyaları olduğunu söyledi. Murphy şu anda Bacon'ın deposunda. Aramak için ikimizin de orada olmasına gerek olmadığını düşündük. David Bacon ve Nicole Rivera'nın adamımızla bağlantısı üzerinde çalışmaya başlamak için geri geldim."

"İyi iş," dedi Spinnelli. "Depoyu bulmak."

"Roket bilimi değildi. Annesinin evi için arama emri çıkarttığımızda, mutfak çekmecesinde depolama ünitesine ait makbuzları bulduk." Aidan kolunu kokladı ve yüzünü buruşturdu. "Bu takımı asla temizleyemeyeceğim."

Spinnelli kıkırdadı. "Bir şey söylemek istemedim ama bu gece Tess'i almadan önce eve gidip üstünü değiştirmek isteyebilirsin." Bakışları keskinleşti.

"Peki hangi bağlantıları kurdun?"

Aidan elindeki kâğıt yığınını tiksintiyle baktı. "Henüz yok. Rivera bir aktris ve garsondu. Bacon eski bir mahkûmdu, geçimini sağlamak için alet satıyordu.

Telefon kayıtlarını ve banka ekstrelerini kontrol ettim ama hiçbir şey . Tek ortak noktaları paraya ihtiyaçları olmasıydı.

Rivera eski dairesini şehrin berbat bir yerinde bir daire için terk etmek zorunda kaldı.

Çünkü kirayı ödeyecek kadar parası yoktu. Eğer bizim çocuktan para alıyorsa, bunu faturaları için kullanmıyordu. Daha sonra Rivera'nın eski oda arkadaşıyla buluşacağım. Ondan bazı bilgiler almayı umuyorum."

"Beni güncel tut."

Spinnelli gittiğinde Abe elinde kâğıtlarla geldi. "Clayborn'un evrak işlerini bitiriyorum." Sırıttı. "Tess ona bir numara yaptı, Aidan. Şampiyonla bir raunt yapmış gibi görünüyordu."

Aidan başını salladı. "Hayatımda hiç bu kadar korktuğumu hatırlamıyorum."

"Bu hissi anlayabiliyorum. Bak, Mia ve ben Clayborn için Dün gece saatlerce. Sonunda kayıtlarını neden istemediğini itiraf etti. paylaştı." Abe gözlerini devirdi. "Polis akademisine başvurmuştu ve psikiyatrik geçmişinin şansını tehlikeye atmasını istemiyordu."

Aidan irkildi. "Eminim kişilik profili onu ayıklardı."

"Sadece umut edebiliriz. Anlamaya çalıştığımız bir diğer şey de Tess'in annemle babamın evinde seninle olduğunu nasıl bildiğiydi. Clayborn sonunda telefonla arandığını söyledi. Birisi ona senin evine bakmasını söylemiş. Hatta adresi bile vermiş. Kim olduğunu söylemedi ama cep ve ev telefonlarının kayıtlarını çıkardım. Tek kullanımlık bir numara var ve aklıma bir şey geldi.

"Tess'in cep telefonu kayıtları sende var mı?"

Aidan elindeki kâğıt yığınını karıştırarak ofisteki LUD'ları buldu. "Ev telefonundan sadece bir kez aranmış, o da Cynthia Adams'la geçirdiği ilk gece. Diğer ikisi ofis telefonundan gelmiş." Abe'e ters ters baktı.

"Ofis hattını dinlememize izin vermedi. Hasta mahremiyeti." "Senin oğlan bunu biliyor," dedi Abe. "Onun etik değerlerini istismar ediyor."

Aidan, Clayborn'un LUD'larını Tess'inkilerle karşılaştırdı ve nabızı yükseldi. "Bir eşleşme. Seward hakkında aldığı telefon bu. Aramayı Nicole Rivera yapmış." Abe'e baktı. "Rivera'nın dairesinde hiç cep telefonu bulamadık."

"Katili onları aldı."

"Palto ve perukla birlikte. Bu aynı tek kullanımlık cep telefonu numarası. Orospu çocuğu. Clayborn'a kızın nerede olduğunu söylemiş."

"Clayborn'un adını basına açıklamamıştık, Aidan. Yine de tarayıcıdaydı. Bir arama emri çıkartmıştık."

Aidan dişlerini sıktı. "O zaman kızın benimle olduğunu biliyor. Clayborn'un önünde kanlı eti sallandırdı. Orospu çocuğu. Pis işlerini hep başkalarına yaptırıyor." Gözlerini tekrar Tess'in ofis telefonunun LUD'larına dikti. Ve kaşlarını çattı. "Bunu daha önce fark etmemiştim. Gelen aramalara bakmakla o kadar meşguldüm ki, giden aramalara bakmamışım."

Abe onun arkasında durmuş, omzuna doğru eğilmişti. "911'i aramaktan mı bahsediyorsun?"

"Evet. Tess saat 15:00'te Seward'la ilgili bir telefon aldı. Dışarı koştuğunu ve Denise'e 911'i aramasını söylediğini söyledi."

"Denise resepsiyonist mi?"

"Evet." Kaşları Aidan, Tess'in cep telefonu LUD'larını buldu. "Beni üç yirmi ikide, yedi dakika sonra aradı."

Abe doğruldu. "Ama Denise, Tess telefonu kapattıktan on dakika sonrasına kadar 911'i aramadı."

Aidan omzunun üzerinden yukarı baktı. "Tess polislerin Seward'ın evine gelmesinin neden bu kadar uzun sürdüğünü bilmediğini söyledi. Müdahale etmeyi planlamamıştı ama Seward karısının kafasına silah dayamıştı. Polislerin oraya varmasını bekliyordu. ondan önce."

"Denise araması gerektiği anda arasaydı arayacaklardı da. Neden hemen aramadı?"

Aidan aklından resepsiyon görevlisini geçirdi. Tess'in dosyalarına, hastalarına erişimi vardı. Sadece geçmişlerine değil, adreslerine de, telefon numaraları. Kurye CD'yi teslim ettiğinde o da oradaydı, dolayısıyla Bacon'ın izinsiz filmlerinden haberdardı. Bacon'la tanışmamıştı. Günün erken saatlerinde Murphy ile birlikte Tess'e Bacon'ın cinayetini anlatmak için uğradıklarında gözleri dolmuştu.

Aidan yığılı kâğıtları masasının üzerine yayarak taradı.

"Denise Masterson. Onu zaten kontrol ettim. Herhangi bir kaydı yok." Masterson hakkında elindeki tek bilgiyi hızla taradı. "Beş yıldır onlar için . Ondan önce üniversiteye gidiyormuş. Büyük bir borcu yok. On yıllık bir araba kullanıyor ve bir oda arkadaşıyla aynı evi paylaşıyor.

Tek bildiğim bu." Yanaklarını şişirdi. "Nicole Rivera'nın eski oda arkadaşıyla buluşmak için bir saat içinde buradan ayrılmam gerekiyor. Daha sonra da Denise'lere uğrayıp konuşacağım."

"Tess'e sorabilirsin."

"Tess'e neyi sorabilirim?"

Tess her iki adamın da yüzlerinde şaşkınlıkla dönmelerini izledi. Arkadan bakıldığında neredeyse aynı görünüyorlardı; beyaz gömlekleri ve siyah pantolonları içinde geniş sırtları vardı. Aynı koyu renk kafalar, aynı omuz kılıfları. Ama Tess bir oda dolusu birbirinin aynısı adam arasında Aidan'ı fark edebileceğini düşünmüştü. Bir gece önce ellerini sırtında gezdirmişti. Şimdi ona çok kötü bir haber vermek zorundaydı.

Aidan'ın gözleri kısıldı. "Sorun nedir?"

"Oturun. İkiniz de."

"Tess-"

Elini kaldırdı. "Lütfen." Aidan sandalyeye, Abe masaya oturdu. İkisinin de yüzünde aynı temkinli ifade vardı. "Ben Rachel." İkisi de ayağa fırladı, yüzlerindeki renk solmuştu. Sessiz bir iç çekişle onlara baktı. "Kötü yaralanmamış."

"Nerede o?" Aidan'ın sesi ölümcüldü. "Tess, bizimle oyun oynama."

"Oyun oynuyor gibi mi görünüyorum?" diye sordu sertçe. "Oturun yerinize. Başlangıçta sizi bu yüzden çağırmadım." Yavaşça tekrar oturdular. "Vito'yla birlikte koridorda bekliyor. Kristen'ı ve diğer baldızını aradı ama çıktı. Senin ya da ailenin onu o halde görmesini istemedi ve dün gece ödevine yardım ederken ona numaramı verdim. Onunla sizin evde buluşmamı ve siz onu görmeden önce temizlenmesine yardım etmemi istedi."

Aidan sertçe yutkundu, hâlâ solgundu. ", değil mi? Kanıtı ihtiyacımız olacak."

"Onu acile götürdüm, hayır," dedi onlar gerildiğinde, "çünkü o kadar kötüydü. Birkaç dikişe ihtiyacı vardı, hepsi bu. Bir polis çağırdım, o da rapor tuttu ve birkaç fotoğraf çekti. Sonra da onu doğruca buraya getirdim." Aidan'ın sandalyesinin yanına çömeldi ve onun elini tuttu. "Biri onu dövmüş, elbiselerini yırtmış. çok daha kötü görünüyor. Ona başka bir şekilde saldırmamışlar. Beni anlıyor musunuz?"

Sertçe başını salladı. "Kim?"

"Okulundan iki çocuk. Bu öğleden sonra cehennemi yaşadı. Daha da kötüleştirmeyin. Yüzündeki o bakışı sil." Abe'e baktı. "Sen de öyle. İkiniz de öldürecekmişsiniz gibi görünüyorsunuz. Sakinliğinizi kaybedip başınızı belaya sokmanızdan ve işinizi kaybetmenizden korkuyor."

Abe bir nefes aldı ve yüzünü rahatlamaya zorladı. "Git getir onu."

Durumu daha da kötüleştirdiğini fark eden Tess aceleyle Rachel'ın Vito'yla birlikte beklediği yere döndü, Tess'in yeni paltosu omuzlarındaydı, yakası kulaklarına kadar çekilmişti. "Olabilecekleri kadar hazırlar, evlat," dedi. "Hadi şu işi bitirelim."

"Çok kızacaklar," diye fısıldadı Rachel, dudakları titriyordu. "Elbette kızacaklar. Kızmaya hakları var ama onlar iyi adamlar.

Aptalca bir şey yapmazlar." Rachel'ın koluna girdi ve onu her ikisinin de beklediği havalandırma boşluğuna götürdü. Yüzüne bir kez baktıklarında yumrukları sıkılmıştı.

Rachel gülümsemeye çalıştı. "Gerçekten görüldüğü kadar kötü değil." Ve biraz buz ve bazı temel ilk yardım sayesinde, görüldüğü kadar kötü görünmüyordu.

Aidan zoraki bir gülümseme takındı. "Bilmiyorum, bücür. Oldukça kötü görünüyorsun." Sandalyesini masasından uzaklaştırdı. ". Kadın yavaşça oturdu. "Konuş bizimle."

"Okuldaki merdiven boşluklarından birinde bir telaşa kapıldım. Geriye dönüp baktığımda bunu planladıklarını düşünüyorum çünkü aniden zil çaldı ve kalabalık dağıldı. Beni arkamdan yakaladılar ve gözlerimi kapattılar. Karşı koydum ama çok daha büyüklerdi."

Hem Aidan hem de Abe daha da solgunlaştı ve Rachel ürperdi. "Marie'ye yaptıklarını bana da yapacaklarını düşünmüştüm ama . Ağzıma bir paçavra taktılar ve bana vurdular. Gömleğimi yırttılar ve yüzümü duvara çarptılar. Sonra da kalkmadan önce elliye kadar saymamı söylediler. Ofise gitmedim çünkü annemle babamı ararlardı ve endişelenmelerini istemedim. Bu yüzden acil çıkıştan sıvıştım ve yürümeye başladım."

Aidan avuçlarını pantolonunun paçalarına sildi. "Alarm çalmadı mı?"

"Hileli. Çocuklar sürekli atlamak için kullanıyor."

"Bir şey söylediler mi Rachel?" Abe sordu.

Omuz silkti. "Çenemi kapalı tutmalıymışım. Bana isimler taktı."

Abe nazıkçe çenesini kaldırdı. "Onları teşhis edebileceğini düşünüyor musun?"

"Evet." Rachel acımasızca başını salladı. "Biliyorum, çünkü daha sonra onları gördüm. Sen onları yakaladığında, ben de sıralamayı yapacağım."

Tess, "İhbarı alan polise isimleri verdi," dedi. "Biz konuşurken çocuklar ekip arabaları tarafından alınıyor."

Aidan'ın gülümsemesi kararsızdı. "İşte benim kızım." Parmağını kaşının üzerindeki bandajın kenarına dokundurdu. "Kaç dikiş var evlat?"

"Sadece üç."

"Geçen yıl buz pateninden daha fazlasını aldın. O kaçtı, dokuz mu?"

"On bir." Rahatlamış bir nefes verdi. "Düşündüğümde daha sakinsin."

Aidan'ın gülümsemesi soldu. "Ben çok iyi bir oyuncuyum, bücür."

"Neden bizi aramadın, tatlım?" Abe sordu.

Önce Abe'e, sonra tekrar Aidan'a baktı. "Çünkü çok daha kötü görünüyordu. Annemle babamı üzmemek istemedim ve senin evine doğru yürümeye başladım." kaçırdı. "Tek başıma yürümek aptalcaydı biliyorum ama çok sağlıklı düşünemiyordum."

"değil," dedi Aidan. "En iyilerimizin bile başına gelir. Onları ne zaman gördün?"

"Arkama baktım ve beni takip ettiklerini gördüm ve işte o zaman gerçekten korktum." Gülümsemesi acımasızdı. "Sanırım konuşacağımı sandılar ve korktular. Beni kovaladılar ama ben hızlı koştum. Evinize geldim ve köpeği serbest bıraktım." Sonuncusu onları gülümsetmek için kültürlü bir edayla söylenmişti ama durumun ciddiyeti karşısında sönük kalmıştı. "Dolly onların ödünü kopardı," diye bitirdi sözlerini. "Çok havalıydı."

Aidan'ın gülümsemesi vahşiydi. "birini aldı mı?"

"Hayır." Rachel'in dudakları kıvrıldı ve gözlerine bir gülümseme yayıldı. "Ama içlerinden biri eve gidip pantolonunu değiştirmek zorunda kaldı. Dolly inanılmazdı. Kristen ve Ruth'u aramayı denedim ama telesekreter çıktı. Tess dün gece ödev soruları için bana numarasını verdi, ben de onu aradım. O bir doktor. Ne yapacağını bilir diye düşündüm."

"Ebeveyni olmadan onu nasıl diktiniz?" Abe sordu. "O reşit değil."

Tess Rachel'a baktı. "Onu kendim diktim. Salı gününden önce County'de ayrıcalıklarım vardı, yani yaka kartım vardı ve kimse bana soru sormadı. Stajım sırasında acil serviste rotasyon yapmıştım."

Eşyaların nerede tutulduğunu biliyorlar. Hastane sorumlu değil. Sadece ben sorumluyum." Rachel'a göz kırptı. "Ama sizinkiler beni dava etmeye karar verirse, sıraya girmek zorunda kalacaklar."

Aidan kaşlarını çatı. "Bu da ne demek şimdi?"

"Hastalarımın üçü, kayıtları size verildiği için bana şahsen acı ve ıstırap davası açıyor." Dudakları esprili bir şekilde kıvrıldı. "Daha önce param varsa bile Aidan, artık hiç param yok." Elini Rachel'ın başının üzerinde gezdirdi. "Onlara gerisini göster, tatlım. Er ya da geç görecekler."

Rachel iç çekerek yakasını aşağı katladı. Sırtının yarısına kadar sarkan gür siyah saçları şimdi dağınıktı ve ensesine ancak ulaşyordu. "Aslında iyi hissettiriyor," dedi hafifçe. "Beş kilo saç kaybetmiş olmalıyım."

Aidan şaşkına dönmüş bir halde kızın kesilmiş saçlarının ucuna dokundu.

"Ah, tatlım, özür dilerim." "Kes ," dedi Rachel sertçe, Aidan'ın ellerini kendi ellerinin arasına alarak. "Saç bu,

Aidan. Sadece saç. Ayrıca, bunu düzeltmek için zaten bir randevum var."

Tess başıyla onayladı. "Robin'in garsonlarından biri ek iş olarak kuaförlük yapıyor. Seni muhteşem yapacak, hayatım. İyi bir kesim, biraz röfle . . ."

Rachel, Aidan'ın ellerini okşadı. "Bu işten girdiğimden daha iyi çıkacağım."

"Görünüşe göre işleri oldukça iyi halletmişsin, Tess," diye yorum yaptı Abe. "Bir şey daha var. İfadesini alması için hangi polisi aradınız?" Tess kaşlarını kaldırarak çalışma odasındaki Abe'in masasının yanındaki boş masaya baktı ve Abe içini çekti. "Uzun bir öğle yemeğine çıktığında bir şeyler olduğunu anlamalıydım. Mia şimdi nerede?"

"Biz acil servisten çıkarken bir telefon daha aldı. Bu yirmi dakikadan fazla . Seninle konuşma fırsatı bulana kadar seni söyledim. Hazır olduğunda onu aramanı söyledi."

"O zaman sanırım gitmem gereken bir yer var." Abe başparmağını Rachel'ın morarmış yüzüne . "Bir dahaki sefere bizi ara. Biz büyük adamlarız, evlat. Biliyoruz ki nasıl patlamayacağını."

"Tamam." Artık her şey bittiğine göre Rachel'ın mavi gözleri dolmuştu. "Özür dilerim."

Abe onun sandalyesinin önüne çömeldi ve onu kollarına çekerek ellerini sırtında aşağı yukarı gezdirdi. "Ah, Abe, çok korkmuştum."

"Biliyorum. Ama çok cesurdun. Yine de bir daha bu kadar cesur olma, tamam mı?"

Titreyerek başını salladı ve Abe ayağa kalkıp Tess'i göğsüne çekmeden önce sırtını son bir kez sıvazladı. Başının üst kısmını öptü. "Teşekkür ," dedi ve kararsız bir sırıtişla onu bıraktı. " sakinleştğinde, dün gece Clayborn'a yaptığın şeyi ona da öğretmeni istiyorum. Çok, çok havalı, Tess."

"Yapacağım. Şimdi git. Mia seni bekliyor."

Aidan masasının kenarına oturdu ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Peki seninle ne yapacağım, bücür? Yapmam gereken bazı görüşmeler var."

"Onu eve götürebiliriz," dedi Tess. "Vito ve ben."

Aidan, Vito'nun sanki orada olduğunu ilk kez fark ediyormuş gibi duvara yaslanmış durduğunu gördü. "Teşekkür . I-" Telefonu çaldı ve Tess hayranlıkla cevap vermek için uzandığında vücudunun uzun ve zayıf hatları dikkatini çekti. "Reagan . . . Evet." Gözleri onunkilere kaydı ve yüzü öncekinden daha da solgunlaştı. "Getir Spinnelli," diye mırıldandı. Tess koştu ama Spinnelli'yle döndüğünde Aidan telefonu kapatmıştı ve aramanın takip edilmesini talep ederek hızla tekrar arıyordu.

Spinnelli'nin gözleri Rachel'a yapışmıştı. "Aman Tanrım. Ne oldu?"

Tess Aidan'ın yüzünü izliyordu, korku onu boğmak için yükseliyordu. Gözle görülür bir şekilde sarsılmıştı ama hiçbir şey söylemedi, gözlerine bakmadı. "Aidan mı? Kimdi o? Ne söylediler?" Kadın onun kolunu çekiştirdi. "Aidan? Bana bak, lanet olsun."

Yavaşça yaptı, saniyeler geçtikçe ve gergin çenesindeki kaslar seğirdikçe bakışlarını Rachel'ın üzerinde tuttu. Sonra gözleri Rachel'a kaydı ve orada kaldı.

Ve Tess biliyordu. Ağzını kapatarak geri çekildi. "Hayır." Rachel'ı morarmış, kanlar içinde ve korkmuş bir halde nasıl bulduğunu düşündü. Rachel'ın isimsiz ihbarının intikamı olduğunu düşünmesi yeterince kötüydü. Boğazını yakan safrayı geri yuttu. "Arkadaşların tarafından mı yargılanacaksın?" diye fısıldadı.

Aidan başını salladı.

"Vay canına," diye mırıldandı Spinnelli. Murphy'sandalyesini masalarının etrafına çekti. "Otur, Tess, bayılmadan önce. Peki sen kimsin?"

"Vito Ciccotelli." Arkasında Vito'nun sesi sertti, onu sandalyeye iterken elleri omuzlarında . "Philadelphia Polisi. Ben onun kardeşiyim."

Spinnelli dudaklarını sertçe birbirine bastırdı. "Seni alması için babanı arayacağım, Rachel."

"Hayır." Rachel başını salladı. "'Arkadaşların tarafından yargılanmak' mı? Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, beni tanıdığın için incindiğin anlamına geliyor," dedi Tess odun gibi. "Sen ilk değilsin."

Tekrar başını salladı. "O çocuklar Marie'ye tecavüz eden o pislik sporcuların arkadaşlarıydı. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok."

Tess başını çevirip kızın mavi gözlerine baktı. "Peki sen olduğunu nasıl öğrendiler sanıyorsun Rachel?"

Rachel ağzını açtı, Tess'in ne demek istediğini anlayınca tekrar kapattı. "Bütün o insanlar Sırf seni *tanıdıkları* için mi öldüler?" diye sordu, iri gözlerle. Dehşete düşmüştü. "Doktor arkadaşın da mı?"

Tess başını salladı, zihni dönüyordu, vücudu uyuşmuştu. "Ve kapıcı arkadaşım."

Spinnelli tereddüt etti. "Tess."

Gözleri onunkilerle buluşmak için yukarı fırladı. Adam üzüntüyle başını salladı ve Tess kalbinin durduğunu hissetti. Dudakları kelimeyi oluşturmak istemedi. "Kim?"

"Marge Hooper diye birini tanıyor musun?"

Yavaşça gözlerini kırptırdı, anlayamadı, anlamak istemedi. "Şarap dükkânının sahibi."

"Çok üzgünüm, Tess. Sen beni almaya gelmeden hemen önce Mia aradı. Şu anda olay yerinde, Abe de yolda."

Oda dönmeye başladı ve Vito'nun omuzlarındaki ellerinin gücüne gözlerini kapattı. "Nasıl?"

Spinnelli boğazını temizledi. "Sanmıyorum-"

Gözlerini açtı ve şiddetle Spinnelli'nin yüzüne baktı. "Cehennem dibine kadar yolun var," diye tısladı. "Sen söyle Marc."

Hâlâ şaşkın şaşkın oturan Rachel'a bir bakış fırlattı. "Burada olmaz. Şimdi olmaz."

Rachel, gelip seni alması için babanı arayacağım."

Aidan ayağa kalktı, yüzü bir kez daha okunamaz haldeydi. "Onu eve götüreceğim Marc," dedi acımasızca. "Zaten dışarı çıkmam gerekiyor. Hadi Rachel."

Rachel dengesizce ayağa kalktı, Aidan'ın eli kolunu destekliyordu. Tess'in ceketini silkmeye başladı ama Tess başını salladı. "Sende kalsın. Palto," dedi ve Aidan'ın düz gözlerine baktı. "Zaten kardeşine de bir tane borçluydum."

Hiçbir şey söylemedi, sadece bir kez başını salladı ve uzaklaştı.

Uyuşan Tess . O gitmişti. Tek kelime etmeden. Ama ne diyebilirdi ki? *Hoşça kal Tess, akıllara durgunluk veren bir seks gecesi için teşekkürler ama sen Neredeyse kız kardeşimi öldürtecekti?* Haklı olurdu. Gittiği için onu suçlayamazdı bile. Sadece onunla birlikte görünerek ailesini, kız kardeşini riske atmıştı. Hedef alınan diğer herkes ölmüştü. Rachel . O kızın güvenliğinden başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Kalbin bile mi, Tess? O bile değil.

"Orospu çocuğu," diye mırıldandı Vito. "İsterdim ki.."

"Vito, dur. Başka ne yapabilir ki? Kötü adama bir tane daha kazandıracağız," diye mırıldandı. "Tüm hastalarımın benden korkmasını sağladı. Şimdi de Değer verdiğim insanlar da benden korkuyor."

Vito onun yanına ve soğuk ellerini sıcak ellerinin arasına aldı. "Benimle eve gel, Tess. Ait olduğun yere."

"Yapamam. Bu iş bitene kadar olmaz. Kaçıp saklanmayacağım."

Spinnelli'ye baktı. "Bana Marge'dan bahset."

"Boğazı gece yarısı ile bu sabah dört arasında bir zamanda kesilmiş."

Gözlerini kapattı, sonra açtı, zihninde canlanan resme bakamadı. "İki çocuğu var, Marc. İkisi de uzakta üniversite."

Spinnelli'nin yüzü kibardı. "bulup anlatacağız. Tess, Aidan hakkında. Ani davranmak istememişti. O bir şok geçirdi, sen de öyle."

Titrek bacakları üzerinde ayağa kalktı. "Vito, artık gitmeye hazırım. Beni Aidan'a geri götür."

Vito'nun gergin çenesi düştü. " sonra mı? Sana davrandıktan sonra mı?"

Kadın başını salladı. "Sanırım eşyalarımı almalıyım," dedi ve adam biraz rahatlardı. "Giysilerimi ve Bella'yı. Eğer otel Bella'yı orada tutmama izin vermezse, o zaman belki Amy ben evime dönene kadar ona bakabilir."

Spinnelli, "Tess, acele bir şey yapma," dedi. "Lütfen."

Yalvarışını duymazdan gelerek omuzlarını dikleştirdi ve ona baktı. "Marc, beni izleyen biri Rachel'ın o tecavüz olayının polise bildirilmesinde parmağı olduğunu biliyordu. Bu, mesleki itibarımı zedelemenin ya da bu hasta piçin sahip olabileceğini düşündüğün diğer nedenlerin ötesine geçti. Birileri bana zarar vermek istiyor ve bu süreçte başka kimin bedel ödemesi gerektiği umurlarında değil." İçini çekti. "Ve benden bu kadar nefret eden birini düşünemiyorum."

On Sekizinci Bölüm

16 Mart Perşembe, 14:00

Aidan cep telefonunu kulağına dayayarak trafiğe girdi. "Kristen?"

"Aidan." Kristen'ın sesi rahatsız olmuş gibiydi. "Bugün gözlerim çok derinlerde. Bu hızlı mı?"

"Rachel yaralandı." Onun yanında, Rachel arabanın camından dışarı bakıyor ve başını sallıyordu.

"Aman Tanrım." Arka plandaki hareketlilik aniden durdu. "Ne kadar kötü?"

"Birkaç dikiş. Şimdi onu eve götürüyorum." Korktuğu bir görevdi bu. Ailesinin yüzünde göreceği ifadeden nefret ediyordu; endişe ve korku.

Ve suçu. Böyle bir niyetleri yoktu ama o ve Abe babalarına kızlarının güvende olacağına dair söz vermişlerdi. Bu aptalca bir sözdü. "İhbar ettiği adamlardan kefaletle serbest bırakılan var mı?"

Klavyesinin tıkırtısını duyabiliyordu. "Sadece bir . Andrew Poston bu sabah kefaletle serbest bırakıldı. Andrew bir yargıcın oğlu. Bu iş çirkinleşecek, Aidan."

"Kimin oğlu olduğu umurumda değil. Poston'ın evi için arama emri istiyorum."

"Aidan. ." Kristen tereddüt etti. "Bu işe karışmamalısın. Bu senin bölümün değil."

"Tess Rachel'ı bana getirdikten hemen sonra bir telefon aldım Kristen. Arayan kişi, arkadaşlık ettiğim kişileri değiştirmezsem bir dahaki sefere kız kardeşimin daha da kötüleşeceğini söyledi."

Kristen'in küçük nefesi yankılandı. "Abe bana kapıcıdan ve nottan bahsetti. Arayan kadın mıydı erkek mi?"

"Anlayamadım. Ses bozulmuştu."

Kristen iç çekti. ". Sana bir arama emri çıkartmaya çalışacağım. Murphy'yi alacağına söz ver."

", teşekkürler. Başka bir arama ." Bir düğmeye bastı. "Reagan."

"Ben Murphy. Onları bulduk."

Aidan bir saniye düşündü. "Bacon'ın videoları mı? Onları buldun mu? Hepsini mi?"

"Bunlar muhtemelen onun yedek seti. Hepsini yıllara göre düzenlemiş. Kadınlar ve çocuklar. Tanrım." Murphy'nin sesi hasta gibiydi. "Hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Murphy, şu ..."

"Tess'in mi?" diye sordu, anlayışla. "Bunları görmesi için bir kadın polis çağıracağım."

"Teşekkürler. Benimle evimde buluş, seni . Yapacak çok işimiz var ve Tess'e onunla birlikte Harrison Ernst'i görmeye gideceğime söz verdim.

Bu gece." Telefonunu cebine attı ve gözlerini dikmiş ona bakan Rachel'a baktı "Ne?"

"Bu gece onunla mı çıkıyorsun? Tess ile mi?"

"Bu bir randevu değil. Bu bir izleme, ama evet, bu gece onunla gidiyorum. Neden?"

"Çünkü onu bir daha görmeyi hiç planlamamış gibi çekip gittin." "Bu çok saçma. O böyle düşünmedi."

"Evet, yaptım, Aidan. Sen çekip gittiğinde yüzünü gördüm. Onun suçu falan da değildi ama sen kederli ve kızgındın. I

ona ne diyeceğimi bilemedim. Bana çok iyi davranmıştı ve sen ona kızgındın."

"Ona kızgın değildim. Böyle düşünmemesi gerektiğini çok iyi biliyor," diye itiraz etti. "Ne gördüğümü biliyorum. Yerinde olsam onu arardım, yoksa kaçabilir.

Shelley'den çok daha iyi biri, Aidan. Shelley bize tepeden bakıyordu. Tess ... tam bize göre."

"Nereden biliyorsun? Onunla toplam dört saatten az zaman geçirdin."

Rachel'ın bakışı soğuk ve yetişkindi. "Dün gece ve bugün benimle ailesi hakkında konuştu. Kısmen o öldüğünde çektiğim acıyı aklımdan çıkarmak için.

ama kısmen de olsa biriyle konuşmaya ihtiyacı olduğu için. Çok komik. Psikiyatristlerin de insanlarla konuşmaya ihtiyacı olduğunu hiç düşünmemiştim. Ailesi tıpkı bizim gibi görünüyor. Babasının hasta olması dışında. Babasının kalp nakline ihtiyacı olduğunu yoksa öleceğini ."

Aidan'ın kendi kalbi de sıkıştı. "Zavallı Tess. Her şeyin ötesinde." "Ara onu, Aidan. Kaçmasına izin verme yoksa kışını tekmelerim. da iyisi, Ona . Dün gece o adama yaptığı şey oldukça inanılmazdı."

Evet, inanılmazdı. Korkudan ödünün bokuna karışmasını bitirdikten sonra, bunu inanılmaz derecede tahrik edici bulmuştu, seks daha önce hiç olmadığı kadar iyiydi. Tess kesinlikle onun ilk başta düşündüğü gibi biri değildi. "Nasıl bu kadar zeki oldun evlat?"

Rachel ona gülümsedi ve ne zaman büyüdüğünü merak etti. "İyi genler."

16 Mart Perşembe, 14:55

"Tess, neden bu kadar uzun sürdü?" Vito mutfaktan gürledi.

"Bella'yı taşıyıcıya koyamıyorum." Tess bitkin bir halde Aidan'ın yatağının kenarına oturdu. Aidan'la dört kez birlikte olduklarında neredeyse yok ettikleri yatak takımlarına baktı. Tam burada ve şimdi ona karşı dürüst olabilirdi. kendisi. Gerçekten iyi seks yapmışlardı. Ve belki de, tüm bunlar bittiğinde ve artık etrafındaki kimsenin güvenliği için bir tehdit olmadığına, belki de tekrar gerçekten iyi seks yapmak.

Ama şu anda oturduğu yerden bu pek görünmüyordu. Veba taşıyıcısıymış gibi çekip gitmişti. Tüm niyetlere göre, o da tam olarak öyleydi. Ama tabii ki cehennemden bir gün geçirirken her şey daha kötü görünüyordu.

Marge Hooper'ınki çok daha kötüydü. Marge ölmüştü. Aidan'ın evine giderken kafama dank etmeye başladı. Gerçekten arkadaş değillerdi, daha çok tanıdık gibiydi. Ama o ölmüştü, mesaj açıktı. Tess'in tanıdığı hiç kimse bundan muaf değildi.

Tess, tekrar koşmaya hazırlanan kediye "Gerçekten boktan bir gündü Bella," dedi. Ailesinin ifşaatları, dava açılması, dikiş atılması

Rachel Reagan, sonra Aidan'ın gidişini izlemek. Ve şeyin üzerinde Marge, Bay Hughes ve Harrison beliriyordu. "Dünden sonra daha kötüye gidebileceğini düşünmemiştim. Yanılmışım." Ayağa kalktı. "O yüzden baş belası olmayı bırak ve buraya gel ki buradan çıkabileyim." Aidan'ın yatak odasının tüm duvarını kaplayan kitap raflarının en üst rafına tırmanmak uzandı ama kedi yine kaçtı. Her raf eğikti ve kitaplarla doluydu.

Öfkeli erkek sesleri dikkatini dağıttı ve Aidan ile Vito'nun mutfakta tartıştıklarını duyabildi. Tess başını yorgun bir şekilde sallayarak onları kendi hallerine bıraktı. Ne de onlar büyük çocuklardı. Ve kedisini yakalaması gerekiyordu. Ayak parmaklarının üzerinde durarak en yüksek rafa tutundu ve Bella'nın tasmaını aradı, tam o sırada Aidan kapıda belirdi, öfkeli görünüyordu.

"Ne halt ediyorsun sen?"

"Lanet olası kedimi yakalamaya çalışıyorum," diye . "Ve hiç iyi gitmiyor."

"Tess- *Cehennem*." Rafın kırıldığını ve adamın ellerinin aynı anda onu kavradığını hissetti.

Parmakları Bella'nın yakasına dolandığında her şey olmuş gibiydi. Bella sıçradı ve raf duvardan çekilerek elli kitaplar yere düştü. Kedi zarar görmeden ama tedirgin bir şekilde uzaklaştı. Tess'i elinde kedinin tasmaıyla ayakta bırakarak, kalbi Bir dakika sonra Aidan'ın kolu karnına dolanmış, onu ayaklarından çekip sert bedenine yaslamıştı.

"İyi misin?" diye sordu, sesi gırtlaktan geliyordu ve sertti.

"Kafam karıştı, Aidan," dedi sessizce. "Benden ne istiyorsun?" "Henüz bilmiyorum." Onu kollarının arasına aldı, yüzünü kavradı. "Biliyorum. gitmeni istemiyorum. Bu şekilde değil. Ailenin yanına dönmen gerekiyorsa, bu başka bir şey. Ama benim söylediklerim yüzünden gitme."

"Hiçbir şey söylemediniz. Sorun da buydu." Başını yorgun bir şekilde salladı. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Peki ya Rachel?"

"Evde ve ailemle birlikte güvende." Neşesizce ofladı. "O haklıydı, bücür. Sana zarar vereceğimi söyledi ama asla bir niyetim yoktu. Sana söz veriyorum. Senin ..." Omuz silkti. "Nasıl hissettiğimi anla. Sana kızgın değildim, Tess."

"O zaman kime kızgındın?"

"Durum. Kendimi. Onu korumam gerekiyordu ama . Ama sana kızgın değildim. Bunların hiçbirinden sen sorumlu değilsin."

"Bunu sadece kalıp sana yemek pişireyim diye söylemiyorsun değil mi?"

Ağzının bir tarafı yukarı doğru eğildi. "Şimdi sen , bütün cannoli gitti." Onu usulca öptü ve kadın onun içinde eridi. "Benimle kal, Tess."

"Benim için bir şey yaparsan yaparım."

Yatağa bir göz attı. "Gelemem. Murphy birkaç dakika içinde gelecek."

Dudakları kıvrıldı. "Kastettiğim bu değildi. Aidan, ben bir psikiyatristim, Akıl okuyucu değil. Aradaki farkı , değil mi?" Başparmakları kadının ağzını okşadı. "Hâlâ yataktayım. Özür dilerim."

Kıkırdadı. "Sen tek fikirlisin." Kaşlarını çattı. "Bana anlatmazsan nasıl hissettiğini bilemem, Aidan. Benim işim insanların benimle konuşmasını sağlamak, böylece akıllarından neler geçtiğini anlayabilirim. Sen benimle konuşmuyorsun."

"Ben her zaman konuşurum."

"Önemli olan şey hakkında değil. Sana kendimle ilgili her şeyi anlattım ama sen beni oyaladın."

"Hemen şimdi konuşmamı mı istiyorsun?"

"Şu anda değil. Ama kesinlikle daha sonra. Buraya neden geri döndün?"

"Murphy ile buluşmam gerek. Birinin evini aramaya gideceğiz. Rachel'in okulundaki pislikler. Sonra da şehrin öbür ucunda bir tanıkla randevum var." Onu sertçe öptü. "Seni Ernst'in ayinine götürmek için zamanında döneceğim."

Tess gömleğinin önünü kavradı ve uzaklaşmaya çalıştığında onu yerinde tuttu. "Sen de bana eşlik ediyorsun Aidan," dedi şiddetle.

"Biliyorum. Dikkatli olacağım."

"Benden kimin bu kadar nefret edebileceğini düşünmeye çalışıyordum. Ama edemiyorum." "Biliyorum, Tess."

"Harrison'ın bu akşamki ayinine gelebileceğini düşünüyordum." Onun parmakları sıkılaştı. "Ama gidersem, oradaki herkes hedef olacak. Alışverişe gidersem, onlar hedef olur. Sen bir hedefsin. Senin ailen. Benim ." Gözlerini kapattı. "Bu beni delirtmeye başladı."

"Yapmak istedikleri şey bu," diye mırıldandı. "Onlara izin vermeyeceğiz." Onu tekrar öptü, bu sefer yavaş ve ciddi bir şekilde, ikisinin de zor nefes almasına neden oldu. "Şimdi gitmem gerek. Beni dışarı çıkar ve kapıyı kilitle."

Onu ön kapıya kadar geçirdi ve Murphy'nin arabasına binerken el salladı, bezleri hâlâ pompalıyordu. Kapıyı kapattı ve döndüğünde Vito'nun ona kaşlarını çattığını gördü. "Yapma," dedi. "Sadece yapma."

Onu mutfağa kadar takip etti. Vito alaycı bir tavırla, "iyi bir konuşma yapmış olmalı," dedi ve Tess kedinin tasmaını tezgâha vurdu.

"Senin derdin ne, Vito? Çıkar ağzındaki baklayı." "Tamam. Bu adamı üç gündür tanıyorsun."

Bir hışımla domatesleri soymaya başladı. "Dört, ama demek istediğini anladım. Ben yatağa çok erken düşen bir sürtüğüm. Zaten bunu düşünüyordun. Söylesen de olur."

"İyi. Daha çok erken."

Tess soyma bıçağını burnunun dibinde salladı. "Sadece birkaç gündür tanıdığın kadınlarla yatıyorsun. Ve bana yapmadığını söyleme."

Vito ters ters baktı. "Son zamanlarda değil."

"O zaman git biraz al! Belki seni tatlandırır!" Bıçağı bıraktı ve kendini sakinleştirdi. "Vito, bu seni ilgilendirmez ama seni seviyorum ve benim hakkımda ne düşündüğün önemli, o yüzden yine de söyleyeceğim. Hayatımda dört erkekle birlikte oldum. Dört. Aidan hariç hepsini çok uzun süre beklettim. Onunla ilgili değildi. Benimle ilgiliydi. İhtiyacım olan şey. Şu anda ihtiyacım olan şey o. O yüzden ona iyi davran. Benim için."

"Sana zarar vermeye çalışmış olması önemli değil mi?"

"Ne zaman? Polis karakolunda mı? O bir yanlış anlaşılmaydı."

"Babamla yaşadığınız bir yanlış anlaşılmanın sizi beş yıl boyunca uzak tutmasına izin verdiniz,

Tess. Bu adam içeri giriyor ve bir anda onunla yaşamaya başlıyorsun. O Seni incitiyor ve sen onu öylece affediyorsun." Parmaklarını havada şıklattı.

"Belki de babamla yaşadığım yanlış anlaşılma bana birkaç şey öğretmiştir. Çok yıl kaybettim. Ve sana karşı dürüst olacağım. Phillip'ten beri yalnızım. Birine sahip olmayı özledim. Bunun o kadar da yanlış olduğunu sanmıyorum."

Vito duvara yaslandı, omuzları çökmüştü. "Sana zarar vermesini istemiyorum."

"Eğer o yaparsa, ben hayatta kalırım." Bella içeri girdi ve Tess onu aldı. "İşte, tut onu. Bunu tekrar takmam gerek." Tasmaını yakaladı ve tokasını çekti.

Sonra durdu. Ve bakakaldı. "Aman Tanrım."

Vito onunla birlikte bakmak için eğildi, sonra başını kaldırıp baktı, gözleri kısılmış ve kızgındı.

Tasmayı tezgâhın üzerine koydu ve ön kapıdan sokağa koşarak çıktı, çılgınca cep telefonunu aradı. "Aidan mı? Aidan'ı nasıl öğrendiğini biliyorum. Rachel."

16 Mart Perşembe, 1515

Kristen onları Poston'ın evinin önünde bekliyordu, elinde arama emri vardı. "Sorun nedir?" diye sordu, yüzlerindeki çatık kaşları görünce.

Aidan, "Tess'in lanet kedisi sese ayarlıydı," diye mırıldandı. "Rachel bana her şeyi anlatırken kediyi kucağında tuttu. Bu şekilde biliyordum. Neden buradasın?"

"Andrew Poston Senior bir yargıç. Patrick buna önleyici hasar kontrolü diyor."

Bayan Poston kapıda bekliyordu, yüzü dehşetle doluydu. "Ne oldu?"

"Arama emriyle geldik Bayan Poston," dedi Kristen, Aidan ve Murphy'yi merdivenlerden yukarı kadar takip ederek. "Her şeyin yolunda olduğunu göreceksiniz."

Aidan, Andrew'un yatak odasının kapısını itti. "Kapı kilitli. Bizi içeri al, Andrew." Çocuk yanıt vermeyince, Aidan omzunu kapıya itti. Tahta çatırtılarını Bayan Poston'ın öfke dolu çılgılığı izledi ve Aidan elinde bir CD ile Andrew'un odasına daldı.

Aidan, "onu," dedi.

"Hayır." Andrew CD'yi ikiye böldü, çatırtı bir silah sesi kadar yüksekti. Şaşkın bakışı sinsî bir sırıtışa dönüştü. "Avukatım bu sabah beni serbest bıraktığından beri buradayım."

Aidan çocuğun elindeki kırık CD'ye ve yüzündeki beğenmiş gülümsemeye baktı ve öfkesini bastırdı, çocuğun suratını dağıtmanın bu davayı ve kariyerini tehlikeye atacağını biliyordu. Yine de Rachel için buna değebilirdi. "Sana o CD'yi gönderenin, bu davanın sekiz kişinin ölümünden sorumlu. Sen gözden çıkarılabilir hale geldiğinde, bu sayı bir artabilir." Andrew'un sırıtışı soldu ve Bayan Poston'ın nefesi kesildi.

Andrew kibirli bir tavırla başını geriye attı. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Pazartesi gecesi o kızla ilgilendiğin gibi mi? Rachel Reagan'la ilgilendiğin gibi mi?" Murphy öfkesini zar zor gizleyerek sordu.

"Kızlar istedi. Kimseyi zorlamama gerek yok. Ve o Reagan sürtüğüne hiç dokunmadım. Eğer öyle diyorsa, pis bir yalancıdır. Ben buradaydım. Bütün gün buradaydım. Değil mi anne?"

Annesi ellerini ovuşturdu. "Evet, . Kocamı aradım. Yola çıktı."

"Sorun değil Bayan Poston," dedi Aidan yumuşak bir sesle. "Sadece iyi. Kocanıza bizimle karakolda buluşabileceğini söyleyin. Bir yargıç olarak, eminim oraya aşınadır. Biliyor musun Murphy, genç Poston'a kendimizi tanııtma fırsatımız olmadı. Ben Dedektif Murphy. Şuradaki de Eyalet Savcısı Kristen Reagan. Ben de Dedektif Reagan'ım." Serserinin yüzünün solduğunu görmek sevindirici bir manzaraydı. "Gidelim evlat."

"Nerede?" Kabadayılığı büyük ölçüde azalmıştı.

Aidan, "Şehir merkezi bizimle," dedi. "Şimdilik buna engelleme diyeceğiz. Tüm bunlar çözüldükten sonra başka neler ekleyebileceğimize bakacağız."

16 Mart Perşembe, 00

"Tamir edebilir misin?" Aidan, Rick CD parçalarını birkaç sessiz dakika boyunca inceledikten sonra sordu. O, Murphy ve Spinnelli mümkün olduğu uzun süre sessiz kalmışlardı.

"Tekrar bir CD gibi çalması için mi? Hayır. Bu verilerin bir kısmını kurtaramayacağım anlamına gelmiyor. Bu biraz zamanımı alacak."

"Ne kadar sürecek?" Spinnelli sabırsızlıkla sordu.

"Birkaç gün mü? Humpty Dumpty'yi bir araya getirmek gibi. Ve hiçbir şey bulamayabilirim."

"Başlayın," diye emretti Spinnelli. "Kedinin tasmaındaki mikrofon ne olacak?"

Rick omuz silkti. "Tess'in giysilerinde bulduklarımıza benziyor. Senin kablosuz internet bağlantısını kullanarak yayın yapıyordu, Aidan. Daha iyi bir güvenlik duvarı almalısın. Jack'in adamlarına evinizi tarattırdım. Başka bir cihaz bulamadık."

"Teşekkürler." Aidan bir gece önce mikrofonun ne çektiğini düşünmek istemiyordu. Ne o, ne de Tess gece boyunca fazla sessiz olmamışlardı. . . . tutkunun sancıları.

Rick CD parçalarını dikkatle topladı. "Bir şey bulduğumda seni ararım."

Kapı Rick'in arkasından kapandığında Murphy yere yığıldı. "Çıkmaz sokak olabilir."

"Hep benim kötümser olduğumu söylersin," dedi Aidan. "Belki iyi bir şey bulur. Poston denen çocuk hâlâ . O küçük hıyarla ne yapmak istiyorsun?"

Spinnelli kaşlarını çatı. "Şimdilik onu ailesine teslim etmek zorundayım. CD'de ne olduğunu öğrenene kadar onu herhangi bir şeyle suçlamak istemiyorum. Bu arada Rachel'a zarar veren iki çocuğu yakaladık. İnfazcılara göre pek de iyi bir iş çıkarmamışlar. Neredeyse okuldaki her çocuk onların daha sonra korktuklarını ve onu takip etmeye çalıştıklarını biliyordu." Bıyığı seğirdi. "Görünüşe göre köpeğin efsanevi boyutlara ulaşmış, Aidan. İki yüz kiloluk bir çoban köpeği o. Koşarken kışlarından bir ısırık almış. ağlıyor."

"Güzel. Keşke Dolly onların-" Kapı çalındı.

Konferans odasının kapısı onu döndürdü. Memurlardan biri elinde kâğıtlarla kafasını içeri uzattı.

"Aidan, istediğin LUD'ları aldım."

"Teşekkürler, Lori. Denise Masterson'ın LUD'ları," dedi Spinnelli ve Murphy'ye.

Murphy Spinnelli'ye, "Denise Masterson Tess'in resepsiyon görevlisi," diye açıkladı.

"Dün hemen 911'i aramayan mı?"

"Aradığım kişi o." Lori beklerken Aidan parmağını sayfanın üzerinde gezdirdi. " burada. Tess'in Salı günü Seward'a gitmesinden bir dakika sonra yapılan bir arama. Sekiz buçuk dakika sürmüş." Yukarı baktı. "Bu numarayı tersine arayabilir misin?"

"Çoktan yaptım." Lori'nin kaşları . "Dergideki editör *National Eye*."

Aidan gözlerini kırptırdı. "Magazin gazetesi mi? Tess'in sekreteri 911 yerine bir magazin gazetesini mi aramış?"

"Banka hesaplarını kontrol etmemi ister misin?" Lori sordu.

"Evet. En kısa zamanda. Teşekkürler." Spinnelli ve Murphy'ye döndü. "Polislerin oraya gelmesi bu yüzden bu kadar uzun sürdü. Oraya daha erken varmış olsalardı belki Malcolm Seward'ın karısı hâlâ hayatta olurdu."

Spinnelli, "Onu içeri getirin," dedi. "Bırakın neyle suçlanacağını merak etsin."

"Tüm hasta dosyalarına erişimi vardı, Marc." Aidan'ın kafası karışmıştı. zihninde biter. "Adamımız videoları Bacon'ın çektiğini biliyor olmalıydı, bu yüzden onu öldürdü."

Murphy kaşlarını çatı. "Tess, Bacon'dan şantaj CD'sini aldığında Denise de oradaydı, yani kameralardan haberi vardı. Belki de bilinçsizce suç ortağı olabilir."

Spinnelli tekrar, "Onu içeri getirin," dedi. "Ve Tess'e aşağı gelip gözlem yapmasını söyle. Bu kadını tanıyor. Belki onu bulmamıza yardım edebilir. güdüler."

16 Mart Perşembe, 1705

Tess camın arkasından, sorgu odasındaki masada oturan ve parmaklarındaki yüzükleri gergin bir şekilde çeviren Denise Masterson'a baktı. Tess inanamayarak Aidan'ın profiline baktı. "Siz ciddi olamazsınız. Denise mi? O katil değil."

Yanındaki Aidan gülümsemedi. "Belki kimseyi öldürmedi ama *Eye*'a bilgi satmış gibi görünüyor. Eğer bir magazin gazetesine bilgi satmak istiyorsa, belki de başka birine satmıştır. Kameraları ve mikrofonları yerleştirmek için birinin ofisine girmesi gerekiyordu Tess. Eğer girmediyse, belki de girmelerine izin vermiştir. Bir ücret karşılığında."

"Göz'e sattığından emin misin?"

"Bu sabah çek hesabına on bin dolar yatırmış, Tess," dedi Murphy sessizce. "Yakın zamanda ona zam mı yaptın?"

İç çekti. "On bin dolar değil. Kahretsin. Devam et."

Spinnelli, Aidan ve Murphy birkaç gün önce kendisinin de oturduğu küçük odaya geçerken Tess'e katıldı. Aidan masanın Denise'e en yakın köşesine oturmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Murphy de onun yanındaki sandalyeye yerleşti.

"Ne kadar para kazanıyorsunuz, Bayan Masterson?" Aidan başladı. Denise bir kez gözlerini kırıştırdı. "I . . . Bunun seni ilgilendirdiğini sanmıyorum." "Aidan," dedi Murphy nazikçe. "Sen zaten onun ne kadar yapar." Denise'e iyi niyetli bir gülümseme yöneltti. "Seni almadan önce kontrol ettik."

Gözleri Murphy'ye dönmeden önce Aidan'ın yüzüne kaydı. "O zaman neden soruyorsun?"

Murphy gülümsemeye devam etti. "Bize on bin doların nereden geldiğini söyleyeceğinizi umuyorduk - hani şu bu sabah hesabınızda görünen para."

Solgunlaştı. "Bu bir hediye idi. Dr. Ernst'in ölümü ve Dr. Ciccotelli'nin lisansını kaybetmesiyle işimi kaybedeceğimden . Parayı bana teyzem verdi."

"Cömert teyze." Aidan biraz daha yaklaştı. "Adı ne?" Denise yine dudaklarını yaladı. "Lila Timmons."

Tess dikkatini tanıdığını sandığı kadına vermeden önce Spinnelli'ye baktı. "Lila Timmons hastalarımızdan biriydi. Geçen yıl öldü. Bulabildiği en iyi isim bu muydu?"

Spinnelli, "Senin aksine, bazı insanlar baskı altında pes eder, Tess," dedi.

Aidan not defterine ismi yazıyordu. "Onu edeceğiz." Oturdu ve başka bir şey söylemeden ona baktı. Tess onun da aynı taktiği kendisine uyguladığı zamanı hatırladı ve Denise'in yaptıklarını küçümsemesine rağmen içinde bir acıma duygusu hissetti.

Aidan'ın bakışlarına bir dakika katlandıktan sonra Denise gözlerini indirdi. "Artık gidebilir miyim?"

"Tutuklu değilsiniz, Bayan Masterson. Ama sizden önce bir sorum var." Aidan masanın üzerine bir resim koydu ve Tess irkildi. Bu resim Gwen Seward'ın otopsi fotoğrafı. Denise'in eli ağzını kapatmak için havaya kalktı ve dehşet dolu bir iniltiyi bastırdı.

"Bayan Masterson, siz *National Eye* ile telefonda konuşurken Gwen Seward'a neler olduğunu görmenizi istedim. Açık bir tabutu olmayacak. Kafasından geriye yeterince kalmadı."

Denise öğürdü ve Murphy'nin ayağının yanına koyduğu çöp kutusuna kustu.

Aidan daha sert itti. "Dr. Ciccotelli'nin sizden istediği şekilde 911'i arasaydınız Gwen Seward hâlâ hayatta olabilirdi."

Denise elleriyle yüzünü kapattı. "Onu ben öldürmedim. Kocasını öldürdü."

Aidan ellerini yüzünden çekti ve resmi gözlerinin önünde tuttu. "Çünkü 911'i aramadın. Neden on dakika bekledin?"

Denise?"

Denise gözlerini sıkarak kapattı. "şunu. Lütfen beni ona bakmaya zorlama."

"Bana neden on dakika beklediğini söyle."

"Diğerlerinin hepsi çoktan ölmüştü. Acelesi olduğunu düşünmedim."

Aidan kafasını temizlemek salladı. "Bize Malcolm Seward'ın çoktan öldüğünü düşündüğün için mi önce gazeteyi aradığını söylüyorsun?"

Denise titreyerek başını salladı. "O sabah beni aradılar ve bir haber için bana on bin dolar ödeyeceklerini söylediler."

Tess kaşlarını çatı. "The *Eye* haberi alamadı, Marc. Salı günü Seward'ın önünde yirmi muhabir vardı, bu yüzden ona hiçbir ödeme yapmamaları gerekirdi." İçgüdüleri sıkıştı. "Aman Tanrım. Kurye CD'yi getirdiğinde o da oradaydı." Spinnelli'nin kolunu kavradı. "Onlara sattığı haberin bu olup olmadığını öğren."

Spinnelli onun kolunu okşadı. "Aidan ve Murphy'ye onunla birkaç dakika daha verin."

Aidan, "Demek Dr. Ciccotelli'yi ," diyordu.

Denise çenesini kaldırdı. "Yasadışı bir şey yapmadım. Avukatım bana öyle söyledi." "Avukatınız kim, Bayan Masterson?" Murphy sordu, Tess'in gözlerinde görebildiği küçümsemeye rağmen sesi hâlâ yumuşaktı. "Belki de size kötü bilgi verir."

"Artık gidebilir miyim?"

"Bir dakika içinde." Aidan dosyadan bir fotoğraf daha çıkardı.

"Kim bu adam?" Tess sordu.

Spinnelli, "Seward'ın dairesine girerken gördüğümüz kişi o," diye mırıldandı.

"Onu tanıyorum," dedi Tess ve Denise'in gözlerinin titremesini izledi. "O da öyle."

Spinnelli'nin kafası döndü. "Kim o?"

"Hatırlamıyorum," dedi Tess. "Henüz değil."

Denise başını sallıyordu. "Onu tanımıyorum. Onu daha önce hiç görmedim."

"ama Denise," dedi Aidan, ses tonu alaycıydı. "Sana da ödeme yaptı mı?" Denise'in gözleri kısıldı. "Hayır."

Tess, "Ona CD'yi sor," dedi. *Eğer birine söylediyse, onu ben öldürürüm.*

Spinnelli başını eğip Murphy'ye gelmesini işaret etti, sonra da kulağına fısıldadı. Murphy başıyla onayladı ve Denise'e döndü. "Merak ediyoruz, Bayan Masterson. Her şeyden önce, o kötü kazanılmış paranın geldiğini yeniden tespit etmek istiyorum. Bir yıldır ölü olan Lila Timmons'tan mı yoksa *National Eye*'dan mı geldi?"

Denise dişlerini sıktı. "Sana bunun *Göz* olduğunu söylemiştim. Ve yasadışı değil." "Tamam. Sadece 't'lerimin üstünü çiziyorum." Murphy gülümsedi.

"Şimdi söyle bana neden

bir saat sonra dünün haberi olan bir haber için size on bin dolar mı ödedi? Seward atlatma haber değildi."

Denise zorlukla yutkundu. "Ben eve gidiyorum."

Murphy ve Aidan bakıştılar ve Tess, Aidan'ın topu çabucak kaptığını görebiliyordu. "Onlara Dr. Murphy'nin videolarından bahsetmişsin. Ciccotelli, değil ?" Aidan elleri kalçalarında, ayağa kalkarak sordu.

Denise durakladı, eli kapı kolundaydı ve Tess'in midesi yerinden çıkacak gibi oldu. "Peki ya yaptıysam? Bu da yasadışı değildi."

"Hayır, sadece alçakça," diye tükürdü Aidan. "Bunu nasıl yaparsın?"

Denise döndü, yüzü çarpık ve öfkeliydi. "Çünkü paraya ihtiyacım vardı. Çünkü bana neredeyse hiçbir şey ödemiyor. Çünkü onun lüks bir dairesi ve Mercedes'i varken ben on yıllık bir pas kovanı kullanıyorum. Eleanor bataktan çıkardı ve yarattı. O da aynısını yaptı mı? Bana muayenehanenin bir parçası olmak isteyip istemediğimi sordu mu?"

"Özgeçmişinizde tıp diploması hatırlamıyorum, Bayan Masterson," diye sordu Aidan soğuk bir şekilde. "Ya da bir doktora. Peki hangi amaca hizmet etmiş ?"

Denise titriyordu, yanakları benek benek kızarmıştı. "Benim bir diplomam var. Eğer yeterince isteselerdi, bir şeyler yapabilirlerdi. Yıllardır onun ve yaşlı adamın iyi bir şey yapmasını bekliyorum ama bana iyi davranmıyorlar. bir tür *sekreter* gibi."

Murphy yumuşak bir sesle, "Siz bir sekretersiniz, Bayan Masterson," dedi.

Aidan ona doğru yürüdü, yüzünde küçümseyen bir ifade vardı. "Eğer patronun olsaydım seni kovardım. Ama işe gelmemeyi tercih edersen Yarın, benim için sorun yok. Sen de mi Murphy?"

Murphy dudaklarını tembelce . "Bana uyar. Sana dışarı kadar eşlik edeceğim."

Onlar gittikten sonra Aidan, Tess'in şaşkınlıkla başını sallayarak durduğu arka odaya geldi. "Harrison ve ben ona, onun deneyimine sahip resepsiyonistler için şehir ortalamasının yüzde yirmi fazlasını ödedik. Ayrıca sağlık yardımlarını da ödedik. Hatta okula geri dönmesine yardım etmeyi bile teklif ettim."

"Peki Eleanor seni yukarı çekti derken ne demek istedi?" Spinnelli sordu.

Tess içini çekti. "Eleanor'la üniversitedeyken tanıştım. Amy ve ben okul için para kazanmak amacıyla geçici olarak çalışıyorduk ve ajans beni Eleanor ve Harrison'a gönderdi. Benden hoşlandılar ve bana bir iş teklif ettiler. Okulda olduğum için her zaman çalışamıyordum ama fırsat çalışıyordum. Mesai saatleri dışında ve hafta sonları tüm dosyalama işlerini ben yapıyordum."

Aidan kaşlarını çatarak, "Bu kulağa pek de anlamlı gelmiyor," dedi.

Tess bir nefes aldı. "Ve . . . Eleanor beni tıp fakültesine soktu." Aidan gözlerini kırptırdı. "Vay canına."

"Bedava değil. Bu bir krediydi ve mezun olduktan sonra banka faiz oranlarıyla ödemek için çalıştım. Bu sayede tıp fakültesine odaklanabildim. Okul harcını ödemek için uzun saatler çalışmak zorunda kalmadım. Öldüğünde kredinin yüzde seksenini ödemiştım. Vasiyeti geri kalanını affettirdi."

"Eleanor size neden böyle bir borç versin ki?" Spinnelli sordu. "Eleanor yürüteç kullanıyordu. Dolaşmasına yardım ettim. Onun için ayak işlerini yaptım. I

para için yapmadım. Nazik bir insan olduğu ve onu sevdiğim için yaptım. Ve ondan çok şey öğrendim ..." Boğazı düğümlendi. "Ve Harrison'dan. Lisansımı aldığımda beni muayenahaneye getirdiler. Eleanor öldüğünde, Harrison'ın başka birini getireceğini düşünmüştüm ama

Bana da bağlandığını söyledi ve kalmamı istedi." Çenesini kaldırdı. "Ama beni onlar yaratmadı. Kendimi yaratmama yardım ettiler."

Aidan kaşlarını çattı. "Denise bu hikayeyi nereden biliyordu? Herkesin bildiği bir şey miydi?"

"Bilmiyorum. O zamanki arkadaşlarım biliyordu. Phillip biliyordu, çünkü ona ben söyledim. Neden?"

"Çünkü resepsiyonistinizin sizden nefret etmesine neden olan küçük bir tohum."

"Denise'in tüm bu intiharları planladığını hala anlayamıyorum. Açıkçası, o kadar da zeki değil."

"Ama resimdeki adamı tanıyordu," dedi Spinnelli. "Seward'ın evine kamera yerleştiren adam. Belki senin evine de o yerleştirmiştir."

Mantıklı bir şekilde düşündü. "Haklısın. Ne yaptığını bilmesene bile onu içeri alan kişi o olmalıydı. Bundan nefret ediyorum. bildiğine inanıyorum." Tess şakaklarını ovuşturdu ve Aidan'a baktı. "Phillip'in de işin içinde olduğunu düşünüyorsun."

Aidan onun bakışlarını sabit bir şekilde karşıladı. "Sen de öyle düşünmedin mi?"

"Sanırım öyle. Tekrar ediyorum, onun bunu yaptığını göremiyorum ama Denise'in de bu kadar kızgın olduğunu göremiyordum. Ondan tam olarak hoşlanmıyordum ama ona güvenmiyor da *değildim*, eğer bu mantıklı geliyorsa."

Aidan'ın cep telefonu çaldı. "Murphy? . . . Aradı mı? Güzel. Durduğunda beni ara." Telefonunu kapattı. "Murphy onu takip ediyor. "Murphy onu takip ediyor.

sokağın karşısındaki ankesörlü telefondan aranmış. Numarayı takip ettireceğim."

Tess, Aidan'ın Denise'e gösterdiği resmi inceledi. "Bu adamı daha önce görmüştüm ama nerede olduğunu hatırlamıyorum. Bana bir kopyasını yapabilir misin? Belki hafızamı tazeler."

Aidan onu kapıya doğru götürdü. "Yapacağım. Dinle, eve gelmeden önce uğramam gereken bir yer daha var. Eğer geç kalırsam, beni bekle. Dışarı yalnız çıkma.

Eve nasıl gidiyorsun?"

"Vito aşağıda bekliyor. Aidan, beni tanıyan insanları uyarmam gerek."

"Arkadaşlarını biraz daha dikkatli olmaları için uyarabilirsin. Sadece nottan bahsetme."

Tess acı bir sesle, "Arkadaşların tarafından ," dedi. "Yargılanmayacağım."

On Dokuzuncu Bölüm

16 Mart Perşembe, :15.

Cenaze evinin kapısında tereddüt ederken Aidan kolunu ona doladı. "Hazır mısın?"

Tess hızlı ve sert bir şekilde başını salladı. "Evet, sanırım öyle." Ama titriyordu.

"Hadi işi bitirelim. Sonra eve gideriz ve babanın beni sopalarla dürtmesine izin veririz."

Onun niyetini anlayınca kıkırdadı. "Seni sopalarla dürtmeyecek. Umarım."

Siyahlar giymiş bir adam, takım elbiseli erkekler ve zevkli elbiseler giymiş kadınlarla dolu bir odayı işaret etti. *Chicago sosyetesinin gerçek bir kimliği*, diye düşündü Aidan, bazılarını Shelley'nin üvey babasının ev sahipliği yaptığı siyah kravatlı davetlerden tanıyordu.

İçeri girdiklerinde odaya bir durgunluk çöktü, konuşmalar kesildi ve sonunda tek ses hoparlörlerden gelen klasik müzik oldu. Maun tabutun bir yanında çelimsiz görünümlü bir kadın, diğer yanında Harrison'ın çocukları duruyordu.

"Seninle oraya gelmemi mi istiyorsun?" Aidan mırıldandı.

"Hayır, burada kal. Ona söylemem gereken bir şey var ama uzun sürmez." Flo'ya sarıldı, kulağına fısıldadı ve Flo hareketsiz kaldı, ağzı bir gülümsemeyle titrerken bile gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlandı. Tess onun yanına geri döndü. ayakta duruyordu, kendi gözleri ıslaktı.

"Ona ne söyledin?" Aidan elini saçlarının altından geçirerek sordu. "Ona Harrison'ın son sözlerinin onu sevdiği olduğunu söyledim. Bunu biliyordu ama bunu duymaya ihtiyacı vardı."

"Sevindim o zaman." Başının üzerinden bakarak odayı taradı. "Burada tanıdığın birini görüyor musun?"

Etrafına bakındı. "Tanıdığım bir sürü insan görüyorum ama benden nefret eden kimse yok."

"Biraz kalalım," diye mırıldandı kulağına. "Kimin geldiğini görmek istiyorum. Ben burada kalıp izleyeceğim. Sen ortama karış."

İlk gelen Murphy oldu, buruşuk takım elbisesi onu bir golf kulübündeki Kolombo'ya benzetiyordu. "Denise'in aramasını takip ettin mi?"

Aidan, belediye başkanıyla konuşan Tess'in durduğu yere baktı. Belediye başkanı. Lanet olsun. Shelley'nin gölgeleri. Tüm bu kodamanların etrafında olmak bile onu geriyordu. Murphy'nin sorusuna odaklandı. "Evet. Brewer, Inc. adında bir şirketi aradı. Bira ithalatçısı olarak listelenmiş."

"İlginç, çünkü Denise aramayı yaptıktan sonra doğruca kendisine ait olmayan bir daireye gitti ama evde kimse yoktu. Ev sahibesiyle konuştum ve Lawe adında birine ait olduğunu söyledi. Adamın özel dedektif olduğunu ve resmini teşhis ettiğini söyledi."

"Denise neden bir özel dedektifi görmeye gitsin ki? Bir avukat belki, ama bir özel dedektif?" "Bilmiyorum. Ev sahibesi dün sabah Lawe'u gördüğünü söyledi ama o zamandan beri dönmemişti. Onun için bir paketi var ve almaya gelmedi."

"Belki birkaç günlüğüne gitmiştir."

"Belki de. Ama içimde bir kaşıntı hissettim ve morgu aradım. Sadece bir adam getirdiler, PI ile aynı boyutta ve genel şekli. Onun dışında kömürde pişmiş."

Aidan irkildi. "Ahh. İğrenç."

"Evet, içinde bulunduğu çalıntı araba alev almış ama yerel halkın acil durum müdahalesi çok hızlı olduğu için onu küle çevirmeden söndürmüşler. Kundakçı, manuel zamanlayıcıya bağlanmış küçük bir boru bombasının kalıntılarını buldu. Göğsü kurşun doluydu, Bacon'ı vuran silahla aynı kalibrede. Julia morgda değildi ama Johnson, kömürleşmiş adamın Lawe olduğunu kanıtlamak için acilen bir diş eşleştirmesi yapacaklarını söyledi."

"Tess onu daha önce görmüş. Nerede olduğunu hatırlayamıyor."

"Belki Denise ile. Ev sahibesi Lawe ve Masterson'ın birlikte olduğunu sanıyordu."

"Sabah ilk iş Blaine Connell ile konuşalım ve bakalım bu ondan daha fazlasını çeker. Bacon ve Nicole Rivera'nın ne yaptığını öğrendim."

ortak."

Murphy'nin kaşları kalktı. "Bulaşık, evlat," dedi ve Aidan kıkırdadı. "Nicole'un kardeşi hapiste, duruşmayı bekliyor. Nicole'ün oda arkadaşı Adli Yardım'dan gönderdikleri salak yerine ona bir avukat tutmak için her kuruşumu biriktiriyorum."

Murphy düşünceli bir ifadeyle, "Demek ki hem Bacon hem de Rivera hukuk sisteminden haberdardı," dedi. "Ve hukuk sisteminden bahsetmişken, bakın burada kim var."

"Jon Carter ve Amy Miller." Aidan'ın tanımadığı ikinci bir adamla. "Hadi kaynaşalım."

"Dedektif Reagan." Jon Carter ciddiyetle onun elini sıktı.

"Dr. Carter. Bu benim ortağım, Dedektif Murphy."

"Seni hatırlıyorum," dedi Jon. "Geçen yıl Tess'i hastanede ziyaret etmiştiniz."

Murphy onun elini sıktı. "Doğru ya. Dr. Ernst'i tanıyor muydunuz?"

"Hepimiz yaptık. Zavallı Flo. Neler yaşadığını hayal bile edemiyorum. Ama çoğunlukla Tess için buradayız." Çenesi gerildi, yüzü karardı. "Bu, bunu her kim yapıyorsa ona birleşik bir 'siktir git' demek. Onu terk edeceğimizi düşünüyorlar.

Onu mu? Böyle bir şey olmayacak."

"Jon," diye mırıldandı diğer adam. "Burada olmaz. Burası yeri değil."

Jon gözle görülür bir şekilde kendini sakinleşmeye zorlayarak sarsıldı. "Özür dilerim. Sadece bütün bu olanlar beni çok kızdırdı. Amy'yi hatırlıyorsunuz, değil mi Dedektif?"

"Elbette," dedi Aidan, Jon'un yanaklarının kızardığını ve şakağındaki damarın zonkladığını fark ederek. Adam öfkeliydi ve bunu iyi kontrol ediyordu.

"Hepinizin Tess için gelmiş olmanız çok güzel. Onun için zor bir gün oldu."

"Zor bir hafta," diye düzeltti Amy üzüntüyle. "Sizi tekrar görmek güzel, Dedektifler. Tess'e bu kadar iyi baktığınız için teşekkürler. Bakımı kolay bir insan değil."

"Bunu tekrar söyleyebilirsin," dedi ikinci adam ve elini uzattı. "Biz tanışmadık. Ben Robin Archer. Tess'i uzun zamandır tanıyorum."

Adamın elini sıkarken Aidan'ın gözleri büyüdü. "Sen Robin misin?"

Jon'un ağzı alaycı bir eğlenceyle kıvrıldı. "Sana Tess'le sadece arkadaş olduğumuzu söylemiştim."

Aidan boğazını temizledi. "Demek öyle. Çorba yaptığınızı duydum, Bay Archer."

Robin ilgi çekici bir şekilde sırttı. "Nefret ediyor, biliyorum. Bu yüzden sürekli getiriyorum."

Aidan bir nefes verdi. "Pekala."

Jon tek yanağını emdi. "Pekâlâ." Sonra ayıldı. "Ne , Dedektif? Tess bugün bize bunu yaptığını düşündüğünüz adamın yapmadığını söyledi."

"Elimizde bazı güçlü ipuçları var. En kısa zamanda size haber vereceğim. Dr. Carter, sizinle biraz konuşabilir miyim?" Aidan onu kenara çekti.

"Bana babasından bahsettiğin için, onun kasabada olduğunu ve konuştuklarını bilmeni istedim."

Jon iç çekti. "Bana söyledi. Ayrıca kalp hastası olduğunu da söyledi. Önümüzdeki aylarda desteğe ihtiyacı olacak. Onu geri almak için ve şimdi de bu. Zavallı Tess."

"Sakıncası yoksa başka sorularım da var. Bana Phillip'ten bahsedebilir misiniz?"

Jon'un kaşları çatıldı. "Sence bu işin içinde o mu var?"

"Soruları ben sormak zorundayım. Bu çok kişisel bir kini olan biri."

"Ama Phillip?" Jon içini çekti. "O ve Tess tıp fakültesinde tanıştılar. Sadece Tess yüzünden grubumuzun bir parçasıydı. Geri kalanımız ondan pek hoşlanmıyordu ama Tess'in bunu bilmesine asla izin vermedik. Ben aramızdaki çekimi hiç göremedim ama o Onu sevdiğini. Hep babasına hiç benzemediği için olduğunu düşünmüşümdür. Babası dramatik ve gürültücü biriydi, Phillip ise bunların hiçbirine benzemiyordu."

"Saldırgan mıydı?"

"Phillip mi?" Jon gerçekten şaşırmış görünüyordu. "Gördüğüm kadarıyla hiç. Kontrollü biriydi. Titizdi. Tess büyük günden iki hafta önce onu aldattığını öğrendi. Adam bunu inkar bile etmedi. Sadece çantasını topladı ve çekip gitti."

Aidan düşünceli bir ifadeyle, "Tess de öyle dedi," deyince Jon'un şaşkınlığı daha da arttı.

"Sana Phillip'ten bahsetti mi? Ondan bu kadarını öğrenmek için TNT'ye ihtiyacım vardı."

Ama adam onu kollarına aldığı anda bunu ona kolayca söylemişti. Bu gece, o yapacaktı aynı. Canını yakan şeyler konusunda ona güven. "Kadının kim olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Phillip ve ben hiç konuşmadık. O daha ziyade muhafazakâr bir adam. Ev adresi bende yok ama Kinsale Kanser Enstitüsü'nde çalışıyor."

"Peki ya ?" Aidan'ın gülümsemesi alaycıydı. "Onu sadece 'Dr.' olarak tanıyorum."

Lanet olsun ona."

Jon hafifçe güldü. "Bunu daha çok sevdim. Parks. Phillip Parks."

"Son bir soru. Grubunuzdan bahsettiniz - grubunuzda başka kimler ?"

Gözleri büyüdü. "Bunu yapamazsın. Sanırım zorundasın. Ben bile. Eskiden daha büyüktü ama insanlar hayatlarına devam etti. Tess ve ben, Robin ve Amy, tabii ki. Gen Lake, Rhonda Perez, ama ikisi de artık sık sık gel."

"Son altı ay içinde gruptan kimler ayrıldı?" Jon'un

gözlerinde bir şey parladı. "Jim Swanson." "Neden ayrıldı?"

John tereddüt etti. "Sınır Tanımayan Doktorlar ile bir tur yapmak için Afrika'ya gitti."

Aidan bu hikâyede daha fazlası olduğunu söyleyebilirdi. "Birdenbire mi?"

"Bir süredir bunu düşündüğünü söyledi. Hepimize ani geldi."

Jon'un daha fazlasını bildiğinden emindi ama farklı bir açıdan bastırmaya karar verdi. Tess'e daha sonra soracaktı. "Teşekkür ederim, Dr. Carter. Verdiğiniz bilgiler için minnettarım."

"Bana her şeyi sorabilirsiniz, Dedektif. Robin'den sonra Tess benim en iyi arkadaşım."

16 Mart Perşembe, 10:45

"Buraya gel, Tess." Babası Aidan'ın koltuğunun minderini ve Tess onun yanına kıvrıldı, başını onun omzuna koydu.

"Ee, iyi miydi? Ziti?" Daha özenli bir yemek planlamıştı ama öğleden sonra karakola gitmesi onu eski bir yemeği bir araya getirmeye zorlamıştı.

"Neredeyse anneninki kadar iyi," dedi annesinin mutfakta duyabileceği kadar yüksek sesle. Sonra fısıldadı, "En az onun kadar iyi. Senin genç adam nerede?"

"Hâlâ görevdeyim." Telefon Aidan'ı sarsmıştı. Neredeyse iki saat boyunca bu kez arayanın kim olabileceğini düşünmemeye çalışmıştı. "Bir polisle çıkınca böyle oluyor."

"İyi birine benziyordu." Bu sözcük isteksizce söylenmişti ama Tess'in gülümsemesine neden oldu.

"O biri." Onun nefes alışını dinledi. "Baba, yanlış anlama ama eve git."

Omuzları gerildi. "Neden?"

"Çünkü doktorlarınıza yakın olmanız gerekiyor."

"Uh-huh." Onun başının tepesini öptü. "Neden, Tessa? Gerçekle başa çıkabilirim."

İç çekti. "Çünkü burada güvende değilsin. Üç arkadaşım öldü. Aidan'ın kız kardeşi bu öğleden sonra yaralandı. Seni daha yeni geri getirdim. Senin de yaralandığını görmek istemiyorum."

"Benimle gelersen, giderim."

Tess kaşlarını çatı. "Bu hiç adil değil."

Omuz silktili. "Öyleyse beni dava et. Anlaşma böyle, Tess. Sen yaparsan ben de eve giderim." "Eve gidiyorsun çünkü kardiyoloğunun yanında olmalısın. Ben de

Burada kalıyorum çünkü ben evimdeyim." Zihninde canlanan resmin tam da bu oda olması tuhaftı. Eleanor'un dairesinde yaşamak harikaydı ama Aidan'ın evi ona ev gibi gelmişti. "Ayrıca, bana göz kulak olacak bir Aidan var."

"Ben de Vito'yu aldım, yani . Cannoli yaptığını mı söyledin?"

Güldü. "Sen inatçı bir ."

"Biliyorum." Ayağa kalktı. "Amy'yi tekrar görmek güzeldi. Neredeyse eski günlerdeki gibi." Amy, Harrison'ın görüşünden sonra uğramış ve akşam yemeğini paylaşmıştı. Masanın etrafında hepsinin yüzünü görmek gerçekten de eski günlerdeki gibi hissettirmişti.

"Uzak durmasına gerek yoktu çünkü ben durdum," dedi

Tess. Babası cannoli'nin çekti. "O yapmadı."

"Michael!" Gina ayağa kalktı ve tabağı onun elinden kaptı. "Bunu almaması gerekiyor," diye ekledi daha nazikçe.

"Bir bir şey olmaz." Annesine yavru köpek gözleriyle baktı. "Tess yaptı onları."

"Amy uzak durmadı da ne demek?" Tess sordu.

"Hayır," ısrar etti annesi ve tatlıyı kaldırdı.

Babası iç çekti. "Amy her Şükran Günü eve gelirdi. Bildiğini sanıyordum."

Tess başını salladı. "Ben . Şükran Günü'nü Spinnellilerle geçirdim.

Amy hukuk fakültesinden arkadaşlarıyla geçireceğini söyledi."

"Sana zarar vermek istemedi, Tess," dedi Vito huzursuzca, sonra Dolly doğrulup hırlayınca geri . "Bu köpek tam bir baş belası."

"Hayır, sadece bize Aidan'ın evde olduğunu söylüyor." Birkaç saniye sonra garaj kapısının sesini duydu. Ceketine iştirilmiş bir notla kimi ölü bulacağını düşünerek midesi bulandı. "" Garaja girdi, onunla bir dakika yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Aidan arabasından indi ve onu görünce omuzları çöktü. "Tess."

"Kimdi o?"

Ağzı buruştu. "Danny Morris'in annesi."

"Küçük çocuk," diye mırıldandı. "Annesi öldürüldü mü?"

On adım öteden bile adamın gözlerindeki soğuk öfkeyi görebiliyordu. "Kendini öldürdü. Bir not bırakmış. Onu koruyamadığı için kendini suçlu hissettiğini söylemiş.

Haklıymışım."

Onun yanına gitmek istedi ama yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu hissetti. "Ne hakkında?"

Çenesini göğsüne indirdi. "Babasının nerede olduğunu bildiğini biliyordum. Pazartesi gecesi, o pisliğin arkadaşı barda bana vurduktan sonra evine gittim. Ona bir canavarı koruduğunu söyledim. Nasıl bir annenin bunu yapabileceğini sordum." Başını kaldırdı, gözleri kederliydi. "Onu çok zorladım."

"Hayır, Aidan, yapmadın." Daha fazla geri çekilemeyerek kollarını onun omuzlarına doladı ve başını boynunun kıvrımına doğru çekti. "Ona zaten bilmediği bir şey söylemedin. Ve eğer umursamasaydı Oğlu hakkında söylediğiniz hiçbir şey bir fark yaratmazdı. Notta kocasını nerede bulabileceğinizi söyledi mi?"

Başını kaldırdı, gözleri birbirinden birkaç santim ayırdı. "Evet, söyledi ama adam hiçbir noktada yoktu. Nereden biliyorsun?"

"Bunu daha önce de gördüm. Bir kişi genellikle son adımı atmadan önce işleri yoluna koymaya çalışır. Denemiş gibi görünüyor."

Çenesi gerildi. "Kocasına karşı tanıklık etmek için hayatta kalmalıydı."

"Yapardın," dedi sessizce ve adamın gözleri parladı.

"Bir piçin oğlumu öldürmesine izin vermezdim."

"Herkes doğru olanı yapmaz, Aidan. Ve herkes güçlü değildir." Onu şefkatle öptü. "Özür dilerim."

Yorgun bir şekilde başını tekrar onun omzuna koydu. "Sylvia Arness diye birini tanıyor musun?"

Başını iki yana salladı, dehşet bir kez daha içini kapladı. "Hayır."

Adam doğruldu ve kadının üst kollarını kavradı. "musun? Emin misin?"

"Eminim." Kalbi şimdi o kadar sert çarpıyordu ki canı yanıyordu. "Neden?"

Kavrayışı sıkılaştı. "Yirmi üç yaşında Afro-Amerikan bir kadın mı?"

"Hayır. Aidan, bana nedenini söyle."

"Çünkü o öldü. Bizim birimden Howard ve Brooks

Morris olay yerinden ayrılırken. Ceketine iştirilmiş notu bulduklarında beni aradılar."

Boğazı kapandı. "Arkadaşların tarafından yargılanmak mı?"

"Evet. Onu tanımadığınıza emin misiniz? Sylvia Arness kimliğindeki isimdi."

Yavaşça başını salladı. "Belki de bir taklitçidir."

"Olabilir. Emin olabilmemiz için şehir merkezine gelip ona bakar mısınız?"

Tahta gibi başını salladı. "Elbette. Aileme gideceğimi söylemek zorundayım."

Kapının önünde durdu. "Bu halinle babanı çok korkutacaksın."

Kalp krizi. Tam "kalp krizi" diyecekti ki kendini kontrol etti.

Kendini yukarı çekerek gözlerini kapattı ve odaklandı. Gözlerini açtığı anda başını salladı. "Daha iyi. Hâlâ bir şeylerin ters gittiğini anlayacak ama bu onu korkutmayacak."

"Teşekkür ," diye mırıldandı. "Düşünmüyordum."

"Buna hakkınız var." Kapıyı iterek açtı ve kendisini bekleyen ailesini yorgun bir gülümsemeyle selamladı. "Bu kadar uzun süre gelemediğim için özür dilerim. Başka bir dava vardı."

Tess onun arkasından mutfığa girdi ve Vito'nun gözleriyle buluştu, anladığını gördü.

"Baba, geç oluyor," dedi. "Hadi otele dönelim."

Michael mutfak sandalyesine oturdu, çenesi inatla eğikti. "Kör değilim ve kesinlikle aptal değilim. Bana gerçeği söyle, Tess."

Aidan'ın elini sıktı. "Denediğin için teşekkürler," diye mırıldandı, sonra babasına baktı. "Baba, Aidan'ın başka bir davaya gitmesi gerekti. Ama oradan ayrılırken, benimle olan ya da olmayan başka bir şey ortaya çıktı. Gidip onlara yardım etmeliyim. Lütfen Vito ile git. Dinlenmen gerek. Seni arayacağım, söz veriyorum."

Michael ayağa kalktı, çenesini kaldırdı. "Onu gözünün önünden ayırmayacaksın, değil mi Reagan?"

Aidan başını salladı. "Söz veriyorum."

16 Mart Perşembe, 11:20

Spinnelli ve Murphy onlarla morgda buluştu.

Spinnelli, "Eğer bu bir taklitçiye, işler çok hızlı bir şekilde çirkinleşebilir," dedi. "Bir taklitçinin bu mesajı nasıl bildiğini bilmek istiyorum."

Murphy homurdandı. "Bunu basından uzak tuttuk. Şu ana kadar. Arness'in etrafındaki kalabalık bunu gördü."

Tess'in vücudu Aidan'ın yanında kaskatı kesilmişti. "Hadi şu bitirelim."

Johnson, üzerinde çarşafa örtülü bir kişinin yattığı metal masanın yanında bekliyordu. "Saat dokuz buçukta vurulmuş. Yakın mesafeden vurulmuş gibi görünüyor. Kurşun ağır kalibreliymiş, muhtemelen kırk beşlik. Sırtından girmiş, tam kalbinin hizasından çıkmış ve dümdüz ilerlemiş." Yüz ifadesi nazikti. "Acı hissettiyse bile bir dakikadan fazla sürmemiş."

"Ama korkardı," diye mırıldandı Tess, gözleri çarşafa sabitlenmişti ve Aidan zihninde ölümle yüzleşen kadının yanında olduğunu biliyordu. Yaptığı şey buydu. Hastalarının zihinlerine onlarla birlikte giriyor, korkularını yaşıyordu. Çünkü önemsiyordu. Bir cesedin önünde dururken bu farkındalığa sahip olmak garip bir yerdi.

"Silah sesi insanların koşuşturmasına neden oldu. Çok fazla karışıklık vardı, bu yüzden kimse bir şey görmedi," dedi Aidan. "Olay Yeri İnceleme hâlâ olay yerini tarıyor."

"Bekle." Murphy elini kaldırdı. "Rivera'yı vurduğunda silahı yirmi ikilikti ve Julia susturucu kullandığını düşündü. İnsanların etrafta olduğu bir zamanda neden kırk beşlik kullansın ki?"

"Onun bir önce bulunmasını istiyordu," dedi Aidan.

"Ama insanların geleceğini bildiği için notu ceketine iliştmek için zaman ayırdı." Spinnelli'nin bıyığı kaşlarını çatarak çatıldı. "Bu kulağa pek dikkatli katilimiz gibi."

Tess omurgasını dikleştirdi. "Lütfen, devam edebilir miyiz? Ben hazırım."

Johnson çarşafı geri çekip kadını omuzlarına kadar ortaya çıkarırken Aidan onun belini sıktı ve Tess bir an için öylece bakakaldı.

"Hiç görmedim ..." Durdu. "Bekle. Nerede bulundu?" "UI kampüsünde. O bir-"

"Öğrenci orada," diye bitirdi Tess, sesi neredeyse tınısızdı, yüzünün rengi solmuştu. Johnson hızla bir sandalye itti ve Aidan'la birlikte onu oturttu. Tess dudaklarını ıslattı. "Sadece 'merhaba' dedim. Hepsi bu kadar."

Aidan çömelerek onun yüzüne baktı. "Ne zaman?"

"Dün. Yeni botlara ihtiyacım vardı. Çünkü bütün kıyafetlerim ve ayakkabılarım sendeydi."

Spinnelli hafifçe omzunu sıktı. "Onunla ayakkabı mağazasında mı tanıştın?" Şaşkınlıkla başını salladı.

"Öğrenci olduğunu nereden biliyordunuz?" Murphy sordu.

"O ... Vito ile flört ediyordu. Kızlar hep Vito ile flört eder. Botlarımı seçmiştim ve kasaya gidiyordum, o da . Ona 'merhaba' dedim. Ayrıldıktan sonra Vito'ya takıldım ve o da kızın sadece bir üniversite öğrencisi olduğunu söyledi. Ona öyle söylemişti. Ben sadece 'merhaba' dedim." Zar zor nefes alıyordu, nefesleri çok hızlı ve sığdı. "Hepsi bu kadar." Eliyle ağzını kapattı. gözleri . "Ve şimdi o öldü. Aman Tanrım. Tanımadığım insanları nasıl uyarabilirim?"

Aidan nasıl yapılacağını biliyordu. "Saldırıya geçme zamanı geldi. Yarın *Chicago On The Town*'dan Lynne Pope'u arayacağım. Ona bir iyilik borcumuz var ve ben de ona özel bir haber vereceğim."

"Bir yıldız olacaksın, Ace," dedi Murphy, yanak diliyle.

Aidan Tess'in dizini kavradı. "Bu senin için sorun olur mu? Herkes öğrenecek."

O kadar kaybolmuş görünüyordu ki adamın kalbi neredeyse kırılacaktı. "Kimse benimle konuşmak istemeyecek," diye mırıldandı. "Sokakta yürüdüğümde saklanacaklar." Sonra gözlerini Sylvia Arness'in yüzüne kaldırdı ve dudakları sertleşti. "Ama hayatta kalacaklar. Pope'un kartı sende mi?"

Aidan cüzdanından çıkardı. "Tess, onunla ben konuşurum."

"Hayır, ben söyleyeceğim. Bu pisliğe benim de söyleyeceklerim var. Hayatımı geri alıyorum. bir dolaba kapatacağını, bir bebek gibi kıvrılmamı sağlayacağını ve ... sızlanacağımı sanıyor. Yanılıyor. Johnson, telefonunu kullanmam gerek."

"Bunu yapmana izin vermeyeceğim," dedi Aidan, onun yolunu keserek. "Onu o kadar kızdıracaksın ki senin peşine düşecek."

Tek yanağını içine çekti ve meydan okurcasına ona baktı. "Benim ondan çok daha fazla korumam var." Parmağıyla Sylvia'nın vücuduna baktı. "I hepiniz . Kimsesi yoktu. Ve bir sonraki kişi de olmayacak. Ve lanet *olsun*, bir sonraki kişi olmasa iyi olur. Bırak peşimden gelsin. Biz hazır olacağız."

17 Mart Cuma, 02:35

Tess, Aidan'ın yatağının kenarına oturdu. "Lynne'in bizimle tanışması çok hoştu." Aidan kanatlarda volta atarken o ve kameramanı tüm bölümü çekmişlerdi.

Omzunun üzerinden attığı bakış alaycıydı. "Yarın yayınlandığında iyi bir pay alacak." Kravatını çıkarıp şifonyerinin üzerine attı. "Kazan-kazan olduğunu söyleyebilirim."

Gömleğinin her bir düğmesini çözerken ayağa kalkma ve adım atma dürtüsüyle savaştı. "*Günaydın Chicago* ve *Chicago On The Town*'da öğlen teaser'larla yayınlayacağını söyledi," dedi, gevezelik ettiğinin farkındaydı ama kendini durduramıyordu. Adam gömleğini silkti ve kadının ağzı kurudu. Giyinik adam ölümcül derecede yakışıklıydı. Bared . . .

"Evet, öyle yaptı." Ona dikkatle baktı. "Tess, gergin misin?" Gözlerini kapattı, şimdi o da utanmıştı. "Evet."

Yanına oturdu ve onu kendi tarafına çekti. "Neden?"

"Az önce bir katile 'omurgasız korkak' dedim ve peşimden gelmesi için ona meydan okudum."

Bir kez kıkırdadı. "Bunu *şimdi* mi düşünüyorsun?" Onun başının tepesini öptü. "Yapman gerekeni yaptın, Tess. Bu benim de hoşuma gitmiyor ama bir şeylerin olması gerekiyor."

İçindeki kasırga değişmeye başladı, yavaşlayarak daha sert ve daha derin bir şeye dönüştü. "Artık cenazelere gitmek istemiyorum, Aidan."

"Biliyorum. Onu yakında bulacağız ve tüm bunlar sona erecek." Başını kaldırdı, onun gözleriyle buluştu. "Sonra ne olacak?"

Yanlış anlamış gibi davranmadı. "Bilmiyorum. Ne istiyorsun, Tess?"

Vereceği cevabı da en az onun sorduğu soru kadar dikkatle düşündü. Vereceği yanıt tüm ilişkilerinin gidişatını belirleyebilirdi - çünkü gerçekten de bir ilişkim var. Korku içinde doğmuştu, bu şekilde devam etmek zorunda değildi. Belki de bu yüzden bu kadar gergindi. "Bir ev ve sevecek biri istiyorum Ben."

"Bir koca istiyorsun."

Sözlerinde boğazını acıtan bir tür hüznün vardı. "Evet." Bir nefes aldı. "Ve eğer bu seni korkutup , bunu şimdi bilmen daha iyi olur."

"Beni korkutmuyor, Tess, en azından senin kastettiğin şekilde değil." "O zaman nasıl? Konuş benimle, Aidan."

Yüzünü buruşturdu. "Deniyorum. Sanırım iyi bir iş çıkaramıyorum."

Dudaklarını hafifçe onunkilere dokundurdu. "Kanepeye uzansan iyi olur mu?" Elini adamın kıllı göğsüne koyarak onu nazikçe sırt üstü yatırdı, böylece adam yarı yarıya yatağa uzanmış, çıplak ayakları hâlâ yere sağlam basmıştı. Dirseğine dayanarak onun yanına yan yattı.

"Rahatla."

Göz ucuyla ona baktı, temkinliydi. "Tamam."

"Rahatlamış değilsin." Elini yavaşça adamın göğsünde gezdirdi ve kaba tüylerin avucunu gıdıklamasının tadını çıkardı.

"Bu beni daha rahatlatmıyor, Tess," dedi kuru bir sesle.

Eli durdu. "Özür dilerim. Shelley kimdi, Aidan? Ve sana nasıl zarar verdi?"

Gözleri kayarak kapandı. "Bir süre için en iyi arkadaşımdı. Ya da ben öyle sanıyordum."

"Bir arkadaş tarafından verilen yaraların iyileşmesi iki kat daha zor olabilir."

"Ben çocukken en iyi arkadaşım Jason Rich'ti." Durakladı ve başparmağı kızın elinin arkasını okşamaya başladı. "Ben ve Jason, çok yakındık. Ve belahydık." Dudakları kıvrıldı. "Yeşil askerlerin yüksek ateşteki bir tencerede eridiğini biliyor muydun?"

"Hayır, ama Vito'nun G.I. Joe'suyla oynadım. Joe benim Malibu Barbie'me aşıktı. Sanırım tenceremi mahvettiğin için kızardım."

"Annem öyleydi." Sessizdi, düşünüyordu. "Biz on yaşındayken Shelley yan taşındı. Annesi boşanmıştı ve bu bizim mahallemizde büyük bir olaydı."

"Benimki de. Peki Shelley ordu askerlerini eritme görevine katıldı mı?"

"Hayır. Shelley'nin gözü Jason'daydı ve ben üçüncü tekerdim."

"Jon ve Robin'lerdeyken hissettiğim gibi," dedi hafifçe. Mavi gözlerinden biri açıldı. "Bana Robin'den bahsedebilirdin."

"Sormadın ki." Ayıldı. "Ve bu benim için hiçbir zaman önemli olmadı. Onlar benim arkadaşlarım. Jason ve Shelley arkadaşınız olarak mı kaldı?"

"Elbette, ama ergenliğe girdiğimizde her şey değişti. Jason ve Shelley ayrılmaz ikiliydi. Shelley biz on yedi yaşındayken hamile kaldı. O ve Jason kaçtılar."

"Ah, canım," diye mırıldandı Tess.

"Shelley'nin annesi o sıralarda yeniden evlenmişti ve oldukça rahattı. Taşındı ve eski evi Shelley ve Jason'a verdi." İç çekti. "Sonra Shelley bebeğini kaybetti. Ama annesi gibi boşanmak istemiyordu ve Jason'ı seviyordu, bu yüzden birlikte kaldılar. Polis olmaya karar verdim

Babam ve kardeşim gibi. Jason da öyle yaptı. Ben devriyeye çıktım. Jason Narkotik'e gitti." Başını iki yana salladı. "Kanıtları kişisel kullanımı için 'kendine mal ederken' yakalandı. Kovuldu. Shelley perişan haldeydi. Jason ..." Dudaklarını büzdü. "İntihara meyilliydi."

Kalbi daha sert çarpmaya başlamıştı. "Oh, hayır."

"Ama dostum Jason çok düşünceliydi. Shelley'nin onu ölü bulmasını istemedi. Bu yüzden onun yerine benim daireme geldi." Sertçe yutkunurken boğazı düğümlendi. "Bir sürü hap aldı. Beşte bir Jack Daniel's ile yıkadı. Ve uyumaya gitti. Vardiyamdan on iki saat sonra eve geldiğimde ölmüştü."

"Ne kadar da zalim." Sesi olması gerekenden daha sertti. Adam gözlerini açtı. "İntihar edenlere sempati duyduğunu sanıyordum."

"İnsanları intihara sürükleyen duygusal travma ya da akıl hastalıklarına acıyorum. Geride bıraktıklarına sempati duyuyorum. Yardım alanlara ise saygı duyuyorum. Jason'ın bir hayatı vardı ve onu boşa harcadı. Ve seni de kendisiyle birlikte batırdı. Bu alçaklık."

Gözleri çakmak çakmak oldu. "Ben de hep aynı şekilde hissettim ve yapmalı mıyım diye merak ettim."

"Değer verdiğim biri kendi kıysa ben de kıyardım. Tabii kendilerini durduramayacak kadar akıl hastası değillerse. Öyle miydi?"

"Bilmiyorum. Sanırım hiç bilemeyeceğim. Ama Shelley yıkılmıştı. Geliri yoktu, hayat sigortası yoktu. Emekli maaşı yoktu. Eğitim yok. Dayanacak kimsesi yoktu.

devam et."

"Sen hariç."

"Ben hariç. Yakınlaştık. Çocukken ona karşı hep bir şeyler hissetmiştim ama o hep Jason'ın kızıydı. Artık benim kızımdı. Mutluydum."

"Ve arkadaşınız pahasına mutlu olduğunuz için mi suçlusunuz?"

"Birazcık. Evet, biraz. Her neyse, Shelley'e evlenme teklif ettim ve o da evet dedi.

Biraz biriktirdim ve ona makul büyüklükte bir yüzük aldım."

"Yüzüğü beğendi mi?"

"Yaptığını söyledi. Ama arkadaşlarımıza göstermedi. Bir keresinde daha büyük bir taşı ima etti ve ben reddettim. Param yetmedi, o kadar. Ama annesinin yeni kocası, işleri halka açılınca bir servet kazandı. Annesi Shelley'e daha büyük bir yüzük aldı."

"Ah canım."

"Evet. Bu yaptığımız ilk büyük kavgaydı. Sonuncusu değildi. Üvey babam para içinde yüzüyordu ve cömertti. Shelley yeni elbiseler, kürkler aldı. Sonra North Shore'da bir ev istediğini söyledi." Çenesi gerildi. "Babam yardım edecekti."

Gururuna bir darbe. "Ve sen hayır dedin."

"Kesinlikle hayır dedim. Pislik her fırsatta bana tepeden baktı."

Bu her şeyi açıklıyordu. "Peki bardağı damla neydi?"

"Babam bana bir iş teklif etti." Alaycı sesi sertleşmişti. "Kabul etmedim ve Shelley surat astı. Bir polisin maaşının üç katını kazanabileceğimi söyledi. Polis maaşı," diye tükürdü. "Aynen böyle söyledi. Sanki utanılacak bir şeymiş gibi."

Tess, hiç tanımadığı hasta yakınlarının motivasyonlarını asla çalışırdı. Ama bu adam bir hasta değildi. Onun sevgilisiydi ve acı çekiyordu. "Eğer seni değiştirecekse seni sevmiyordu. Değiştirebileceğini düşündüyse de seni tanımıyordu."

Yavaşça derin bir nefes alırken göğsü genişledi. "Teşekkür ."

Parmaklarını onunkilere dolanana kadar oynattı. "Ve?" "Hepsi bu kadar."

Hayır, değildi. Ama söylemeyi planladığı tek şeyin bu olduğu açıktı.

"Tamam." Tek gözünü açtı. "Tamam mı? Hepsi bu kadar mı?"

Ona alaycı bir gülümseme verdi. "Surat asmamı mı istiyorsun? Benim tarzım değil." Başını onun omzuna yasladı. "Yine de açıklığa kavuşturmak istediğim bir şey var."

Sertleşti. "Ne?"

"Harold Green."

Aniden ayağa kalktı ve onu yan yatmış, geniş sırtına bakarken bıraktı. "Hayır."

Tess irkildi. "Neden olmasın?"

"Çünkü ..." Ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü. "Çünkü onun hakkında konuşmak istemiyorum. Bu bir kazaydı, başka bir şey değil. Bu kadar konuşma."

"Dün gece babana da böyle söylemişsin." "Tess, bırak artık. Lütfen."

". Eğer konuşmayacaksan, dinleyecek misin?"

"Seni durdurabilir miyim?" diye sordu sertçe.

İncinmemeye çalıştı. "Evet. Sadece hayır de ve ben de uyuyayım."

"Sana hayır dedim ve hala bunun hakkında konuşuyoruz." Sesi buz gibiydi.

"Yeterince makul." Sesini eşit tutmaya çalıştı. "Geç oldu, Aidan.

Hadi uyuyalım." Çaresiz bir şekilde bakarak banyoya girdi ve kapıyı kapattı.

Yirminci Bölüm

17 Mart Cuma, 02:55

Tess banyodan Aidan'ın gömleklerinden birini giyerek çıktı ve onun kıpırdamadığını görünce irkildi. "Dışarıda biri mi var?" diye sordu ve Aidan başını salladı.

"Hayır. Olsaydı Dolly bize haber verirdi."

"Yatağa gel, Aidan. Söz uyumana izin vereceğim." Çarşafının arasına girdi ve ışığı kapatarak onları yarı karanlıkta bıraktı. Adamın profili belirgindi, yumrukları kalçalarında, dışarıda sadece kendisinin görebildiği bir şeyi inceliyordu.

"Onu buldum," dedi aniden, kabaca. "Üçüncü küçük kızı."

Tess doğrulup oturdu. Harold Green'in acımasızca öldürdüğü üçüncü küçük kız. "Biliyorum. Murphy bana ilk gece söyledi. Özür dilerim."

"İçi boşaltılmıştı. Bunu biliyor muydun?"

Yutkundu. "Evet." Korkunçtu. Üç çocuğun da böylesine anlamsızca vahşileştirildiği fotoğraflar, onlara bakan herkesin ahlakıyla alay ediyor gibiydi. Ama böylesine korkunç yaralar açan adamı tedavi etmek için bakmak gerekiyordu.

"Hâlâ hayatta olduğunu sanıyorduk," dedi. "Green hala hayatta olduğunu söyledi."

"Harold Green'in zihninde öyleydi."

"Saçmalık," diye tısladı. "Harold Green kokuşmuş bir katildi."

Bununla yüzleşmek daha iyiydi. "Ve ben onun gitmesine izin mi verdim?"

Hiçbir şey söylemedi, ki bu her şeydi elbette. İncinmiş hissetmemeye çalıştı ama bu çok zordu. Bu yüzden tanıdık olana geri döndü ve onunla şöyle konuştu

yatağında oturduğunu asla unutmadan, onun düğmeli gömleklerinden birini giydi ve başka hiçbir şey giymedi. "Aidan, onu bulduğunda ne yaptın? Üçüncü küçük kızı mı?"

düğümlendi. "Dizlerimin üzerine çöktüm ve lanet bir bebek gibi hıçkıra hıçkıra ağladım."

"Eminim bir tek sen değildin," diye mırıldandı.

"Sadece altı ." Kelimeler boğazında düğümlendi. "Allah . Onu hatırlamak istemiyordum ama o gece, o kadını öyle açık görmek ..."

Cynthia Adams. İntiharın üzerinde kişisel bir yara bıraktığı bir adam tarafından örtbas edilen bir intihar. Ve yine de Cynthia'nın katilini bulmaya çalışacak kadar önemsemişti. "Ve ben onun gitmesine izin verdim," dedi tekrar ve bir nefesle ürperdi.

"Bu bir hataydı," dedi, biraz fazla umutsuzca. "Diğer pek çok konuda doğru kararlar verdin. Bir hataya hakkın var."

Adamın geldiğini anlıyordu ama ona yanıldığını nasıl göstereceğinden emin değildi. "Hiç *Altıncı His* filmini izledin mi?" diye sordu aniden ve adamın kafası döndü, gözleri ıslaktı. Dehşete düşmüştü.

"Bir *filmden* mi bahsediyorsun?"

Başını salladı, içindeki gerilime rağmen sesi sakindi. "Evet. Sen gördün mü? şu küçük çocuğun etrafında hayaletler gördüğü film."

"İzledim," diye ısırdı. "Dört yıldız."

"İşin en korkutucu yanı, güvenli olması gereken gündüz vakti hayaletleri görmüş olmasıydı."

"Bu bir yere varacak mı, Doktor?" diye sordu sertçe.

"Evet. Harold Green hayaletleri görmüyordu, Aidan. İblisleri görüyordu ve sadece geceleri rüyalarında değil. Her yerdeydiler, bütün gün, her gün ve her gece onu izliyorlardı, nereye giderse gitsin, saldırıp onu yemek için bekliyorlardı. Kan damlayan dişleri vardı. Anlaşıldı ki iblisler değerli çocuklar. Ama aradaki farkı göremedi."

"Tabii ki dedi," diye tükürdü. "Hapse girmemek için her şeyi söyler."

"Her türlü hapishane var, Aidan. Hiç psikiyatri hastanesine gittin mi?"

"Hayır."

"Bu iş bittiğinde, benimle bir tanesine gelmeni istiyorum. Green, personele zarar vermemesi için sürekli . O sadece bir sisin içinde

Güçlü ilaçlar iblisleri tutuyor ama yine de onları görüyor. Çığlık atıp çırpınıyor ve kendi güvenliği için onu yatağa bağlamak zorunda kalıyorlar. O Ağlar ve söylenir, çünkü çok korkmuştur. Tüm varlığı gördüğü ve değiştiremediği şeylere bağlı. Yapayalnız."

"Zengin ailesi onu ziyarete gitmiyor mu?" Aidan acı acı sordu.

Bunu nasıl gözden kaçırmış olabilirim? "Para güç demektir ama Harold Green'in durumunda çok az şey ifade eder. Annesi ara sıra ziyarete geliyor ama zamanla bu ziyaretler seyrekleşti. Onun iyileşeceğini, tanıdığı adam olmaya geri döneceğini umuyor. Sevdiği oğluna. Her şeye rağmen hala sevdiği oğlu. Ama günler geçiyor ve o zihnindeki hapisanede sıkışıp kalıyor, korkuyor ve yalnız." Bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. "Bazen ..." Başını salladı, gözleri sıcak yaşlarla doldu.

Kıpırdamadan durdu, sonra yavaşça dönerek pencereye değil ona baktı. "Bazen ne olur, Tess?" diye sordu sessizce.

Söyleyeceği şeyden utanıyordu ama onun anlamasına ihtiyacı vardı. "Bazen onu o kadar korkmuş ve işkence çekerken gördüğümde, ölmesinin daha iyi olacağını düşünüyorum. Ve bazen ..." Gözlerini kaçırdı.

"Bazen bunu yapacak kişi olmayı düşünüyorum. Ve bunun merhametli olduğum için mi yoksa intikamcı olduğum için mi olacağından asla emin olamıyorum.

"O mahkeme salonunda onun kaderini ellerimde tuttum Aidan ve onu bağışladım, çünkü yargılanmaya ehil değildi ve yasalar işlediği suçlardan mahkûm edilemeyeceğini söylüyordu. Ama ne yaptığını gördüm ve *kahretsin*-" Sesi kırıldı ve kararlı *bir* şekilde onu sabitledi. "Çocukların annelerinin gözlerini gördüm. Ve boğduğu polisin karısının. Ve Harold Green'den nefret ettim. Ama ben yapmam gerekeni yaptım." Gözlerini kapattı ve gözyaşlarını yanaklarından aşağı gönderdi. "Ve aynı koşullar altında yine olsa yine yapardım."

Aidan orada durmuş, kadının gözyaşları yüreğini burkuyordu. O, en zor şey olduğunda bile doğru olanı yapan bir kadındı. Bir zamanlar onun soğuk olduğunu düşünmüştü ama şimdi çok fazla değer verdiğini ve sadece demir gibi iradesinin bunu diğerlerinden saklayarak işini yapmasına izin verdiğini biliyordu. Kalbini parçaladığında işini yapmak zorunda kalmasını anlayabiliyordu. Çok şey yaşadılar düşündüğünden daha fazla ortak noktaları vardı. Ve yaralı kalbinin derinliklerinde bir yerlerde bir şeyler çiçek açtı. Şimdilik, bunun basit bir saygı olmasına izin verdi.

"Özür dilerim. Anlamadım." Onun yanına oturdu. "Daha fazla ağlama, lütfen."

Hıçkırarak için dişlerini sıktı. "Zihnimde o kadının yüzünü duramıyorum- Sylvia Arness. Partilere gitmesi ve derslere girmesi gerekiyordu ama o öldü."

Başparmağıyla kızın ıslak yanaklarını sildi. "Çünkü hasta bir piç bunun senin için en iyi yol olduğunu biliyor. Kazanmasına izin vermeyeceğiz, Tess."

Hıçkırık

Gevşedi ve onu kollarına çekti, ellerini sırtında ovuşturdu, ağlaması yoğunlaştıkça onu öptü, ta ki durdurmanın tek yolunun ağzı olduğunu bilene kadar.

Adam kadının yüzünü göğsünden çekti ve sert ve ısrarlı bir şekilde ağzını onunkiyile kapattı. Birkaç saniye çırpındı, sonra dizlerinin üzerine çöktü, öpücüğe umutsuz, morartıcı bir güçle karşılık verdi, elleri göğsündeydi, parmakları saçlarının arasından geçiyordu. Parmak uçları meme uçlarını okşadı ve boğazından bir hırıltı çıkardı.

Yataktan fırladı, onu ayağa kaldırdı, giydiği gömleğin düğmeleriyle uğraştı, deliklerinden çıkmadıklarında küfretti, Sonunda düğmeler uçana ve göğüsleri ellerini doldurana kadar yırtıldı. Elleri adamın belindeydi ve aniden pantolonu ayak bileklerine dolandı ve adam pantolonu tekmeledi. Ardından şortunu aşağı iterek onu çıplak bıraktı, gömleği ise hâlâ omuzlarının üzerindeydi. Onu itmeye başladı ama kızın ışığı yakmasıyla irkilerek durdu.

Saçları adamın elleri yüzünden dağılmış, dudakları adamın ağzı yüzünden şişmiş ve yanakları gözyaşları yüzünden çizgilenmişti. Ama gözleri yanıyordu ve durduğu yerde titriyordu.

"Dün gece seni göremedim," dedi. "Seni görmek istiyorum." Onu yatağa itti ve beline sarıldı, kendisine uzandığında ellerini başının yanındaki yastığa bastırmak için üzerine eğildi. "Hayır," diye fısıldadı. "Bu gece benim. Bana bırak."

Ciğerlerindeki hava sıkıştığında, bunun kontrolle ilgili olduğunu anlayarak başını salladı. Hayatı yavaş yavaş, parça parça, enkaz haline getirilmişti. Bu onun hayatıydı.

Kadın adamın göğsünden aşağıya doğru kaydı, ağzı güneğe doğru öpüşmeye başladı ve adamın kalçaları refleksif bir tepkiyle kalktı. Kadın durdu, dudakları adamın seğiren sikinden bir nefes uzaktaydı ve adam onun adını inledi. "Tess."

"Sshh. Bırak beni." Parmak uçları adamın boyunda gezinerek irkilmesine neden oldu. "İzin ver." Sonra dili parmaklarının izlediği yolu takip etti ve adam tekrar inledi.

"Lütfen." Çaresizce eğildi. Ona yalvarıyordu. "Lütfen."

Ama hiçbir şey olmadı ve sonunda dirsekleri üzerinde ona baktı. Kadın onu dikkatle inceliyordu, yüz ifadesi merakla analitikti.

Sadece başını çevirerek adamın gözleriyle buluştu, ağzı gülümsemedi. "Bunu daha önce hiç yapmadım."

Vücudu dondu. *Sakın durma. Lütfen fikrini değiştirme*, diye düşündü çılgınca.

Dudaklarını yaladı. "Hoşuna gitmeyen bir şey yaparsam söyle."

Teşekkür ederim, Tanrım, diye düşündü, sonra hiç düşünemedi çünkü ağzı üzerine kapandı, sıcak, ıslak ve çok iyiydi. Gözlerini kapadı ve kendini hissetmeye bıraktı. Gerçekliğin çirkinliğinden uzaklaşıp önemli olan tek şeye, bu kadına ve nefesini kesen, kalçalarını daha yukarı, daha sert kaldırmasına neden olan tarifsiz zevke çekilmesine izin verdi. Ellerini başının etrafında kenetledi ve ona nasıl hoşlandığını gösterdi, sonra kadın ritmi hiç kaybetmeden devam ettirirken bir iniltiyle ellerini bıraktı.

İniltisi vücudunu ateşe verdi. Ona zevk vermiş ve kendi zevkini de arttırmıştı. Titreme ve karıncalanma teninde hızla ilerliyordu ve bacaklarının arasındaki sıcak zonklama dayanılmazdı. İstiyordu, hayır, daha önce hiç ihtiyaç duymadığı kadar ihtiyaç duyuyordu. Hiç böyle olmamıştı, hiç bu kadar çılgınca bir tamamlanma yarışı olmamıştı, hiç bu kadar doyurulma arzusu olmamıştı. Seks her zaman sadece yaptığı bir şey olmuştu. Zevkliydi ama gerekli değildi.

Bu adamla birlikte olmak gerekliydi. Onu inletmek daha çok Bir sonraki nefesini almaktan daha zorunlu olarak açısını değiştirdi, ağzının basıncını artırdı ve onu avucunun içinde nazikçe kavradı.

Boğuk bir haykırıyla muhteşem vücudu kavis çizdi ve dondu, onu sadece topuklarından ve başının arkasından destek alır halde bıraktı. Memnun, güçlü ve tamamen dişi hissederek onu serbest bıraktı ve yatağa geri itti. Onun üzerine binerek vücuduna öpücükler bıraktı. Adamın elleri onun arkasını kavradı ve sarsıcı bir şekilde yoğurdu.

Gözleri açıldı ve kadının nefesini kesti. "Şimdi sana sahip olmama izin ver." Onun cevabını beklemeden ellerini yuvarladı ve tek bir sert darbeyle içine girerek onu patlayacak kadar doldurdu. Kadının çılgılığı adamın iniltisine karıştı ve adam vücudunu sabit kadının gözlerini tuttu. "Seni istemek istemedim," dedi boğuk bir sesle, itiş gücü diğer her kelimeyi noktalıyordu. "Seni önemsemek istemedim.

Ama anlıyorum. Bunu anlayın."

"Anlıyorum." Adam gırtlakını öperken kadın eğildi ve sözsüz zevk sesleri mırıldandı. Sonra ağzını yara izinin üzerine açarak sertçe emdi ve kadın onun, hor gördüğü yara izinin üzerine kendi izini bırakmaya çalıştığını anladı. Çarpan kalbi acıyla sıkıştı. "Aidan."

Zevk yoğunlaştı, çok yoğunlaştı. Duyuları başladı, kasları adamın etrafında kasıldı ve adamın itişleri daha sert, daha hızlı, içindeki sarmal daha sıkı ve daha sıkı, adamın ellerini daha sıkı ve daha kavradı ve korktu. Oraya asla ulaşamayacağından korkuyor ve ulaşırsa neler olacağından dehşete düşüyordu.

"Bırak ," sanki onun düşüncelerini okumuş gibi kulağına nefes verdi. "Bırak gitsin. Seni görmeme izin ver. Seni hissedeyim. Lütfen, Tess."

"Aidan." Bu bir inilti, bir yalvarış, sonra nihayet, nihayet bobin aniden serbest kalıp vücuduna ateş gönderdiğinde coşku oldu. Aidan'a karşı sarsıldı ve inledi, Aidan'ın kendi boşalmasını bulduğunun belli belirsiz farkındaydı, vücudu kaskatı kesilmiş, başı tamamen sessiz bir coşkuyla geriye atılmıştı.

Adamın ağırlığı kadının üzerine düştü, elleri hâlâ birleşmişti. Vücutları hâlâ birleşmişti. Göğsü acıyordu. Boğazı acıyordu. Hayatında hiç hissetmediği kadar inanılmaz hissediyordu. "Oh."

Göğsü bir kez kabardı. Bu bir kahkaha olabilirdi.

Ellerini bırakana, dirseklerinin üzerinde doğrulana ve yüzü ayık bir şekilde ona bakana kadar sonsuza kadar öylece yattılar. "Bu gece böyle olmasını istememiştim."

Gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Bu kadar sert, bu kadar hızlı gitmek istememiştim. Seni yavaşça baştan çıkarmayı planlamıştım ama yaptığın şeyden sonra Başka yolu yoktu."

Gülümsemi ve adamın kirli çenesini öptü. "Sanırım yine işbirliği yapmıyordum."

O gülümsemedi. "Bunu neden yaptın?"

"Yani . . . ? Bilirsin işte." Sözüünü bitiremedi, yanakları , gözleri kaymıştı. "Bunu söyleyemediğim için aptal olduğumu düşünüyor olmalısın."

"Sanırım şimdiye kadar hissettiğim en inanılmaz şeydi," dedi sessizce.

İşıldamamaya çalıştı. "Gerçekten mi?"

Ağzı hoşgörülü bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Gerçekten. Peki neden, Tess? Neden benimle?"

"Daha önce hiç istememiştim," diye dürüstçe cevap verdi. "Sonra seninle, dün gece ..." İcini çekti. "Çekingen davranmayacağım. Çekici olduğumu biliyorum. I erkeklerin bana baktığını biliyorum. Ama Phillip özgüvenime darbe vurdu. Bana kendimi güzel hissettirdin. Arzulandır. Senin de aynı şekilde hissetmeni istedim." Omuz silkti, garipti. "Anlayamazsın."

Ona baktı, başucu lambasının alçak ışığında bakışları yoğunlaşmıştı. "Ne anladığımı bilmiyorsun, Tess." Bununla birlikte ışığı kapattı ve battaniyeleri çekti. Karanlıkta, yanağını göğsüne bastırarak şekilde yuvarladı, kollarını ona doladı, kalbinin sert atışı kulağındaydı.

Nefes alış verışı yavaşladı ve derinleşti ve adam tekrar konuştuğunda neredeyse uyuyordu, sesi yanağında titreşiyordu. "O günden sonra ... üçüncü kızı bulduğumda ... Eve geldim ve Shelley saldırdı. Çok yıkılmışım ve o da bunu kullanarak beni polisliği bırakmaya ikna etmeye çalıştı."

Parmak uçlarıyla göğsündeki kaba tüyleri okşadı, kadının burada olmamasına sevindi. Yüzünü tokatlayabilirdi. "Bu çok bencilceydi."

Gölüşü sertti. "Sonunda, başlangıçta onda ne gördüğüm hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim içimin o kadar boş olduğuydu ki... o kadar öfkeliydim ki... Ona vurmak istedim. Elimi havaya kaldırdım ve kendimi yarı yolda durdurdum. Sonra ona bir ültimatom verdim. Bana bir daha üvey babası için çalışıp çalışmayacağımı sorarsa giderim. Ve bunda ciddiye dim."

Uzun bir süre sessiz kaldı. Sonunda sordu, "Gittin mi? Gittin mi?" "O zaman öyle değildi. Bir süreliğine iyileşti ve dürüst olmak gerekirse işe yarayabileceğini düşündüm. Mahkemede ifade verdiğin güne kadar ayrılmadım. Green'in duruşmasında. Sana çok kızmışım. . . Mahkemeye gitmek için izin almışım. Tüm polisler ayağa kalkıp seni protesto etmek için mahkeme salonundan çıktıktan sonra eve gittim. O gün birine ihtiyacım vardı ve Shelley biriydi."

Kalbine bir önsezi duygusu yerleşti. "Ve?" "Ve onu başka bir adamla bastım. Bizim yatağımızda."

Nefes aldı ve aklına gelen tek şeyi söyledi. Bir gece önce ona söylediği şeyin aynısını. "Ne kadar yapışkan."

Kıkırdaması acımasızdı. "Touché. Beni orada dururken gördü. Meşguldü. Bugüne kadar orada olduğumu bildiğini sanmıyorum. Ama o kesinlikle biliyordu. Omzunun üzerinden bana baktı. Kaşlarını kaldırdı. Ve hepsi bu kadardı. Oradan uzaklaştım ve bir daha geri dönmedim. Kristen kıyafetlerimi almak için geri döndü.

o evde yokken. Onu burayı görmeye çünkü satın almak istiyordum ama o burun kıvırmıştı. İki hafta sonra bu evi aldım, kök saldım. O da kendi köklerini attı. Birkaç hafta içinde onunla evlenecek. Adam babam için çalışıyor, kızın da kuzeyde bir evi var.

Shore." İç çekti. "Yani artık şeyi biliyorsun." "Bana güvendiğiniz için teşekkür ederim."

Sırtışı parladı. "Teşekkür ederim... bilirsin. Yeni başlayan biri için çok iyiydi."

Gözleri büyüdü. "Şimdiye kadar yediklerimin en iyisi olduğunu söylemiştin."

"Yalan söylemiyordum. Sadece ilk denemeniz olduğu için yukarıdan başka gidecek yeriniz yok gibi görünüyor."

Dudakları kıpırdadı. "Ya da aşağı, olduğu gibi. Uyumaya git, Aidan. Yakında sabah ."

17 Mart Cuma, saat 7:30.

"O kaltak." Joanna televizyonun önünde duruyordu, ağzı açıktı ve yumrukları kalçalarında. Tess Ciccotelli ekranı doldurdu, yüzü sırayla gergin, üzgün ve ustaca samimi. Sonra kamera geri döndü. "Lynne Pope ile konuşuyor."

Keith kaşlarını çatarak sabah gazetesinden başını kaldırdı. "Jo, kes şunu artık. Sana hikâyeni vermeyecek. Bunu aş ve yoluna devam et."

Omzunun üzerinden ona ters ters baktı. "Teşekkür , Bay Destekleyici."

"Büyü artık, Jo." Kâğıdını katladı. "Dün öğleden sonra Atlanta'daki bir bankadan telefon aldım. Önümüzdeki ayın ilk günü onlar için çalışmaya başlamamı istiyorlar. Bu büyük bir fırsat. Jo, ben eve gitmek istiyorum. Gitmek için bir nedenin olursa fikrini değiştirirsin diye düşündüm."

"Gitmek için bir nedenin var," dedi öfkeyle. "Bu senin kariyerin. Senin hayatın." "Ben de senin olduğunu sanıyordum," dedi sessizce. "Onlara bir şey vermedim."

Henüz bir cevap yok. Şimdi iş için giyineceğim. Bu konuyu akşam konuşabiliriz."

Öfkeli bir şekilde onun gidişini izledi. Bu konuda konuşmak istemiyordu. Yapacağı son şey olsa bile kalacak ve o lanet olası byline'ı alacaktı.

Televizyon ekranındaki bir fotoğraf gözüne ilişince mutfağa doğru döndü.

"Sylvia Arness yüksek kalibreli bir silahla yakın mesafeden vuruldu. Polis şu anda soruşturmayı sürdürüyor. Görgü tanıkları silah sesini duyduklarını ve cesedi bulduklarını söylüyor. Kadının ceketine iliştirilmiş bir notta 'Birlikte olduğun kişiler tarafından yargılan' yazıyordu. Polis mesajın anlamı hakkında yorum yapmayı reddediyor. Sizi bilgilendirmeye devam edeceğiz ..."

Joanna yavaşça bilgisayarının oturdu ve Çarşamba öğleden sonra Ciccotelli'de çektiği fotoğrafları getirene kadar tıkladı. Şarap dükkânı, kazakçı, çiçekçi, ayakkabı mağazası vardı. *İşte burada*. Ölü kadın, Ciccotelli ile tek bir karede. Bir an bile konuşmamışlardı. Ve şimdi kadın ölmüştü. Omurgasından aşağı bir ürperti aktı. *Aman Tanrım*. Midesi sıkışarak, şarap dükkânına gelene kadar geriye doğru sayfaları karıştırdı ve aklına başka bir düşünce geldi.

Üzerindeki grenli fotoğrafla

bugünkü *Bülten*'in dördüncü sayfasında kendi fotoğrafıyla yer aldı. *Bültenin* başlığında "Marge Hooper, elli üç yaşında, şarap dükkanında bir soygunun kurbanı" . Bu aynı kadındı.

Ciğerleri aynı nefesi tutarak fotoğraflarının geri kalanını gözden geçirdi. Kapıcı da fotoğraflarındaydı. *Üç ölü*. Tüm fotoğrafları o çekmişti. Kayıp fotoğraf kâğıdını düşündü. Birisi onun dosyalarına girmişti. Kanı dondu.

Polisi ara, Jo. Hemen. Telefona uzanırken elinin titrediğini fark etti ve aniden çaldığında kendi vurulmuş gibi sıçradı. "Alo?"

"Bayan Carmichael? Ben Lexington, Kentucky'deki Kadın Kliniğinden Dr. Kelsey Chin. Anladığım kadarıyla dün aramışsınız."

Elleri hala titreyen Joanna, şimdi "sinek kağıdı" olarak adlandırdığı şeyin bir parçası olarak ortaya çıkan ismi bulana kadar not defterini gözden geçirdi. araştırma." "Dr. Chin. Çağırma geri döndüğünüz için teşekkür ederim. Bir hikaye araştırıyorum ve yardımcı olabileceğinizi umuyorum."

17 Mart Cuma, saat 7:30.

Aidan yirmi dakika önce Tess'i ailesinin otel odasının kapısına bırakmıştı; Lynne Pope'la yaptığı röportajı izlemek için tam zamanında gelmişti. Pope'un yazısı bittiğinde babası kıpırdamadan oturuyordu. Annesi yanına oturmuş, elini tutuyordu. Vito volta atıyordu. Tess iç çekti.

"Kameranın 10 kilo eklediğini söylerken yalan söylemiyorlar," dedi hafifçe ve üç çift öfkeli göz ona çevrildiğinde irkildi.

"Bunun akıllıca olduğuna emin misin, Tess?" diye sordu annesi. "Onu böyle yemlemek?"

"Elbette akıllıca değildi," diye patladı Vito. "Bu görüşme yapılırken Reagan hangi cehennemdeydi?"

"Volta atıyorum, tıpkı şu anda yaptığın gibi. Dün gece başka bir ceset buldular. Vito, ayakkabı dükkanında seninle flört eden genç kızı hatırlıyor musun?"

Vito'nun yüzünün rengi soldu. "O öldü mü? Dün gece bunun için miydi? Onu tanı mıydın bile. Şimdi de yabancıları mı öldürüyor?"

Tess başını salladı. "Başka kimsenin gafil avlanmadığından emin olmalıyım. Lynne Pope'un röportaj konusunda hassas bir iş çıkardığını düşünüyorum."

Babası ayağa kalktı, teni grileşmişti. "Bunu yapacak kimi kızdırdın? Aman Tanrım. Bir yabancıyı öldürdüler."

Tess onun seçtiği kelimelerden duyduğu rahatsızlığı bastırdı. "Bilmiyorum baba. Polis, mahkeme için değerlendirdiğim hastaları iyice kontrol etti."

"Onlara muayenehanenizdeki hastaların bir listesini verdiniz mi?"

"Ellerinde liste var, evet. Dürüst olmak gerekirse, hastalarımın herhangi birinin

Böylesine karmaşık bir planı düşünemezler ya da bile bunu gerçekleştirecek kadar organize olamazlar. Bu daha önce hiç görmediğim bir kişilik tipi. Baba, uzan. Berbat görünüyorsun."

Yatağın üzerine oturdu. "Kendimi iyi hissetmiyorum," diye itiraf etti. "Gina, ilaçlarımı getirebilir misin?"

Tess onu nazıkçe sırtına doğru itti ve ayaklarını yatağa doğru kaldırdı. "Dinlen. Dikkatli olacağım baba. Söz veriyorum." Vito'yla birlikte Vito'nun bitişikteki odasına girdiler ve Tess omuzlarının çökmesine izin verdi. "Evde olması gerekiyor."

"Sen gelene kadar gitmeyecek," diye mırıldandı Vito. "Tess, lütfen eve gel. En azından bu iş bitene kadar. Evde, benim bölgemde seni koruyabilirim."

Tess başını salladı. "Hâlâ , Vito. Bu tamamen benimle ilgili. Philly'e gidersem, o da gider. O zaman sorunu başka bir yere taşımış oluruz.

Farklı bir şehir. Aidan ve Murphy'nin elinde bazı ipuçları var. Onlara güveniyorum." Onun kolunu okşadı. "Sen güvenmiyor musun?"

Bir sandalyeye çöktü. "Kendimi çok çaresiz hissediyorum. Yakında işe dönmem gerekiyor. İzin konusunda iyi davrandılar ama üç gündür yokum."

Tess yanağını onun başına koydu. "Yakında bitmek zorunda, Vito. Başka biri daha ölmeden önce." Cebindeki cep telefonu çaldı ve içinde kaldı. "Cevap vermek istemiyorum."

"Reagan olabilir. Cevap ver."

Tess cebinden telefonu çıkardı. Arayan Amy'ydi. "Selam." "Tess?

Ben Amy. Neredesin?"

Amy'nin ses tonundaki soğukluk buza dönüştü. "Vito ile otele. Neden?"

"Bu *Eye*. Sizi videoları gönüllü olarak çekmekle suçluyorlar." Amy tereddüt etti. "Ön sayfadasın, Tess."

Denise. Allah versin. "Denise hikayeyi sattı," diye . "Yemin ederim istiyorum ..." Bir nefes aldı. "Ne kadar kötü?"

"Kötü. Gerçekten kötü. Onlar . . . İkinci sayfada bir resim var. Şantaj notunda gelen resim, Tess. Özür dilerim."

Tess telefonu Vito'ya uzattı ve yatağa çöktü, gözleri ellerine odaklanmamıştı. Vito'nun bir açıklama istediğini, tıslayarak küfrettiğini duydu. Sonra önünde diz çökmüş, ellerini ellerinin arasına almıştı.

"Ne yapabilirim?" diye sordu, sesi alçak ve perişandı.

Tess uzun bir süre oturup vereceği cevabı düşündü. "Senden o kaltağı öldürmeni isteyebilirim. Ama bu yasadışı olur." Bir karar verdi ve kararını verdikten sonra kararlılıkla ayağa kalktı. "Beni adliyeye götürebilirsin. Görmek istediğim bir avukat var."

17 Mart Cuma, saat 7:30.

Yani, saldırıya geçti. Buna cesaret edebileceğini . Kafedeki tüm gözler yayına sabitlenmişti ve

Ciccotelli çok koştu. Ama herkes onu gördüklerinde

Sokağın diğer tarafına geç. Artık yabancıları bile alt etmek daha zor olacaktı. Belki de kedi-fare oyunu sona ermişti. Geriye kalan yarım kalmış uç da etkili bir şekilde koparılmıştı.

Son darbeyi vurma vakti gelmişti. Ve sonra . . . nihai tatmin. Garson kız elinde dolu bir cezve kahveyle geldi. "Tekrar doldurayım mı?" "Lütfen. Ve sonra çek."

17 Mart Cuma, 08:15

Blaine Connell günlerdir uyumamış gibi görünüyordu. Sendika temsilcisi Spinnelli'nin konferans salonundaki masasında onun yanındaydı, kibirli ve çatışmacı görünüyordu. Spinnelli ve Patrick bir kenarda dururken Aidan ve Murphy masadaki sandalyelere oturdular. IA'den gelen siyah takım elbiseli adam köşede pusuya yatmış, tetikte bekliyordu.

Murphy, Connell'ın Lawe'dan para kabul ederken çekilmiş fotoğrafını masanın üzerine koydu ve Connell kaskatı kesildi. "Bunu daha önce de yaşadık," dedi sendika temsilcisi. yerleştirilmiş. "Memur Connell o adamı tanımadığını söylüyor. Bu fotoğraf açık bir uydurma."

Murphy, "Adının Destin Lawe olduğunu biliyoruz," dedi. "O bir özel dedektif. Öldü."

Aidan Connell'ın omuzlarının hafifçe gevşemesini izledi. "Seni tehdit etti, Blaine?" Connell'ın gözleri çakmak çakmak oldu. Aidan onun bir ailesi olduğunu biliyordu. "Sandra mı yoksa çocuklar mı?"

Yine bir titreşim, bu sefer daha güçlü ve Aidan içini çekti. "Blaine, sen iyi bir polistin. Hâlâ iyi bir adam olabilirsin. On kişi öldü. Lawe aileni tehdit ediyorsa, artık onlara zarar veremez. Bize yardım et, Blaine. Söyle. Bize onunla nerede tanıştığını söyle. Lawe ile bu katil arasında bir bağlantı bulmalıyız yoksa daha fazla insan ölecek."

Connell sendika temsilcisinin kulağına fısıldadı. Temsilci, "Dokunulmazlık istiyor," dedi.

Patrick kaşlarını çatı. "Bu onun ne yaptığına bağlı. Genel bir dokunulmazlık veremem."

Sendika temsilcisi ayağa kalktı. "O zaman burada işimiz bitti. Hadi, Blaine."

Aidan ölülerin resimlerini sıralamaya başladı. "Arness. Hooper. Hughes. Malcolm ve Gwen Seward. Winslow. Adams." Connell irkildi ama oturdu, dudakları sıkıydı.

Sendika temsilcisi omzundan çekti. "Gidelim, Blaine."

Aidan devam etti. "Onlar masumdu. Suç ortaklarına bakın. Oğlumuz yarım kalmış işleri sevmez. David Bacon. Nicole Rivera. Destin Lawe." Connell, Lawe'un yanmış cesedine bakarak yüzünü buruşturdu. "Hiçbiri bize gelmedi. Bildiğimiz kadarıyla acı sona kadar sadık kaldılar. Sen muaf olduğunu mu sanıyorsun? Eğer Lawe'un karın ve çocukların için en büyük tehdit olduğunu düşünüyorsan, bir daha düşün. Sen yarım kalmış bir işsin, Blaine."

"Gidelim, Blaine."

Connell çekildi. "Bana geldi. Bir iyiliğe ihtiyacı olduğunu söyledi. Olay yeri fotoğrafları. Preston'ın katilini serbest bırakan psikiyatristi alaşağı edeceğini söyledi."

"Dr. Ciccotelli," dedi Murphy ve Connell acı bir şekilde başını salladı. "İşte o. Kaltağın damarlarında buz var."

Aidan onun bir gece önceki ıstırabını, iç burkan hıçkırıklarını hatırladı. Onun adına öfke duymalıydı. Ama bunun yerine sadece üzgün hissetti. "Hayır, öyle değil," dedi.

Connell'in dudakları inceldi. "Onunla yatıyorsun Reagan, yani bu konuda otorite sayılmazsın. Teknik konusunda on numara olsa iyi olur, Çünkü itibarını bunun için takas ettin." Alay etti. "The Eye'in ikinci sayfanın başında bir teaser fotoğrafı vardı. Sanırım hepimiz vicdanını neyin tuvalete attığını görebiliyoruz."

Şimdi Aidan'ın öfkesi kabarmıştı. Murphy'nin yanında gerildiğini hisseden Aidan gözlerini masaya dikti, sonra tekrar sakinleşince Connell'a baktı. "Lawe seninle nasıl bağlantı kurdu?"

Connell kaçırıldı. "Beni adliyeden çıkarken yakaladı, sonra da ankesörlü bir telefondan arayıp teslimatı ayarladı. Aşağıda Gölün üzerindeki depolar."

"O günleri hatırlıyor musun?" Murphy sordu.

"Aralık ayının on dördü, adliyenin dışında. Düşüş için ayın on yedisi."

"Bu tarihlerden emin gibisin," dedi Murphy. "Neden?" Connell gözlerini kaçırıldı. "Sadece onları hatırlıyorum, hepsi bu."

Aidan ayağa kalktı. "Belki de o gün yüzünü kızarttığın içindir. Lanet olası tuvalette vicdan," dedi sıkıca. Murphy ayağa kalktı ve onun omzuna dokundu.

Murphy, "Buna değmez, Aidan," diye mırıldandı ve Aidan derin bir nefes aldı. "Biliyorum." Dördü onun evine varana kadar başka bir şey söylemedi. ve Murphy'nin masalarına oturdu ve Aidan sandalyesine çöktü. "O lanet suratını dağıtmak istedim."

"Ama sen ," dedi Spinnelli. "İyi iş çıkardın."

"Bundan sonra ne yapacaksın?" Patrick sordu.

Murphy, "O tarihleri takip et," diye cevap verdi. "Bakalım bir şey çıkacak mı?"

"Ve Tess'in eski nişanlısı Dr. Phillip Parks'ı ziyaret edeceğiz." Aidan saatini kontrol etti. "Önümüzdeki yarım saat içinde ofisine giriyor olmalı."

"Connell ile ne yapacaksınız?" Spinnelli sordu.

Patrick sıkıntılı görünüyordu. "Bu delilleri karartmaktır. İşine son verilmesi için baskı yapacağım. Emekli maaşı yok. Bunun ötesinde, size haber veririm." Connell, sendika temsilcisi ve IA'nın beklediği konferans odasına geri döndü.

Spinnelli, "Tess'in *Günaydın Chicago* programındaki bölümünü izledim," dedi. "Kendinden emin ve sempatik görünüyordu. Umarım bu iş bittiğinde Pope onu tekrar ekrana çıkarır. O zaman halk o her geçtiğinde karşıdan karşıya geçmez. Magazin için endişelenme, Aidan. Bu tür şeyler birkaç gün içinde unutulur."

Spinnelli ofisine kapandı ve Murphy masasına oturdu. "Göz konusunda haklı, Aidan. Şu anda kötü görünüyor, ama ."

Aidan'ın dişleri sıkıldı. "Onu gördün mü?"

Murphy tereddüt etti. "Evet. Resim kırılmış, bu yüzden gerçekten bir şey göstermiyor, ama hikaye imalarla dolu. Sana söyleyecektim ama gördüğünü sanıyordum."

Aidan başını salladı. "İstemiyorum. Sanırım bu beni bir korkak yapar."

"Bu seni insan yapıyor, Aidan. Rachel bu sabah nasıl?" "Bugün okula gitmeyip evde kalacak."

Murphy yüzünü buruşturdu. "Dikişler acıyor mu?"

Aidan kıkırdadı, sabah 6:00'daki umutsuz telefon konuşmasını düşünerek. "Aslında sorun saçıydı. 'Sadece saç' olduğuna dair tüm o kabadayılık, uyanıp aynaya baktığında bir nevi yok oldu. Tess'in

Bu öğleden sonra kuaför arkadaşına götürün, böylece akşama kadar yeniden şık ve küstah olacak."

Gözlerini katiplerden birinin masasına bıraktığı kayıtlara dikti, *Göz*'ün dikkatini dağıtmasına izin vermemeye kararlıydı. Lawe, Brewer A.Ş.'nin başkanı listelenmişti, dairesi şirket adına kiralanmıştı, kamu hizmetleri, arabası, hatta kredi kartları bile. Şehirde üç farklı bankası vardı. Muhtemelen denizaşırı ülkelerde de parası vardı. Üç yerel bankada da kiralık kasalar vardı ve Dr. Lanet olasıca'yı ziyaret ettikten sonra bunları kontrol edeceklerdi. Dr. Damn'a karşı öfkesine hâkim olup olamayacağını merak ediyordu ama Blaine Connell'la karşılaşması hiç şüphe bırakmamıştı. Tess'le ilgili o laftan sonra Connell'ı yumruklamaktan kendini alıkoyabilirse, her şeyin üstesinden gelebilirdi.

Aidan kendi kendine kaşlarını çattı. Demek *Göz*'de onun bir resmi vardı. Masterson'dan gelmiş olmalıydı. Ve bu yasa dışıydı. Küçük Denise'in bir süre hapis yatmasını sağlayacaktı. Connell'in ağzından çıkana kadar resimden haberi yoktu. Aidan, Tess'in görüp görmediğini merak etti. İyi olup olmadığını. Bir gece önce Lynne Pope'a karşı açık sözlü davranmış ve kamera karşısında bilgisi dışında fotoğrafının çekildiğini söylemişti. Yani *Eye*'ın küçük bombası ya atlatıldığı için çok daha az cızırtılı olacaktı ya da reklam sayesinde rekor satış yapacaktı.

Her iki durumda da, bununla başa çıkabilecek kadar güçlüydü. *Ben de öyle olacağım*. "Ee, öyle mi?" Murphy birdenbire sordu ve Aidan başını kaldırıp baktı.

Murphy'nin gözleri titizlikle kendi masasına sabitlenmiş, kalemi not defterini çiziyordu.

"Kim ne?" "Tess. Bir onluk."

Aidan gözlerini kırptırdı, sonra yüzüne yavaş bir sırıtış yayıldı.

"Çizelgede bile yok."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Murphy'nin alaycı kabullenışı onu kıkırdattı. "Ee Murphy, Dr. Cehennemlik'i ziyaret etmeye hazır mısınız?"

"Ne be? Hadi gidelim."

Yirmi Birinci Bölüm

17 Mart Cuma, sabah 9:30.

Tess ofisine göz attığında Kristen'in gülümsemesi yüzünü aydınlattı. "İçeri gel. Otur."

"Fazla kalmayacağım." Tess'in gülümsemesi alaycıydı. "Hâlâ bir kariyerin var." Kristen'in gülümsemesi soldu. "Bütün bunlar sona erdiğinde senin de olacak."

". Bunu gördün mü?" Gözü uzattı ve Kristen'in gözlerinin kısılmasını ve yanaklarının kızarmasını izledi.

"Orospu çocuğu," diye ısırdı. "Bunu nereden bulmuşlar?"

"Sekreterimden." Tess başını kaldırıp tavana baktı. "Şu anda mesleki özgüvenimle ilgili zor zamanlar geçiriyorum. Bu kadın beni küçümsedi ve ben bunu hiç görmedim."

"Nasıl hissettiğini biliyorum. Her akşam bir katille yemek yedim ve hiç haberim olmadı. Bazen insanlar sadece görmenizi istedikleri yüzü görmenize izin verirler.

Psikiyatristler bile."

"Tek bildiğim endişelenmekten çok yorulduğum ve bu yüzden burada olduğum. Dün gece o röportajla hayatımı geri almaya başladım." Ve sonrasında olanlarla. Aidan'ın yatakta nasıl tepki verdiğini düşünmek bile kalbinin hızla çarpmasına neden oluyordu. Göz'deki fotoğrafa nasıl tepki vereceğini düşünmek bile onu hasta ediyordu. "Sekreterim ve gazete hakkında suç duyurusunda bulunacağım. Bir avukat tavsiye etmeni istiyorum."

"Aferin sana, Tess. Ama neden Amy Miller değil? Uzun zamandır arkadaşsınız."

"İşte bu . Ceza savunması için ona ihtiyacım olduğunu düşündüğümde büyük bir tartışma yaşadık çünkü polisle işbirliği yapmam konusunda hemfikir değildik.

onu incittim ve o da beni incitti ve bu arkadaşlığı riske atmak istemiyorum. Avukatın beni sivil mahkemede de savunması gerekecek. Eski müvekkillerim tarafından dava ediliyorum. Acı ve ıstırap."

Kristen yüzünü buruşturdu. "Bu bulutun içinde hiç gümüş var mı?" "Aidan'ı soruyorsun."

Sırıttı. "Ve bu konuda ihtiyatlı olmaya çalışıyorum. Eee?"

"Göreceğiz bakalım. Bu konuda ne diyeceğini bilmiyorum." Kâğıdı işaret etti.

"O iyi bir adam, Tess. Abe'den daha uçarıdır ama ikisi de sağlam bir soydan geliyor. Bu arada babaları üzerinde büyük bir etki bırakmışsın. Kyle herkese senin gördüğü en iyi kız sokak dövüşçüsü söylüyor."

Tess gözlerini devirdi. "Harika. Ne büyük bir onaylama."

"Kyle Reagan'a göre öyle. Bu saygıdır ve Reaganlar için bu her şeydir."

"Umarım yeterlidir. Yorgunum. Son birkaç gecedir hiç uyuyamadım."

Kristen'in sırtışı büyüdü. "Oh, öyle mi?"

Tess'in yanakları kızardı. "Şimdi gidiyorum ve biraz kestirmek için eve dönüyorum." "Aidan'a dön ve uyu. Uyandığında her şey daha iyi olacak. yukarı."

17 Mart Cuma, Saat 10:15

Aidan arabayı Parks'ın apartmanının yanında durdurduğunda Murphy, "Bu hiç iyi görünmüyor," dedi. Üç ekip arabası ve bir ambulans kaldırıma park etmişti.

"Bence bu sefer üç vuruşta elenirsin ortak. Sanırım yine çok geç kaldık."

"Sanırım haklı olabilirsin," diye kabul etti Murphy acımasızca. "Her zaman bir nedime ..."

Parks'ın altıncı kattaki kapısını bulmak kolaydı. üniformalılar dışarıda nöbet tutuyordu. İçeride kendi birimlerinden iki dedektif vardı,

Howard, Brooks ve ME Johnson. Yere diz çökmüş olan Johnson, onlar içeri girdiğinde başını kaldırıp baktı.

"Sizin yakında ortaya çıkacağınızı hissediyordum." Howard onlara şaşkınlıkla baktı. "Sizin için o kim?"

"Tess Ciccotelli'nin eski nişanlısı," dedi Murphy onlara. "Bu sabah onu sorgulamaya geliyorduk. Lanet olsun. Bu üçüncü kez geç kalışımız."

"Bu iş artık eskidi," diye mırıldandı Aidan. "Nasıl ve ne zaman?"

Johnson, "Karnının alt kısmına üç kurşun, kafasına da dördüncü bir kurşun isabet etmiş," dedi. "Ab atışları muhtemelen birkaç metre öteden yapılmış. Sonuncusu kafasına isabet etmiş, muhtemelen sigorta için. Saat on iki elli altı."

"Ve on iki saniye," diye ekledi Brooks ekşiyerek.

"Cep saati takıyordu," diye açıkladı Howard. "Hiç cep saati görmedim. Yıllardır. Kurşunlardan biri karnına isabet etmiş. Kapıdan yeni girmiş gibi görünüyor. Şu anda bina güvenliği kayıtları inceliyor. Bu davayı istiyor musunuz, istemiyor musunuz?"

Murphy yanaklarını şişirdi ve bir nefes verdi. "Şu anda işimiz başımızdan aşkın."

Jack hoşnutsuz görünerek içeri girdi. "Bugün izin almayı planlıyordum, çocuklar."

Aidan, sırt üstü yatan ve halı kanı ile ıslanmış olan Dr. Lanet olasıca'ya baktı. "Bunu Tess'e söylemekten nefret ediyorum. Parks bir pislikti ama ..." Gözlerini kısmıştı. "Murphy, dün gece Carter'a Parks'ı sordum. Beş saat sonra öldü."

"Carter mı?" Murphy şüpheli görünüyordu. "O Tess'in arkadaşı." "Dairesinin anahtarı ve kendi cerrahi aletleri var."

"Bacon'ın kollarındaki kesikler." Murphy kaşlarını çatı. "Ve ilaç . Pekala, bu davayı sizden alıyoruz çocuklar. Kahretsın."

"Dedektifler mi?" Orta yaşlı bir adam kafasını kapıdan içeri soktu. "Dün gecenin güvenlik kayıtlarını aldım. Lobi, birinci ve altıncı kat asansör kameraları."

Aidan kapıda durdu. "Geliyor musun, Jack?"

Jack kaşlarını çatarak odanın ortasında durdu. "Hayır, cımbızla bu odanın üzerinden geçeceğim. Arkasında bir şey bırakmış olmalı."

Müdür onları kontrol odasına götürdü. "Bu altıncı kattaki asansörün videosu. Parks vurulduktan on dakika sonrasına ayarladım." Bir düğmeye bastı.

ve Aidan nefesini tuttu.

"Lanet olsun." Taba rengi paltolu ve siyah peruklu bir figür asansöre adım attı, yüzünü dikkatle saklıyordu. "Bu Tess olamaz."

"Tabii ki olamaz," dedi Murphy. "Ama sırf eğlence olsun diye, bana nedenini söyle." "Birincisi, klostrofobisi var. Birincisi, klostrofobisi var. merdivenleri kullanırdı. İkincisi, o benimle birlikteydi." Brooks ve Howard bakıştılar. "Ben, Lynne Pope ve kameramanıyla birlikte," diye ekledi karanlık bir sesle. "O lanet şeyin ortasındaaydı bu sabah saat 1'de."

Howard, "Bu oldukça sağlam bir mazeret," diye onayladı.

Murphy, "Görünüşe göre birileri Coat-n-Wigs 'R' Us'ta iki alana bir bedava indirim almış," diye mırıldandı. "Lobi videosuna bir göz atalım."

Güvenlik müdürü birkaç tuşa daha bastı. "Aynı zaman dilimi."

Murphy yaklaştı. "Çerçeveyi dondurabilir misin? Aidan, ayakkabılara bak."

Aidan gözlerini kısıtı. "Kanat uçları. Bacon'ın banyosunda gördüğümüzle aynı boyutta görünüyor."

Brooks, "Omuzlar da biraz geniş görünüyor," diye önerdi. "arkaya doğru esneme şekline bak. Kadın kıyafeti giymiş bir erkek olabilir."

"Carter çok uzun," dedi Murphy, sonra kaşlarını kaldırdı. "Ama oğlu Robin öyle değil. Archer'ın boyu kaç, Aidan mı? Beş sekiz mi?"

Aidan'ın nabızı başladı. "Hadi gidelim."

17 Mart Cuma, saat 10:30.

Tess çantasını Aidan'ın mutfak masasının üzerine bıraktı. "Vito, benimle kalmak zorunda . Dolly burada ve Aidan silahını bıraktı."

Vito kaşlarını çatı. "Sanki bu benim gitmemi mi sağlayacak? Tekrar düşün, Tess." "Sen bilirsin. Rachel'i almadan önce biraz uyuyacağım.

Bu öğleden sonra saçını düzelttirmek için. Ne yapacaksın?"

"Okuyacak bir kitap bul. Reagan'da yeterince kitap var."

"Lisans yeni bitirdi. Hangi bölüm olduğunu bilmiyorum." Vito'nun kaşları bir santim kadar aşağı indi. "Psikoloji."

Tess kapı aralığında durdu ve dönüp ona baktı. "Ne?"

"Diploması psikoloji üzerine. Bildiğini sanıyordum."

İçini farklı bir sıkıntı kapladı. Aralarında ortak bir bağ vardı ve o bunu saklamıştı. "Hayır, saklamadım."

Vito içini çekti. "Sanırım adının önünde MD olması onu tuhaf hissettirdi, o yüzden sana söylemedi. Kendini çok kötü hissetme, Tess. Bu bir erkek meselesi."

"Diplomasını nereden biliyorsun?"

"Dün gece o telefon gelmeden önce ona sordum. Sen ve annem yemek hazırlarken bana, babama ve Amy'ye anlattı." Vito dikkatle ona bakıyordu. "Yıllardır ders alıyor, kendi alanını bulmaya çalışıyor. En az dört yan dalı olmasına rağmen bir şeyin onu psikolojiye ittiği izlenimine kapıldım. Sormalısın."

Arkadaşı Jason'ın intiharı onun seçimini yönlendirdi. Ama bu Aidan'ın Özel bir acı, onunla yalnız paylaştığı ve onun da bir acı. "Bu tüm kitapları açıklıyor." Hem onun başarılarıyla gurur duyduğunu hem de kendisine söylemediği için mahrum kaldığını hissetti.

"Keşke sana kendisi söyleseydi," diye gözlemledi Vito. "Sana onun bir erkek olduğunu söylüyorum. Kadınının besin zincirinde daha yüksekte olmasını aşabilecek pek fazla kişi yok."

Onun kadını. Bu onda sıcak bir his uyandırdı. "Sence bunu atlatabilir mi?"

"Zaman gösterecek. Sen ne düşünüyorsun?"

"Ne düşünmek istediğimi biliyorum. Yapabileceğini ve yapacağını düşünmek istiyorum." Açıklanamaz bir şekilde gözleri yaşlarla doldu. "Sanırım uyumam gerek."

Vito kollarını ona doladı. "Tess, açıklayamadığımız şeyler olur. Ve sık sık, kötünün içinden iyi bir şey çıkar. Belki de Reagan senin iyi şeyin."

"Resmimin gazetede çıkmasından nefret ediyorum," diye fısıldadı. "Hem onun için hem de kendim için nefret ediyorum."

"Biliyorum. Ama bunu atlatacaksın. Şimdi git uyu. Uyandığında her şey daha iyi olacak."

17 Mart Cuma, 11:15

"Dedektifler." Robin Archer üç katlı, zevkli bir kahverengi binanın kapısını açtı, yüzündeki şaşkınlık hızla endişeye dönüştü. "Ne oldu?"

"Sizinle ve Dr. Carter'la konuşmamız gerekiyor," dedi Aidan, sesi düzdü. "O evde mi?"

"Evet." Robin kaşlarını çatarak onları içeri aldı. "Bu . Jon, dedektifler geldi."

Solaryuma girdiklerinde Jon ayakta idi, bir elinde video oyunu kumandası sallanıyordu. Yüzlerine bir kez baktı ve rengi uçup gitti. "Tess?"

"O iyi. Vito'yla birlikte," dedi Aidan. "Dr. Carter, size bazı sorular sormam gerekiyor. Siz ve Bay Archer bizimle merkeze gelir misiniz?"

Jon ve Robin birbirlerine baktılar. "Burada konuşmasak olmaz mı?" Jon cevap verdi.

Aidan ve Murphy, hayır derlerse konuyu zorlamayacakları konusunda anlaşmışlardı. Tutuklama emri çıkarmaya yakın değillerdi. "Sen ve ben burada konuşabiliriz.

Bay Archer ve ortağım nereye gidebilir?"

"Benimle gel," dedi Robin sessizce. "Mutfağa gidelim." "Bu da ne demek oluyor Reagan?" Jon yalnız kaldıklarında sertçe sordu. "Dün gece neredeydiniz, Dr. Carter? Görüşten ayrıldıktan sonra?" Jon oturdu. "Akşam yemeğine çıktık. Morton's."

Aidan kaşlarını kaldırdı. "Mavi Limon değil mi?"

"Robin bazen başkalarının yemeklerini yemeyi sever. Restorandan on bir buçuk gibi ayrıldık. Sanırım bir sonraki sorunuz bu olacaktı."

"Öyleydi. Ya sonra?"

"gittik. *Umbrellas of Cherbourg*. Fransız filmi.

Oldukça dokunaklı."

"Ben gördüm. Dört yıldız. Sinemaya gitmek için biraz geç değil mi?"

"Şehirde yaşamamanın faydalarından biri, Dedektif. Robin sinemayı kapatıyor. Her gece yarısı bistroya giderim ve çalışma saatlerim düzensizdir. Eminim hem restoranda hem tiyatrodaki hareketlerimize kefil olabilecek birileri var."

Aidan'ın kalbi sıkıştı. Çok yaklaşmıştı. Ama mazeretlerinin doğrulanacağından hiç şüphesi yoktu. "Kontrol edeceğimizden emin olabilirsiniz."

Jon başını salladı. "Sorularınıza cevap verdim. Bana bunun ne hakkında olduğunu söyleyecek misin?"

"Phillip Parks öldü."

Şok Jon'un gözlerini açmasına neden oldu. "Aman Tanrım. Ne zaman?"
"Gece yarısı gibi. Birkaç saat önce onun hakkında konuşmuştuk. Sormak zorundaydım."

"Anlıyorum. Tess biliyor mu?"

"Henüz değil. Dr. Carter, bunu yapmamıza izin vermek zorunda değilsiniz ama dolabınızı kontrol edebildiğimiz için minnettar oluruz. Sizin ve Bay Archer'ın."

"Ne ?" Başını iki yana salladı. "Bana söyleyemezsin. Anlıyorum."

Otuz dakika sonra Aidan ve Murphy yeniden toplandılar. Jon ve Robin solaryumda oturuyorlardı, kapıda üniformalı bir memur duruyordu.

"Hiçbir şey," diye mırıldandı Aidan. "Carter'ın dolabında sıra dışı hiçbir şey yok."

"Archer mokasen giyer, arası değil," dedi Murphy. "Bacon'ın banyosundaki ayakkabıdan yarım numara büyük."

"Tiyatroyu aradım. Henüz açılmamış ama Carter'ın pantolonunun cebinde bilet koçanları buldum. Şemsiyeleri görmüşler." Cep telefonu çaldı.

"Reagan."

"Aidan, ben Lori. Birkaç dakika önce Afrika'dan bir telefon aldın. Sınır Tanımayan Doktorlar'dan Dr. Trucco. Jim Swanson hakkında ona e-posta gönderdiğini söyledi."

Bir gece önce, Tess'i o görüşmeden eve getirdikten sonra. "Ne dedi?"

"Dr. Swanson Chad'e hiç gelmedi. Trucco, Swanson'dan fikrini değiştirdiğini ve Chad'de kalacağını söyleyen bir mektup aldığını söyledi. Chicago."

"Anlıyorum. Teşekkürler, Lori. Minnettarım." Telefonu kapattı ve Murphy'ye döndü. "Swanson Afrika'ya hiç gitmedi."

"Tess'e onu sordun mu?"

"Hiç şansım yoktu. Bakalım Carter dün gece anlattığından daha fazlasını biliyor mu?" Solaryumdaki iki adama katıldılar ve . "Bunu yapmak zorunda kaldığımız için üzgünüz."

Jon, "Anlıyoruz," diye mırıldandı.

"Hayır, ," diye itiraz etti Robin. "Neden buraya geldiniz? Tess'le ayrıldıklarından beri Parks'ı görmedik."

"Biraz geriye saralım, dün geceye dönelim," dedi Murphy. "Dr. Carter, ortağıma grubunuzdan birinin Doktorlar Olmadan'a katılmak üzere şehri terk ettiğini söylediniz."

Sınırlar."

"Jim. Jim Swanson. Chad'e gitti." Aidan başını salladı. "Hayır, gitmedi."

Carter ve Archer şaşkın bir bakış attılar. Robin, "Evet, ," diye ısrar etti. "Ayrıldıktan yaklaşık altı hafta sonra ondan bir kartpostal aldık."

"Rapor vermesi gereken klinikten az önce haber aldım. Hiç rapor vermemiş. Müdür ondan fikrini değiştirdiğine dair bir mektup almış."

Robin odadan çıktı ve elinde bir kartla geri döndü. "Yeğenim pul koleksiyonu yapar, o yüzden sakladım."

Aidan kartı . "Hastanenizden gelen genel bir kart, Dr. Carter." "Onlardan bir yığın aldı. Ne tür malzemeler alacağından emin değildi. Oraya gidebilmek için. Ama damgada 'Çad' yazıyor. Fransızca."

"Dr. Carter." Aidan adam göz göze gelene kadar bekledi. "Size Swanson'ın hiç gelmediğini söylüyorum. Swanson hakkında daha fazla şey biliyorsanız, bize anlatmak için iyi bir zaman."

"Anlat onlara Jon," diye mırıldandı Robin. "Bilmeleri gerek."

Jon önce yere baktı, sonra iç çekerek başını kaldırdı. "Gerçekten de onun ülke dışında olduğunu sanıyordum. Jim'in Tess'e karşı bir ilgisi vardı. Görünüşe göre hep öyleydi ama Tess Parks'la birlikteydi. Parks'ı kovduğunda Jim kendinden geçmişti. Ben tahmin ettim ama başka kimsenin bildiğini sanmıyorum. Altı ay kadar bekledi, sonra hamlesini yaptı. Bağırsaklarını döktü."

"Peki o ne dedi?" Aidan sordu.

"Onun arkadaşı olduğunu ve artık olmadığını söyledi. Yıkılmıştı. Chicago'da kalamazdı. Bir sonraki Pazar brunch'ında Afrika'ya gitmeye karar verdiğini açıkladı. Hepimiz şaşkına dönmüştük elbette. Birdenbire ortaya çıkmış gibiydi. Ama Tess'in yüzünü gördüm. Şaşırmamıştı. Dehşete düşmüştü. Ama ikisi de tek kelime etmedi."

"Peki sen bunu nereden biliyorsun?" Murphy sordu.

"Gitmeden bir gece önce sarhoş bir halde kapımıza geldi." Robin hikayeye devam etti. "İçini döktü, zavallı adam."

"Onu ayıltmaya çalışıyordum," diye hatırlıyor Jon. "Ertesi gün yetişmesi gereken bir uçak vardı. Ama konuşması bittiğinde neden gitmek zorunda anladım. Onu gerçekten seviyordu ve bu tamamen tek taraflıydı. Bunun ne kadar acı verdiğini hayal bile edemiyorum."

Aidan da bunu hayal edemiyordu. Tess Ciccotelli bir kadındı. erkeklere ikinci, üçüncü ve dördüncü bakışları attırdı. Hayal kurmak için. Ama gerçekten

onu sevmek ve ona sahip olamamak . . . Bu bir adamı acımasız yapabilir. İntikamcı. "Peki sen ne yaptın?"

"Onu eve götürdüm, yatağına yatırdım ve alarımını kurdum. Daha sonra alarımın onu uyandırdığından emin olmak için aradım. Hiç cevap vermedi ve bir ay sonra gruptaki herkes yerleştiğini ve iyi olduğunu söyleyen bir mektup aldı. O kartpostala kadar başka bir şey duymadım ve o zamandan beri de hiçbir şey duymadım."

"Swanson'ın bir fotoğrafı var mı?" Murphy sordu.

Jon düşündü. "Hayır, ama Tess'in var. Oturma odasının duvarında asılı. Lemon'da, Jim gitmeden önceki son brunch'ta çekilmiş."

Aidan başını salladı. "Onu gördüm. Kalemle çizilmiş mürekkepli taslağın hemen yanında.

kardeşi Tino'nun yaptığı gibi. Ama resimde herkes oturuyor. Swanson'ın boyu ne kadar?"

"Yaklaşık benim boyumda," dedi Robin. "Beş sekiz, belki beş dokuz."

Evet. "Peki ne zaman ayrıldı? Kesin bir tarih hatırlıyor musunuz?"

Jon kaşlarını çatarak Robin'e baktı. "Noel'den birkaç hafta önceydi. Aralık'ın onunda mı?"

"Aydın onuydu," diye doğruladı Robin. "Limon'un dekorasyonunu yeni bitirmiştin."

Aidan Murphy'ye baktı ve ortağının başını salladığını gördü. Swanson, Lawe'un Blaine Connell'la ilk kez temasa geçmesinden birkaç gün önce şehri terk etmişti. İkisi birbirine bağlıydı. Bunu hissedebiliyordu. "Dr. Carter, konuşmamızdan kimseye bahsettiniz mi?"

"Robin ve ben bunu akşam yemeğinde konuştuk ama görüşmede değil. Yapmamamı hiç söylememiştin."

Aidan iç çekti. "Birileri Parks'tan şüphelendiğimizi biliyordu çünkü o çoktan öldü."

Murphy boğazını temizledi. "Dün gece giydiğin kıyafetleri bize getirebilir misin?"

Jon başladı. "Oh, hayır. Sence- Tabii ki biliyorsun. Ben de Tess gibi dinleniyordum."

Jon giysilerle döndüğünde Aidan ve Murphy kapıda bekliyordu.

"Swanson'da Tess'in dairesinin anahtarı var mıydı?" Murphy sordu. "Hiç

sanmıyorum." Jon paltoları teslim etti ve Aidan'ın verdiği makbuzu aldı. hazırlamıştı. "Dinleyin, Dedektifler, Jim aşk acısı çekmiş olabilir ama sapkın değildi. Bütün bunları yaptığını düşünemiyorum."

"Birileri bunu yapıyor," dedi Aidan sıkıca. "Ve şu anda Swanson en iyi ipucu. Yardımlarınız için teşekkürler beyler."

17 Mart Cuma, 1215

Tess'in cep telefonu onu uyandırdı. Sersemlemiş bir halde el yordamıyla telefonu aradı ve Bella'yı bir tokatla poposundan uzaklaştırdı. "Evet?"

"Tess, ben Amy. ."

Amy'nin sesindeki aciliyet onu harekete geçirdi. Çabucak ayağa kalktı. "Sorun nedir?"

"Vito beni aradı. Baban acil servisteymiş, Tess. Seni almaya geliyorum."

Tess'in kalbi durdu. "Ne oldu?"

"Kalp krizi geçirdi, tatlım. Kötü bir kalp krizi. Annen Vito'yu aradı. Gerekmedikçe seni uyandırmak istemedi ama durum düşündüğünden çok daha kötüymüş."

"Oh Tanrım, oh Tanrım." Tess yataktan fırladı, kafası karışmıştı.

"Ayakkabılarıma ihtiyacım var. Kahretsin, ayakkabılarım nerede? Neredesin sen?"

"Aidan'ın sokağına dönüyorum. Benimle dışarıda buluş, seni hastaneye götüreyim."

Tess uçtu, kalbi şimdi çarpıyordu. *Dayan, baba.* Amy'nin arabası garaj yolunda duruyordu ve Tess aceleyle arabaya bindi. "Hadi gidelim." Amy arabayı sürdü.

Tess nefesini tutmaya çalışsa da başarılı olamadı. "Nefes alamıyorum. Lanet olsun. Aidan'ı aramam gerek." Cep telefonunu karıştırdı, parmakları kalın ve beceriksiz hissediyordu.

Amy arabayı kaldırıma çekti. "Tess, sakinleşmen gerek."

"Neden duruyorsun? Sür, lanet olsun."

"Bana telefonunu ver. Arayacağım. Sakin ol yoksa kalp krizi geçireceksin." Telefona uzandı, eli Tess'inkinin üzerine kapandı. "Böyle gidersen onu üzeceksin. Sakin ol. Dur, yardım edeyim. Masaj terapistim üzerimdeki bu basınç noktasına vuruyor."

Tess gözlerini kapadı ve Amy'nin haklı olduğunu bilerek nefes almaya çalıştı. Bu kadar üzgünken babasının yanına koşa onu öldürebilirdi. Amy'nin parmakları boynunu yoğurdu, omurgası boyunca uzanan kordonlu tendonlara sertçe bastırdı. "İyi hissettiriyor," diye mırıldandı Tess.

Sonra boynunun kıvrımındaki çimdikle irkildi. "Ah. Acıttı." "Bu bir basınç noktası. Seni bir bebek gibi uyutur," diye yatıştırdı Amy.
"Uyu, Tess. Uyandığında her şey yoluna girecek. Göreceksin."
Tess'in gözleri ağırlaştı ve araba koltuğuna yaslandı. Sıcak karanlığa gömülürken araba yeniden hareket etmeye başladı.

17 Mart Cuma, :15

"Bir şey buldum." Aidan, masalarını kaplayan küçük kâğıt yığınının üzerinden Murphy'yi görebilecek şekilde ayağa kalktı. Lawe'un üç kasasından da kâğıtları almışlardı. Murphy Jim Swanson'a dair bir iz bulmaya çalışırken Aidan son bir saattir kâğıtları ayıklıyordu.

Murphy masanın kendi tarafına geçti. "Onun defterine benziyor."

"Öyle. Tarihleri ve çoğu durumda müşterileri görüyorum. Her iş için ödemeyi not etmiş ama asıl işin kendisi bir tür kod. Bu adam çok iyi para kazanmış."

"Evet, ama çatırdadı, çatırdadı, patladı, o yüzden parası artık çok iyi."

"Görsel için teşekkürler. Bir şey bulabildiniz mi?"

"Şu ana kadar bir şey yok. Jim Swanson bu ülkedeysen kredi kartı kullanmıyordur ve bu yıl vergi beyannamesi vermemiştir. Ailesi o üniversitedeyken ölmüş ve geniş ailesinden hiç kimse yıllardır ondan haber almamış. Görünüşe göre yalnız biriymiş."

"Peki, bu defteri karıştırmaya devam edeceğim ve-" Telefonu çaldı.

"Reagan."

"Alo?" Bir fısıltıydı. Kadın. Korkmuş. "Dan Morris'i mi arıyorsunuz?"

Aidan telefona sarıldı. "Danny Morris'in babasıyla ilgili." Boğazını temizledi.

"Evet, hanımefendi. Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"O burada. Benim dairemde. Eğer aradığımı bilseydi." Arka planda yüksek bir ses duyuldu. "Oh, hayır. Gitmek zorundayım. Yapma. Lütfen." Son iki kelime tiz bir çığlıktı ve hat kesildi. Aidan ters arama kayıtlarını açtı ve arayanın kimliğindeki numarayı yazdı. "Güney'de Yan tarafa." Önce evrak yığınınına, sonra da başıyla onaylayan Murphy'ye baktı.

"Gidip Morris'i alalım, böylece buna geri dönebiliriz."

17 Mart Cuma, :45

Daire boştu. Bir parça mobilya bile yoktu. Görünürde tek bir ruh bile yoktu.

"Bu da ne böyle?" Aidan mırıldandı.

SWAT lideri, "Adres konusunda emin misiniz, Dedektif?" diye sordu.

"İki kez kontrol ettim," dedi Murphy. "Çağrı şu adresten geldi daire."

Zırhlı bir üniformalı yatak odasından geri geldi. "Arkada duvara takılı bir telefon var. Odada başka bir şey yok."

"Çünkü yeni ." Müdür kaşlarını çatarak içeri girdi.

"Kandırıldık," dedi Aidan acımasızca. "Bu vahşi bir kaz kovalamacası." "O halde yaklaşıyor olmalıyız," dedi Murphy.

Aidan'ın cep telefonu çaldı ve Rachel'in cep telefonu gördüğünde kalbi küt küt attı. "Aidan." Sesi yüksek ve inceydi. "Lütfen eve gel."

"Rachel, tatlım, sakın . Neyin ?"

"Tess'in saçımı yaptırmak için beni alması gerekiyordu. Gelmedi, biz de cep telefonunu aradık ama cevap vermedi." Dehşet karnına doğru ilerlemeye başladı.

"Muhtemelen Vito'yla birlikte." *Lütfen, bırak Vito'yla olsun.* "Onu aradın mı?"

Murphy yüzünde alarm ifadesiyle arkasını döndü. "Tess?"

"Vito burada. Senin evinde." Rachel'in nefesi kesilmişti ve aniden onunki de kesildi. "Aidan, onu dışarıda, bodrum merdivenlerinin dibinde bulduk.

Yaralanmış. Kötü yaralanmış. Annem şu anda yanında. 911'i aradım, ama lütfen ..." Sesi kesildi. "Lütfen eve gelin. Her yeri aradık. Tess gitmiş."

Aidan koşuyordu, Murphy'nin Spinnelli'yi aradığını duydu. "Aidan'ın evine gidiyoruz," dedi Murphy. "Jack Unger bizimle orada buluşsun."

17 Mart Cuma, :00

Zifiri karanlıktı. . Paniğe kapılan Tess hareket etmeye çalıştı ama uzuvları tepki vermeyi reddetti. *Uyu, Tess.* Amy ona uyumasını söylüyordu. Şimdi, ya da

daha önce? Odaklanmaya çalıştı. Uyuyordu. *Hâlâ uyuyor muyum?* Hiç sanmıyordu. Çok acıyordu.

Acıdı. Baş. Boğazını. Sırtı . . . *Sırtımda bir sorun var. Hareket edemiyorum. Araba kazası mı? muydu? Neredeyim ben? Amy nerede?*

Aidan. Aidan'ı aramaya çalışıyordu. *Neden?* Bu önemliydi. Önemli olduğunu biliyordu. *Odaklan. Düşün.* Gerçekliğe tutunmaya çalıştı. Ama Zihni sıcak hiçliğe doğru kaymaya başladığında berraklık ulaşamayacağı yerde duruyordu. Mücadele etti ama sanki güçlü eller onu aşağı çekiyordu. Onu sürüklüyorum. *Hayır, lütfen, yine olmasın.*

17 Mart Cuma, 15:15.

Vito, Aidan'ın mutfak masasında otururken Murphy ile birlikte içeri daldılar. Kapı. Spinnelli sobanın yanında durmuş suratsız suratsız bakıyor, Dolly evin arkasında bir yerlerden çılgınca havlıyordu. Yanında Rachel ve annesi vardı, Vito'nun yüzü çarşaf gibi bembeyazdı. Bir acil yardım görevlisi başının arkasındaki yarayla ilgileniyordu. Alnındaki ve yanağındaki morluklar yüzündeki tek renkti.

Vito gözlerini Aidan'a kaldırdı, dehşete düşmüş ve çaresizdi. "gitti," dedi, sesi Aidan'ın midesini bulandıran tınısız bir fısıltıydı.

Spinnelli boğazını temizledi. "Onun için tüm noktaları araştırdık. Zorla girildiğine dair bir kanıt yok. Ya birini içeri aldı, ya da kendi başına gitti. kendi."

"Dolly eve kimsenin girmesine izin vermezdi," dedi Aidan, ciğerleri yeterince hava alamıyordu. "Tanrı aşkına Vito, ne oldu?"

"Köpeğiniz hırıliyordu." Sağlık görevlisi başını sarmaya başladığında yüzünü buruşturdu. "Araştırmak için dışarı çıktım. Silahımı çıkardım ve arkadan dolaştım. Bir de baktım ki bodrum katına inen merdivenlerin dibindeyim. Silahım gitmişti ve annen oradaydı." Gözlerini kapattı. "Ve Tess gitmişti. Rachel 911'i ararken ben de Jon, Amy ve Robin'i aradım. Onu kimse görmemiş."

Aidan'ın bodrumu bir giriş katıydı, arka kapı zemin seviyesinden beş metre aşağıda başlayan beton bir merdiven boşluğuna açılıyordu. "Dışarısı vıcık vıcık. "Dışarısı ıslak.

Hiç ayak izi bıraktı mı?"

"O yaptı." Jack bodrumdan çıktı. "Bir izlenim alıyoruz. Ayakkabı, Parks'ın evinden çıkan kişinin üzerinde aynı olabilir."

Vito'nun başı Aidan'dan Jack'e ve tekrar Jack'e döndü. "Phillip Parks mı?" "O öldü." Aidan bir sandalye çekti ve içine gömüldü.

yorgun. "Dün gece vurularak öldürüldü. Bu ne zaman oldu, Vito?" "Öğlen civarı.

Tess uyumaya gitmişti. O lanet şey yüzünden çok üzgündü.

Gazetedeki resim. Ona uyandığında şeyin daha iyi olacağını söyledim."

Aklına bir fikir geldi ve Aidan kaşlarını çatarak Vito'ya baktı. "Sen neden ölmedin?" Annesinin öfkeli soluşunu elinin tersiyle itti. "Yani diğer tüm insanlar onu ölüme terk etti. Seni neden bağışladı?"

Vito yüzünü kapattı. "Bilmiyorum. Tanrım, aileme nasıl söyleyeceğim? Onu güvende tutmam gerekiyordu. Bu babamı öldürecek."

Aidan alnını ovuşturdu. "Düşünemiyorum." Annesi sandalyesinin arkasında durmak için ayağa kalktı, elleri omuzlarında sıkıca duruyordu. Başını ona ve onun sessiz gücüne minnettar oldu. "Sadece düşünemiyorum."

"Aidan, neden burada kalmıyorsun?" Murphy nazikçe söyledi. "Ben ofise geri döneceğim ve o vahşi kaz kovalamacası bizi yolumuzdan saptırmadan önce kaldığımız yerden devam edeceğiz."

Aidan kendini ayağa kaldırdı. "Ben de gideceğim. Burada oturmaktan çıldıracağım."

Vito da ayağa kalktı, ayaklarının üzerinde dengesiz duruyordu ama kara gözleri berraktı. "Bırak yardım edeyim. Senden istemedim, yolundan çekildiğimi biliyorsun. Ama lanet olsun, yardım etmeme izin vermelisin." Sağlık görevlisine ters ters baktı. "Hastaneye gitmiyorum."

Sağlık görevlisi avuçlarını açarak geri çekildi. "Tamam."

"Ailenin sana ihtiyacı olacak Vito," dedi Aidan.

"Onları alıp bizim eve getireceğim," dedi annesi. Aidan onun alnından öptü. "Sağ ol anne. Vito, eğer geliyorsan, gel."

Bir cep telefonu çaldı ve herkes ellerini ceplerine götürdü.

"Benim," dedi Vito. Dinledi ve sandalyeye geri oturdu. "Ne zaman?"

. Olduğun yerde kal. Ben hemen . " Telefonunu kapattı, vücudu hareketsizdi.

"Arayan annemdi," dedi, yine o kadar sessizdi ki Aidan'ın tüyleri diken diken oldu.

Son. "Babam uyuduğu için alışveriş yapmaya gitmiş. Geri döndüğünde babam gitmişti."

Bölüm Yirmi İki

17 Mart Cuma, 00

Karanlıktı. Ve hala hareket edemiyordu. *Felç oldum*. Ama felçli olsaydı acı hissetmemesi gerekirdi. Hiçbir şey hissetmemeliydi ama . Vücudu tepeden tırnağa acıyordu. Yavaş yavaş duyuları alıştı. Karanlık değildi, gözleri bir göz bağı ile kapatılmıştı. *Ve ben felçli değilim*. Elleri ve ayakları bağlıydı, ağzı tıkalıydı.

Bağlanmış. Bağlandı. *Beni yakaladı*. Dehşete düşmüştü. *Ve yalnızdı*.

Zorlandığı sıkışık pozisyondan dolayı sırtı ağrıyordu. Sağ tarafında zayıf bir inilti duydu. *Yalnız değilim*. Ama yine de dehşete kapılmıştı.

Başı zonkluyor ve kalbi öyle sert atıyordu ki canı acıyordu. Burnundan bir nefes çekti ve ıslak, çürümüş toprak kokusu aldı. *Dışarıda mıydı?* Hayır, hava yeterince soğuk değildi. *Ne olmuştu?* Hatırladığı son şey Amy ile arabada olduğuydu. Amy neredeydi? Onun da canı yanmış mıydı? Duyduğu Amy'nin iniltisi miydi?

Bir kapı açıldı ve Tess kaskatı kesildi. Bekliyordu. Ayak sert zeminde ilerliyordu. Yine sağında kısık bir inilti ve yukarısında bir tıslama sesi duydu.

"Demek uyanıksın, ihtiyar."

Tanıdık sesle birlikte Tess'in hızla çarpan kalbi durdu, yaşadığı şok vücudunun titremesine neden oldu. İnançsızlığı arttı. Hayır. Bu mümkün değildi. Bu da başka bir ses taklidiydi. Ya da bir kâbus. *Lütfen, bu bir kâbus olsun*. Korkunç bir kâbus. Ama çok gerçek bir ayak parmağı ağrıyan sırtını tekmeledi ve boğazından çok gerçek bir inilti çıkardı.

"Sen de uyanmışsın. Görünüşe göre küçük aile buluşmamız başlamak üzere."

Göz bağı sıkıldıkça tenini kesiyor, sonra aniden gevşiyor ve Tess kendini yıllarca güvendiği gözlere bakarken buluyordu. Şimdi ıslıl ıslıl parlıyorlardı. Şeytani bir şekilde. Çılgınca. Dehşet onu sardı ve başka tarafa bakamadı. *Yüce Tanrım.*

Amy'nin gülümsemesi kanını buza çevirdi. "her şeyin yoluna gireceğini söylemiştim. Gördün mü? Baban burada."

Tess uyuşuk bir şekilde başını yana çevirdi. Babası yanında kıvrılmış yatıyordu, gözleri kapalıydı, başı bir adımdan daha az uzaktaydı. Gözleri yukarıya, etrafa kaydı. Bu oda bir dolaptı. Küçük bir dolap. Soğuk bir ter vücudunu ürpertti ve mide bulantısı arttı. Boğazında bir inilti gibi hissettiği şey bir sızlanmaya dönüştü ve Amy bir kez daha gülümsedi.

"Burası küçük bir oda. Muhtemelen şimdi sana ne merak ediyorsundur."

Tess sadece bakabildi.

"*Onun deli olduğunu düşünüyorsun.*" Amy onun saçını tuttu ve onu sarsarak Yüzünü kaldırdı, gözleri artık düz ve soğuktu. Onu sertçe sarstı. "Öyle değil misin?" Tess'in başını geriye attı ve Tess'in hissetmekten çok duyduğu bir gümbürtüyle yere çarptı. Kendini ayrıışmış hissetti. Yüzüyordu.

"Sakinleştiricinin etkisi hâlâ sürüyor. Kalbinle ilgili tüm o endişeler, tüm o egzersizler, aspirin, günde bir bardak kırmızı şarap? Gerek yok. Bir öküz kadar güçlüsün. O sakınleştirici seni öldürmediyse olacak." Kapıyı açtı ve sonra güldü. "Hayır, bekle. Yapacağım. Ama bunu yaptığımda tamamen uyumlu olmanı istiyorum. Her şeyi hissetmeni istiyorum." Kapıyı kapattı ve Tess'i sersemlemiş halde bıraktı. Savunmasız. Dehşete düşmüş.

Babası inledi. *Onu buradan çıkarmalıyım. Ölecek.* Sonra dehşet dolu bir kahkaha boğazını tırmaladı. *Tabii ki ölecek. Ben de öleceğim.*

17 Mart Cuma, 15

Aidan konferans odasındaki beyaz tahtaya baktı, gittiği beş saatin her birinin farkındaydı. Tahtada şu isimler yazılıydı
Lawe'un defterinde bulduğu müşteriler. Hepsi de

hiçbir şey üretmeyen diğer şirketlerle bağlantı kurmaktan başka bir amaca hizmet . Oklar her yönü işaret ediyordu.

Tüm bunların ortasında Deering vardı, o da Davis'e, o da Turner'a ve tekrar Deering'e bağlıydı. Tüzel kişiliklerin ayrıntılı labirenti, kara para aklama, saklayacak varlıkları ya da faaliyetleri olan birinin kokusunu veriyordu. Lawe'un müşterisi kimdi?

Ayrıntılı labirent onlara Tess'i nerede bulacaklarını söylemedi. Vito, Jon ve Amy her saat başı çılgınca aradılar ve her seferinde onlara aynı şeyi söylemek zorunda kaldı. *Hâlâ kayıp. Hâlâ üzerinde çalışıyoruz.* Hayatında hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti.

"Bu da ne böyle?" Murphy seslendi. Konferans odasına girdi ve tahtaya baktı, normalde sakin olan yüzü sert ve öfkeliydi.

"Sanırım Swanson'ı bulamadınız."

Murphy'nin çenesi seğirdi. "Hiçbir iz yok. Gümrükte ülkeyi terk ettiğine dair bir kayıt yok. Bir pul uzmanına sordum, Çad'dan gelen pulun eBay'de koleksiyoncu paketlerinde satıldığını söyledi. Posta damgası sahte. Swanson'ı kimse görmemiş. Ya ölmüş ya da batmış." Gözlerini kapattı. "Özür dilerim. Sadece beş saat oldu."

Aidan boğazına doğru tırmanan korkuyu geri itti. "Biliyorum."

"Bu da ne böyle? Madden'in Pazartesi gecesi oyununa benziyor."

"Bunlar Lawe'un müşterileri olarak listelenen şirketler. Defterindeki tüm bireyleri kontrol ettim ve çoğu boşanma davasıydı, bu yüzden Lawe'un mal varlığı aradığını veya velayet anlaşmazlıkları için gözetim yaptığını varsaydım. Bu şirketler şüphe uyandırıyor çünkü bu, bir kişinin radar altında faaliyet göstermesi için mükemmel bir yol."

Murphy, "Bu bir kabuk oyunu," dedi.

"Aynen öyle. A ve B, Lawe'u işe alan ve parasını ödeyen C şirketini kurmak için ortak oluyor. Memur listesinde tek bir kişi bile bulamıyorum. Ama ana varlık Deering."

Spinnelli ve Jack içeri girdiler ve kaşlarını çatarak tahtaya baktılar. "Bir şey yok mu?" Spinnelli sordu.

"Hiçbir şey," diye onayladı Aidan acı acı. "Bu beni deli ediyor."

"İşte size yeni bir şey," dedi Jack. "muayene ettim. Carter'ın paltosu, dünkü ayinde giydiği." Elini uzattı ve avucunun içinde iğne büyüklüğünde dikilmiş bir mikrofon daha vardı. "Evine geri döndüm ve onun ve Archer'ın dolaplarındaki diğer kıyafetleri kontrol ettim. Kablolu olan tek kıyafet buydu."

"O zaman dün gece oradaydı," dedi Murphy. "Ayinde."

"Görmeniz gereken birkaç şey daha var. biri bunu Parks'ın dairesinde buldu." İçinde saç olan küçük bir plastik torba. "Parks'ın nişanlısına ait değil. Bunu tespit ettim. Hizmetçisine ait olabilir. Kontrol ediyorum. Bir kadın saçına benziyor. Kimyasal renk kanıtı var. Röfle."

Aidan saçlara baktı, zihni hızla ilerliyordu. "Ama ayakkabılar."

"Arka kapının dışındaki ayak izlerinin alçı kalıplarını inceledik, Aidan. Bacon'ın banyosunun zemininde bulduğumuz ayakkabı izleriyle birebir örtüşüyor. Ama bu yeni ayak izlerindeki desen tutarlı değil. Derinlik her adımda önden arkaya, yandan yana değişiyor, sanki ayakkabının içindeki ayaklar kaymış gibi. Ve izleri bırakan kişi 20 ile 35 kilo arasındaydı."

"Bir erkek değil," dedi Spinnelli. "Bir kadın. Masterson mı?"

Aidan önceki geceyi ve gördüğü insanları düşünürken Murphy, "Denise Masterson bu tanıma uyuyor ama dün gece ayinde değildi, en azından biz oradayken," dedi. Aklına bir konuşma parçası takıldı.

"zor bir insan," diye mırıldandı Aidan. Jack kaşlarını çattı.

"Ne?"

"Amy Miller dün akşamki gösterimde Tess hakkında böyle dedi. Tess'e *bakmanın* zor olduğunu kastettiğini sanmıştım." Aklının nereye gittiğine inanmak istemiyordu.

"Doğru boyda, doğru kiloda," dedi Murphy sessizce, Aidan'ın düşüncelerini yüksek sesle dile getirerek. "Sarı saçları daha sarıya çalıyor."

"Ama yirmi yıldır arkadaşlar. Hastalandığında Tess'e baktı, ondan şüphelendiğimizi düşündüğünde onu savundu. O ve Amy aile sayılırlar. Ama Tess'in dairesinin anahtarı var ve ofisine de girebiliyor." Şakaklarını ovuşturdu. "Tess'i arıyordu.

Her saat başı bana haber var mı diye soruyor. Neden? Bunu neden yapsın ki? Hiç mantıklı değil."

"Onu Rivera ya da Bacon'a bağlayabilir miyiz?" Spinnelli sıkıca sordu. "Ya da Lawe?"

Arama izni alabilmek için onu Tess'ten daha fazlasıyla ilişkilendirebilmemiz gerekiyor." Aidan ayağa kalktı, tüm kasları gerilmişti. "Eğer bir bağlantı varsa onu bulacağız. Şimdilik,

Dairesini kontrol edelim. Tess orada olabilir. gidiyorum." Spinnelli onu geri çekti. "Hayır. Sen değil."

Çaresizlik pençelerini gösterdi ama onu kontrol etti. "Aptalca bir şey yapmayacağım." "Bilerek değil. Ama eğer Miller ise, o akıllıdır. Eğer peşimizde olduğumuzdan şüphelenirse

O zaman Tess'i bulamayız. En azından onu buraya getirelim, biz arama emri çıkartırken onu izleyebilelim. Onu arayıp bir ipucu bulduğumuzu söyleyeceğim ve içeri gelip bazı sabıka fotoğraflarına bakmasını isteyeceğim. Sen bir bağlantı bul."

"Peki ya Swanson?" Murphy sordu. "Onu aramayı bırakmalı mıyız?"

Spinnelli dudaklarını büzdü. "Swanson'ın dün geceki ayinde olmadığından emin misin?"

"Cenaze evinde videoyu kontrol ettim," dedi Murphy. "Orada değildi."

Spinnelli başını salladı. "O zaman Miller'a odaklan. Bana bir bağlantı bul."

"Bacon eski bir mahkûmdur," dedi Aidan. "Rivera'nın kardeşi hapiste duruşmayı bekliyor ve Miller da savunma avukatı."

Spinnelli, "Bu başlamak için bir yer," dedi. "Bir şey bulduğunuzda beni arayın."

Otuz dakika içinde Spinnelli geri döndü. "Miller ev ya da ofis telefonuna cevap vermiyor. Cep telefonu numarası var mı?"

"Hayır. Tess cep telefonuna programlamıştı. Ama Jon Carter'ın numaraları bende var." Aidan cüzdanından, Malcolm Seward'ın Tess'i neredeyse öldürdüğü gün Jon'un kendisine verdiği acil durum listesini çıkardı. "Günün bu saatinde muhtemelen hastanededir."

Spinnelli tereddüt etti. "Miller'ı ele vermesini istemiyorum."

Murphy düşünceli bir ifadeyle, "Bunu yapacağını sanmıyorum, Marc," dedi.

Aidan elindeki kâğıda baktı ve Carter'ın yazdığı öğleden sonrayı hatırladı.

"Katılıyorum. Aslında, bence onu buraya getirmeliyiz. Amy'yi tanıyor.

Alışkanlıklarını biliyor. Bir sonraki adımda ne yapacağını bilmek için kafasının içine girmeliyiz."

Spinnelli sertçe başını salladı. ". Ara onu. Ama buraya gelmesini söyle. Ona *burada* söyleyeceğiz. Miller'ı en iyi tanıyan insanları getirdiğimize göre, Vito Ciccotelli ve annesini de buraya alalım. Elleri üzerinde oturmaktan çıldırmış olmalı."

17 Mart Cuma, 1800

Sahne hazırды. Tüm oyuncular yerlerini almıştı. Ama bir tatminsizlik duygusu vardı. Son çok erken gelecekti. Bu kadar çok planlama, bu kadar çok beklenti daha uzun ve daha anlamlı bir ödeme gerektiriyordu. Ciccotelli'nin hayatı kafasına sıkılacak basit bir kurşunla sona erebilirdi. Aslında Ciccotellis'lerden herhangi biri. Muhtemelen böylesi daha güvenli olurdu.

Ama çok daha az tatmin edici. *Onunla biraz daha oynayacağım. Biraz daha uzun sürsün. Çünkü bittiğinde, hiçbir şey kalmayacak.* Gelecek belirdi, boş ve ıssız. Onun yüzünden. Tess Ciccotelli yüzünden.

Allah belasını versin.

Öfke zonkluyor ve Ciccotelli'nin parçalanmış ve sakatlanmış bedeninin görüntüleri alay ediyordu.

Çağırdım. Henüz değil. *Kendini kontrol et. Otur ve kendini kontrol et.*

Bilgisayar koltuğu oturulabilecek tek yerdi ama oradan da bilgisayar ekranı çağırıyordu. Sihirden daha iyiydi. Erişimdi. Herhangi birine, herhangi bir zamanda tam ve eksiksiz erişim. Erişim bilgiydi. Bilgi güçtü. Ve güç her şeydi.

Kontrol edilecek mikrofonlar vardı. Ciccotelli'nin dairesi ve ofisi temizlendiği için artık daha az. Ama iyi tarafı, Ciccotelli'nin artık iki yerde de oturmuyor olmasıydı. Özünde evsizdi. İşsiz. Bu da erişimini kaybetmesine değdi.

Polisin cihazları bulması beklenen bir sonuçtu. Beklenmeyen şey ise Ciccotelli'nin kedinin tasmaındaki mikrofonu bulmasıydı. Kötü şans.

Kayıt kalitesi düşüktü, kedinin mırıltısı parazit yaratıyordu ama elde edilen bilgiler çok kaliteliydi, küçük Rachel'ın polise verdiği isimsiz ihbar ve Reagan'ın küçük bir çocuğun katilini bulma konusundaki endişesi belki de en yararlı olanlarıydı. Sadece birkaç dakika sürmüştü.

Küçük çocuğun kim olduğunu ve babasının adını öğrenmek için gizlice aramalar yaptı. Saklayacak bir şeyi olan bir kadın müşteriye bir arama, Reagan'ı çocuğun babasının bulunduğu iddia edilen şehrin çeşitli noktalarına çeken bir dizi rastgele telefon görüşmesini garanti altına aldı.

Bunu çabucak anlayacaktı ama gerçek olma ihtimaline karşı hiçbir çağrıya karşı koyamayacaktı. Vicdanlı insanları manipüle etmek çok kolaydı.

Joanna Carmichael ise başka bir hikayeydi. Onunki birkaç kişiden biriydi cihazlar kalmıştı ama mikrofon zarif bir şekilde çalışıyordu. Kız Ciccotelli'yi takip ederek iyi bir iş çıkarmıştı. Ciccotelli'nin arkadaşlarını ifşa etme tehdidi ilk başta endişe vericiydi ama şu ana kadar Jon Carter hakkındaki amatörce ifşadan daha derin şey yapmamıştı. Ne yazık ki bu dedikodu Robin'in bistrosundaki işleri artırmaktan başka bir işe yaramayacaktı.

Jon ve Robin'i düşününce, polisin videoyu Parks'ın dairesinde bulmuş olması ve şimdi bile ikiliden şüpheleniyor olması muhtemeldi. Parks umutsuzca kesilmesi gereken bir yarım kalmış işti ve onu güvenli bir yere çekecek zaman yoktu. Ayakkabılar zekice bir numaraydı ve Reagan'ı şehrin uzak köşelerine çeken telefonlarla birleşince

polisi bir süreliğine . Her şey söylendiğinde ve yapıldığında, çoğu Mavili piçler iki elleriyle kışkırtıcı bile bulamazlardı. Gerçi Reagan ve Murphy çoğundan biraz daha zekiydiler ve son derece sadıktılar.

Bu tür bir sadakat şaşırtmaktan asla vazgeçmedi. aptal.

Joanna'nın ev telefonundan gelen yayını tutan dosya şimdi açıktı. Altı Çarşamba gününden beri Joanna'nın telefonuna telefon görüşmeleri girip çıkıyordu. Bir fare tıklaması kaseti kaydetmeye başladı. İlk beş aramanın bir önemi yoktu ama altıncı ...

"Joanna Carmichael, bu Kelsey Chin."

Bir şok sarsıntısı yayıldı. Chin'i bulmuştu. Bir şeyler bilen Chin'i. Özel şeyler. Joanna bu sabah Chin'i görmek için randevu almıştı. Bacon gibi Joanna da artık yetkisiz bilgilere sahipti. Bacon gibi Joanna da gitmek zorundaydı.

17 Mart Cuma, 18:10.

Murphy telefonunu kapattı. "Bilin bakalım David Bacon'ı kim savundu?"

Aidan, Nicole'ü ziyaret edenlerin listesinden başını kaldırıp bakmadı. Rivera'nın kardeşi hapiste. Amy Miller görünürde yoktu. "Arthur Legal Aid'den biri. Kontrol ettim."

"Ama tahmin edin, davanın ortasında çıkar çatışması nedeniyle mazeret bildirdiğinde Yardım görevlisi Arthur davayı kimden aldı?"

Şimdi başını kaldırdı. "Amy Miller?"

"Başkası değil. Arthur, Eleanor Brigham davaya atandığında dilekçeleri doldurma aşamasına kadar geldiğini söyledi. Miller Eleanor'u Tess aracılığıyla tanıdığı için yargıçtan kendisini mazur görmesini istemiş. Arthur o zamanlar bunun sebebinin dava yükünün fazla olması olduğunu düşünüyordu."

Aidan'ın nabızı hızlandı. Sonunda kullanabilecekleri bir şey bulmuşlardı. "Bu güçlü bir bağlantı. Bacon'ın yeteneklerini biliyordu. Gelecekte kullanmak için onu iletişim listesine koymuş."

Murphy telefonu açtı. "Patrick'i arayacağım." "Bir şey mi buldun?"

Aidan sandalyesinde dönerek Vito Ciccotelli'nin kapı aralığında annesiyle birlikte durduğu yere geldi, Spinnelli de hemen arkalarındaydı. Vito korkunç görünüyordu ve Aidan'ın kalbi sempatiyle çarptı. Gina Ciccotelli ile daha zor zamanlar geçirmişti. Bir gece önceki görüşmeye giderken Tess ona babasıyla barıştığını anlatmıştı. Ayrıca annesinin tüm bu korkunç yanlış anlamadaki rolünü de anlatmıştı. Aidan onun kadar bağışlayıcı olabileceğini sanmıyordu. Yine de kendi annesi ona saygıyı öğretmişti ve ayağa kalktı.

"Olabilir," diye onayladı Aidan. "Oturun lütfen. İkinizi Jon Carter'la bir araya getirmek istiyorduk ama kendisi bir saatliğine ameliyatta." Aidan, Tess'in annesi için bir sandalye çekti, sonra Vito'nun Tess'inkine çok benzeyen koyu renk gözleriyle karşılaşmak için doğruldu ve bir kez daha korkusunu bastırmak zorunda kaldı. "Bu bir

kadın," dedi doğrudan. "Amy Miller olduğunu düşünüyoruz."

Gina'nın nefesi kesildi, eli kalbini örtmek için havalandı. "Hayır. Bu kesinlikle mümkün değil. O benim öz kızım gibidir. Tess'e asla zarar vermez."

Ama Vito kıpırdamadan oturdu. "Bilmiyorum anne. Bence yapardı."

"Neden, Vito?" diye sordu Murphy. "Ne biliyorsun ki?"

"Belirli bir şey yok," diye mırıldandı. "Sadece yıllardır içimde olan bir his. Buna sahip olmak istemedim, bu yüzden kendime söyledim." Ağzı buruştu. "Kendimi dinlemeliydim. Amy'nin on beş yaşından beri bizimle yaşadığını biliyorsun."

"Tess kardeş gibi olduklarını söyledi," dedi Aidan, "ama hayır. Seninle yaşadığını bilmiyordum. Neden yaşıyordu?"

"Çünkü babası öldürüldü. Amy'nin babası ve benim babam iş ortağı ve iyi arkadaşlardı. Amy'nin annesi uzun zaman önce ölmüştü."

"Amy iki yaşındayken," diye fısıldadı Gina. "Kendini öldürdü."

Vito kaşlarını çatı. "Bunu bize hiç anlatmadın."

"Amy'nin babası bilmesini hiç istemedi, biz de ona hiç söylemedik. Onu yanımıza aldık. Onu kendimizin yaptık. Vito, yanılıyorsun. Amy bu işe karışamaz.

Bu."

"Babası nasıl öldürüldü?" Aidan sıkıca sordu.

"O ve nişanlısı bir soygunda bıçaklanmışlar." Vito gözlerini kaçır. "Amy saldırıya uğradı. Tecavüze uğradı." Vito anlamlı bir şekilde durakladı. "Dedi ki. Bir komşu çocuğunu tutuklamışlar."

"Leon Vanneti," dedi Gina, sesi titreyerek. "O iyi bir çocuk değildi. Motosikletli çocuklarla çılgına döndü." Sertçe yutkundu. "Her zaman onun masum olduğunu söyledin."

"Çünkü öyle olduğunu düşünmüştüm."

Murphy, "'O dedi' dedin," diye gözlemledi. "Neden?"

"Leon'u tanırdım. Vahşiydi ama kötü değildi. Ama hastane bir muayene yaptı. Meni ve bazı morluklar bulundu. Hepsi mahkemede ortaya çıktı."

"Yatağının altında buldukları kanlı bıçakla birlikte," diye tersledi Gina. "Vito, bunları nasıl söylersin?"

"Çünkü mantıklı değildi. Leon aptal değildi. İzlerini gizlerdi. Ona hiç dokunmadığını söyledi ama jüri ona inanmadı. Küçük tatlı bir kıza karşı kötü görünümlü motosikletli bir adam. DNA analizi yapılmadı çünkü yedi yıl kadar erkendi. Şimdi Leon ömür boyu hapis cezasını çekiyor."

"Ve Amy savunma avukatı oldu," diye düşündü Murphy. "Bir kurban olarak, tam tersi bir yol izleyeceğini ve dava açacağını düşünürdüm."

Amy'nin kariyer güdülerini dikkate alınması gereken bir konuydu. Aidan bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı. "Neden Amy'nin Tess'e zarar verebileceğini düşündün?"

Vito huzursuzca omuz silkti. "Bu daha çok bir duyguydu. Tess aramızda kendi odası olan tek kişiydi, çünkü tek kızdı, ama bizimle yaşamaya geldiğinde Amy ile paylaşmaktan heyecan duydu. Amy kendi odasını istedi. Çok yaygara kopardı. Her zaman özel muamele görmek isterdi."

"Ailesini daha yeni kaybetmişti," diye itiraz etti Gina.

"Öyle demiştin," Vito. "Birçok kez. Sonra bir şeyler kaybolurdu.

Küçük şeyler, büyük değil. Bir de yer altı boşluğu meselesi vardı."

Gina çaresizlik içinde başını salladı. "Bir kaza. Vito, lütfen."

"Ne sürünme alanı şeyi?" Aidan sordu ama bildiğini sanıyordu. "On altı yaşındayken, Tess evin altındaki boşluğa kilitlendi. büyüdüğümüz ev." Vito söyledi. "Küçük ve karanlık ve-" "İşte bu yüzden hiç asansöre binmiyor," diye mırıldandı Aidan ve Vito başını salladı.

"Uzun bir hafta sonu için gitmiştik. Tess ve Amy'nin bir arkadaşlarına gitmeleri gerekiyordu ama Amy fikrini değiştirdi ve bizimle gelmek için geri döndü. Görünüşe göre Tess de onu takip etmiş ama yer altı boşluğunda kilitli kalmış. Üç gün boyunca orada kalmış. Yiyecek ve su yokmuş. Elleri hamur haline getirene kadar dövmüş ve tırnakları kırılana kadar tırmalamış."

Aidan irkildi. "Tanrım."

"Amy, Tess'in eve gelip bizimle gitmeye karar verdiğini bilmediğini iddia . Ama Amy'yi suçlamak zordu. Kendini çok hissediyordu. Günlerce Tess'e baktı."

Gina masadan uzaklaştı. "Vito, bu yanlış." Kollarını göğsünde kavuşturmuş, öfkeyle volta atıyordu. Sonra beyaz tahtanın aniden durdu, tüm ifadesi şok içinde düzleşti. "Bu da ne böyle?" Sorusu boğuktu.

Aidan ayağa kalktı ve panoya doğru yürüdü. Parmağı geçici olarak şirketlerden birinin ismine dokunduğunda eli titredi. Deering. Kilit varlık.

"Bu isim. Daha önce de görmüştüm." Dönüp Vito'ya baktı, gözleri dehşet dolu bir farkındalıkla doluydu. "O müşterinin kiraladığı kadın."

O kadın. Vito ayağa fırladığında farkına varmak Aidan'a bir tuğla gibi çarptı. Amy. Tekrar. Tess'in ve babasının uzaklaşması bir yanlış anlaşılma değildi. Kaza değildi. derinliklerinden bir öfke fışkırdı.

"Hangi kadın?" diye sordu Murphy.

Aidan düzgün ve hızlı bir şekilde hikâyeyi anlattı.

"Ailemizi beş yıl boyunca ikiye bölen," diye öfkeleni Vito. "İşbirlikçi kaltak. Amy, Tess'in ortalıkta görünmemesini istiyordu, bu yüzden babama kasıtlı olarak tuzak kurdu."

"Şükran Günü masamıza geldi ve Tess'in sandalyesine oturdu." Gina'nın gözleri yaşlarla doldu.

"Ve beş yıl boyunca işe yaradı." Aidan yorgun bir şekilde başını ovuşturdu.

"Phillip Parks," dedi Murphy , çok sessiz bir şekilde ve Aidan bunu biliyordu. "Amy, Parks'ın diğer kadınıydı."

Murphy başını salladı. "Parks'ı sorguladığımızda bize söyleyip onu ifşa etmiş olabilir."

Aidan sandalyesine çöktü. "Yıllardır sistematik olarak Tess'in hayatını mahvediyor."

"Amy'nin annesi neden kendini öldürdü?" Spinnelli sordu.

"Paranoid şizofrendi." Gina kontrolsüzce titriyordu. "Amy'yi çok dikkatle izledik. Bazen kalıtsal olduğunu biliyorduk. Ama Amy her zaman çok normal görünüyordu. Çok mutluydu. Onu korkutmak istemedik, bu yüzden ona hiç söylemedik."

Vito gözlerini kapattı. "Tanrım."

"Tess bunu biliyor muydu?" Aidan sordu ve Gina başını salladı.

"Amy'nin babasının dileği kimsenin bilmemesiydi. Biz de bunu sakladık. gizli."

Konferans odasındaki masanın üzerindeki telefon çaldı ve Murphy hemen açtı. "Teşekkürler," dedi ve kapattı. "Patrick arama emriyle birlikte bizimle Miller'da buluşacağını söyledi. Hadi gidelim."

17 Mart Cuma, 18:45

Bazen en iyi yaklaşım göz önünde saklanmaktı. Hızlı bir vuruşla kapıya bir adam geldi. Erkek arkadaşının adı neydi? Keith. Detayları hatırlamalıyım. Ama istenen taraf erkek arkadaşı değildi. Joanna Carmichael'dı.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu derin bir ses tonuyla.

"Bayan Carmichael ile devam eden araştırması hakkında görüşmek için buradayım."

Keith'in çenesi gerildi. "Oh," dedi açıkça. "Bu. Şu anda evde değil. Daha sonra gelmeniz gerekecek." Kapıyı kapatmaya başladı, sonra

Susturuculu tabancaya bakarken gözleri şokla açıldı.

"Hakkında o kadar çok şey duyduğum Güneyli misafirperverliği nerede kaldı? Beni içeri davet et."

Şüpheli açıyla geri geri giderek kapının hemen içinde duran bir masaya çarptı, elleri arkasındaydı. Hızlı hareket etti ama sonuçta yeterince hızlı değildi. Çekmeceden çıkardığı silahı doğrultmadan dizleri yere çarptı, kolalı beyaz gömleğinin ön tarafına hızla kırmızı bir leke yayıldı. İyi de olmuştu. Kapıyı açtığı andan itibaren ölü bir adam olmuştu. Silahı çektiğinde sadece zaman çizelgesini hızlandırmıştı. Aptalca, gerçekten.

Zaten muhtemelen onu kullanmaya cesaret edemezdi. Öne doğru düştü, silahı elinden kayarak zararsız bir şekilde halının üzerine düştü. Hoş bir hatıra olabilirdi. Buranın kat planı Cynthia Adams'ın on kat yukarıdaki dairesine çok . Carmichael yakında evde olur. Dolap makul bir yer olabilirdi-

Keith'in silahının gümbürtüsü havayı sarsarken aynı anda acı da sıcak ve keskin bir şekilde ortaya çıktı. Ve sonra acı yerini şoka bıraktı. *Beni vurdu. Kolumdan.* Dirseklerinin üzerinde doğruldu, silahı iki elinde dengesizce tutuyordu. Ağzında acımasız bir gülümseme vardı. Bu orospu çocuğunun gerçekten de cesareti varmış.

"Siktir git," diye homurdandı. Sonra silahı altına hapsederek yere yığıldı.

Şok yerini korkuya bıraktı. Kaçın. *Koş.* Ayakları itaat edene kadar bir saniye geçti. Merdiven boşluğu daha yakındı. *Koşmaya başladı. Bir kat aşağı, şimdi iki. Nefes al.* Taba rengi paltosunun kolunda kanın çoktan ıslattığı düzgün bir delik vardı.

Dikkatlice çıkardı ve onuncu kata doğru yürüdü, paltosu yarayı örtecek şekilde örtülmüştü. Asansör hızla geldi ve başka bir şey söylemeden hızla lobiye indi. Oradan bir salatalık kadar serin bir şekilde çıkmak hiç sorun değildi.

17 Mart Cuma, 19:00

Tess burada değildi. Aidan, Amy Miller'ın oturma odasının ortasında durmuş, Jack'in ekibinin Tess'in burada gösterebilecek herhangi bir şey aramasını izliyordu. Ama hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey yoktu. Ve gerçek bir korku hissetti. Soğuk.

Zayıflatıcı. Yoğunluğu felç edici.

Tess ve babası burada değildi. Amy de öyle. Öfke kabardı ve sessizce yumruklarını iki yanında sıktı. Kendine derin bir nefes aldırdı. Öfkesini kaybetmek Tess'i sağ salim geri getirmeyecekti. Amy'yi anlamak Tess'i geri getirecekti. Amy'nin bir sonraki adımını o atmadan önce anlamak Tess'i geri getirecekti.

Ben zihin okuyucu değilim, demişti Tess. Aidan aniden, şiddetle öyle olmayı diledi. Olması gerekiyordu. Amy'nin kafasının içine girmesi gerekiyordu.

Akıl okuyucu olma. Polis olun. Her gün yaptığınız gibi işinizi yapın. Bağırsaklarını sıkan yumruk , sadece odaklanmasını kadar. *Kafasının içine gir.* Aidan odanın etrafında yavaşça dönerek filmi inceledi. duvarları kaplayan posterler. "O bir koleksiyoncu," diye mırıldandı, belli belirsiz bir şaşkınlıkla. 1930'lardan 1990'lara uzanan oldukça eklektik bir koleksiyondu. Bazı filmler klasikti, bazıları ise daha bilinmezdi.

Hepsinin ortak bir teması vardı. Kalbi güm güm atmaya başladı. "Murphy! Buraya gel."

Murphy mutfaktan elinde birer tane olmak üzere iki cam kavanozla geldi. "Ne?" Yukarı baktı ve ısıklık çaldı. "Bunlar çok değerli olmalı."

"Öyleler ama mesele para değil. Anlamı. Bak." Bir duvarın ucundan başladı, işaret etti. "Barbara Stanwyck'in *Double Indemnity*."

Murphy, "Bunu hiç görmedim," dedi.

"Kadın kocasını öldürmek için bir adamı kullanır ve yanına kâr kalır. *All About Eve*."

Murphy'nin gözleri parlıyordu. "Anne Baxter başka bir çıkarıcı kaltağı oynuyor. Hepsi kadınların kazandığı filmler."

Aidan bir duvarın ortasındaki postere baktı ve bulmacanın son parçası da yerine oturdu. Şimdi kalbi hızla çarpıyordu. "Murphy, dinle." Aktrislerin isimlerini okudu. "Stanwyck, Turner, Davis, Baxter."

Murphy'nin gözleri büyüdü. "Beyaz tahtaya yazdığınız şirketler." Posterleri taradı. "Ama ortadaki isim Deering'di. Bunu göremiyorum."

Aidan ortadaki postere dokundu. "Bu *Hush, Hush Sweet Charlotte*'dan. Olivia de Havilland 'arkadaşı' Bette Davis'i delirtiyor.

De Havilland'ın karakterinin adı Miriam Deering'di. Bu filmlerin her biri bir kadının erkekleri ya da diğer kadınları manipüle etmesiyle ilgilidir. Bu lanet bir yol haritası. Kendini çok zeki sanıyor olmalı. Tess afişleri milyonlarca kez görmüştür."

"Ve hiçbir şeyden şüphelenmedi. Amy bu bilgilerle onunla alay etti ama Tess hiç şüphelenmedi. Bu posterlerin değeri ne kadar, Aidan?"

"Eğer orijinalerse? Toplamda iki yüz bine yakın."

"Diplomanı alırken bir film takdiri dersi almıştın, değil mi?"

"Evet," dedi Aidan düz bir sesle. Şifreyi çözmenin verdiği heyecan çabucak soğumuştur. "Şu anda çok işime yarıyor. Bunların Miller'ın şu anda bulunduğu yerle ne ilgisi var?"

Murphy onun omzunu kavradı ve cesaret verici bir şekilde sıktı. "Zihnini rahatlatmaya çalış, Aidan. Ne bildiğimizi düşün, ne bilmediğimizi değil. Bunu bir düşün. İki yüz bin dolar duvar dekoru için çok fazla para. Miller'ın geçen yılki 1040'ına baktım ve sadece 60 bin gelir beyan etmiş. Bu dairenin kirası da buna uygun. Posterler değil."

Aidan kaşlarını kaldırdı. "Daha önce savcı olmamasına şaşırdığınızı söylemişsiniz. Eğer emirlerinizi yerine getirecek karanlık köleler arıyorsanız ..."

"Bir savunma avukatı olarak, istediği her küçük şeyi yapmak için ihtiyaç duyduğu tüm kötü adamlara erişimi var." Murphy oturma odasında etrafına bakındı.

"Görmeyi beklediğim tek şey büyük bir bilgisayar sistemiydi. Rick bize tüm kameraları gösterdiğinde, on monitörü olan ve tüm duvarı kaplayan James Bond benzeri bir konsol hayal etmişim. Burada bilgisayar yok. Bir monitör bile yok."

"Muhtemelen bir dizüstü bilgisayarı vardır."

"Muhtemelen, ama izlemesi gereken tüm bu görüntüler vardı. Tess'in dairesindeki, ofisindeki, Cynthia Adams'ın dairesindeki kameralar. . . Her seferinde tek bir yayını izlemek için zaman harcadığını düşünemiyorum, özellikle de işine hala zaman ayırdığını düşünürsek. En az iki ya da üç monitörü olmalı, Aidan.

Aksi takdirde lojistik olarak mümkün değil."

Aidan acımasızca başını salladı. "O zaman oyun oynadığı başka bir yer daha var. Şirketlerinin gayrimenkul varlıklarını kontrol edeceğim. Deering."

"Aidan, Murphy," diye seslendi Jack yatak odasından aceleyle. "Gel ve gör."

Aidan gördüğü manzara karşısında kısa bir süre durdu. Gardırobun kapakları geriye atılmış, düzinelerce resim ortaya çıkmıştı. Hepsinde ortak olan bir yüz vardı. "Swanson," diye mırıldandı Aidan.

Vito Amy'nin yatağının ayak ucunda duruyordu, başı fırfırlı pembe bir tentenin altında eğilmişti. "Bunun altında daha fazlası var," dedi kesin bir ifadeyle.

Aidan ve Murphy gardırobun üzerindeki resimlere doğru eğildiler. Birçoğu grup fotoğrafıydı. "Bu Robin Archer'ın bistrosunda çekildi. Tess'te de bir tane var.

sevdim." Ama daha yakından bakınca midesi bir kez sıkıştı. "Tess'i bu resimden çıkarmış."

Murphy, "Bütün fotoğrafların arasında," diye mırıldandı. "Görünüşe göre Swanson her fırsatta Tess'in yanına oturmuş. Miller bu adama kafayı takmış."

Aidan Vito'ya baktı. "Swanson üç ay önce kayboldu."

Murphy, "Öldüğünü düşünüyordum ama Miller onu takip ediyorsa ve kendini tehdit altında hissediyorsa, ortadan kaybolmak için Sınır Tanımayan Doktorlar numarasını kullanmış olabilir," dedi.

Vito'nun tek söylediği "Şunlara bak," oldu ve yataktan geri çekildi.

Aidan başını tentenin altına soktu ve gözlerini kırptırdı. "anasını." Gölge alanın tamamı Swanson'ın daha fazla fotoğrafıyla doluydu. soyunmanın çeşitli aşamaları. "Görünüşe göre kadın bunları pencereden çektiğinde adam yatak odasındaymış."

"Dün bilinen son adresine gittim." Murphy kaşlarını çatı. "Yatak odası caddeye bakıyordu. Bu resimler sokağın karşısındaki bir daireden çekilmiş olmalı." Kaşlarını kaldırdı. "Burası kadının oynar."

Aidan biraz umutlandığını hissetti. "Hadi oraya gidelim."

"Spinnelli'yi arayacağım. Adresleri kontrol etmeye başlayabilir. Bize bir arama emri çıkartır."

"Bekle. Gitmeden önce ..." Jack yatak odasındaki dolabın kapısında durarak bir çift parmak arası terliği havaya kaldırdı. "Tam boy. Bağcıklarında kan var." Onları ters çevirdi. "Tabanlarında çamur yok. Kanın Bacon'a ait olup olmadığını test edeceğiz."

"O zaman iki çift ayakkabısı vardı," diye Murphy. "Bunlar ve bu öğleden sonra Vito'ya çarptığında giydikleri."

"Onda bundan çok daha fazlası var." Jack geri adım attı. "Bir göz atın."
İki büyük bavul yerde açık bir şekilde duruyordu ve içleri erkek giysileriyle doluydu.

"Bagaj etiketinde 'Jim Swanson' yazıyor," dedi Jack. "Cüzdanı orada, içinde ehliyeti, Çad'a uçak bileti ve pasaportu var. Bir de gömleğe sarılmış bu var." Koyu kahverengi kabuklu bir kasap bıçağıydı.

Aidan'ın kanı . "O zaman öldü. Onu o öldürdü." "Ama neden?"

Murphy sordu. "Bunu neden yapsın ki?"

"Swanson'a kafayı takmıştı," dedi Aidan, midesi hâlâ bulanıyordu.

"Gitmeden önceki gece sarhoş olmuştu, hatırladın mı? Jon Carter'ın evine gidip içini dökmüştü." Vito'ya baktı. "Swanson Tess'e aşıkta ama Tess onu reddetmişti. Afrika'ya gitmesinin nedeni buydu."

Vito'nun gözleri büyüdü. "Bu o adam mı? Bana böyle bir şey söylemişti. Adamın adını hiç söylemedi. Söylediği tek kişinin ben olduğumu söyledi. Kendini çok suçlu hissediyormuş."

"Öyleyse hadi oynayalım." Aidan kendini işaret etti. "Ben Amy. Murphy, sen Swanson'sın. Carter'dan eve geldin ve sarhoşsun.

Umutsuz. Ayakların yere basmıyor. Bu arada, seni özledim. Bütün bu fotoğrafların var. Yarın gidiyorsun ve seni bir daha göremeyebilirim. Sana gidiyorum ve ... ne? Aşk yemini mi edeyim?"

"Olabilir." Murphy başını salladı. "Ama ben 'Asla olmaz. Tess'i seviyorum' diyorum. . Kızdığında ne oldu Vito? Gerçekten kızdığında?"

Vito'nun rengi soldu. "Onu sadece bir kez gerçekten kızgın gördüm. Okul dansı için çıktığı biri tarafından ekilmişti. Adam daha popüler bir kızdan daha iyi bir teklif almıştı. Odasını tamamen dağıttı, eşyaları fırlattı ..." O yutkundu. "Giymesi gereken elbiseyi yatağındaki şilte ile birlikte yırttı. Yırtık elbiseyi almam için bana yalvardı.

Annem ve babam önce odasındaki yatağı kesmiş. Yatağı yanlışlıkla kestiğini söylemişti ama sanki bıçaklamış gibi oyuklar vardı. Eğer annemle babam bize annesinden bahsetseydi ... Bu sırrı asla saklamazdım."

"Yaptığı şeyi gördüğünde dehşete düşecekti. Onu seviyordu ve Onu o öldürdü," dedi Murphy yavaşça. "Ve zihninde, hepsi Tess'in suçu." "Bu, bunu alışılmış bir eziyet olmaktan çıkarıp odaklanmış bir kan davası." Aidan derin bir nefes aldı. "O soymak istedi

Tess'in her şeyini. Kariyeri, güvenilirliği." *Hayatından*. Bu kelimeleri söylemeyi kendine yediremedi.

"Sen," diye ekledi Murphy. "Rachel tehdit edildiğinde gitmen gerekiyordu."

"Ama sen ," dedi Vito kararsızca. "Teşekkür ."

Aidan, Tess'in düşündüğü zamanki yüz ifadesini hatırladı.

Aklından geçenleri bildiğini düşünmüştü. Onu düşünmüştü, güzel ve düzenli bir şekilde çünkü yaptığı şey buydu. Analiz eder ve teşhis koyardı. İntihara meyilli insanlara en savunmasız anlarında yardımcı oldu. Engelledi katillerin ve tecavüzcülerin adaletten kaçmak için deliliklerini kullanmalarını engelledi. Ve yaptığı işte çok iyiydi.

Böyle bir becerinin kökleşmiş, refleksif, herkese karşı yaptığı bir şey olduğunu düşünmüştü. Ama göre önemseydiği insanlar böyle bir incelemeye tabi değildi. Açıkça ve çekinmeden değer verdiği için, o da aynı şeyi bekliyordu. Bu da onu, amaçları bencilce ya da acımasızca olanlara karşı savunmasız bırakmıştı. Phillip Parks. Denise Masterson. Amy Miller.

"Jack." CSU teknisyenlerinden biri elinde kahverengi bir zarfla geri geldi.

Jack, Chad'den bir yığın kartpostal ve bir pul sayfası çıkardı.

"Çoktan yazılmışlar," dedi Jack. "Bunları birkaç ayda bir göndermeyi planlıyordun."

"Mektubu kliniğin müdürüne yazmış olmalı," diye ekledi Murphy. "Yaptığı şeyi örtbas etmek için. Swanson'ın eski evinin karşısındaki daireleri kontrol edelim."

"Ve Deering şirketinin sahip olduğu diğer gayrimenkuller." Cep telefonu çaldığında Aidan neredeyse kapıdan çıkmak üzereydi.

"Reagan, ben Jon Carter. Ameliyattan yeni çıktım ve mesajlarımı aldım. Biri senden, biri de Amy Miller'dandı."

Aidan kısa bir süre durdu. "Ne dedi o?"

"Garip bir mesajdı. Yardımına ihtiyacı olduğunu, acil bir durum olduğunu söyledi. Bir müşterisiyle birlikte olduğunu, genç bir çocuğun panikleyip onu vurduğunu söyledi. Benimle buluşmak istiyor, böylece ona dikiş atabilmişim çünkü GSW'nin rapor edilmesini istemiyormuş. Bir hata yaptığı için bu çocuğun hayatının mahvolmasını istemediğini söyledi."

"Seninle nerede buluşacak?"

"Ona otuz dakika içinde evimde buluşacağımızı söyledim. Seni aradım. Çünkü ameliyathanede dururken dün geceyi düşünüp duruyordum. Amy

Flo Ernst'e taziyelerini iletirken ceketini tuttu. Umarım yanılıyorumdur ama Tess'in hayatını riske atmayacağım."

"Yoldayız Jon. On beş dakika içinde evinde olacağız." "O zaman haklıymışım." Sesi yorgun geliyordu.

"Evet." Aidan derin bir nefes aldı. "Haklıydın."

17 Mart Cuma, 19:30

"Tess?" Zayıf bir iniltiydi, zar zor duyulabiliyordu.

Tess başını kaldırdı ve karanlıkta gözlerini kısarak baktı, çok rahatlamıştı. Babasının bilinci yerindeydi. Yaşıyordu. Dikkatle yan tarafına döndü ve babasının gözleriyle buluştu.

Elleri ve ayakları da bağlıydı ama nedense Amy onun ağzını kapatmamıştı.

Amy. İnanılmazdı. Ta ki bir şeyleri birbirine bağlamaya başlayana kadar. Yer altı boşluğu. O zaman çok sarsılmıştı ve Amy çok şefkatli davranmıştı. Tıpkı zincirli dolandırıcılıktan sonra olduğu gibi. Bana çorba getirmişti. İğrenç bir çorba. Tess her zaman Amy'nin berbat bir aşçı olduğunu düşünmüştü. Şimdi zayıf ve kusarak geçirdiği altı hafta daha mantıklı başlamıştı. Beni zehirlemişti. Ne kaltak ama. Ama neden?

Çünkü o deli, Tess. Ve Tess öğrenmişti ki bazen herkesin ihtiyacı olan tek nedendi. Ama Amy'nin öfkesi değişmişti. Cynthia Adams'tan önce öfkesi hiç ölümcül olmamıştı. Yani. Ne oldu? Değişti mi?

Çekingen bir tavırla babasının dizini kendi diziyile dürttü.

"Tess," diye fısıldadı. "Yaşıyorsun."

Ne süre için? Onu tekrar dürttü, hem hem de rahatlatmak istiyordu.

"Cebimde bir bıçak var," diye mırıldandı. "Yontma bıçağım. Onu alabilir misin?"

Yontma bıçağı. Küçükken ona her zaman biblo yontmaya hazırdı, bıçağı her zaman çantasının kılıf cebinde tutardı.

marangoz pantolonu. Aklının gözünde görebiliyordu. Keşke bağlı elleriyle ona ulaşabilseydi.

17 Mart Cuma, 19:30

Joanna adımlarını hızlandırarak apartmanına doğru ilerledi. Lexington'a yaptığı ziyaret ufuk açıcı olmuş, Dr. Chin'in verdiği bilgiler ciddi bir gazetecilik çalışması için sıçrama tahtası olmuştu. Ciccotelli'nin özel haberini elde edememişti ama doktorun en iyi arkadaşı hakkında elde ettikleri daha iyi olabilirdi. Keith'e söylemek için sabırsızlanıyordu.

Başardı. Sonunda başardı. Kendine ait bir köşe yazısı. Jon Carter'ın alternatif yaşam tarzı üzerine yazdığı ve sosyete dedikodu sayfalarında yer alacak o köpüklü yazıya hiç benzemiyordu. Bu sert bir gazetecilikti. Birinci sayfadaydı. Birinci sayfaydı.

Sonunda. Ve Cyrus Bremin bu onu atlatamayacaktı. Editörden söz almıştı. Ama adam daha önce de söz vermiş ve hikâyesini ele vermişti, o yüzden bekleyip görmesi gerekiyordu. Yine de yüzünde bir sırıtışla köşeyi döndü.

Oturduğu bina görüldüğünde sırıtışı soldu ve adımları yavaşladı. Bir hafta içinde ikinci kez bir ambulans kaldırımdaydı. Son bloğu koşarak geçti. Daha önce rapor verme ihtimalinin onu heyecanlandığı yerde Cynthia Adams'ın intiharı onu dehşete düşürmüştü.

Bir polisi yakaladı. "Bu binada oturuyorum. Ne oldu?" Adam kızın yüzüne baktı, gözleri kısılmıştı. "Adın ne senin?"

"Joanna Carmichael."

Gözleri donuklaştı. "Biz de seni arıyorduk. Benimle gel."

Hayır. Onu asansöre ve kendi katına götürürken dehşet artıyordu. *Hayır.* Dairesinin kapısı açıktı. İçeride insanlar vardı. İnsanlar değil. Daha fazla polis. *Keith.*

Kapıdan birkaç adım ötede uzun boylu esmer bir adam ve daha ufak tefek sarışın bir kadın tarafından durduruldu. Adam elini onun omzuna koydu.

"Bayan Carmichael?" Kadın güçsüzce başını salladı.

"Ben Dedektif Mitchell ve bu da ortağım Dedektif Reagan," dedi kadın.

"Bize bir saat önce nerede olduğunuzu söyleyebilir misiniz?"

Kalbi neredeyse hiç atmayacak kadar yavaşladı. Uzun boylu, esmer olan, Ciccotelli'nin polis sevgilisinin kardeşiydi. "*Bulletin*'deki editörümle. Neden?"

Kadın onun gözlerinin içine baktı. "Size kötü haberlerimiz var."

Kadının sözleri sedyenin tekerleklerinin gıcirtısıyla bastırıldı.
Bir ceset torbası taşıyordu. "Keith?" Sedyenin peşinden koşmaya başladı, panik
diğer her şeyi zihninin gerisine gönderdi. Çığlık attığını duyduğu ses kendi .
"Keith."

Yirmi Üçüncü Bölüm

17 Mart Cuma, 19:30

Kanama neredeyse kendiliğinden durmuştu ve yara taze olduğu zamanki kötü zonklamıyordu. Yine de dikiş atılması gerekiyordu yoksa tekrar açılacaktı. Jon yakında burada olacaktı. Ona dikiş atacak ve Ciccotelli'nin işkencesi başlayabilecekti.

Jon'un boş araba yolu bir blok dürbünle görülebiliyordu. Tıpkı bir blok ötede yolda sürünerek ilerleyen alçak Camaro gibi.

Aidan Reagan'ın arabası. Şoku atlatması tam bir an aldı. Jon Carter onu ihbar etmişti. *Şüpheleniyorlar.* İmkânsız. Ayakkabılar çok zekice bir numaraydı. Robin Archer'dan şüphelenmeleri gerekiyordu ama polisin sabah ziyaretinden sonra bile evde kalmıştı. *Şimdi de benden şüpheleniyorlar.* Ama nasıl?

Ve daha da önemlisi, sırada ne var? Yarayla gerekiyordu. Ciccotelli zorunda kalacak. Umarım babası hala hayattadır, çünkü sadece kafasına bir silah dayanması onu işi düzgün yapmaya zorlayacaktır. Dikişler sonra, Ciccotelli ve babası ölmek zorunda kalacaktı. Hızlıca ve planlanandan çok daha az acıyla. *Kaçmak zorundayım.* Çok uzağa.

17 Mart Cuma, 20:15

"Bizi görmüş olmalı." Aidan tiksintiyle ceketini masasının üzerine fırlattı.

Murphy Spinnelli'ye "Kırk beş dakika bekledik," dedi. "Hiç ortaya çıkmadı."

Spinnelli içini çekti. "Miller'ın nasıl vurulduğunu biliyoruz. Siz onun dairesine gittikten hemen sonra bir telefon aldık. Joanna Carmichael'ın erkek arkadaşı dairesinde ölü bulunmuş. Erkek arkadaşı kendi silahının üzerinde yatıyordu ve silah bir kez ateşlenmişti. Ve bilgisayarlarında fotoğraflar bulduk. Görünüşe göre Carmichael şehrin her yerinde Tess'in fotoğraflarını çekiyormuş." ölü daha. *Lanet olsun.* "Tess, Carmichael'ın onu takip ettiğini söyledi."

"Takip konusunda çok iyi bir iş çıkarmış. Marge Hooper, Sylvia Arness ve Tess'in o gün tanıştığı yarım düzine insanın fotoğraflarını bulduk. Carmichael, Abe ve Mia'ya dosyalarına birinin girmiş olabileceğinden şüphelendiğini, ancak bir hikâye yüzünden dikkatinin dağıldığını söyledi. Bu yüzden Miller kurşun deliğiyle dolaşıyor gibi görünüyor."

"Carmichael Miller'a çok yaklaştı," diye mırıldandı Murphy. "Hikaye neydi?" "Söylemedi. Mia, Carmichael'ın sürekli 'katın üstünde' diye mırıldandığını söylüyor." "Yani erkek arkadaşı Tess'e olan takıntısının ve onun hayatı." Aidan iç çekti. "Swanson'ın eski dairesinde bir şey bulabildiniz mi?"

Spinnelli, "İki ay önce genç bir çift tarafından kiralandı," dedi. "Yani Miller şu anda orada değil. Ama ondan önce Deering, Inc. tarafından kiralanmıştı."

Çok yaklaştım. Ama hâlâ yardım yok. "Deering'in varlıklarını araştırdık mı?"

"Lori şu anda bunu yapıyor. Bir saat içinde elimizde bir şeyler . Denise Masterson'ı tekrar arattım. Avukatını aramamı istedi ve tahmin edin kimmiş?"

"Destin Lawe," dedi Murphy ve Spinnelli başıyla onayladı.

"Öldüğünü öğrenince çok mutsuz oldu. Ona avukat olduğunu söylemişti."

Murphy, "Dün onu bırakır bırakmaz onu aramasının nedeni de buydu," dedi.

"Ayrıca Danny Morris'in babasının görüldüğünü bildiren üç telefon daha aldık. Hepsi sahte."

"Her ipucunu takip edeceğimizi biliyor. Lanet olası kaltak," diye tısladı Murphy. Aidan çığlık atmaya hazırdı. "Bunların hiçbirisi Tess'i bulmamıza yardımcı olmuyor."

Spinnelli sabırla, "Miller için bir arama emri çıkarttık," dedi. "Aidan, Lori kayıt araştırmasını bitirene kadar işimiz bitti. Bu zamanı yeniden şarj olmak için kullan." Gözlerini kısmıştı. "Bu bir emirdir. Gayrimenkul varlıklarının çıktısını aldıktan sonra roket gibi fırlayacaksın. Bunu yaptığında odaklanmanı istiyorum."

Aidan, asansöre doğru giderken Rick'e rastlayınca kendini dışarı attı.

"Ben de seni arıyordum," dedi Rick. "Elimde bir şey var." Aidan boş boş bakınca Rick kaşlarını çatı. "Poston'un kırdığı CD. Bende bir şey."

Yeni enerji, ihtiyacı olan yükselişi sağlamak için yükseldi. "Hadi gidip bakalım."

17 Mart Cuma, 20:15

Tess neredeyse gülüyordu. Bu çok gülünç bir istekti. "Benden yapmamı istiyorsun Ne?"

Amy gülümsemedi. "İşte sterilize edilmiş bir iğne ve biraz iplik." Ön kolunu açtı, yırtık derisi ortaya çıktı. "Dikiş at." Silahını sol elinde tutuyordu, namlusu Michael'ın şakağına dayanmıştı. "Beni ürkütme. Sol elim pek sağlam değildir."

Tess anında ayıldı. ". Sadece ona zarar verme."

"Nasıl olsa beni öldürecek. Ona yardım etme." Amy karnına tekme attığında homurdandı.

"Kapa çeneni, yaşlı adam."

"değil baba," diye mırıldandı Tess, sonra Amy'nin gözleriyle karşılaştı. "Ellerim bağlıyken sana yardım edemem." Bir saatlik bir uğraştan sonra babasının yontma bıçağını kılıfının cebinden çıkardı. Elleri arkadan bağlı olduğundan, bıçağı saklamak için ulaşabileceği tek yer kot pantolonunun arka kemerinin içinde. Şu anda kılıfındaydı ve hiçbir işe yaramıyordu. Ama Amy ellerini serbest bıraktığında . . .

Amy büyük bir kasap bıçağı kendi bıçağını aldı ve ellerini bağlayan ipleri kesti. "Yanlış bir hareket yaparsan babanın artık kalbi için endişelenmesine gerek kalmaz."

"Bu ," diye uyardı Tess. "Acıyı dindirecek hiçbir şeyim yok."

Amy sırtı, gözleri tutuldukları küçük odanın raflarını tarıyordu. "Biliyorum ama bunu benim üzerimde kullanmana asla izin vermem."

Küçük odanın verdiği mide bulantısıyla savaşıyor Tess, her şeyi fark etti Rafları kaplayan bitkiler ve şişeler. Çoğu mantardı ve bulmacanın bir parçası daha yerine oturdu. "Halüsinasyonlar. Bunları benim üzerimde kullandın hastalar."

Amy kolunu uzattı. "Kapa çeneni ve dik."

Tess başını salladı. "Burada midem bulanıyor. İş berbat edeceğimden korkuyorum."

Amy kuru bir sesle, "Bu benim almak istediğim bir risk," dedi. "Başlayın."

Tess iğneyi geçirdi. "Bu ilaçları benim hastalarım üzerinde mi kullandınız?"

Amy sabırsız bir ses çıkardı. "Evet, kullandım."

Tess düzgün bir dikiş attı ve Amy acı içinde tısladı. "Onları çorbama sen mi koydun?"

"Tabii ki. Seni Phil'den ayırmak için mükemmel bir zaman gibi görünüyordu."

Tess birkaç dikiş daha attı. "Onunla yattın mı? Phillip'le mi?"

Amy'nin gülümsemesi iğrençti. "Tabii ki. Ve büyük olayın fotoğraflarını çektim. Phil'i senden uzaklaştırmaya ikna etmek için yeterliydi. Evlenmene izin veremezdim."

"Neden olmasın?"

"Çünkü o zaman mutlu olurdun. Green'i ya da zincirli dolandırıcılığı istesem de daha iyi planlayamazdım. Ama sonuçlarına katlanabilirdim."

"Aklımı kaçırdığımı düşünüyordum," diye mırıldandı Tess, işe gidemeyecek kadar güçsüz olduğu haftaları düşünüp aklının kariyerini reddedip reddetmediğini merak ediyordu.

Amy iyi huylu bir şekilde kıkırdadı. "Biliyorum. Bu arada, Pazar günü gerçekten de ucuz bir fahişe gibi görüldüğünü kastetmiştim."

Tess çenesini sıktı. "Biliyorum. Eleanor senin hakkında haklıydı. Senden hiç hoşlanmadı."

Amy'nin kolu Tess'in ellerinin altında gerildi. "Kaltak. O da ödedi." Tess başını kaldırdı. "Ne?"

"Her zaman senin için bir şeyler yapıyordu. Sana bir şeyler verirdi."

Tess Eleanor'un ani ölümü karşısında yaşadıkları şoku hatırladı. "Eleanor'u öldürdünüz ve bunu felç gibi gösterdiniz."

". " Dudakları inceldi. "Boynundaki deri o kadar kırıkmıştı ki, doktor iğnenin bıraktığı küçük izi bile göremedi."

"Ama hiç uyuşturucu bulamadılar."

"Havanın güzelliği, Tess."

Tess donuk bir ifadeyle gözlerini tekrar dikişlere dikti. "Ona hava enjekte ettin."

"Yaşlı adamın seni kışının üstüne atması gerekiyordu."

"Ama öyle bir şey ," diye mırıldandı Tess, artık pek çok şey daha netti.

"Kendi ayaklarının üzerine düştün," dedi Amy acı acı. "Her zaman yaptığın gibi." Başını sertçe salladı. "Yaptı," diye düzeltti. "Büyülü hayatın sona erecek bu gece."

Tess'in dikişleri bitmek üzereydi ve ayakları hâlâ bağlıydı. "Bize ne yapacaksınız?"

"Vur seni. Büyük bir çember gibi. Seninle başladım çünkü babamı öldürdüm. Şimdi de seninkini öldürerek bitireceğim."

Tess bir dikiş salladı ve Amy'nin küfredmesine neden oldu. Michael başını kaldırdı, gözleri sadece yarıktı. "Öz babanı mı öldürdün? Neden öldürdün?"

Amy'nin yüzü sertleşti. "Evleniyordu. Evlenmesini istemedim. Beş çocuğu vardı ve hepsi evimi istila edecekti. *Benim* şeyler." Kıkırdaması çirkindi. "İşin kötüsü, *senin* beş çocuğuna sahip oldum, yani daha iyi değildi."

Tess son birkaç dikişi atarken, "Leon'a iftira attın," diye mırıldandı.

"Yapması kolaydı." Yüzü karardı. "Seni suçlamak çok kolay olmalıydı."

"Neden değildi?" Tess sordu.

"Polislerin önemli ipuçlarını kaçırmamasından korktuğum için çok fazla ipucu bıraktım."

"Çok iyi bir iş çıkardın," diye mırıldandı Tess, oyunu oynuyordu.

"Yaptım," diye cevap verdi Amy memnun bir şekilde. "Şimdi senin yaşlı adamı çocuk oynucağıydı."

Tess dişlerini sıktı. Amy bunu da ayarlamıştı. "Beni kandırdın." "Büyük psikiyatrist. Başkalarından daha iyi değil. Ne gördüğünü görmek istiyorum." Amy parmaklarını büktü. "İyi bir iş çıkardınız. Bunun için eski

adam çabucak gidecek."

Tess şimdi ya da asla olduğunu biliyordu. Babasının bıçağını belinden çıkardı ve Amy dikişlerini incelerken Tess saldırarak Amy'nin yaralanmamış kolunu derinlemesine kesti. Amy delici bir uluma çıkararak Silahı yukarı doğru kaldırdı ve Tess ona Clayborn'a yaptığı hareketin aynısını yaptı. Amy çığlık attı, burnundan kan fışkırdı ve Tess kendini Amy'nin vücuduna atarak onu duvarlardan birine çarptı. Yukarıdaki raflarda duran tencereler sallanmaya başladı ve Amy bir an için sersemledi.

Tess bir eliyle Amy'nin silahını tuttu, diğer eliyle de ayak bileklerinin etrafındaki ipleri kesti. Amy alay ederken Tess elinde silahla ayakta duruyordu. "Bunu yapmayacaksın."

Tess, Amy'nin en azından kısmen haklı olduğunu biliyordu. Bu kadın onun en yakın arkadaşıydı. Ve tüm bu süre boyunca tamamen tek taraflıydı. Yine de Tess kendini tetiği çekerken, Amy'nin canını alırken göremiyordu. Kardeşi gibi sevdiği kadın akıl hastasıydı. Harold Green'in canını bağışlamıştı. Acaba Amy'ye daha az mı borçluydu? "Seni öldürmek istemiyorum, Amy. Ama kalırsam yaparım. Ayağa kalk ve babama dokunma yoksa yemin ederim seni öldürürüm."

Amy ayağa kalktı. "Ne kadar küçük bir oda, Tess. Yeterince hava aldığını sanmıyorum."

Tess dişlerini sıktı. "Korkularıma rağmen çok iyi gidiyor gibiyim." Şaşırtıcı bir şekilde bu doğrudu. "Şimdi git. Babamdan uzaklaş." Amy kapıya birkaç adım daha yaklaştı, gözleri tetikteydi. Tess, Amy'nin onun göz kırpmasını beklediğini biliyordu. "Yeterince uzak. Baba, seni çözmek için gözlerimi ondan ayıramam."

"Her şey yolunda, Tess." Çok zayıftı. "Sadece yardım çağır."

"Çekil, Amy. Bir telefon görüşmesi yapacağız ve bu sefer kendi adıma konuşacağım."

17 Mart Cuma, 2020

Aidan, Murphy ve Spinnelli Rick'in masanın üzerine yaydığı fotoğraflara baktılar. Rick, "CD'nin eksik şeritleri, resmin genişliği boyunca eksik bantlar anlamına geliyor," diye açıkladı.

"Fotoğraf mı buldun?" Aidan sordu. "Ben bir ses dosyası bekliyordum."

"Ah." Rick temizlemek için başını salladı. "Buna çok uzun zamandır bakıyordum.

Bir ses dosyası buldum ama sadece parçalar halinde. Sürekli girip çıkan bir cep telefonu konuşması gibi. Ama Poston'u çivilemeye yetecek kadar var. Ses bölümlerini ararken, derinlere gömülmüş bazı resim dosyaları buldum. Bu diski hükümet silme işlemiyle silmeye çalışmış olmalı. Bu sadece yedi kez silersen verileri siler ve o zaman bile verilerin etrafta kaldığı biliniyor. Bakalım resimler bir şey ifade ediyor mu?"

Resim, üzerinde resimler olan bir duvardı. Bir plajın kalem ve mürekkeple çizilmiş resimleri.

Bu duvarı daha önce de görmüştü. Kalbi yerinden gibi oldu. "Burası Tess'in oturma odası."

Murphy resimlerden birini kaptı. "Şaka yapıyorsun."

Aidan başını kaldırdı. "Swanson'yaptığının aynısını Tess'e de yaptı. Bunlar Tess'in dairesinin dışından çekilmiş. Orada oynuyor."

Murphy heyecanla başını salladı. "Caddenin karşısındaki binadan. Ama o binanın cadde tarafında kırk daire var. Daireyi bu açıdan yansıtabilir misin?"

"Belki," dedi Rick. "Çözünürlük düşük ama tahmin edebilirim."

Spinnelli dikkatlerini çekmek için masaya vurdu. "Arama emri çıkartmak için hangi dairenin olduğunu bilmemiz gerekiyor. Öylece tahmin edemezsiniz."

Aidan telefonu açtı. "Lori, Deering'deki emlak listesini aldın mı?"

İki dakika sonra Lori çıktıları getirdi ve Aidan parmağını listede gezdirdi. "Yirmi dairesi var. Ama sadece bir tanesi Tess'in karşısında. Hadi gidelim."

17 Mart Cuma, 20:45

"Dur artık," dedi Tess ve Amy durdu, yüzünde alaycı bir gülümseme vardı.

"Ya yapmazsam?"

Tess bir el ateş etti ve kurşunun Amy'nin kafasının yakınından geçmesine izin verdi. "O zaman ben de seni vururum."

Amy'nin yüzü alacalı bir kırmızıya döndü. "Seni kaltak. Her zaman şeye sahiptirin." "Ve şimdi seni hapse attıracağım. Beni göndermeye çalıştığın yere."

"Ve eğer o lanet polisler olmasaydı, bunu yapardım."

"*Scooby-Doo*'daki kötü adamlar gibi konuşuyorsunuz," dedi Tess ve Amy'nin kaşları daha da çatıldı. "Klasik filmler buraya kadarmış." Etrafına bakındı ama dehşet içinde telefon göremedi.

"Telefon yok," dedi Amy kendini beğenmiş bir şekilde. "Sadece internet. Şimdi ne olacak?"

"Benimle gelin. Bazı kapıları çalacağız. Eminim bu binada birinin telefonu vardır." Amy'yi önünde sallayarak kapıya doğru gitmesini işaret etti. "Git."

Onun yerine Amy saldırdı. Tess geriye doğru uçarak cam avlu kapısına çarptı ve Amy silahı elinden aldı. Kanlar içinde ve morarmış olan Amy ayağa kalktı ve silahı Tess'in kalbine doğrulttu. "Şimdi git. Terasta. Tam Babanla çember, seninle tam çember. Her şey hastan atladığında başladı. Şimdi manşetler seni de zıplatacak. Kapıyı aç."

"Hayır." Tess terasa çıktığı anda ölmüş olduğunu anlamıştı. Amy kapının kilidini açtı ve iterek soğuk gece havasını içeri aldı. Bir eliyle Tess'saçlarını tuttu, diğer eliyle de silahı şakağına dayadı. "Git dedim. Şimdi." Tess'i balkona sürükledi ve kenardan sarkacak şekilde itti. Tess silahın kabzasıyla haykırdı.

sırtının küçük kısmına doğru indi. İçgüdüsel olarak acıdan için hareket etti, ağırlık merkezini attı ve Amy onu itti.

Tess'i uçuruma yolluyor.

"Polis!" Aidan kenara çekilerek SWAT ekibinin kapıyı kırmasına izin verdi ve Aidan'ın yüreği ağzına geldi. Amy balkonda duruyordu. Tek başına. Hayatını kurtarmak için çıkıntıya tutunmuş iki el zar zor görünüyordu. Tess. Aidan ileri doğru koştu ama Amy Miller dönmüştü, gözleri vahşi ve deliydi.

"Herkes gitsin yoksa ellerine ateş ederim," diye tehdit etti sakince. "Ve on iki kat aşağı düşecek. Ölmezse, keşke ölseymdim diyecek ve sen de öyle olacaksın."

Murphy onun arkasındaydı. "Üç deyince Aidan," dedi usulca. "Bir, iki, _."

Üç. Hem Aidan hem de Murphy aynı anda ateş etti ve Tess'in gövdesine isabet eden ateşin gücü Amy'yi uçurumdan aşağı yuvarladı. Nereye düştüğünü kontrol etmeyi beklemeden Aidan koştu ve Murphy ile birlikte Tess'i güvenli bir yere sürüklediler. Yüzü bembeyazdı ve nefes nefese kalmıştı, tek kelime edemeyecek kadar şoktaydı.

Aidan onu kollarına aldı ve oturma odasına geri götürdü. Murphy balkondan, "Kaldırımında yatıyor," dedi. "Ölmüş." "Tam bir döngü," diye mırıldandı Tess. "Cynthia gibi."

Aidan yaşadığı sürece Tess'i asla yere bırakmayacağını düşünüyordu. Onun iki küçük elinin balkonun kenarını tuttuğunu görmek hayatından yirmi yıldan fazla bir süreyi alıp götürmüştü.

Tess ayağa kalkmaya çalıştı. "Babam. 911'i arayın. Oksijene ihtiyacı var."

O da öyle, diye düşündü Aidan ama Michael Ciccotelli'nin hâlâ bağlı ve solgun bir halde yattığı arka odaya koşarken ona destek oldu. Başını kaldırdı ve rahatlatarak gözlerini kapattı. "Yaşıyorsun. Silah seslerini duydum."

Tess dizlerinin üzerine çöktü ve bağlarını kesmek için bıçağı aradı. Gözlerinden yaşlar dökülüyordu ve Aidan onun gözlerinden yaş aktığını bile düşünmüyordu.

onların farkındaydı. Elleri titriyordu, bu da bıçağı tehlikeli hale getiriyordu. "O öldü, baba. Amy öldü."

"Tess." Aidan ve bıçağı onun elinden aldı. "Otur ve nefes al." Hızla Michael'ın bağlarını kesti ve yaşlı adamın bacaklarını düzeltmesine yardım etti. "İkiniz de hastaneye gidiyorsunuz ve tartışmayacaksınız. Anlaştık mı?"

Michael Tess'e baktı. "Sen gidersen ben giderim."

Başını salladı, eliyle ağzını kapattı. "Tamam."

"Tess? Baba?" Vito kayarak açık kapı aralığında durdu. "Aman Tanrım, Tess." Yanında dizlerinin üzerine çöktü ve onu kollarının arasına aldı. "Spinnelli beni aradı ve sen hâlâ balkondan sarkarken buraya geldim. Düşeceğini sandım." Kolları sıkılaştı ve onu sertçe salladı.

Michael'ın gözleri . "Balkondan mı sarkıyordun? Yüce Tanrım."

"Kalp krizi geçireceğimi sandım," dedi Vito hararetle. "Annem ve ben orada durduk. Nefes alamıyorduk. Sonra Amy yan geçti ve Reagan seni geri çekti." Dengesiz bir şekilde başını kaldırıp Aidan'ın gözleriyle buluştu. "Teşekkür ederim."

Aidan başını sallamayı başardı. "Sorun değil. Ben de bir daha nefes alabileceğimden emin değilim." Bir nefes verdi ve deneysel olarak bir nefes daha aldı. "Sanırım yapabilirim."

Tess yavaşça Vito'nun kollarından çekildi ve Aidan'ın kollarına döndü. Başını onun omzuna koydu. "Birini gördüğüme hiç bu kadar sevindiğimi hatırlamıyorum."

Sen o balkondan baktığında ben de bakıyordum." Dudaklarını onunkilere dokundurdu. "Teşekkür ederim."

Aidan yüzünü onun boynunun kıvrımına gömdü ve ürperdi. Her şey bitmişti. Sonunda bitmişti. "Bir şey değil. Seni kontrol ettirelim, sonra da eve gidelim."

Başını yukarı kaldırdı, gözlerinin içine gülümsedi. "Bu gece yemek yapmayacağım, Dedektif."

Gülüştü boğuktu. " değil. Yaptığın hiçbir şeyi yutacak tükürüğüm yok. Belki yarın."

"Yarın o zaman."

18 Mart Cumartesi, Sabah 8:30.

Tess, Aidan'ın katına çıkan asansörden yavaşça indi, kalbi hızla çarpıyordu. Bir an durdu ve derin bir nefes aldı.

"Hala asansörlerden nefret ediyor musun, Tess?"

Kafasını kaldırdığında Marc Spinnelli'nin bir elinde kahve fincanı, kibar gülümsemeyle onu incelediğini gördü. "Evet, ama sanırım şimdi yüksekten biraz daha fazla nefret edebilirim."

Sırıttı. "Bu fobide haklı olduğunuzu söyleyebilirim, Doktor." Kolunu onun omuzlarına doladı. "Dün gece seninle konuşma fırsatım olmadı. İyi misiniz?"

"Ben iyiyim. Ağrım var ama iyiyim." Bir saat önce Aidan'ın yatağında uyanmıştı. Adam çoktan gitmişti, yastığının üzerinde bir not vardı. "Uyu," emretmişti ama bu sabah cevaplara ihtiyacı vardı. *Ona* ihtiyacı vardı. "Aidan burada mı?"

Anlayışla başını salladı. "Konferans odasında. Seninle yürüyeceğim."

O içeri girdiğinde beş çift göz yukarı baktı. Jack, Rick, Patrick ve Murphy. Ve Aidan. kalktı, kaşları çatılmıştı. "Sana uyumanı söylemiştim."

"Yapamadım." Sabah *bültenini* uzattı. "Bunu gördün mü?" Aidan iç çekti. "Evet, gördük. Otur, Tess."

Adamın uzattığı sandalyeye oturdu ve gazeteyi açarak bir kez daha kalın siyah puntolara baktı. Manşette SAVUNMA AVUKATI BİR KATİL yazıyordu. Kalın yazının altında iki hikaye vardı. İlki daha büyük olanıydı

biri, Cyrus Bremin imzalı. Amy'nin geçen hafta yaşanan ve Phillip Parks ve Keith Brandon ile doruğa ulaşan cinayetlerdeki rolünü ayrıntılı bir şekilde anlatıyordu. Onların resimleri sayfadan yukarı bakıyordu ve Tess sadece üzüntü hissedebiliyordu. Balkondan sarkan grenli bir fotoğrafının yanında kendi fotoğrafı da yer alıyordu. Bu resim midesini çiğ ve çalkantılı bıraktı. Bir gece önce bunu rüyasında görmüştü; balkondan korna sesleri yükselirken parmakları yavaşça balkondan kayıyordu.

aşağıdaki trafik. Ama uyumamıştı. Sadece hafızası o korkunç anı tekrar tekrar oynatıyordu. Ama o hayattaydı. Diğer on üç kişi hayatta değildi.

İkinci hikâye daha küçüktü ama bir o kadar da şok ediciydi. Amy, Chicago'daki birkaç güçlü aile için çalışıyor, onları memnun etmeyen çalışanlarını hapse atmalarına yardımcı olarak kan parası kazanıyordu.

Her zaman bu çalışanlar öldürülmüş ve ihanet etmeyi düşünen herkese etkili bir mesaj gönderilmiştir. Görünüşe göre bu çalışanlar arasında Amy Miller kesin bir felaketle ilişkilendiriliyordu. Joanna Carmichael bir şekilde bunu ortaya çıkarmıştı. Ve bu erkek arkadaşının hayatına mal oldu.

Tess, "Sonunda bonservisini aldı," diye mırıldandı. "Carmichael, ." "Bir bedeli var," diye karşılık verdi Aidan sessizce. "Sen iyi misin?"

Evet, diye cevap vermeye başladı, sonra ön sayfaya baktı. "Hayır, ." "Baban nasıl, Tess?" Murphy sordu.

"Stabil." Hayalet gibi bir gülümsemeyi başardı. "Crotchety. Eve gitmek istiyor." Gülümsemesi soldu. "Benim de onunla gitmemi istiyor."

Aidan'ın gözlerinde bir şey parladı ama o sadece gülümsedi. "Bunu her şey yoluna girdiğinde . Yemek yedin mi?"

"Beni annen yaptı." Tess yumurta ve pastırma kokusu ve Becca Reagan'ın en kötü durumları bile hafifleten gülümsemesiyle uyandı. Tess önceki akşamı hastanede geçirmiş, muayene edilmiş ve hemen taburcu edilmişti. Elbette babası da hastaneye yatırılmıştı. Vito ve annesi hâlâ onun yanında oturuyordu. Ama babası eve gitmesi için ısrar etmişti. Biraz uyuması için. Ev, Aidan'ın eviydi.

"Dün gece ne öğrendin?"

"Carmichael'ın makalesindeki her şey doğru. Ve daha fazlası."

"Masum insanları tuzağa düşürdü," dedi Patrick sert bir sesle. "Birkaçına dava açtım. Polis aileden birinin işlediği suçlara çok yaklaştığında, aile onu devreye sokardı. Bir günah keçisi ayarlar, kanıtların bulunmasını sağlardı. Ve zavallı piçi 'savunun' ki asla adalet şansı olmasın." O

Çenesini sıktı, gözlerinde küçümseme vardı. "Ve ben hiçbir şeyden şüphelenmedim. Kristen da öyle. Daha önce senin yüzünden temyizden endişe ediyorduk. Şimdi savunduğu her davanın olası bozulmasıyla uğraşıyoruz."

"İronik," diye mırıldandı Tess.

"Nicole Rivera'nın kardeşi de o masum adamlardan biriydi," dedi Aidan. "Çocuğu seçti çünkü Rivera'nın en iyi seçim olduğuna inanıyordu. seni taklit etti. Miguel Rivera'yı cinayetle suçladı, sonra da kız kardeşini gasp etti." "Çocuk serbest mi?" Tess sordu.

Aidan başını salladı. "Dün gece."

"Ama kız kardeşi öldü," dedi Murphy kesin bir ifadeyle. "Kimsesi yok."

"Çünkü Amy onu öldürdü." Tess gözlerini kapattı. "Ve bütün o diğer insanları. Benden nefret etmesi dışında nedenini hala bilmiyorum." Tess'in Masanın etrafındaki sessizlik rahatsız edici ve garipti. Tess yüzlerine . "Söyle bana. Şimdi."

"Jim Swanson'dı, Tess," dedi Aidan nazıkçe. "Ona kafayı takmıştı."

"Ama o beni istedi." Kaşlarını çatı. "Üç ay önce Afrika'ya gitti. Tüm tetikleyen şey bu mu?" Aidan'ın gözleri çakmak çakmak oldu ve Tess anladı. "O öldü, değil mi?"

"Üzgünüm, Tess. Swanson, Chad'deki kliniğe hiç gelmedi. Eşyalarını Amy'nin dolabında bulduk, üzerinde onun tipinde kurumuş kan olan bir bıçak. Onu öfkeyle öldürmüş olmalı. Sonra da seni suçladı."

"Bunca yıl benden nefret etti." Ağzı acı bir şekilde buruştu. "Tam bir psikiyatrist olduğum ortaya çıktı. Kapımın önünde bir katil varmış da haberim yokmuş."

"Annesi şizofrendi, Tess," dedi Murphy. "Annen sana daha fazlasını anlatabilir ama görünüşe göre Amy yıllardır sınırdaymış. Sadece bunu herkesten saklayacak kadar akıllı. Sen de dahil."

"Sadece son zamanlarda akıl sağlığını başladı." Aidan onun elini sıktı. "Artık bunu saklayamıyordu."

"Annem biliyor muydu?" Tess yutkunmak için mücadele etti. "Biliyor muydu?"

"Amy'nin annesinin hasta olduğunu biliyordu, Tess. Amy'nin de hasta olduğunu bilmiyordu."

Tess sertçe başını salladı. "Bunun bir önemi yok. Beni zehirledi, biliyorsun. Çorbamın içinde."

Masanın öbür ucundan Jack yüzünü buruşturdu. "Mantarlar mı? Julia da öyle düşünmüştü."

"Ve Phillip ile yattı."

"Bunu anlamıştık," dedi Murphy.

Tess tekrar başını salladı, önceki gecenin zihnindeki kasetini zihninde döndürdü. "Ve babasını öldürdü." Ama onu şaşırtan şey, kimsenin şok olmuş gibi görünmemesiydi. "Bunu da mı biliyordun?"

"Vito şüphelendi. Görünüşe göre mahalleden bir çocuk suçlanmış."

"Leon Vanneti." Tess kaşlarını çatı. "Vito'nun dediği gibi masumdu. Ama bu sadece benim sözüm. Hâlâ kanıt yok." Gözleri büyüdü. "Leon'un ona tecavüz ettiğini söyledi. O zaman DNA testi yapmamışlardı ama hâlâ kanıtları varsa belki şimdi onu temize çıkarabilirler."

Spinnelli, "Bu sabah telefon görüşmeleri yapacağım," diye söz verdi. "En azından bir şeyi doğru yapabiliriz."

Tess iç çekti. "Eleanor'u da o öldürdü."

Bu birkaç kaşın kalkmasına neden oldu. "Gerçekten mi?" Murphy sordu. "Bunu nasıl yaptın?"

"Ona hava enjekte etti. Çünkü Eleanor bana karşı nazikti." Spinnelli boğazını temizledi. "Sana bazı iyi haberlerimiz var, Tess.

Rick?"

Rick, "Dün gece dairede Bacon'ın orijinal dosyalarını bulduk," dedi. "Senin adınla etiketlenmiş bir CD ile birlikte. Lynne Pope, Bacon'ın CD'yi ona satmaya çalıştığı gün gördüğü etiketle aynı olduğunu teşhis edebildi. Yani en azından tüm kopyalar sayıldı."

Rahatlama neredeyse başını . "Bu kadar endişelenmek ama endişelendim."

Spinnelli onun omzunu sıvazladı. "Öyle olmak zorunda

değilsin." "Amy'nin Bacon'ın dosyalarını neden bu kadar çok istediğini biliyor musun?"

"Bacon'ın deposundan CD'leri aldığımızdan beri görüntüleri izleyen bir kadın polis var. Amy'nin senin ilaç şişelerini aldığını görmüş. dolap."

"Cynthia'nın dairesine yerleştirdiği şişeler."

Aidan omuz silkti. "Endişelenmesi için küçük bir şey gibi görünüyor ama sanırım sana şantaj yaptığı için Bacon'ın da ona şantaj yapacağından endişelenmiştir."

Spinnelli, "Başka sorunuz yoksa," dedi, "hepsi bu kadar."

Tess tekrar gazeteye baktı, gözleri balkondan sarkan kayıyordu. "Carmichael'ın tüm bunları nasıl öğrendiğini bilmek istiyorum."

Aidan elini uzattı. "Onu ziyaret edelim, sonra seni babanı görmeye götüreceğim."

Aidan emniyet kemerini taktı. Sessizce oturdu, ellerini kucağında kavuşturmuştu, yüzü travma geçirmiş bir çocuğun zayıf ve savunmasız görünümüyle solgundu. Karakoldan iyice uzaklaşana kadar konuşmadı. "Olmalısın evde yatakta."

"Uyuyamadım, Aidan."

Bunu biliyordu. Gece boyunca onun yanında yatmıştı, vücudu kaskatı kesilmiş ve donmuştu, gözlerinden yaşlar süzülüyordu ta ki adam sonunda ikisine de ihtiyaçları olanı verene kadar. Kız, adamın tenini hâlâ tepeden tırnağa ürperten bir vahşilikle karşılık vermişti. Tanrı yardımcısı olsun, yine aynı şekilde hissetmek istiyordu.

Hemen şimdi. Onun yerine sesini yumuşak tuttu. "Jon'un verdiği uyku haplarından birini alabilirdin."

"Dünden sonra sanırım hayatım boyunca yetecek kadar sakinleştirici içtim." Gülümsemesi gergindi. "Ama teşekkür ederim. İyi olacağım, Aidan. Sadece biraz zaman alacak."

"Zamanım var, Tess."

Kadının ciddi bakışları adamın aşırı aktif sistemine bir yumruk gibi inmişti. "Güzel." "Bir iyi haberim daha var. Şu arkadaşımı hatırlıyor musun?"

Danny Morris'in babası mı?"

"Tutuklamaya çalışırken elini incittiğin kişi mi?"

"Evet. Bu sabah işe giderken onun dairesine uğradım.

Bilin bakalım kanepede kim uyuyordu?"

Gözleri memnuniyetle kısıldı. "Babayı tutukladınız."

"Kaçmaya çalışıyordu ama sendelemekten başka bir şey yapamayacak kadar kafası karışık. Cinayetle suçlanacak."

Başını ağırbaşlı bir şekilde salladı. "Güzel." Sonra gözlerini kaçırdı ve adam kendini ona kapattığında neler hissettiğini anladığını .

"Tess, konuş benimle. Seni neyin rahatsız ettiğini söyle." Arabayı boş bir otoparka çekti ve bir parmağını çenesinin altına soktu. Boğazı çalıştı

gözyaşlarını kontrol etmeye çalışıyordu ama yine de gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlanıyordu. "Lütfen konuş benimle."

"Onu öldürebilirdim, Aidan. O benim kız kardeşim ve onu öldürürdüm."

Gözlerini kısmıştı. "Ölmeyi hak ediyordu, Tess. O kadar kişiyi öldürdü ki."

"O hastaydı." Sertçe yutkundu. "Ve ben ona hiç yardım etmedim."

İç çekti. Her şeye rağmen, o bir polisti. Ve o da bir doktordu. "Dün öğleden sonra onun dairesinde dururken ne fark ettim biliyor musun? Korktuğum şeylerden biri de aklıma girip mahremiyetimi elimden almanızdı. Sonra bunu en çok değer verdiğin insanlara yapmadığını fark ettim. Bu seni Amy ve Phillip'e karşı savunmasız bıraktı. Ama bu seni benimle eşit seviyeye getiriyor."

Ona göz kırptı. "Yani sevdiklerime karşı beceriksizim . Bu da iyi bir şey."

Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Esasen, evet."

Dudakları kıvrıldı. "Bu çok tatlı." Gözlerini sildi. " durumdayım." "Çok güzelsin. Tess, önceki gece sana ne istediğini sordum.

istedim. Her zaman istediğin şeyin bu olduğunu . Birinin seni sevmesini."

Çenesini kaldırdı. "Ve sen bunun seni korkutmadığını söylemiştin."

"Olmadı. . O gece bana ne istediğimi hiç sormadın." Alt dudağını ısırdı.

"Ee? Ne istiyorsun, Aidan?"

Tereddüt etti, utangaçtı. "Hep annem gibi bir kadın istemişimdir." Kadın gülümsedi. "Sana yemek yapacak birini mi?"

"Bu var. Ama babam için bunca yıldır ne olduğundan daha fazlası.

Eve yorgun, bitkin ve vardiyasında olan bir şey yüzünden üzgün gelirdi. Ve o orada olurdu. Her zaman orada olurdu. Ve onu olduğu gibi severdi."

"Bunu görebiliyorum. O iyi bir insan, Aidan."

"Sen de öylesin, Tess." Elini tuttu ve dudaklarına bastırdı. "Sanırım orada olmaktan daha fazlasını yapmandan korkuyordum. Analiz edip yargılayacağından ve belki de bana deli olduğumu söyleyeceğinden, çünkü bazen ben de böyle hissediyorum."

"Ben olsam bunu yapmazdım." Ağzı yukarı doğru kıvrıldı. "Görünüşe göre beceriksizim." "Sadece bu konuda. Diğer her konuda, tam bir uzmansınız. Hadi konuşalım

Carmichael."

18 Mart Cumartesi, Sabah 9:45

Carmichael, elinde bir bavulla evinin önündeki kaldırımında duruyordu. Solgundu, gözlerini koyu halkalar gölgeliyordu. Onları gördüğüne sevinmiş gibi görünmüyordu.

"Bayan Carmichael?" Tess söyledi. "Arkadaşınıza olanları duyunca çok üzüldüm."

Joanna onu tepeden tırnağa süzdü, spekülatif ama mesafeliydi. "Ben de aynısını söylemeliyim."

Ama , Tess fark etti. "Sizinle konuşmak istiyorum."

Sokağın aşağısına baktı. "Ben havaalanına gidiyorum. Sadece birkaç dakikam var."

Tess başıyla onayladı. "Bu kadarı yeterli olmalı. Amy Miller'ın organize suç aileleri için çalıştığını nasıl keşfettiğinizi bilmek istiyorum."

Joanna'nın ağzında neşesiz bir gülümseme belirdi. "O kadar da zor değildi. Pislik arıyordum. Buldum da. Arkadaşın Jon'un hikâyesi küçüktü, ama arkadaşın Amy'ninki ... Gerçekten büyüktü. Her iki Pazar günü Blue Lemon'da buluşan doktorlarla takıldığını biliyordum ve neden tüm bu doktorlar ve yalnız bir avukat olduğunu merak ettim. İşte o zaman sen Chicago'da tıp okurken onun Kentucky'de tıp fakültesine gittiğini öğrendim."

"Aynı okula giremedik," dedi Tess Aidan'a. "Kadavra incelemelerine dayanamadığı için okulu bıraktı. İronik, değil mi?"

"bırakmadı, Dr. Ciccotelli. Okuldan atıldı ya da profesörlerinden biriyle suçlayıcı fotoğraflar çekmeyi başarmasaydı atılacaktı."

Tess gözlerini kırıştırdı. "Öngörülebilir değilse hiçbir şey değildi."

"Tıp fakültesindeki dekan sekreteri aracılığıyla eski oda arkadaşlarından birini buldum. Görünüşe göre Miller'dan hoşlanmamış ve beni doğru yöne yönlendirmekte hiç tereddüt etmemiş. Şu anda Lexington'da doktor olan Kelsey Chin ile görüştüm. Bana okuldan atılma olayını ve fotoğrafları anlattı. Miller'ın fotoğrafları çekmek için kendisinden yardım istediğini, o hayır deyince de diğer oda arkadaşına gittiğini söyledi."

"Peki organize suçları nasıl öğrendin?" Aidan sabırsızlıkla sordu.

"Böyle bir şeyi yapabilecek birinin etik anlayışını merak ediyordum. Ayrıca, pek çok dava kaybetti ama yine de kıyafetler ve gemi seyahatleri için parası vardı."

"Aslında gemi seyahatinin parasını ben ödedim," dedi Tess.

Joanna'nın gülümsemesi acıydı. "Sonra sanırım şansım yaver gitti, çünkü bu sayede onun müşteri listesini kontrol ettim. Ondan sonrası sadece noktaları birleştirmekti." Bir taksi kaldırımında durdu. "Ve şimdi gitmem gerekiyor. Keith'i gömmek için eve uçuyorum."

"Peki sonra?" Tess sordu.

"Geri döneceğim." Acı gülümsemesi büküldü. "Terfi aldım. Büyük bir zam. Ne dilediğime dikkat etmem gerektiğini öğrendim." Arkasına bile bakmadan taksiye bindi.

Taksi köşede gözden kayboldu. "Onun için üzülüyor muyum bilmiyorum, Aidan."

Onu arabasına geri bindirdi. "Yaptığı şeyle yaşamak zorunda. Kaplanın kuyruğunu çekti ve en büyük bedeli erkek arkadaşı ödedi." Onun yanına tırmandı ve elini sıktı. "Yapabileceğin hiçbir şey yoktu, Tess."

Tess titrek bir nefes aldı. "Biliyorum. Ve belki de yüzleşmesi en zor kısım bu."

"Bak . . . Psikoloji alanında lisans derecesi olan ve kanepesi makul bir ücret karşılığında müsait olan bir polis tanıyorum."

Tess güldü ve bu iyi hissettirdi. "İlımlı mı?"

"Oh, . Size takas sistemi hakkında tavsiyemi vereceğim."

"Aklınızdaki takas nedir?"

Kaldırımı yanaştı. "Sorman gerekiyorsa, düşündüğüm kadar zeki değilsin demektir."

"Akıl okuyucu olmadığımı söylemiştim, Dedektif."

Sırıttı. "Demek öyle. Sanırım bunu senin için daha sonra açıklamak zorunda kalacağım.

Şimdilik seni babana götüreceğim. O seni bekliyor olacak."

Sonsöz

Philadelphia, 28 Ekim Cumartesi, :25

İyi vakit geçiriyor," dedi Tess, sesinde bir tutukluk vardı.

Michael Ciccotelli, bir kez olsun aşırıya kaçmamasını söylemeyen karısıyla dans ediyordu. Tess'in düğün günü bir gündü, herkes sanki Ciccotelli ailesinin son kez bir araya gelişi olacakmış gibi yaşıyordu. Acı tatlıydı ama herkes bir donör umarken Tess babasının durumuyla barışmıştı.

Aidan onun arkasında durmuş, kollarını beline dolamış, ayakları büyükannesinin saten elbisesinin altı metrelik kuyruğu tarafından tamamen örtülmüştü. "Evet, öyle. Ya sen?"

Adam çıplak boynuna öpücükler kondururken kadın titredi. "Daha iyiye gidiyor."

"Yarın daha iyi olacağını garanti edebilirim." Balayı için gemi seyahatini fazla "Phillip", Avrupa tatilini de fazla "Shelley" buldukları için reddetmişler, Jersey sahilinde bir hafta geçirmeyi tercih etmişlerdi. Sonra da Chicago'ya dönüp Lemon'da tüm arkadaşlarıyla birlikte bir parti vereceklerdi ama çoğu şu anda yanlarındaydı. Aidan'ın ailesi buradaydı, Rachel ve Kristen nedimeleriydi. Abe onun sağdııcıydı ve Murphy bile yer gösterici olarak smokin giymeyi kabul etmişti. Vito smokiniyle evinde gibi görünüyordu ve şu anda kararlı bir genç kadını savuşturmaya çalışıyordu. Tess'in her zaman söylediği gibi, tüm kızlar Vito ile flört ediyordu.

Vito'nun yanında, DNA testinin Amy Miller'a tecavüz etmediğini kanıtlamasının ardından aylar önce serbest bırakılan arkadaşı Leon vardı. Tess'in tanıklığı ve Amy'nin akıl hastalığı sayesinde Leon'un tüm mahkûmiyeti bozulmuştu. Adaletin galip geldiğini görmek güzeldi.

Jack ve Julia, Robin ve Jon ve Patrick ve Flo Ernst ve Ethel Hughes ve hatta *Chicago On The Town*'da düğünün bir klibini göstermeyi planlayan Lynne Pope da buradaydı. Kapanış, demişti. Hangisi

Tabii ki öyleydi.

Salonun geri kalanı Aidan'ın sayamayacağı kadar çok Ciccotelli ile doluydu. Şu anda Michael Ciccotelli yaklaşıyordu, yüzü babalık gururunun resmiydi. "Bu benim baba-kız dansım, Tessa. Onu bırakmalısın, Reagan."

Aidan buna mecbur kaldı ve Michael kızını dans pistine sürüklediğinde gözlerini silen tek kişinin kendisi olmadığını fark etti. Çok güzel bir çift olmuşlardı. DJ son şarkıları çaldığında Tess eğildi ve babasının kulağına fısıldadı. Michael onu Aidan'a geri götürdü.

Gülümsemesi alaycı bir hal aldı. "Ona iyi bakacaksın," dedi.

Tess gözlerini devirdi. "Kendi başının çaresine bakabilir."

Aidan onu görmezden gelerek, "Hayatım pahasına" dedi. yeni kayınpederi. Michael karısına doğru yürüdü ve başının etini yemeden önce bir sandalyeye oturdu. "Ona orada ne söyledin?"

"Bir sonraki aile etkinliğine kadar burada kalması gerektiğini. Ayrılmak yok."

Aidan gözlerini kıstı. "Peki bu aile işlevi ne ?" "Bir vaftiz töreni."

Daralmış gözleri kocaman açıldı. "Tess?"

Güldü. "Hayır, . Ama çok yakında olmaya niyetliyim. Terapi koltuğunu terapiden çok daha heyecan verici bir şey için kullanabilecek bir polis tanıyorum."

"Gerçekten mi?"

"Oh, evet. Ve bana ücretinin makul olduğu söylendi."

"Düpedüz ucuz."

"O zaman neyi bekliyoruz?"

Aidan onu sımsıkı öptü ve görebilecek kadar yakın olan herkesin yuhalamasına neden oldu. "Artık hiçbir şey beklemiyorum. Her şeyim burada."

Yazar Hakkında

RITA Ödüllü yazar Karen Rose kitapları her zaman sevmiştir. *Küçük Kadınlar*'dan Jo Marsh ve Nancy Drew yakın çocukluk arkadaşlarıydı. Gerilim ve korkuyla sekiz yaşındayken Poe'nun "Çukur ve Sarkaç "ını yanlışlıkla okuduğunda tanıştı ve yıllarca uyumaya korktu, bu da pek çok şeyi açıklıyor.

Maryland Üniversitesi'kimya mühendisliği diplomasını aldıktan sonra Karen lise aşkıyla evlendi. Yazmaya, karakterler kafasında belirmeye başladığında ve bir türlü susmak bilmediğinde başladı. Şimdi diğer insanları uyumaktan korkar hale getirmekten hoşlanıyor! Yazmadığı zamanlarda lise öğretmenliği yapıyor. Kocas ve kızlarıyla birlikte güneşli Florida'da yaşıyor.

Karen, 2005 yılında Amerika Romantizm Yazarları'nın en büyük ödülü olan En İyi Romantik Roman dalında RITA'yı almaktan onur duydu ve çok heyecanlandı.

I'm Watching You için Gerilim (Warner Books, 2004).

Karen, kitapları ve yaklaşan etkinlikler hakkında daha fazla bilgi için Karen'ın www.karenrosebooks.com adresindeki Web sitesini ziyaret edin. Okurlarından haber almayı çok seviyor, bu nedenle lütfen karen@karenrosebooks.com adresinden onunla iletişime geçin.

"Rose gerilim türüne damgasını vuruyor."

*-Romantic Times KİTAP
Kulüp Dergisi*

Sadece Karen Rose'un sunabileceği kalp atışlarını hızlandıran heyecanın daha fazlası için bu sayfayı çevirin!

ONA KADAR SAY

2007'nin başlarında kitlesel pazarda satışa sunulacaktır.

Birinci Bölüm

Chicago, 25 Kasım Cumartesi, 11:45.

Bir dal pencereye çarptı ve Caitlin Burnette'in çenesi sıkıştı. "Sadece rüzgâr," diye mırıldandı. "Bebek gibi davranma." Yine de uğultu Dışarıda olmak tedirgin ediciydi ve Dougherty'lerin gıcırdayan eski evinde yalnız olmak da buna yardımcı olmuyordu. Gözlerini tekrar istatistik kitabına çevirdi. Cumartesi gecesi yalnız olmasından sorumluyum. Arkadaşlarıyla birlikte olmalıydı. TriEpsilon'da bundan daha eğlenceli olacağı kesin olan bir parti vardı. Hem daha gürültülü. İşte bu yüzden buradaydı, kız öğrenci yurdunda odasının etrafında bir parti varken değil, sıkıcı ve eski bir evin sessizliğinde en sıkıcı konuyu çalışıyordu.

Stat profesörü pazartesi sabahı için bir sınav planlamıştı. Eğer bu sınavdan kalırsa, sömestrden de kalacaktı. Bir dersten daha kalırsa, babası arabasını elinden alacak, satacak ve parasıyla annesini Bahamalar'götürecekti. Arabanın ön camına satılık levhası bile koymuştu, piç kurusu. Annesi yeni bir mayo almıştı, yüzüstü düşeceğinden o kadar emindiler ki.

Caitlin dişlerini sıktı. Onlara gösterecekti. bile o lanet testi geçecekti. Eğer , biriktirdiği para lanet olası arabayı ya da belki daha iyisini almaya yetecek kadardı. Para Dougherty'lerin kedilerine bakması için ona para ödemesi onu zirveye taşıyacak ve-

Farklı bir ses çenesini yukarı kaldırdı, gözleri kısıldı. Bu da neydi böyle? Ses alt kattan geliyordu. Sanki... bir sandalye parke zemine sürtünüyordu.

Polisi ara.

Eli telefonun üzerindeydi ama bir nefes aldı ve kendini sakinleştirdi. *Muhtemelen sadece kedidir.* Yirmi kiloluk, aşırı şımartılmış bir İranlı için polisi araması oldukça aptalca olurdu. Ayrıca, o gerçekten şu anda burada olmaması gerekiyordu. Bayan Dougherty bu konuda netti. " kalmayacaktı." "Parti vermeyecekti." "Telefon kullanmayacaktı." Kediye besleyecek ve kum kabını değiştirecekti, nokta. Dougherty'ler onun burada olduğunu öğrenirlerse çılgına dönebilir ve ona ödeme yapmayı reddedebilirlerdi. Caitlin içini çekti. Ayrıca, babasının kulağına giderdi ve o da bunu duyunca bayram etmez miydi? Hem de Percy adında aptal, tüylü bir kedi yüzünden.

Yine de dikkatli olmaktan zarar gelmezdi. Caitlin sessizce Bayan Dougherty'nin komodininin çekmecesinden küçük tabancayı aldı ve emniyetini açtı. Silahı bir kalem ararken bulmuştu. Bu bir 22'likti, tıpkı poligonda onlarca kez ateş ettiği gibi. Merdivenlerden inerken silahı bacağının arkasına dayamıştı. Zifiri karanlıktı ama ışığı yakmaya korkuyordu. *Kes şunu, Caitlin. Polisi arayın.* Ama ayakları hareket etmeye devam etti, Halının üzerinde sessizce yürüyordu, ta ki aşağıdan iki basamak ötede bir merdiven gıcırdayana kadar. Kısa bir süre durdu, kalbi küt küt atıyordu ve dikkatle dinledi.

Ve uğultu duydum. Evde biri vardı ve *Mırıldanıyorum.*

Yerde sürüklenen ağır bir şeyin çıkardığı gıcırtı uğultuyu bastırdı. Gaz kokusu aldı.

Çık dışarı. Yardım çağırın. İleri atıldı, ayakları merdivenlerin dibindeki parke zemine çarptığında tökezledi. Dizlerinin üzerine düştü ve silah elinden fırlayarak yerde sekmeye başladı. Yüksek sesle.

Uğultu kesildi. Umutsuzca silaha doğru hamle yaptı, karanlıkta elleriyle soğuk parkeyi çılgınca okşayarak silahı aradı. Silahı buldu ve ayağa fırladı. *Dışarı çık. Çık dışarı. Çık dışarı.*

Kapıya doğru iki adım atmıştı ki arkasından vuruldu ve dizlerinin üzerine çöktü. Çığlık atmaya çalıştı ama nefes alamıyordu. Adam onu karnına doğru itmeden önce birlikte birkaç metre kaydılar. Adam

onun üstünde yatıyordu. Ağırdı. *Tanrım, lütfen.* Kadın mücadele etti ama adam çok ağırdı. Bir saniye içinde silahı elinden çekip aldı. Nefesi sıcak ve sert bir şekilde kulağına çarpıyordu. Sonra nefesi yavaşladı ve onun sertleştiğini hissetti. *O değil. Lütfen, Tanrım.*

Adam kalçalarını sertçe iterken gözlerini kapattı, niyeti açıktı.

"Burada olmaman gerekiyordu." Sesi derindi ama sahteydi. Kötü bir Darth Vader taklidi gibi. Caitlin odaklandı, her ayrıntıyı hatırlamaya kararlıydı, böylece kaçtığında polise anlatabilecekti.

"Lütfen bana zarar verme," diye fısıldadı.

Tereddüt etti. Onun nefes aldığını ve hissedebiliyordu. Zaman durmuştu. Sonunda nefesini bıraktı.

Sonra güldü.

26 Kasım Pazar, saat 1:10.

Reed Solliday toplanan kalabalığın arasında ilerleyerek onları dinledi. Sokağın karşısındaki ev yanarken yüzlerini izledi. Burası eski bir orta sınıf mahallesi idi ve soğukta dışarıda duran insanlar tanıyor gibiydiler. Şok ve şaşkınlık içinde duruyor, rüzgârın alevleri kendi evlerine de sıçratmasından korktuklarını mırıldanıyorlardı. Üç yaşlı kadın bir kenarda duruyordu, boğumlu elleri , endişeli yüzleri iki şirketi otuzdan fazla yıldır meşgul eden yangının kalıntıları tarafından aydınlatılıyordu.

kontrol altına almak için dakikalar gerekti. Bu yangın çok sıcaktı, çok yüksekti ve evin pek çok yerinde kazara çıkmış gibi hissediliyordu.

Yaşadıkları şoka rağmen, hikayelerini paylaşmaya vakit bulamadan önce izleyicilerle röportaj yapma zamanı gelmişti. Saklayacak bir şeyi olmayan insanlardan oluşan gruplarda bile, paylaşılan hikayeler, ilgili ayrıntıların kaybolabileceği homojen hikayelere dönüştü.

Kundakçılar serbest kalabilirdi. Ve bunun olmamasını sağlamak Reed'in işiydi.

"Hanımlar?" Elinde kalkarıyla üç kadına yaklaştı. "Benim adım Teğmen Solliday."

Üç kadın da ona şöyle bir baktı. "Sen polis misin?" diye sordu ortanca olan. Yetmiş yaşlarında görünüyordu ve Reed'in rüzgârın onu uçurmadığına şaşıracağı kadar ufak tefekti. Beyaz saçları Saçları sımsıkı kıvrılmıştı ve pazen geceliği yün paltosunun eteklerinden sarkarak soğuk zeminde sürükleniyordu.

"İtfaiye şefi," diye cevap verdi Reed. "İsimlerinizi öğrenebilir miyim?" "Ben Emily Richter, bunlar da Janice Kimbrough ve Darlene Desmond."

Reed isimlerini not ederken not defterinin üzerinden kadınlara baktı. "Hepiniz bu mahalleyi iyi biliyor musunuz?"

Richter burnunu çekti. "Neredeyse elli yıldır burada yaşıyorum." "O evde kim yaşıyor, hanımefendi?"

"Dougherty'ler eskiden orada yaşadılar. Joe ve Laura. Ama Laura vefat etti ve Joe Florida'da emekli oldu. Oğlu ve gelini şimdi orada yaşıyor. Joe onlara ucuza . Mahalledeki tüm emlak değerlerini düşürdü."

"Ama şu anda evde değiller," diye ekledi Janice Kimbrough. "Şükran Günü için Joe'yu görmeye Florida'ya gittiler."

"Yani evde kimse yok muydu?" Adamlara vardıklarında söylenen buydu. Janice, "Eve erken gelmedikleri sürece hayır," dedi.

"Ama ." Richter kararlı bir şekilde söyledi. "Süslü kamyonları garaj için çok uzun, bu yüzden onu garaj yoluna park ediyorlar. Orada değil, bu yüzden Henüz eve dönmedim."

"Etrafta dolaşan ve buraya ait olmayan birini gördünüz mü?" Richter, "Dün bir kızın girip çıktığını gördüm," dedi. "Joe'nun oğlu dedi ki kediye beslemesi için birini tutmuşlardı." Tekrar burnunu çekti. "Eskiden olsa Joe bize anahtarını ve bir torba kedi maması verirdi ama oğlu bütün kilitleri değiştirdi. Bir çocuk tutmuş."

Reed'in ensesindeki tüyler diken oldu. Buna içgüdü diyebilirsin. Ne dersiniz deyin.

Ama bir şey tüm bunlar hakkında çok kötü hissettiriyordu. "Bir çocuk mu?"

Darlene Desmond, "Üniversiteli bir kız," diye ekledi. "Joe'nun gelini bana evde yaşamayacağını söyledi. Sadece günde üç kez gelip kediye besliyor. Kız, Joe'nun tanıdığı birinin kızı. iş."

Reed omzunun üzerinden baktı. Yangını oldukça iyi söndürmüşlerdi. Ama içeride biri varsa. . . "Bana Joe Dougherty'nin Florida'daki telefon numarasını çok memnun olurum. Teşekkürler hanımlar, çok yardımcı oldunuz." Sokağı koşarak geçip Kaptan Larry Fletcher'ın bir elinde telsiz, teçhizatın yanında durduğu yere gitti. "Larry."

"Reed." Larry kaşlarını çatmış yanan eve bakıyordu. "Biri bu yangını çıkarmış."

"Ben de öyle düşünüyorum."

"Peki yaşlı kadınlardan ne öğrendin?"

"Sahipleri şehir dışında ama kediye bakması için üniversiteli bir çocuk tuttular."

Larry'nin başı döndü, çenesi sıkıştı. "Kahretsin, neden kimse bir şey söylemedi? Evde kimsenin olmadığını söylediler. Sahipleri şehir dışındaymış."

"Çocuğun burada yaşamaması gerektiğini söylediler. Garajda ne buldunuz?"

Larry kısa bir süre gözlerini kapadı. "Yeni bir BMW ve eski bir Chevy. İkisi de yanmış ama Chevy tamamen olmuş. Arabanın içinde birkaç patlama oldu.

bulduk. Chevy kıza ait olabilir. Onu aramak için bir çift göndereceğim."

"Kalabalığı yoklamaya devam edeceğim. Mümkün olduğunca çabuk içeri girmeme izin verin."

Güzel bir evdi, diye düşündü Reed bir saat sonra, şimdi yıkık dökük bir kabuk haline gelmiş olan evin içinde yürürken. Yangının alamadığını su alırdı, genel kural buydu. Bu olayda yangın neredeyse her şeyi almıştı. Yakında gün ve çocukların çatıyı havalandırmak için açtıkları deliklerden giren güneş ışıısıyla daha iyi bir görüntü elde edebilecekti. Şimdilik yüksek güçlü bir ışığı duvarlara tutarak yanık izlerini aradı.

Durdu ve iç hatta görev yapan itfaiyeciye döndü. "Buraya geldiğinizde nerede yanıyordu?"

Brian Mahoney başını salladı. "Nerede değildi? Mutfakta, garajda, üst kattaki yatak odasında ve oturma odasında alevler vardı. Tavan parçalanmaya başladığında oturma odasına kadar gelmiştik.

Adamlar çıktı. Tam zamanında. Mutfak tavanı çöktü. Ondan sonra diğer evlere yayılmasını önlemeye odaklandık."

Reed iki kat, bir tavan arası bir çatı olan yerden yukarı baktı ve gökyüzündeki yıldızları gördü. Dört farklı noktadan

Kökeni. Piçin biri buranın yandığından emin olmak istemiş. "Kimse yaralanmadı mı?"

Brian omuz silkti. "küçük yanıklar var ama . Bir tanesi Adamlar biraz duman almış. Yüzbaşı ikisini de kontrol için acile gönderdi. Dinle, Reed, kızı aramak için geri geldim, ama hala çok fazla duman vardı. Eğer kız burada olsaydı. . ."

"Biliyorum," dedi Reed acımasızca. Tekrar hareket etmeye başladı. ". "

"Reed!" Mutfakta, devrilmiş bir masanın yanında duran Larry'ydi.

Reed hemen sobanın duvardan uzaklaştığını fark etti. "O sobayı siz çıkardınız?" diye sordu.

"Biz değil," diye yanıtladı Brian. "Bu odaya hiçbir şeye dokunacak kadar yaklaşmadık. Bu şeyi çalıştırmak için gaz kullandığını mı düşünüyorsun?"

"Olabilir. Ama diğer odalarda başka bir şey kullanmış olmalı. Üst katta hiç gaz kutusu gördünüz mü?"

"Hayır, ama bu orada olmadıkları anlamına gelmez. İçerisi geceden daha karanlıktı."

Reed ayaklarına bakmaya devam eden Larry'ye baktı. "Larry?"

Larry'nin omuzları çöktü. "O burada."

Reed dişlerini sıktı ve Larry'nin yanına gitti. Göreceklerinden korkarak ışığını aşağı doğru tuttu. Ve bir nefes çekti. "Lanet olsun."

Bu bir duman vakası değildi. Bu ceset tanınmayacak kadar kömürleşmiş.

"Kahretsin," diye yineledi Brian, iyice öfkelenmişti. "Onun kim olduğunu biliyor musun?"

Reed ışığı cesedin etrafına tutarak ne yapması gerektiğini görmeye çalıştı. bedava almak için harekete geç. "Henüz değil. Sokağın karşısındaki kadınlardan eski sahibinin numarasını aldım. Joe Dougherty, Sr. Oğlu, Joe Jr.

Şimdi burada. Joe Sr., Joe Jr. ve karısının hafta sonu için Florida sahilinin yirmi mil açığında kiralık bir balıkçı teknesine bindiklerini söyledi. Pazartesi sabahına kadar dönmesini beklemiyor. Bana gelininin şehir merkezinde bir hukuk firmasında çalıştığını söyledi. Sözüm ona işe aldıkları kız karısının ofis arkadaşlarından biri. Bakalım ailesinin yerini bulabilecek miyim?" Larry yerdeki cesede bakmaya devam edince içini çekti. "Bilmiyordun. o buradaydı, Larry."

"Kızım üniversitede," diye karşılık verdi Larry, sesi sertti.

Benimki de yakında olacak, diye düşündü Reed, sonra da bu düşüncüyü aklından kovdu. Böyle düşünceler bir adamı çıldırtabilir. "Ben

tıbbi tetkikçi ofisi burada," dedi. "O zaman sabahın ilk ışıklarında dönerim. Bok gibi görünüyorsun, Larry. İkiniz de öyle. Karakola dönün ve biraz dinlenin."

Larry başıyla . "Efendim' demeyi unuttunuz. " Bu, fena halde başarısızlığa uğrayan bir ciddiyetsizlik girişimiydi. "Benimle ata bindiğin onca yıl boyunca hiç 'efendim' demedin."

Güzel yıllardı. Larry şimdiye kadar sahip olduğu en iyi kaptanlardan biriydi. "Efendim," diye kendini nazikçe düzeltti Reed. Larry'nin kolunu çekerek bir zamanlar genç bir kadının ruhunu barındıran kömürleşmiş müstehcenlikten uzaklaşmasını sağladı. "Git biraz dinlen, Larry. Sen de Brian. Ne bulduğumu sana haber veririm."

26 Kasım Pazar, saat :30.

Bir suçlu her zaman suç mahalline geri döner. O da bu yüzden dönmedi. Beklenmeyi yapacaktı. Yakalanmayacaktı. Arabasında oturuyordu, kilometrelerce uzakta, ısıtıcı onu rahat tutuyordu, polis telsizi onunla iletişim halindeydi. İtfaiyeciler yangını çoktan söndürmüştü. Bu kez iki ekiple müdahale etmişti, bu da onun başarısının bir göstergesiydi. Ev tamamen . Şimdiye kadar mutfaktaki sürprizi bulmuşlardı. Eminim bu onları çok şaşırtmıştır. Tarayıcısını kapattı ve gülümsedi.

Hayır. Bu sadece bir gülümseme değildi. Bu bir sırıtmaydı. Kendini yenilenmiş hissetti. Kurşun geçirmez. Tüm dünyanın kralı. Geçmişte insanları evlerinde yakmayı, acı çektiklerini görmeyi, onlara zarar vermemesi için yalvardıklarını duymayı çok istemişti ama bir şey onu . Belki de yersiz bir merhamet. Bu yüzden evde kimsenin olmadığından emin olduğu bir anda evleri ateşe vermekle yetinmişti. Ama merhameti artık yersiz olmayacaktı.

Merhamet kazanılırdı ve listesindeki hiç kimse bunu hak etmemiştir. Bu gece gözlerini pek çok şeye açmıştı.

Bu gece kaderin bir hediyesi gibiydi. Dougherty'lerin evini gözlüyordu. Yaşlı adam ve karısı evde değildi. Büyük kamyon neredeyse bir haftadır garaj yoluna girmemiştir. İçeri girmiş, tıpkı diğer evlerde yaptığı gibi düzen kurmaya başlamıştı. Sonra merdivenlerdeki gümbürtüyü duydu.

Onu çok şaşırtmıştı. Ama sadece bir kızdı. Bayan Caitlin Burnette.

Ufacık bir şey. Kolayca üstesinden gelinebilir. Sırtışı kurt gibi oldu. Hayır dediklerinde ne kadar iyi hissettiğini neredeyse unutmuştu. Tanrım, ne büyük bir heyecan.

Tekrar hissetmesi gerekiyordu. Yakında. Düşünceleri aniden değişti. *Ona doğru.* Leanne'e. Caitlin Burnette'ten daha iri ve beceriksizdi ve onun kadar güzel değildi. Leanne gerçekten de ayrılabilceğini düşünmüştü. Adamın arkasına yaslanıp ona bok gibi davranmasına izin vereceğini. *Bana hayır diyebileceğini sanıyor.* Belki Caitlin'e verdiklerinin bir kısmı Leanne'e bir ders verebilirdi. Bunu dikkatlice planlamak zorundaydı. *Çok bariz bir hareket beni suçlamasına yol açabilirdi.* Ve o bunun olmasına izin vermeyecek kadar zeki idi. Bunu düşünecekti. Eğlencenin yarısı bunu düşünmekti. Planlamak. Tüm riskleri, yanlış gidebilecek her şeyi düşünür ve her biri için bir plan yapardı.

Şimdilik, tabiri caizse, kızartacak daha büyük balıkları vardı. Bir süredir yarışın . Yapması gereken bazı şeyler vardı. Cebini yokladı. Küçük Bayan Caitlin sayesinde artık silahlıydı. Başka beklenmedik engellerle karşılaşır sa bu işleri kolaylaştıracaktı. Yakacağı evlerin listesine daha yeni başlamıştı. Bir de işyerleri vardı ki, onlar da ayrı bir zorluk çıkaracaktı. Ve Leanne'e gelince. . . Acımasız bir kararlılıkla arabasını kaldırımından çekti. Kendininkini alacaktı. O da

Bundan eminim. Ona hayır diyemeyeceğini öğretecekti.

Bir daha kimse ona hayır diyemeyecekti.

İkinci Bölüm

Pazartesi, 27 Kasım, 6:45

Baba!"

Yatak odasının kapısının vurulmasıyla birlikte gelen bağırış, Reed'in elindeki kravat iğnesini yere ve şifonyerin altına fırlattı. İç çekti. "İçeri gel, Beth."

Kapı patladı ve hem on iki yaşındaki Beth hem de on iki haftalık çoban köpeği koşarak Reed'in yatağının ortasına düştü.

"Schmuck, hayır." Beth yakasından çekerek onu çarşafların üzerinden yere oturttu, yavru dili onu cezalandırılamayacak kadar sevimli kılacak kadar dışarı çıkmıştı.

Ellerini kalçalarına koyan Reed, Schmuck'ın arkasında bıraktığı çamurlu izlere dehşet içinde baktı. "Çarşaflarımı yeni değiştirdim, Beth. Sana patilerini silmeni söylemiştim.

onu eve getirmeden önce. Arka bahçe çamur banyosu gibi."

Beth'in dudakları kıpırdadı. "Patileri artık temiz. Çarşafları tekrar yıkayacağım. Ama önce yemek parasına ihtiyacım var baba. Otobüs birazdan gelecek."

Reed arka cebinden cüzdanını çıkardı. "Daha birkaç gün önce sana yemek parası vermemiş miydin?"

Beth omuz silkti, elini uzattı. "Aç kalmamı mı istiyorsun, yoksa ne?"

Ona aşırı sabırlı bir bakış fırlattı. "Kravat bağımı bulmama yardım etmeni istiyorum. Şifonyerin altına yuvarlandı."

Beth dizlerinin üzerine çöktü ve kravat bağını aradı. " burada." Avucuna bıraktı ve adam ona bir yirmilik uzattı.

"En az iki hafta sürmesini sağlamaya çalış, tamam mı?"

Burnunu kırıştırdı ve o anda annesine o kadar çok benziyordu ki kalbi sıkıştı. Daha önce hiç yemediği yeni bir yemeği denemesini önerdiğinde Mary de aynen böyle bakardı. Her şeye rağmen

Yaratıcı bir yeteneğe sahip olan Mary, alışkanlıklarının esiri olmuştu.

Beth banknotu katladı ve daha önce o kadar da dar görünmeyen kot pantolonunun cebine soktu. "İki hafta mı? Şaka yapıyor olmalısın."

"Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?" Onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Kot pantolonun çok dar, Bethie," dedi ve yüzünde o ifade belirdi. Kahretsin, bu bakıştan nefret ediyordu. Görünüşe bakılırsa, o bakışla aynı zamanda ortaya çıkmıştı.

sivilceler ve ruh hali değişimleri. Reed'in küçük kız kardeşi Lauren ona karanlık bir fısıltıyla bebeğinin artık bir bebek olmadığını söylemişti. Tanrım. PMS. Buna hazır değildi. Ama önemli görünmüyordu. Bebeği neredeyse ergenlik çağındaydı. Her an üniversiteye gidebilirdi.

Aklına Dougherty'lerin evinin enkazında buldukları genç kadın geldi. Eğer bu kadın üniversiteli ev bakıcısıysa, Beth'ten çok da büyük değildi ve Reed hâlâ onun adını bilmiyordu. Joe Dougherty Jr. ya da karısından henüz haber almamıştı, bu yüzden karısının kişisel kayıtlarıyla başlamak zorundaydı. Dougherty'nin karısının nerede çalıştığını öğrendikten sonra ölü kızın ailesini daraltmak.

Beth konuştu, asitli sesi düşüncelerini delip geçti. "Bu pantolonun beni şişman gösterdiğini mi söylüyorsun?"

Reed yanaklarını içine çekti. Bu sorunun iyi bir cevabı yoktu. "Hayır. Yakınından bile geçemezsin. Şişman değilsin. Sağlıklısin. Mükemmel birisin. Kilo vermene gerek yok.

Gözleri doldu, ses tonu sertleşti. "Anoreksik olmayacağım baba."

"Güzel." Tuttuğu nefesi dışarı verdi. "Sadece daha büyük kotlar için alışverişe çıkmamız gerektiğini söylüyorum." Zayıfça gülümsedi. "Çok hızlı büyüyorsun, bebeğim. Yeni kıyafetler fikri hoşuna gitmiyor mu?" Kravat iğnesi, artık eskisi kadar becerikli olmayan beceriksiz parmaklarının arasında yuvarlandı. "Bütün kızların alışverişi sevdiğini sanırdım."

Beth hemen kravat iğnesini düzeltme ve kravatını pratik bir elle düzeltme görevini üstlendi. Nefret ettiği bakış kaybolmuş, yerini

Koyu renk gözlerini parlatan hınzır bir sırıtış. "Alışverişe *bayılırım*. Benimle ve tüm öğleden sonramızı alışverişe ayırabiliriz. Bahse girerim Marshall Fields'da tek başımıza altı saat geçirebiliriz. Kazaklar, kotlar ve etekler. Ve ayakkabılar! Bir düşünsene."

Reed ürperdi, resim çok açıktı. "İşte şimdi kabalaşmaya başladın."

Güldü. "Şişman yorumunun intikamı. Alışverişe gitmek ister misin, baba?"

Tekrar ürperdi. "Açıkçası, Novocain'siz bir kanal tedavisi daha az acı verici görünüyor. Lauren Teyze seni götürebilir mi?"

"Ona sorarım." Beth eğildi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Yemek parası için teşekkürler baba. Gitmem gerek."

Reed onun uzaklaşmasını izledi, pasaklı yavru da peşindeydi. Beth dışarı çıkarken ön kapı çarpıldı, yatağındaki çarşaflar on ikinci doğum günü için alması için yalvardığı köpek yüzünden hâlâ çamurluydu. Bu gece temiz çarşaflarda uyumak istiyorsa, onları kendisinin değiştirmesi gerektiğini biliyordu. Ama kahve kokusu burnunu gıcıkladı. Klimanın düğmesini çevirmeyi unutmamıştı. yüzden yavru köpek izleri konusunda onu rahat bırakırdı. O iyi bir çocuktu.

Reed onun öyle kalmasını sağlamak için ruhunu satabilirdi. Komodininin üzerindeki resme baktı. Mary on yıldır olduğu gibi sakın sakın bakıyordu. Yatağının kenarına oturarak resmi kaldırdı ve gömleğinin manşetiyle çerçevenin tozunu aldı. Mary, Beth'in reşit olmasından, alışveriş gezilerinden, "konuşmalarından" keyif almış olmalıydı. "Bakışın" bile onu rahatsız edeceğinden şüpheliydi. Bir zamanlar karısının bunu öğrenme şansı olmadığı için dünyayı lanetlemişti. Bugün... Tam olarak resmi komodinin üzerine geri koydu, böylece bir kez daha tozsuz ahşap şeridi kapladı. On yılın ardından, öfke hüznü bir kabullenişe dönüşmüştü. Olan olmuştu. Takım içine büzülerek kendini silkeledi. Hemen yola çıkmazsa trafik yüzünden geç kalacaktı. *Kahve, Solliday, sonra da yola koyul.*

Cep telefonu çaldığında garajından çıkıyordu. "Solliday." "Teğmen Solliday?" Ses telaşlıydı. "Ben Joseph Dougherty. Bir balık avından yeni döndüm ve babam aradığınızı söyledi."

Joe, Jr. sonunda. Arabayı park etti ve not defterini çıkardı. "Mr. Dougherty. Sizinle bu şekilde iletişime geçmek zorunda kaldığım için üzgünüm."

Ağır bir iç çekiş oldu. "Yani bu doğru mu? Evim gitti mi?"

Bu, yılın yetersiz ifadesiydi. "Bu doğru. Bay Dougherty, mutfakta bir ceset bulduk."

Bir süre sessizlik oldu. "Ne?"

"Evet, efendim. Bir kadına benziyor. Komşular evinizi gözetleyen biri olduğunu söylediler."

"Evet. Adı Burnette. Caitlin Burnette. Çok sorumluluk sahibi biri olması gerekiyor." Panik adamın sesini biraz daha yükseltmişti. "Öldü mü?"

Reed yanmış cesedi düşündü ve iç geçirdi. *Evet, çoktan ölmüştü.* "Bulduğumuz cesedin ev bakıcınız olduğunu varsayıyoruz ama emin olmadan önce araştırmamız gerekecek. Ailesinin adı var mı?"

"Benim .." Boğazını temizledi. "Karımın var. Onları alıp sizi arayacağım."

Reed telefonunu yolcu koltuğuna fırlattı, ancak tekrar çaldı.

Bu sefer arayanın morgdu. Yağmur yağdığında . . . "Solliday."

"Reed, ben Sam Barrington." Yeni adli tabip. Barrington, eski adli tabip uzun süreli doğum iznine ayrıldığında görevi devralmıştı. Eski adli tabip verimli, zeki ve cana yakın biriydi. Barrington... o da etkili ve zekiydi.

"Selam Sam. Ofise geliyorum. Elinde ne var?"

"Kurban bir kadın, yirmili yaşların başında. Söyleyebileceğim en iyi şey, 5-2-5-3 yaşlarında olduğu."

Barrington böyle basit bilgilerle arayacak bir tip değildi. Daha fazlası olmalıydı. "Ve?"

"Kesmeye başlamadan önce cesedin ilk röntgenini çektim ve iyi ki de öyle yapmışım. Kafatasını kırık parçalar halinde görmeyi bekliyordum."

böyle olurdu. Cesetler bu tür bir ısıya kaldığında, kafatasları bazen basınçtan patlayabiliyordu. "Ama sen yapmadın."

"Hayır, çünkü kafatasındaki kurşun deliği tüm basıncı boşaltmış. Reed, bu bir cinayet."

Reed başını koltuk başlığına yasladı. "Lanet olsun. Bu her şeyi değiştirir." Şimdi paylaşmak zorundaydı. Kundaklamayı o yaptı, cesedi polisler aldı. Mutfakta çok fazla aşçı var.

"Bilmek istersin diye düşündüm," dedi Sam hızlıca. "Otopsiye hemen başlayacağım, bu yüzden bu sabah istediğin zaman gelebilirsin."

"Teşekkürler. Edeceğim." Arabasını vitese taktı ve ağaçlarla kaplı sessiz sokağına girdi. Cinayet Masası'nda çalışmayalı epey olmuştu ama Marc Spinnelli'nin hâlâ orada komiser olduğunu sanıyordu. Marc dürüst biriydi. Reed sadece Spinnelli'nin atayacağı dedektifin kendini beğenmiş bir pislik olmamasını umuyordu.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

